

உ.
திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

இஃது

செற்குன்றகர்த் தொண்டைமண்டல வேளாள மரபு

சொ. வீரப்ப முதலியாரவர்களாலும்

கரிவலம் வந்தநல்லூரென்னும் கருவையம்பதியில் வசிக்கும் ஸ்ரீமான்

ம. ஆறுமுகஞ் செட்டியாரவர்களும்

அவ்வூர்த் தேவஸ்தானத் தர்மகர்த்தர் ஸ்ரீமான்

சொ. ராமசாமி செட்டியாரவர்களும்

ஆகிய இருவரின் வேண்டிகோட் செய்யந்து

சுவாமிச் சமஸ்தான வித்துவான எட்டிசேரி

ச திருமலைவேற் கவி:யாரவர்களாலும்

இயற்றியது

வீரப்ப முதலியாரவர்களாற் சொல்லப்பட்ட ச நக்கங்குட் குள்

சில பாக்கட்கும அவறறின் முதலில் வீ களவும

திருமலைவேற் கவி:யாரவர்களாற் சொல்லப்பட்ட ச நக்கங்கு

குள் சில பாக்கட் கும அவறறின் முதலில் தி. களவும

குறிப்பிட்டபாட்டுள்ளது— இதனுடன

வரதுங்க பாண்டியன் சரித்திரமும் சேர்க்குக

கரிவலம் வந்தநல்லூரென்னும் ஸ்ரீ. கருவையம்பதி

வ. மருதப்பஞ் செட்டியாரவர்கள்

ஆ. மருதப்பஞ் செட்டியாரவர்கள்

இவ்விருவர்களின் பொருளுதவியால்

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் பலர் பிரஸில்

தஞ்சை ஜி. எஸ். மணியா அண்டி கம்பெனியாரால்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

போடிநாடக்குணரிசிருக்கும்
கு. அண்ணாமலைப் பிள்ளையவர்க

ளிபற்றியவை.

அகவல் விருத்தம்.

அண்டமெலாம் படைதளிததுத் துடைத்தருளும்
பெருவிளையாட்டாற்றும் பெம்மாற்
குண்டுகொலோ வேறுதிரு விளையாட்
லெனினுமன்ப நுள்ளங் காதல்
கொண்டுபிரி பத்திருநெறிக ஈலக்கியமா
யங்காங்குக் குழைந்தி லீலை
விண்டலமும் புகழ்ந்திடுமா புரிதுவது
மவற் குரிமை விளையாட் டாமால். (1)

கலிப்பா.

அத்தகைய திருவிளையாட் டன்பர்க்காப பலதலத்தும்
வித்தகமாய் புரிந்ததுபால் வியனகருவைத திருத்தலத்திற்
சித்தமுமவ் றுயற்றியநற் றிருவிளையா டறசரிதந்
துத்தியஞ்சேர் வடமொழியிற றுலங்குறக்கண் டருந்தமிழில்

கலத்துறை.

மொழிபெயர்த்துப்பல சருக்கமா வியற்றினன் முன்ன
ழிழிவில் வீரப்ப னெனுமொரு பாவலோ னிங்கி
தொழிய மற்றுள கதைகளைப் பத்தியா யோர்ந்து
பொழியுங் காரினெம் போல்பவர் வாட்டத்தைப் போக்க.(3)

அகவல் விருத்தம்.

சொற்பொரு ளென்னு மிவற்றிடை மிகவுஞ்
சுவையுறத் தகடவிர் மேன்மைக்
கற்பென லிலைத்துத் திசையெலாம் பாவக்
கவிசுளாக் கழறினன் முன்புட்

டற்பர னடித்கா மரைமலர் குடுந
தலையினன் பிறர்பொநு ளாசை
யம்பழு மில்லா னடியவர்க ளினியா
னைந்திலக் கண முநன் க ரிகேகான (4)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விநுத்தம்
எனக்கு மினியான் சிவகிரர டெட்டி ரீரரி பிறகுலகு [னிற்
தனக்குத் திலகம் போனொளிரபூ சாரிக சுவண்டன் பட்டித
கனக்கு முடினனவாய்கழ வா டீவான நிதிதுங்களங்கமுற
மனக்கும பனுக்கொய் ராய்கிநு லீலேற கவிநா வலன்மா
கோ. (5)

மாரகையன்கோட டைப

பழனிச்சாமியாசார்யரவர்க

னிய ந றிய வை

ஆசிரியநுத்தம்

ஊருணிரீர் நிறைகதரமே யுவாரநி யுடைபுடைந
முலக வாவு
பேரறிவா ளனநிநுநவன றுஞ்சொற்க நியசெய்வார்
பெரிய ரெனறு
நேருரைக்கோர் சான்றாததன் னிறைமகியூற் பலகலை
னிலவத கக்க
சீரருள்வாய் மைப்புனிதன றிநுமலவேற் கவிராச
சங்கே றுமால (1)

சங்கமுறுங் குழையனைத்தென கருவைக்காய பால்வண்ணத்
தாணு வைபபூந்
கங்கையணி சடையனையென கண்ணுதலைப பாடுமன்பு
கனிந்தே முண்ணந்

துங்கவரி கேசபுரந் துலங்குமணி வாசகனார்
 துணைச்சிர் பாடு
 மங்கலவிங் கிதமதுர வாக்கிசைந்த பெருங்கருணைத்
 வள்ளன் மன்றோ (2)

கற்றறிந்த மேதையாதங் கடனெனப அயிர்குயிராய்க்
 கலந்து மேவப
 பெற்றசிவன் தனைப்போறனும பெற்றியெனு மறைமுறைரிற்
 பிறங்கு நீதி
 புற்றறிந்த மெய்யறிவா லொப்பனைநா யகன்சரித
 முவந்தே மீயாது
 நற்றவஞ்செய் திருமலைவேற் கனிராச நம்பியின்சீர்
 கவிவற் பாற்றோ. (3)

மேற்கூறிய அந்கரில் வசிக்கும்

சுந்தரவாசாரியரடங்க

ளியற்றியவை.

கலப்பா.

கரிவலகன் எனர்மேவுங் கடவுடரு வினையாடற்
 சரிதமதைப் புராணமதாத் தமிழ்க்கவியா வினிதுரைத்தான்
 விரிதருமிப் புலியிலுளேன் வியந்துரைக்க விஃதுரைத்த
 வரியபெருங் கவிஞர்பிரா னெவன்கொலெனி னறைகுதுமால்

சூசிரிய விருத்தம்.

வன்னந் தருமஞ் சளைப்பூசி மணஞ்சேர்
 நறுப்பூம் புனலினிடை
 மகிழ்ந்து குடைந்து வினையாடு மடவா
 னொனச்செவ் வணசமலர்ப்

பொன்னக தாஸை யொண்பவளச் செங்கா
 லுழுது பொலஞ்சிறைநிற்
 புரண்டு சேவன் மதிமருண்டோர் புறத்தே
 யொதுங்கச் சூட்டுவெண்பேட்
 டன்னம் பொலியும் வானிகளாகு மெட்டி
 சேரி யவகரித்தோ
 னருமைப் புலவர் குலதிலக மான
 சங்குக் கவிராசன
 முன்னந் தத்த சுகுமாரன் முதுசீ
 சமகு மிகுமாரன்
 முளரித் திருவாழ் புயபாரன் முகில்லோ
 லெவர்க் கு முபகாரன் (2)

முன்பா லங்கொண் மணியிடமுறு முதலாம்
 ட முமைப் பரம்பொ நளின்
 முவாச சைவ சமயகெறி முறைநிற
 • திறநீபாநலமுடையா
 னென்பா லுழுவ லன் டுநட் பிழைந்த
 சங்குக் கவிராச
 னென்னுங் கவளி யறிவுசிறந் திலங்குஞ்
 ச குண மாணியைத்
 தன்பா லகனாப பண்டை யருந் தவத்தாற்
 பயந்த திருத்தாஸை
 தக்கோர சிந்தை யனைத்தினுஞ்சுந் ததமயிற
 றிருக்குந் தகையாளன்
 மனமார் மீது டிக்கபுகழ் வளரத்
 திகழு முததமனமா
 மலைபோற் தீப மனையதிரு மலைவற
 கவிரா வலனமாதோ. (3)

சிவகிரிச் சமஸ்தான வித்துவான் எட்டிசேரியிலிருக்கும்

அருணாசலக் கவிராயரவர்க

ஸி ய ற் றி ய து.

அ-விநீத்தம்.

முன்னகரத் தங்குமுத நிகர்தருசெந் தமிழ்ப்பா
மொழிந்துதவம பெற்றவள்கோ விற்பணிக்கு முனனாட்
கன்னகரப் புரிந்தசங்குக் கவிஞர்பிரான் பேரன்
கருணைமி குமென துபெருந் தந்தையெனச் சொலுங்கா
ரன்னகர தலசசங்குக் கவிஞனருந் தவத்தா
லவதரித்த திருமலைவேற் பாவேந்தன கருவை
நன்னகரத் தலபுரா ணாபகர்த்தா னத்தனை
நன்குமிகப் புகழ்ந்துகையா நாவலரிக் கெவரோ. (1)

இத்கலபுராண்மியற்றிய

ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்கள் குமாரர்

சங்குக் கவிராயரவர்க

ஸியற்றியவை. "

அ-விநீத்தம்.

திருநாவையம் பதினான ஸர்புகழ்ந் துணாககச

சிறந்தபல வாமனித் திலங்குங்

க நாவையா பதிவா பு பரமன்மான மியததைக்

கடல்குடைந் தமரருக் கருநாண்

மருநையம் பதிவன் றுதைநல் கமுதிண்

மதுரமே யிதனமது ரமென

வெருவையம் பதியா வுளக்கனிப் புலவோர்

மிகவியந் துதைத்திட மாடுதா. (1)

பொருவறம் புனிதச் செழுந்தமிழ்க் கவிபாற்

பொருட்சுவை சொற்குவை பொருந்த

வொருபுரா னாமதா கப்பகர்த் தென்று

முயர்நிறைக் கருங்கட லுடுதத

விருகிவத் தமிழாப் பெரும்புகழ்ச் சமைப்பான்
 மெம்க்கும்வைத் தன்னெமை யீன்றோன்
 மிருமலை வேற்பா வலர்பிரா னவன்பொற்
 மிருவடி சிந்தைவைத் திடுவாம்.

செவ்வற்குளத்திலிருக்கும்
 கந்தசாமிப் புலவரவர்க
 ளியற்றியது.

பத்திக்கு மினியபெருந் திருவருட்கும பலகலையும்
 பயிலு துடபப
 புத்திக்கு மிருப்பிடமாத் திருமலையேற் களிஞ்ஞெனப்
 புகழ்ந் துயோ
 னெத்திகும் புகழ்கருவைத் தலபுரா னத்தையினி
 தியுற்ற லாலே
 சித்திக்கு றினத்தவெலாம் படிப்பவர்க்குங் கேட்பவர்க்குந்
 தினமு மாதோ. (1)

தென்மலை
 ராமசாமிச் செட்டியாரவர்க
 ளியற்றியது.

அவிநத்தம்
 வருமலைவா ரிதியமுதற் தருமதூர நானினுககே
 மணங்கூர் சந்தப்
 பெருமலைபத் தவமுனிவ ன்ணையசங்குக் களிராசன்
 பெற்ற செல்வத்

திருமலைவேற் கவிஞனுரை புராணமெனு மிவவமுதந்
தித்திப் பென்றுந்
தருமலைபா வியற்புலவர் நானினுக்குஞ் செவிக்குஞ்சிந்
தைக்குந் தானே. (1)

சிவகிரிச்சமஸ்தான வித்துவான்
இராயகிரிமா அணைக்கரை முத்துப் புலவரவர்கள் குமாரும
மஹரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திற் கல்வி பயில்பவருமாகிய
சாமிநாதப்புலவரவர்க
ளியற்றியன.

ஆசிரியநுத்தம்.

சீர்பரவித் துலங்குசிவ கிரிச்சமஸ்தா னக்கவிஞர்
திலகன் வாசத்
தார்புனையும் பாபுய சயிலனெட்டி சேரியவ
தரித்தோன் முந்நீர்ப்
பார்புகழ்சுக் குக்கவிஞ னீன்றகதன் பரங்கிரியாம்
பதியில் வாழு
மேற்பெறுமற் புதமிருசண் முகனடிப்போ தெப்போது
மேத்து நாவான். (1)
பொருமலைவே லாவலயப் புனியின்மிசை பதிகபுகழ்
பொருத்துங் கற்ப
தருமலைவே யுறத்தரினுந் தாமுணரா ரிடத்தணுகாத்
தகைமை யானன்
றிருமலைவே லெனுங்கவிஞன் பவத்தாலன் பொடுதனைச்சிந்
திப்போ ராமே
வருமலைவே தனைபடையா தருள்கருவை யான்சரிதம்
வழுத்தி னானல். (2)

திருக்களவுடையான் துணை.

திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

காப்பு.

தி.—அகவல் விடுத்தம்.

திருவுலவு மார்பனுமச் செழுங்கமலப் பொருட்டுறையுந்

தேவும் போற்றும்

நருவைநகர்க் களவினிழற் கடவுடிருச் சரிதமதைத்

கனிவா யின்ப

மருவுசெழுத் தமிழ்க்கவியா லுரைக்கவெமக்கொருதுணையாம்

வளர்பொற் குன்றத்

தருளியெனப் பொழியுமத வைங்கரகருஞ் சரததுணை

யடிகண் மாடேதா.

(1)

பா யி ர ம்.

தி.—நூற்பயன்—வேறு.

மருப்பொலி களவினீழல் வைகுபால வண்ணநாதன்

றிருப்பெருஞ் சரிதத்தன்னைச் செவியினு லினிதுகேட்போ

கிருப்புறு பொருள்கள்யாவும்பெறுவார்முன் னினையெவல்வ

ரிருப்பொஞ் ஞான்றுமீச னினையடிநிழ் லின்மாதே (2)

கடவுள் வணக்கம்.

தி.—சிவபெருமான் கல்ப்பா

பொங்குதிருக் கருணையுடன் புவனமனைத் தையுயின்ற

பைங்கொடியி னெடுமருவும் பவளநெடுங் கிரியைநலத்

தங்குமலர் வாசமுரீர்த் தண்மையுஞ்சொற் பொருளுமென

வெங்குசிறைத் திலகுதனிப் பரம்பொருளை யிறைஞ்சுதுமால்

தி.—பால்விண்ணநாதர் எண்சீர் விருத்தம்.

திருவினாதுகனும் பதமவேதனுந் தேடநின்றவன் தேவர்
யாவரும், வெருவவந்த வெவ்விடமருந்தி யவ்விபுதர்தம் மை
யுய்வித்தறித்தகனி நுகிசும்பினோடு லகம்பாவையுமீன்றவன்
புடையிதைவி யொப்பனை, மருவுநாயகன் கருவைமேவுபால்
வண்ணென்று நமமனத்துளானரோ. (4)

தி.—ஒப்பினையம்மாள் கலிப்பா.

அடியர்ப்பவப் பிணிபகற்று மருமருந்தைப் பசியதிரு
வடிவமுறு மனத்தையொரு மருப்புடை நற் களிற்றை
பிடியைநறு ங்களவினிழற் பெருமானைப் புணர்மானைப்
படிமுழுது மீனறருளொப்பனை யுமையை நினைகுதுமால். (5)

தி.—சபாலிங்கநாதர் அறுசீர்விருத்தம்.

வன்பவமகற்று ந்துயவநதி மடந்தை கண்ணுற்
றின்பவாரிதியின் மூழ்கியிரு விழிகளிக்க முன்னு
ளன்பொடுநட னஞ்செய்தவ ருட்சபா லிங்கநாதன்
றன்பகமலரை யென்றுந்தலைமிசைப் புனைந்து வாழ்வாம். (6)

தி.—முகலிங்கநாதர் கலிப்பா.

தினமுமிமையவர் பாவுந்திருக கருவைப்பதி யினிடை
முனமதுல சவுந்தரியின் முதியதவத் தினுக்கிரங்க்
மனமகழ்வி லுடனினிது வந்துமுக லிங்கதெரி
சளமதுரல் கியபெருமான்றனை நிதம்வந்தனை புரிவாம். (7)

தி.—திருக்களவுடையான்.

சடையானை வரமுதவச் சடையானைத் தனிச்சூலப்
படையானை யெமையினிப் படையானைப் பவமரண

4-விபுதர்-தேவர். 5-அன்னம் அனமென நின்றது செய்யுள்
விரகம். 6-வருந்தி மடந்தை-கங்கை.

விடையாணைத் திருநெடுமால் விடையாணை மத்கயத்தோ
 லுடையாணைத் திருக்களா வுடையாணைப் பரவுதுமால். (8)

தி.—லகஷ்மணலிங்கர்.

கலகருது பாதகமகலக் கருத்தினிடை நினைத்துநெடுஞ்
 சிலைக்கையி லக்குவன்பூசுத் திடக்கருணை புரிந்தபிரர்
 னலக்க ணகற்றிடு கோமனாம்பிகையி னொடுமேவு
 மிலக்குமணை சூரன்பதப போதெப்போது மிறைஞ்சுதுமால்

தி.—நக்ஷிணுழிந்தி.

தழலிடையுற்றிடு மெழுகொத்துளமுரு ஐச்சலுசமலர்க்
 கழலிணைவிழ் ந்திறைஞ்சிய சூல்வருக்குமுனையினுணையுடன்
 செழுமறையின்பொருளமசாவத்தென்றிசைநோக்கிக்கல்லாவி
 னிழலிருந்தபரம் பொருளெந் நெஞ்சிலிருந் தருள்செயுமால்.

தி.—பராசத்தி கல்விநுத்தம்.

குததிரப பேய்களாற் கோள்களால் வரு
 மெத்திறப் பிடையு மிரியு மாறுதன்
 பத்தருக் கருள்செயும் பாக்குடைப் பரா
 சத்தியை நிதமுப வந்தனஞ் செய்வாமரோ. (11)

தி.—சித்திவிநாயகர் அகவல் விநுத்தம்

பொருளில் வெண்மதிபுரு சென்னி
 பொறுத்த செயபவளக் குன்றின்
 மருவு பைங்கொடி முனனீன்ற
 மாசில் கற்பகத்தைத் தொண்டர்
 பருவாரினுளை நீக்கும் பரிதியைச்
 சுருதி பேத்துங்

8-பவமாணவிடையா னென்றதற்குச் செனை மாணமென்னு
 மிரண்டினையும் விடுத்தவனென்பது பொருள். 10-அலக்கண்
 துன்பம். 11-குத்திரம் குரூரம் கோள்-கிரகம்.

கருவையம் பதிவாழ் சித்திக்
கனிற்றினை வணங்கு கற்பாம்.

(12)

தி.—விரசண்முகம்.

சீரமர் பசியதோகைச் சிகாவளத்தனை நடாத்திப்
பாரணத்தையு முன்னுளிற் பகர்சிவநிசிப் போதேகி
யோரிர வினுக்குட் சுற்றியுலவியே வந்தநந்தம்
விரசண்முகன் பொற்பாதம் வேண்டியஞ்சலி செய்கிற்பாம்.

தி.—சேமநதிச்சித்திவிநாயகர் கலிப்பா.

பூமலிகற்பக நாட்டுப்பொன் னகர்நந்தகர்க் கிணையோ
நாமதனைக் காண்டுமெனச் செல்வதுபோ னனிலரிய
மாமணிமானி கையோங்கி வயங்குதிருக் கருவைநகர்ச்
சேமநதிக கரைமருவு சித்திவிநாயகன் றுணையே. (14)

தி.—நாமகனி அகவல் விருத்தம்.

உலகுயி ரனைத்துமீன்ற சதுமுகத்தொரு வன்மேவுந்
தலைனியை மதுபசாலஞ் சாலமொய்த்தி னைகள்பாடு
மிலகுவெண் கமலப்பூவிலினி னு னீற்றிருக்குஞ் செஞ்சொற்
கலைமடந்தையை டெய்முள்ளாக கமலமாமலில் வைப்பாம். ( )

தி. சித்திரந்தேர் ஐயனார் கலிவிருத்தம்.

விரத மாமுனி வோ ரொடு விண்ணவர்
கரதலங் குவிததேத தககளித தன
வரதநற் கருவைப்பதி வாழ்சிதா
விரதவை யனினை யடிபோற் றுவாம். (16)

வி.—திருநந்திதேவர் அகவல் விருத்தம்.

விரிசண்டியு தாதல்விழியு மழுககாழு மிலகவரை
விலலொன் தேத்தித்

தரிபலர்கள் புரமெரித்த வெந்தைபிரான் கணத்தவர்ம்

குத்தனை வனாகி

யரிபிரமர் வந்தீண்டுங் கயிலைமுதற் கடைகாக்கு

மைபன் செய்ய

கரமிசைவேத் திரமேந்து நந்திதிருவடி கமலவல்

கருத்துன் வைப்பாம்.

(17)

தி.—தூரியன் முதலிய நவக்கிரக துதி—வேறு.

அரவமணிப் பூணணிசடி லததண்ணலெம மானதிகமணம்
விரவுமலர்த் தண்களளி னிழற்பெருமான் கருணைமிகவேண்
டிப், பரவுமொனி கூர்னிமானமதாய்ப் போந்துபன்னாட்
பணிந்தேத்து, மிரவிமுதற்கோள் பதம்பரவியெக் கோள்
களையு மினிககளைவாம்.

(18)

தி.—அகத்தியர்.

அதிகபுகழாரி யனாலையமுன் னுட்புரிவித் தருணிட்
சேப, நதியினிடைச் சிலையுருவாயிருந்த வதுலாம்பிகைகூற
நயந்துமிக்க, துதிகொள்பிரதிட்டை புரிசித்தருளும் புகழ
மிகத் துலங்கப்பெற்ற, பொதியவலரத் தவமுனிவர்பெரு
மான்பொற்பத சிதமும்போற்று வேமால்.

(19)

தி.—திருஞான சம்பந்தமுர்த்த நாயனார்—வேறு.

முடிசிலா வேதத்துறு பொருள் கயிலை

முன்ன வன்றனை விட்ட கலாக்

கொடிதிரு முலைப்பா லமுதுசெய் துலகிற்

சைவமே குலவிடச் செய்த

கடிகமழ் பொழில்குழ் காழியுண் ஞான

சம்பந் தன்கவு னியர் பெருமா

னடியினைக் கமல மலரினை யகத்தி

னெப்புற வணங்குதல் செய்வாம்.

(20)

வி.—திருநாவுக்கரசு நாயனார்—வேறு.

வஞ்சனை யமணர்கள் மேல்விக்கிவா ரிதியிற்றழந்து
துஞ்சிட விடும்போதக்கன் மிதவையிற்றுலங் கத்தோன்றிச்
செஞ்சொலான மச்சிவாயப் ப்திகமேசெப் புமப்பன்
கஞ்சநாண்மல ர்ப்பொற்பாதங் கருத்திடை யிருத்துவாமே.()

வி.—சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கலவிநீத்தம்.

கந்தநா றுங்கயிலை யிற்சேர லன்
வந்தசெய் கைநம்பர்க குரைவாய் மையா
னந்துலா வுதடந்திகழ் நாவ லூர்ச்
சுந்தரன் பதஞ்சென் னியிற் சூடுவாம். (22)

வி. -மாணிக்கவாசகர் அகவல் விநீத்தம்.

கடலினை நிகர்க்கும் வா விக்கரையின் கணுயர் நதபூக
மடலவிழ்நற வினோடுவானை கண்முருவின் றுவுங்
குடவளைமுத் தஞ்செய்யிற் கொழித்திடும் வாதவூர
னடியினைக் கமலம்போற்றி யன்புறவழு த்துவாமே. (23)

வி.—அறுபத்துமூன்று நாயன்மாள்—வேறு.

சேயரிநதன் றமுதுட்டுஞ் சிறுத்தொண்டர் பதம்போற்றி
திருநீலகண்ட ரிருசெழுங் கமலப்பதப் போற்றி
நேயமுள கண்ணப்ப நாயனார் பதம்போற்றி
நிறைகருனை பெருகுமமர் நீதியார்பதம போற்றி
யேயுமறைத் தண்டிச நாயனார்பதம் போற்றி
யிரியான் றன்குடிமாறநாயனார்பதம்போற்றி
துயசிவ பணிகிடைசெய்திருங் கதிபெற்றிடு நேயத்
தொண்டரனை வேரகடிருத்துனை மலர்த்தாள்களும்போற்றி

வி.—வரதுங்கர்—வேறு.

வரிவலமா நரர்க்கிறைவன் களவிலமர் பால்வண்ணக்
கடவுள் செம்பொத்

நிருவடிசூடிப முடியான்பா ராசர்முடி தோய்ந்து

சிவந்த தானா

னரியதமிழ்க் குரையாணி யதிவிராமன் முன்னே

னவனி காக்கு

மருவலர் கோளரிஞான வரதுங்க னடியையிதம்

வணங் குவாமே.

(25)

தி.—வித்தியாதந கலிவிநீத்தம்.

இந்தமெனும் புனியிசையோ ரணுத்துணையு மெவருமதிங்

குக்கரமில்லா வெமகஞர் திருக்கருணை கூர்ந்துபல்

செத்தமிழ்தூற் பொருளுணர்த்திச் சீர்ததியருளிய முகவூர்க்

கந்தசுவாமிக் குருவைக் கருத்தினிடை யிருத்துதுமால். (26)

தி.—நூல்வழி அகவல்விநீத்தம்.

இத்தலபுராணத்திற் சொ லுங்கதை முப்பத்தைந்தா

மிசெற்றுளேழு

சுத்தபவுடிகத்தி லெட்டுப்பிரமகை வர்த்தத்திலொன்

பான் சொற்காந்தத்திற்

சித்தமகிழ்தரும் பதினென்றுயர் பிரமாண்டத்தி

னெடுத்திரையுலாவும்

கத்துகடற்புனி புகழ்ச்சுதமுனி யுரைத்ததிருக்

கதைகளாமால்.

(27)

தி — நூல்செய்தந்திக் காரணம்—கலிப்பா

தலைமைபெறுங் கற்பகமா தருமிகவாசஞ் செயலால்

விவகருஞ்சீர்க் கனவான்கண் மேவுதலா லமுதாற்சொற்

21-மிதவை-மாக்கலம். 22-சோலன்-சோன். 23-சேய்-சூழ்நை
25-உரையாணி-மாற்றறியுமாணி, பராசர்-வேற்றாசர், வாரி-சூழ்
திராம், தாழ்த்து-அமிழ்த்து, தஞ்சல்-இறத்தல்.

புலவர்சூழாம் பயிலுதலாற் பொருத்தவனக் கயமுதலா [ன்.
வினிகியபொன்னகர்க்கிணையாமெழிற்கருவைப்பதிவாழ்வோ

விள்ளுதிருக் குறனிவிரு வேறுலகத் தியற்கையென
வள்ளுவர் கூறியமொழியை மறுத்தனனில் கவனெனவே
புள்ளமிக விபந்தெவரு முரைத்திடச் செல்வமுமுயர்ந்த
தென்னியகல்வியு முடையான சிவநேயந்தனிற் சுறந்தோன்.

இன்னமுதக விப்புலவோ ரிதயமகிழ் வுறத்தினமுங்
கன்னென வழுங்குசெழுங் கமலமலர்க் காதலத்தான்
மென்னவனே ராறுமுக ிரனருளிய புதல்வன்
மன்னவர்மெச்சிடுஞ் சைவவசிபர் திருக்குலத் துதித்தோன்.

என்னுமரு தப்பரேந் திரனுமுய ரீகையருண்
மடர்னுசிவ பத்திபொறை வாய்மையறி வொழுக்கமுதற்
பன்னுகுண மனைத்துமொரு படிவமெடுத் துதித்ததெனத்
துன்னுதிரைக் கடலுலகர் துதித்திடவந் தவதரித்தோன்.

தாயினுமென் றனதருமைத் தந்தையினும் பதின்மடங்கு
நேயமதென்னிடைச்செலுத்திநிதமுமெனைப்புரந்தருள்வோ
னாபுகழ் வனமுர்ததித் தோன்றலருள் சுதன்பலனா [ன்
லாயுமரு தப்பனெனு மறிஞர்சிகா மணியுமரோ. (32)

பனிமலர்ப் பூங்களவுறையும் பாமன் மலர்ப்பதமகலா
வினியதிருச் சிந்தையினு னெனும்புகழ்ப் பால்வண்ணமுதி
னனிபுரி மாதவபலத்தான் ஞாலமிசை பவதரித்த
புனிதவரு னாசவவற் புதருணசிந் தாமணியும். (33)

மிகத்தயைகூர்ந் ததிசுமனவிருப்ப முடனெனை
யழைத்துச்
சுதத்திடைநா மெடுத்தவிந்தச் சன்னமுறுதியைப்
பெறுவான்

சகத்தின்மிகு வளம்படைத்த தொங்கருவைத்
 திருத்தலத்தின்
 மகத்துவம் பாவையுமெடுத்து வயங்குதிராவிட
 மொழியில், (34)

அறையுநெடுந் திரைசுருட்டு மகன்கடறபூ தலத்தினிடை
 புறையுமனைவரு மிகவுமுள மகிழ்வுற் றெளிதுணர
 நிறைமதுர முறுங்கவியா னிகழ்த்துதி பென் றுரைத்தனராற்
 குறையறுதிங் கரும்பருநதக கூலிகொடுப்பவர் தமைப்போல்

எறிதிரைப பாற்கடலமு தொத்தினிக்கு

மியறறமிழருமை

யறிதருதுண் மதியுடையோ ராகயவன்

னவருரையை

புதுதியெனக் கடைப்பிடிக்கிங் குரைத்தனை

யானுயர்த்தபுகழ்

செறிதருமத தென்கருவைத கிருத்தலமாள்

மியத்தையரோ, (36)

அரியபெரும புகழ்படைத்த புகண்டன் முன்னு

ளதிகதவம புரிநதுகதி யடைந்த வாறும

விரியுநெடும புனியனைத்து மீனறதேவி

வியன்சகள றிட்களங்கண் ணுறறவாறுந்

திரிபதகை நடங்கண்டவாறு நன்னிட்

சேபநதி யெனுநதிருப்பேர் பெற்றவாறும

பரிவினுமை தேசுபெறத தவம்புரிந்தொப

பணியென்னுந் திருநாமம் படைத்தவாறும, (37)

மாலயன் முன்னடி முடிதேடிய வந்நாளோ

மாசிவராத் திரியெனும் பேர்வாய்த்த வாறுந்

சீமைசு னைங்கரன்வேற் கரணைபோடு

சிவசியிற் பூசனைசெய் திருந்தவாறு

57. சகனம்—உருவம். றிட்கனம்—உருவின்மை.

மேலவர் போற்றிய சிவராத்திரி யாகாளில்
 விரதமனுட் டிக்குமியல் புரைத்தவாறு
 நீலநிறத் திருமாலு மயனும் பஞ்ச
 லிங்க தெரிசனம பெற்று நின்றவாறும். (38)

வாரமுடன் சுக்கிரன் வேண்டுதற்கா கப்பால்
 வண்ணனெனுந் திருநாமா வந்தவாறு
 நாரதன்கா ளாயனெனு மிருவர் தம்பா
 னண்ணியவெம பாவமதல் வித்தவாறுஞ்
 சீரமர்நாற் றிசையினுநாற நேவர்காவல்
 செய்யுபுரிந் தியமவாதை தீர்த்தவாறுங்
 கோரமிகு தக்கனமகன காண்பான சென்று
 குறுகிய வானவர் சாப மடைந்தவாறும். (39)

சுரதருவோர் திருக்களவா யுதித்தவாறுந்
 துலங்குநுறுஞ் செழுங்கமலத் தவிசின்மேவும்
 பிரமனெடு மான்முதலோர் சாபமுன்னுட்
 பேர்த்தவாறுஞ் சுரர்கோ னுதியோர்க்கு
 விரவியசாபந் தவிர்நது கருவையூர்க்கு
 விளங்குகரி வலநகர்ப்பேர் வந்தவாறு
 மிரவியின்பாவந் தவிர்ந்தவாறுங் கும்ப
 னெனுந்திழி மா முனிபூசிட திருந்தவாறும். (40)

வானவருந் திறைவன மகபுரிந்தவாறும்
 வயங்கமுதா சல்த்குடைச் செய்தவததாற் காம
 தேனுவுயர் மகப்பேறு பெற்றவாறுந்
 திருக்களா வுடையாற்குச் செம்பொறகோவின்

38. ஐக்கிரன்—கணபதி. 38. திரிபதகை—கங்கை.

39. குறுகிய—அணுகிய. 40. பேர்த்த—நீக்கிய. 40. சுரர்
 தரு—கற்பகதரு. கணந்தவவுள்—அக்ஷிளி.

மாநகர மாரியன்முன் னமைத்தவாறு
மயல்வாதை யமபிகையா லொழித்தவாறு
முனமற விளங்குபரா சத்திபிட
முலகமெலாந் துதித்திட வுண்டாயவாறும், (41)

மேதகு மிந்திரசித்தை வதைத்தபாவம்
விலகக விலக்குவன கருது மேனாள்வந்து
கோதறுபூசனை புரிந்தவாறுந் தரையைக
கொலைபுரி வேதியன் பாவந் தவிர்த்தவாறு
மோதுபுகழ் மேவுசுனா பாண்டியற்கே
யுயர்தருமித கலமநிமை யுரைத்தவாறு
நீதவுதாவச வெனுமன்னவ னுககாங்கு
நெஞ்சமகிழ்ந் தொருமகப்பே றளித்தவாறும், (42)

பொருளிழந்து துயநழுந்த வசியனநாட்
பொருட்பேறு பெறக்கருணை புரிந்தவாறுங்
கருதநங் காண்டவதனம் புரிந்தவாற்றாற்
கனறகடவுட் சூறபாவந் தவிர்த்தவாறு
மொருகொடிய சூதகிரினை விரும்பிச்சேர்ந்த
வுணர்வறுபார்ப பணிபாவ மொழித்தவாறும்
பருமறவி யொடுசுமரம் புரிந்துநீதி
பயில்குலபூடனை வாகை படைத்தவாறும், (43)

புலிமிசையாரிய னெனத தோன்றிய குபேரன்
புகழ்ப்பீடப் பிரதிட்டை புரிந்தவாறுங்
கவினுறு தக்கன்றேனுத தனதன் முன்னாக
கருதுபலர் பெறுசாபங் களைந்தவாறு
நவிலுறும் வைசியன்னை வஞ்சிததுமன்ற
னடத்திய வேதியன்பாவ மொழித்தவாறு
மலிர்மகுடச் சேரன்வர துவகனென்னு
மாசருககுத் திருக்காட்சி யளித்தவாறும் (44)

ஆகியமும்பத் தைந்து சரிதந்தம்மு
 ளாருளிருபத் தொருசரித நகர்ச்சிறப்பு
 வாகுபெறுந் தலமேன்மை தீர்த்தமேன்மை
 மாமூர்த்தி மேன்மையிவை சருக்கமாக
 வோகையுற வருத்துரைத்தே னிந்நாண்மற்றை
 யுயர்சரிதமொரு பதினாங்கொடு நாட்டின்சீர்
 சோகமறு கதைவரலாறியை முன்னாளிற்
 சொற்றனன் மற்றொருவ னவன்யாவ னென்னில் (45)

எற்குன்ற னருள்புரி யென்றினிது வேண்டி
 யிதயமிகக் கசிந்துருகி யெந்த ஞான்றும்
 பொற்குன்ற வில்லிதனைத் துதிக்குந் துய்யான்
 புகழ்ச்சொக்க நாதருண பூமான்மைந்தன்
 மற்குன்றவின்றி மிகச்சிறந்த தொண்டை
 மண்டலவேளாளர் இநுமரபில் வந்தோ
 னெற்குன்ற நகர்வாழ்வி ரப்பனென்ன
 நிகழ்த்துபெயர் படைத்தவொரு நேயன்முாதோ. (46)

அவையடக்கம்

தாயனான் கருவைப்பிரான் சரிதநற் றமிழாற்
 றாயநாவலர் தமக்கெதர் யான்சொலத் தொடங்க
 லேயுமேரர் விலாவும் வண்டமிழ் வலோரெதிருந்
 றயுனாற பொருள பகார்திடப்புருந்த தொப்பாமால். ( )

மாசிலா வொருநு லும் யான்கற்றி லேன்மனததிற்
 பேசுநுண் னுணர்வுற்றிலேன் பெரும்புகழ்க் கருவை
 யீசன்மெய்த் திருச்சரிதம் யானியம்புவ லென்னு
 மாசையா விஃதுரைத்திடத் துணிர்த்தன னம்மா. (48)

அங்கேந்தீடம்.

உன்னுகவியுத வான்டையாயிரத் தோரிருபத் தொன்றுயர்

சித்தார்த்தி

பென்னும்வருடந்தனிற் கறறவார்செவிக்கு மனதினுக்கு

மினபந்தோன்ற

மன்னுகருவைத் தலமான்மியத்தை பாங்கேற்றினன்பால்

வண்ணநாதன்

சன்னிதியிலிருந்துமிகப் பொருந்துபுகழ்த் திருமலைவேற்

றமிழ்வல்லோனே.

பாபிரம் முற்றிறறு.

உ

சிவுமயம.

திருநாட்டுச்சூக்கம்.

வி—க லி த் து றை .

பூசுவென்பொடிமேனியெல்லாம்பொலிந்திலகு

மீசனாடியாரெனமாமுட்வெழுந்தவ்

லோசைமாகடல்படிந்துநீருண்மிலகனந்த

தேசவன்றிருமேனியதாமெனக்கிளர்ந்து. (1)

அறத்தையன்பொடுவளர்த்தபூங்கொடியிடத்தமல

னெறித்தசெஞ்சடையென்னவேமின்னியாங்கவன்கை

பொறுத்தபொற்றமருகமெனவிடித்துநற்புகழே

சிறக்குரண்மழைபொழிந்ததாலவன்றிருவருள்போல் (1)

பின்னர்வெண்பிறைதாங்குருன்றெழினுதற்பிறந்தே

யன்னமாவலோடிருமநங்கிருப்பவாறுருவாய்ப்

பன்னுகான்மிகையேறியேகுளம்புகுபண்பான்

மின்னுவேற்காக்குகனெனவெழுந்ததுவெள்ளம். (3)

1-முகிலு-மோகம்.

வாரிசுழ்தருபுமிமிசைமனமிகக்கசிவுற்
 ஞர்வமோடனுதினந்துதித்திமெடியவர்பாற்
 கார்மிடற்றிறைவைக்குநற்கருணைபோலெய்தி
 யேரியெங்கணுநிரம்பினவீரம்புனன்மாதோ. (4)

பரந்தகாவெறியேகிரீர்செய்யிடைப்பாய்த்து
 நிரந்தபின்புபொன்னஞ்சிலேர்பூட்டிமாநிலத்திற்
 சுரந்தமங்கலக்குரவைகள்கடைசியர்துளக்க
 நரந்தநாறுசேறெழமள்ளருழுவர்சீர்நாளேர். (5)

குணுனைந்துவாயலறியேபயப்பயத்துவன்றி
 வால்வளைககுலந்தாமரைமலரிடைவயங்குஞ்
 சீலமிக்கவவ்வளைதருமுத்தினைச்சிறந்த
 கோலமேவுதங்கருவெனவனைகருமவெண்குருகு. (6)

பழுதுநீங்கநல்லோவிபரவயவம்பார்த்தே
 பெழுதொண்தெனவனப்புறுங்கடைசியரிருகண்
 முழுதுமேனையாய்தல்போனமொய்நெடுஞ்சேல்க
 ளுழுதமள்ளர் தம்முரத்தினுபுயத்தினுமுலவும். (7)

ஏடலிழந்தபூங்கழனிழிற்சேற்றிடையிறங்கி
 யாடன்மள்ளர்கண்மள்ளியர்தம்புறவடியைப்
 பிடுதங்கியகமடமென்றுவப்புடன்பிடிப்ப
 ஐடநீர்ந்துளங்களிப்பராலுயர்கடைசியரே. (8)

கவிவிருத்தம்.

முத்தினதொளியெனமுனைகள்காலவே
 வித்திச் செய்தொறும்விரிந்ததோகைவிட்
 டத்தன்கைப்படையெனக்கினைத்தக்கன்புறு
 முத்தமர்போற்குழைந்தோங்குஞ்சானியே. (9)

கலித்துறை.

ஊறுதண்புனற்கழனியின்மள்ளர்களுழுது
சேறுசெய்யநாற்றினைநடுங்கடைசியர்முகத்தை
நாறுபங்கயமலரெனநயந்துவிழ்கின்ற
வாறுகாலனிநாசிசண்பமெனவகலும். (10)

நட்டசாலிகள்செழித்திடமலரின்வார்தறவுந்
தட்டிலாகமந்திகன்பலாகனியைமத்தளமாய்க்
கொட்டவிழ்தருநவமுமபொருந்தியேருமூமி
மட்டிலாதழுங்கழனியிற்பாய்ந்திமொதோ. (11)

கல்விருத்தம்.

புட்படிநீலமுங்கமலப்போதுந்தங்
கட்பகைமுகப்பகையென்றுகாய்தல்போற்
றட்டநீர்வயற்களைகோயுநதயலார்
பெட்புறுகையினுற்பிடுங்கவிசுவார். (12)

துன்னுநற்கதிர்கருலையின்றுதுட்டர்போன்
மன்னியேமிகத்தலைநிமிர்ந்துமாண்புறும்
பன்னருங்கற்பினிற்சிறந்தபாவைய
ரென்னவேதலைகவிழ்ந்திருந்தசெந்நெலே. (13)

அறுகீர்விருத்தம்.

அரணடியவர்கடம்மைக்கண்டுவக்கின்றவன்பர்
விரைமலரருச்சித்தன்னார்மென்பதம்வணங்கல்போலக்
கருநிறவனிகண்மொய்க்குங்கமலமாமலரின்மீது
மருவுநெற்கதிர்கன்சாய்ந்துவயங்குறும்வயலின்மாதோ (14)

7-நனி-மிகுதி, சேல்-செண்டையின், உாம்-மார்பு. 8-கழனி-
நன்செய், 12-புன்-வண்டு. நீலமும் கமலப்போதம்-கட்பகைமுகப்
பகையென்றதுமுறைகாணிறை.

கவிவிருத்தம்.

செவ்விபார்த்துவகைபோடரிந்துசீர்பெறு
மவ்வயன்மருங்குபோராக்கியார்ததெழு
மைவனப்பகடுவிட்டுழககவைகளைந்
தெவ்வமில்பொற்சிரியெனக்குவிப்பரே. (15)

ஆறிலொன்றாசனுக்கன்பிடுனாடளித்
தீறிலாபபண்டியிறொருத்திட்டின்பமாய்
மாறிலாச்சுற்றமும்மிருந்துவாய்ந்துளந்
தேறுநற்றேவுந்தெனபுலத்தத்தேவரும். (16)

தாழ்மேயுருந்திருந்தநாமமேபுரிந்
தேழுறுகுடிகளவாழந்திருப்பெருங்கணும்
பூமலர்த்திருவுநாமகளுமபுருதியின்
மாமகிழ்வுற்றவண்வாழ்வுவாரரே. (17)

வேறு

நீனிதக்குழற்கடைசியார்பார்வையினிழலை
மீனமாமெனக்கொத்தியேகுருக்குவெள்துறுமாற்
தேனுலாமலர்த்தொட்டிசிறசெய்யகாலன்னங்
கானவண்டுதொலாட்டிடக்கண்வளர்ந்திடுமால். (18)

சுரும்புநேருமின்மொழியுடைக்கன்னியோர்பாகன்
சுரும்புகுழ்மலர்த்திருக்களாவுடையவன்றோன்றி
விரும்பிவாழும்வ்வாரியநாட்டின்மேன்மையையிப்
பெரும்புவித்தலத்தேவரேபேசிடவல்லார். (19)

நாட்டுச்சருக்கம் முற்றிற்று.

தெய்வவணக்கமுதலியவுடன் சருக்கம் 1-க்கு
திருநாத்தம் 67.

17-ஏமம்-ஏமெனவும். 18-நீலம்-நீலெனவும் கின்றன. செய்
யுள்விகாரம் ஏமம்-இன்பம். 19-சுரும்புநேருமின்மொழியென்னும்
தொடரில் உவமானம் உவமேயம் பொதுத்தன்மை உவமையுருபு
ஆகிய நான்கும் விரிந்துகிறதல்லால் விரியுபமை.

திருநகர்ச்சுருக்கம்.

தி.—கலித்துறை.

பன்னகப்பெரும்பாயலான்பதுமமேலுறையோன்
முன்னகாடி மெய்வருந்தியுமறியொழைமுதல்வன்
கன்னியொப்பணியொடுமகிழ்துறைதருகருவை
கன்னகர்ச்சிறப்பினைச்சிறிதறிந்தவாநவில்வாம். (1)

கருங்குதுண்ணிடையரம்பையர்விரும்பினாடோறு
நெருங்குமாமலர்காமலர்நீட்டியேபறித்துக்
கருங்குமுற்கணிக் துளபிகக்களிக்கநல்லகழின்
மருங்குமுழ்துயர்நசிலங்குதுருந்தனவனமே. (2)

அங்கண்வானிடைக்கற்றவன் னுண்டுமோராழித
துங்கமாமணிகதேதர்ப்பசுப்புரவிகடுணர்ப்பூங்
கொங்குலாவுமச்சோலைநிள்களிரநறுநிழலிற்
நங்கியேவிடாய்தணிக் துபின்விரைத்துசென்றிடுமால் (3)

வண்டெனுஞ்சிறுவந்தாற்றிட நெடும்பனைக்கை
கொண்டனைத்தெழில்சூலவுநல்லநம்பெனுங்கொங்கை
கண்டிறந்தொழுகுறுநறுங்குப் பயமுட்டித் [க்
தண்டலைபெருந்தாய்மிகவளர்க்குநித்தமுமே. (4)

தாதுலாமலர்க்கொம்பினின் றுமபாவான்றருவின
மீதுகனிளநதிகள்விசையொடுபாயும்
போதுசித்ததேன்பெருகிபோர்பெருந்திபோற்செவ்
றோதநீருவரகற்றினகவைகனியுதவு. (5)

கருதுமாழமுமணியுரிததுனைத்தெனககாண்டா
கருமையாயுபரிஞ்சிசூழ்கிடநதமீடாகழ்

1-பன்னகம்-பாம்பு. பதுமம்-தாமரை. 2-அரமலை-தெய்வ
பெண். காம-கை. 4-கன்:தேன். பயம்-பால் துடியடி-உவமைத்
தொகை நிலைத்தொடர் துடி-உகைகை. அடி-கால்.

மருவுசக்கரவாளமால் ரைதனைவளைந்த

பொருதிரைப்பெரும்புறக்கடல்போன்மெனப்பொலியும். (6)

நெடியதெண்டி ரையகழியோர்கடவெனநினைத்துப்
படியும்வான்பெரும்பயோதரந்தனையினம்பருவப்
பிடியெனநினைத்தவணுலாம்பிறைநெடுங்கோட்டுத்
துடியடிப்புக் கருக்கயந்தனைக்கரநீட்டும். (7)

கலங்கலின்றியேதெளிந்தமெய்யறிவினைக்கடிய
புலங்கண்முடிதல்போலவேசாலவெப்போது
மலங்குநீடி. ரையகரியின்புனலினைமுடி
நிலங்குநற்செழுப்பங்கயப்பாசடையெங்கும். (8)

அறுகீர்க்கழிநெடிலடியகவல்வந்தநம்.

மருப்பொலியுங்கடுகையணிசடைப்பெருமானறனக்கிடமா

வதியும்பண்பாற்

பருப்பதம்யானினுங்கயிலைசிறந்தவனுறைநதிடுமப

பதியின்பாங்கர்

விருப்பொடுசென்றேத்தயவறகிடமாதுமயாமுமென

மேருவென்னும.

பொருப்பவண்வந்துற்றநின்றபெற்றியினின்றிலக்குமணிப்

புரிசைமாதோ.

(9)

பொன்னிறமுற்றிடுதலிற்றையவாய்லாவாகாப்

புக்குள்ளுப்பண்ணா

பின்னிசையுங்குணமணிகோபுரத்தலைமேவியகுணத்தான்

பிகவுநீண்ட

கண்ணிலெற்றமைதவினாற்படபிசைகின்றமுதலா

னவைதீரிஞ்சி

பின்னிசைவண்டியிர்துளவத்தொடைபுணையுமுடித்திரு

மாறகிணையதாமால்.

(10)

தென்னியவெண்குதையினொளிதிகழ்தருமானிகையினைக்கட்
செவிப்பூஞ்சேக்கைப்

பன்னிகொள்பங்கயமலர்க் டேபரமனும்வேதனுமறியாப்
பகவன்வாழும்

வெள்ளிகெடுங்கிரியெனவோரெழுபரித்தேநூர்த்துபெரு
விகம்பிற்செல்லு

மொள்ளியசெங்கதிரவனறன்னுளமவெருவிமீண்டுபுறத்
தொதுங்குவானால். (11)

விங்குதிரைசுருட்டுகெடுமபாறகடனின்மீதுமனை
மேவுஞ்செய்ய

பூவகமலமனையதிருக்கண்நிறுந்தனடுளைய
புனிதனேய்ப்பா

நீங்கரியவொளியதிகம்பெறுதாளபெருமாட
நிரையினுமா

ரோங்குமகல்விசம்பினிடைபுல்லுசுமஞ்சுற்புலவன்
துறங்குமாலோ (12)

வேறு

துயமாபூரகதாணணிமேடையின்சோதி

பாயவீதிவாய்பேறுங்கவனவாபபரிகள்

சேயவாழியென்றடைவாககணிநெடுந்தேர்மேன்
நீமயபல்கதிரிளசுடரளியினினிளங்கும். (13)

புலவியாலொளிததுறைதருமபூவையர்சாயை

குலவுநீளபளிகஞ்சுகவாநடுகோன்றிலே

நிலவுசாயையாயாங்கவரென்னசீவநினைத்தக
கலவிவேட்குமாடவரிநகரங்களகட்புவுரால். (14)

வேறு.

வன்னமணிமேடையின்மேல்வைகிமலர்முடித்தலுள

மகிழ்ந்துவாசம்

துன்னுறுஞ்செழுங்கலவைபூசுதல்பொறபணிபுனைதல்
சூழ்ந்துமேவு

11-உட்செவி-பாம்பு, சேக்கை-பாயல். 14-வேட்கும்-விரும்பும்.

மின்னுயிர்ப்பாங்கியர்களுடனினிதுவினையாடலென
 மிவையேயாங்கு
 மின்னிகர்சிற்றிடைமடவார்விருப்பொடுநாடொறும்புரியும்
 வேலையாமால். (15)

கணங்குடாடர்திலங்குமணிகுடநிகநுந்தடமுலையார்
 துனிதீர்வுற்றுக்
 குணங்குலவுமனங்கனிகுடநிடவவரைதகமதுநெடுங்
 குஞ்சிசேப்ப
 வணங்குவதுமிரதியொடுமநவுமதனெனநிகவு
 மரிழந்துகொஞ்சி
 யிணங்குவதுமபலகலைகளினிதுபாடிலவதும்புருட
 ரெவர்க்குமவேலை. (16)

அணிதிகழ்பால்வண்ணந்தருசசன்னிதியினடம்புரியு
 மரம்பைமாணவ
 கணிகையர்காற்சிலம்பொளியுமுழுவொலியுமறையொலியுங்
 கருதுமுவர்
 தணிவதுபாடலினொலியுநதொண்டாரகரவொலியுந்
 தகுபொன்னாட்டு
 மணிமுடியுடபுருக்குனிழயுடகமுடநியற்றுமன
 வரகமாழை. (17)

வேறு.

சொன்னமணிமேடைப்பெருந்தானிகுதியின்னார்காற்சில
 யன்னவரமாழைக்கிணையாராங்காற்சிலம்பே [ம்பே
 யின்னிதழ்கண்ணல்குலுகொப்பிழைநாணிவாடுவரே
 பன்னுமவர்க்காணிலரமபையர்நாணிவாடுவரே (18)
 பாவையர்குந்தளத்திருந்துபாடுமதுகரமிசையே
 காவலவர்கொள்வர்படைக்கலதமதுகரமிசையே

16-குஞ்சி-குமியி, குஞ்சி சிவத்தற்குகாரணம் செம்பஞ்சுட்
 டியபாதங்களிற்றேறாதலென்க. 18-இறை-சிவன்,

நாவலவரனவாதநவினவரைந்திலக்கணமே

மேவுறும்விதிகடொறுமோவியங்களவரைந்திலக்கணமே.

இமகிரணமதிதனையாங்கிடுமகத்துவசந்தொடுமே

குமார்புயத்திடைக்களபங்குளிர்மகத்துவசந்தொடுமே

கமமுநெடுந்தொருவகலாகடுபாய்மாவாரணமே

விமரிசையந்தணர்பயில்வார்நாபாய்மாவாரணமே. (20)

மேடைமினனாகரபாயிலவியையாடுவகத்துகமே

வாடலீல்காணையநாவாகிழ்நாடுவகத்துகமே

நீடுமறுகெங்கணமேநிறைவனசத்திரமே

பீடுறுமனனவரமுடிநேமநிநாகுவனசத்திரமே (21)

கதிரிலகுஞ்செழுகுவாநங்கணவினிமையுளமுருககு

மெதிரிதழார்பாடுமிசையெவரையுமேயுளமுருக்குந

ததையும்லாததொடைககுமராதமமாநச்சுநதனமே

சிறையவுழுககிடுமடவார்நிகழ்மகாசுகதனமே (22)

முனிவரந்தங்கணமுமினையவாநணமுமுதுநேயத

தனியடியார்பொருங்கணமுமொருநணமுந்தணவாமே

நனிகுமுமிததுதிபுரியநகாயொப்பனையெனும்பைங

கனியொடுவிறறிநுகருநுகளனிலாநடுவனகணியே. (23)

வேறு

காவனமலிதருகருவைவமாநகர்

மேவுநறசிறப்பெலாமவிரித்துக்கூறவே

பேவர்வல்லமைபுளாழிழிலகொளாயிர

நாவுடைச்சேடனுநவிலொண்ணுதிரோ. (24)

நகரசசருக்கம முற்றிறறு.

ஆக சருக்கம 2-க்கு விருத்தம் 91.

20-அகத்துவசம-மாடக்கொடகன். 23-பைங்கனி-வெண்கனி.

பெண்பன உமையையும் உமாபதியையும் உணர்த்திநின்றன.

தலவிசேடச் சருக்கம்.

தி—கலிவந்தம்:

அலமரு பவக்கடல் கடத்து மற்புதக்
கலமெனும் பானிறக கடவுள் வையிய
நலமளி கரிவல நகரமார் திருத்
தல மகத்துவஞ் சிறிதெடுத்ததுச் சாற்றுவாம். (1)

திதில் பல்லுயி ரொவமின்ற தேவிமுற்
போதுவங் தருந்தவம புரிந்து வையிய
மாதல மாதலால் வயங்கு மிதகல
மோதுமெத் தலத்தினு முயர்ந்த தாகுமால் (2)

கொலை முதலாகிய கொடிய பாககம்
பலபுரிந் தவர்களே யெனினும் பாபுகழ்
நலமீகு புனிதபால் வண்ண நாத்வாழ்
தலமடைத் தவர்க்கி சார்வர் திண்ணமே. (3)

செகத்திடை யுயர்ந்தவித தெய்வ மாதல
மகத்துவங் கருகிலர் மற்றை யொன்றினை
யகத்திடைக் கருதிவந் துறினு மாகில்கற,
பகத்தரு விற்கா பதத்தை மேவுவார். (4)

விசுதெண் டிசைப் புவிமீது வாரண
வாசுமுன் னும்பல மாதலந் தொறு
மேசற வடைந்தவ ரெழுதும் பேறெலாம்
பேசமித் தலத்துறிற் பெறுவர் யாருமே. (5)

கருதுமைம் புலனடக் கிப்பல் காசுமும்
புரிதரு தவத்தினும் பொருந்து பேற்றினை
யிருதயத் தானடி யெண்ணி யித்தலத்
தொருதின முறைபவர் பெறுவ ருண்மையே. (6)

1. அலமருபவம் - வினைத்தொகை கிலைத்தொடர் - அலமரல்
செழும்பி. 5. ஏசு-குற்றம் வாரணவாசி-காசி.

மறுவிதித் தலத்தொரு வையகல் வைகுலோர்
பெறுவர் சாலோகமாம் பதத்தைப் பேணியே
சிறுமை தீரோ நிருதினம் வசிப்பவ
ருறுவர் சாமீப மாமுயர் பதத்தையே. (7)

முத்தினம் வசிப்பவர் முதிய வின்புறுஞ்
சுத்தசா ரூபமே பெறுவர் தோய்குவார்
சித்தமே மகிழ்ந்து மாற்றினம் வசிப்பவ
ருத்தம் மான சாபுச் சியதையே (8)

இப்பெருந் தலத்தினை யகதநி வெண்ணினுஞ்
செப்பினுஞ் செபபிடச செவியிற் கேட்பினு
மொடியில் வீட்டை வரததலத்துறோர்பெயர்
தப்பறு பேற்றினை சாறமல வேண்டுமோ. (9)

கல்தூறு

வித்தகப் பெருந்தனிச் சிவனின்கமாய் விர்தோ
ரத்தியாவை யுந்துலங்கு மித்கலத்தி லாதவினா
வித்தலத் திடைபுறந் தவரேவரே யெனினு
முத்தமச் சுரரென்பதற் கையமு முளதோ. (10)

நிதிகளிற் சிறந்துளது சாபுனத நிகரில்
கதிகளிற் சிறந்துளது சாபுச்சி யங்க வு
னதிகளிற் சிறந்துளது ரிட்சேப நன்னதிமா
பதிகளிற் சிறந்துளது தென்கருவை யம்பதியே. (11)

விந்தைமிக்க பொன்னுலகில் வானவர் தொழமேவு
மிந்திரன் பெருவாழ்வு மோர்வாழ்வென வெண்ணுர்
கந்தமா மலர்க்களா வனத்தலத்தி லோரென்பில்
செந்துவாய்ப் பிறந்துறினு நற்கதி கிடைத்திடலால். (12)

7. சாலோகம்-சிவலோகத்திருத்தல். சாமீபம்-கடவுள் சமீபத்திருத்தல்.

11. நிதிகளாவன-ஆடகம், சிலிச்சுறை-சாதாரணம், சாம்புனதம் என்பனவாம்.

அகவல் விருத்தம்.

வரியளிக்குலமொய்த்தார்க்கு மலர்க்துழா யணியுஞ்செங்கட்
கரியமா லயன்முன்னுய கடவுளர் யாருங்கூறற்
கரியவாமெனிற் பாலவண்ண னார்தல மகிமையாவும்
விரியுமிப் புனியின்மீது விளம்பிட வல்லார்யாரே. (13)

பத்திசெய்மாநகர மநத்தியநகர மநாதிபுரம் பாவநாசஞ்
சித்துருவ ஞானபாசுர மமுதாசலஞ் சிவசத் திபுராஞ்சிவன்
முத்திபுரிபுயபுரி கரிபுரம் பரபுரமும் முந்நீர்ஞால
நத்துகரிவலநகர திருக்களாவன மிநநகர்ப் பேராமால், ()
தலவிசேடசரநக்கம முற்றிற்று.

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம்

தி—கலவிருத்தம்.

கார்த்தடங்கிரிநேர்கைக்கயவுரி
போர்த்தமுக்கட்புராதனன்வாழ்தலாற்
கீர்த்திசாலக்கிளர்கருவைப்பதித
தீர்த்தமேன்மைசிறிதெடுத்தோதுவாம், (1)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மாமதுபக்குலமுழங்கமதுவழங்குமினியநறு
மலர்க்களாவின்
காமருமீழலிலுதித்தபால்வண்ணநாதனெனுங்
கருணைப்பெம்மான்
ஞமநறுங்குமுனுமையொப்பனையொடுவாழ்தலத்தினுக்கு
த்தாபுறத்திற்
சேமநதியெனவுளதோர்தீர்த்தமிதன்மகிமையெவர்
செப்பவல்லார். (2)

2-மதுபக்குலம்-வண்டின்கூட்டம், உத்தாம்-வடக்கு, புற
பக்கம், 3-துகன்-குற்றம், 4-சேமம்-காவல், 5-மன்-ஒ-அசைநிலை

பாதிபிளமதியணிந்தபவளநிறச்செழுஞ்சடி லப்

பகவன்மேனிச்

சோதியெனத் துலங்குபெருந்தேசபெறத்தான்விரும்பித்

துகடிரண்டல்

கோதில்பலபுவனசராசரங்களெலாமீன்றதனிக்

சுமரியெம்மா

னோதியவாறிக்கருவைத்தலத்திடைச்சென்றரியதவ

முஞற்றவெண்ணி.

(3)

ஓங்கியதென்கயிலைவரைதனைவிடுதமுன்னுளன்

புடையோர்தம்மைத்

தாங்குபரதேவியவள்வநம்போதன்பொருசேமந

தனைச்செய்மின்ற

பாங்கியெனவேகடவுட்கங்கையவொளடுவரலாற

பார்மிதென்றுந்

தேங்குபுகழ்ச்சேமநதியெனுந்திநபடோர்பெற்றதிர்த்தத்

திர்த்தமனனோ.

(4)

பத்தியொடுதிருக்கருவைக்களவுறைபால்வண்ணன்மலர்

ப்ரதத்தையுன்னிச்

சுத்திதருமிச்சேமநதித்தீர்த்தந்தனிற்படிந்தோர்

தொலையாவெய்ய

வெத்திறவெவவினைபுரிந்தோரெனினுமழியாஅயர்வி

டெய்துநாளு

நித்தியபேரின்பாடைகருபாரவரினிப்பிறவா

நிலத்தின்மாதோ

(5)

அறந்தனைநெஞ்சிடைசசிரிதெண்ணைதவிர்ப்புபபாதகந

மகிலமபோற்ற

நிறத்தருந்புகழ்ப்படைத்தவித்தீர்த்தமகிமைதனை

நினைத்தவின்றி

மறந்துகாத்தாற்றொடி னும்வானவர்தமபதம்பெறுவார்
 மனத்தா னுன்னிச
 சிறந்திடுமிப்பெருந்தீர்த்தந்தனிற்படிந்தோர்பெறும்பேறு
 செப்பற்பாற்றோ. (6)

மாலயனுக்கரியதனிப்பொருளெ னும்பால்வண்ண னுள
 மகிழ்ந்துமேவு
 மாலயமுன்னெயுளதோர்தீர்த்தஞ்சுக்கிரதீர்த்த
 மதன்பேராருஞ்
 சீலமிகுதேவிதீர்த்தஞ் சூலதீர்த்தமெனத்
 திகழிரண்முக
 கோலவதுலாமபிகை பால்வண்ணன்மணிச்சினகரத்துட்
 குலவுமாதோ (7)

ராந்திலத்துமுள்ளமகாபுண்ணியதீர்த்தங்களுவற்
 றினுக்குமேலாம
 பன்னரியபெரும்புகழ்சேரிச்சேமந்தியினிடைப்
 பழுதில்லாமெய்த்
 தன்னிகர்நிட்சேபதீர்த்தங்கருபாதீர்த்தமுயர்
 சங்கதீர்த்த
 மன்னுதிரிவேணிமணிகரணியெனப்பலதீர்த்தம்
 வயங்குமாலோ (8)

உவறு

வா னுலாவுமழுக்கிரிமேல்பால்வயங்குமிருதீர்த்தம்
 பா னுதீர்த்தநிதிநிரிரசிரவணொன்னப்பகருவார்மே
 லானசீர்த்தமலிதருமவ்வமுதாசலத்தின்மிசையுளவாற்
 றே னுதீர்த்தமோடிடபதீர்த்தமெனுந்தீர்த்தங்களரோ (1)

6-தீர்த்தத்தி னுயர்வைச் சிறப்பித்து கிற்றலால், உம்மை-
 உயர்வு சிறப்பும்மை 7 தேவிதீர்த்தம் அதுலாம்பிகை சினகரத்துள்
 சூலதீர்த்தம் பால்வண்ணன் சினகரத்துள் எனமுறை கிரணிறை
 யாகக்கொண்க, மாது ஓ அசைகிலைகள்.

இன்னபலதீர்த்தங்களின்மான்மியங்களனைத்து

மிமையோர்க்கு

முன்னலரிதாமென்னில்விரித்தெம்மனோர்தம்

மொருநாவாற்

பன்னலெளிதோவித்தீர்த்தம்படிநதோரெவரும்

பவமாண

மென்னுமிரண்டற்றெம்மிதையோனிநுதாணிழலுற

றிடுவரரே.

(10)

தீர்த்தவிசேடச்சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 4-க்கு விருத்தம் 115.

முர்த்திவிசேடச்சருக்கம்.

த—தலிவிருத்தம்.

காணமிசுத்தகளாநறுநீழலிற

றாண்முனைத்ததனிநிவனிவகமா

மேன்மையுற்றுவிளங்கியமூர்த்தியின்

மான்மியத்தைவழுத்தல்செய்வாமரோ.

(1)

அகவல் விருத்தம்.

செப்புமீம்முர்த்திதனைநெருகினமபுரிநதாவா

லப்பனைகளவினீழலமர்ந்தவெண்கனியையெந்தா

யொப்பனைபாகாநீகாவுனைநமபினமென்றேத்தி

லெப்பெரும்பாயஞ்செய்காரெனினுமவிடடைவார்மாதோ.

10-பலதீர்த்தங்களாவன—முற்கூறிய தேவிதீர்த்தம், சூலதீர்த்தம், சேமதீர்த்தம், கட்டசேபதீர்த்தம், கிருபாதீர்த்தம், கங்கதீர்த்தம், திரிவேணிதீர்த்தம், மணிகாணிதீர்த்தம், சூரியதீர்த்தம், சித்திப்பிரசாவணதீர்த்தம், தேனுதீர்த்தம், இடபதீர்த்தம் ஆகிய இவை யனைத்துமென்க.

1-கான்-வாசம், 2-கா-முன்னிலையேவலொருமை வினைமுற்றப்பகுபதம். ஆய விஞ்ஞபுணாந்து குன்றிற்று.

விரிமலர்ப்பசுங்களாவிண்மேவுபால்வண்ணலிங்க
தெரிசனம்புரிசுவான்சிறிலிமித்தத்தாலிங்கு
வருகிலரங்குவைகமனத்திடைநினைவுற்றாலுஞ்
கரரெதிர்கொள்ளச்சென்றுகவர்க்கமுற்றிடுவர்மாதோ. (3)

கலிவிநீத்தம்.

தேவர்மாமுனிவரசித்தராதியா
மேவரும்பூசணையிறறிப்போற்றிடத்
தாவறுவரந்தருசைவலிங்கமாம
யாவினுஞ்சிறந்திவ்வினிலிங்கமாகுமால். (4)

அகவல்லிநீத்தம்

காதன்மிகக்கொண்டுபண்டுதங்குறைநீர்நதிடக்கருதிக்க
மலக்கண்ணன்
சீதமலர்த்தவிசுறையுந்தசைமுகனிர்திரன்முதலான
தேவர்தாமுங்
கோதறுதென்பொதியவரைகடும்முனிவரன்முதலாக
கூறுந்கூய
மாதவரும்பூசித்தவிசேடலிங்கமிச்சிவபால்
வண்ணலிங்கம். (5)

ஆன்றபுகழ்பெறுங்காசிப்பநதிமுதலாந்தலத்திலிங்க
மனைத்துமாங்கி
தோன்றுமுனர்த்திகோன்றியதிருகளாநினறுந்தருநிழற்கீழ்ச்
சொல்லுமிந்த

வேன்றபெருங்காரணத்தாலிக்கருவைதலததுறையு
நிவ்வினிலிங்க
முன்றுலகத்துளாகருணைச்சுயம்பிலிங்கம்யானினுகு
பூலமாமால். (6)

ஆர்த்துவருதிரைக்கடல்நிமிநதக்கடல்பாற்கடலா
மவனிமீது
சீர்த்திபெறும்வெற்பின்மிகச்சிறந்தவெற்புமேருவெனச்
செப்பும்வெற்பார்

தார்த்தருவிற்சிறந்தபெருந்தருத்தேவதருவாமெத்

தலத்துமுள்ள

மூர்த்திகளிற்சிறந்தமகாமூர்த்தியிந்தப்பால்வண்ண

மூர்த்தியாமால்

(7)

உயர்வுறுபால்வண்ணவினக முகலிங்கநதிருக்களா

வுடையானென் னும

பெயர்பெறுமிமழா கசிதரீரகெ கரிசிதரீதாருயர்ந்தபதம்

பெறுவாரக

வயமருவுவெருசம னாமஞ் சவனங்கன்னவாரால்

வருதருகருத

நாமிகுதெனற்ருக்க நவைவதலகதுறைமூர்த்திரினமகிமை

களிலறபாற்றே.

(8)

மூர்த்தியிசேச சசநககா முறறிற்று

ஆகச்சநககம 5-கரு விருகதம் 123

புராணகதை வரலாறு.

வி.—நலிததுறை

சோலைகண்முகின்மண்டலமெனத் துலங்குதலாற்

காலையாதவன்கதிரொளிகாணபதுமரிதா

லாலையின்மதனாடலுமில்லதுபல்யாக

சாலையின்மிகவடர்ந்த துறைமிசாரணிபும.

(1)

கோதிறன்கொடிகுறிமெனக்குலவுறக்கழையின்

மீதுவானரமேவுதல்வேழம்பர்ப்பொருவுஞ்

சோதிவான்முகடுறவளர்ந்தோங்கியேசுநம்பார்

சாதியேமுதற்றருத்திரண்மிகக்கிழந்தருமால்.

(2)

7-தார்-மலர், 8-வயம்-வெற்றி.

1. ஆலை-ஆருபெயராய்க் கரும்பினை யுணர்த்திநின்றத, கழை-
மூங்கில், சுகம்-இளிகள்.

கானவேட்டுவமங்கையர் தங்கள் செங்கரத்தின்
மாநலம்பெறுகழங்கெடுத்தெறிந்திடவயங்கி
மேனிவந்தெழுநீர்மைவண்டினம்வினாக்காந்தட்
டேனுலாமலர்படிந்தெழுதகைமையொத்திடுமால். (3)

பலகலைகளையுணர்ந்திடுபண்பினுற்பாந்த
ணிலைபெறும்புகழ்மேவுமச்சேடனை நிகர்க்கு
மலகிலாதனவிரலைகளவ்வனததம்மா
வுலகினற்கலைக்கோட்டுமாமுனியெனவுலவும். (4)

பல்லவங்கனிகாய்மலர்நின் றுநீர்ப் பருகிப்
புல்லுமாகம்புராணங்கள்புகன்றிடுமதனும்
செல்லதீர்நிரிகாலமுமுணர்நருகிறதைச
சொல்லருந்தவச்சுகனெனசசுகங்கள்வீற்றிருக்கும். (5)

வேறு.

வானிதோறுமலர்வனதாமரை
வைகலும்வினையாடுவதாமரை
துவியன்னங்கமலத்திருக்குமே
சொல்லுமஞ்சுகபபுட்களிருக்குமே.
காவெலாநறுமாமலர்வாசிகுஞ்
காமர்பூவைகள் பல்கவிவாசிகு
மேவுநந்துடைக்கொப்பென்றரம்பையே
வியந்துபோற்றவிளங்குமரம்பையே. (6)

சோலைமேலியிருப்பனமஞ்சரி
குழந்தசாகையிற்றுங்குவமஞ்சரி
சிலமேவுதவத்துமுனிவரோ
தியவல்வினையாவுமுனிவரோ
மேலைவானவர்வந்துண்பதவியே
வேண்டுவாரனைவோரும்பதவியே
பாலவேள்கனை துண்டவுள்ளஞ்சமே
பன்பரோதுவனவெழுத்தஞ்சமே. (7)

7-மஞ்சு-மேகம், அரி-வண்டி, மஞ்சரி-பூஞ்செத்தி, அலி-தவ
ஞ்ஞவு, பதவி-மோட்சம்.

வாவும்வானரீள்சினைத்தண்டலை
வானளாவியங்குறுந்தண்டலை
னாவீசிநடிப்பனநீதானையே
னாயமாதவர்தம்பனத்தோனாகியே
மேவியேசெபம்பணலுவதநதிவே
மிகமாவ்வரையொப்பனதநதிவே
பூவினாடியிருந்தபனங்கடீள
பேரதமேறொகண்டிருக்கானங்கடீள. (8)

கலித்துறை

அருங்கவதசினையளப்பதறரியாகாலங்களை
புரிந்துமெய்யினைதகநந்தலையொடியவொப்போது
மிருதுளோர்பலர்மாதமொன்றான்றெய்வென்றெடுத்தது
வந்தமாதவாபுரிபவர்க்காவ்வனத்தில. (9)

செபபுழுவாதாரகைதந்தரன்மனைதெகரிசித
தப்பிரமமனைச்சுவாதிடானத்திறகண்டப்பா
வொப்பிலாமணிபூரகத்தகரிதனையுணர்ந்தே
யப்புவேணிநுத்திரணையனாகத்தறிந்து (10)

மேலுறுமமயேசகரனறனைவிசுத்தியிலுணர்ந்து
சிலமார்சகாசிவத்தினையாளுவநிறறெறிந்து
கோலவார்முழறபரையின்றெய்தநிநுவநளகூந்தப
பாலும்பேரொளிதெரிசித்தங்கநுப்பவர்பலரே. (11)

முந்தரேசகபூரகருமாகமுயன்ற
பிந்தவேயிடைகலையொடுபிங்கலையடைத்து
நந்தலில்கழிமுனைகிறநதானந்தகடனஞ்
சின்னையாற்றெரிசித்திடுந்தவத்தினர்சிலரே. (12)

8-அருதி - மாலை, தருதி-யானை. 10-பிரமன் - பிரம்மனென
வின்றதுவிரித்தல் விகாரம்.

குலவுமூலவாதாரத்திற்குண்டவிதனையே
 சிலாதியானித்தங்கிருப்பர்களைச் சைவமந்திரத்தை
 யிலகவேதியானித்தினிதிருப்பரெண்ணில்லோ
 ரலகின்பாதவரங்கையையோசித்தங்கபர்வார். (13)

உருவையேநினைத்துவாபுடனையோசுசெய்பவரு
 மருவையேநினைத்துன்புடனேயோசுசெய்பவரும்
 பொருளிலாவருவருவையேகருதியெப்போது
 மிருமையோசுசெய்பவருமெண்ணிலரவணிநுப்பார்(14)

திருந்துதத்துவரூபநற்றெரிசனம்பெற்றுப்
 பொருந்துசுத்தியாயந்தவான்மாவுருப்புலப்பட்
 டிருநதுபின்னதுதெரிசித்துச்சுத்தியாயிதன்பின்
 பரிந்துநதவரூபமேதெரிசித்தபாஹம். (15)

உருகுநேயமுற்றுறுசிவயோகமேபுணர்ந்து
 பெருகுமானந்தமாஞ்சிவபோகமேபெருக்கிப்
 பரவுபாலுநன்மத்தர்பசுசுரைநிகர்க்கு
 மிருமைமாதவரெண்ணிலரமந்தினிதிருப்பார். (16)

பூதமைந்துடன்பொறிபுலன்முதலனைத்தினையு
 மேதமென்றவைமாற்றியானெனதெனமகிழும்
 போதமும்புறம்பாக்கியேயானந்தம்பொலிய
 மாதவம்புரிந்திருப்பவர்பலருளர்மன்னோ. (17)

வலமுற்றும்மணிமாமகிமாக்கிரிமாநல்
 விலகுமாப்பிராகாமியம்பிராத்திபேரின்ப
 நிலவுமீசத்துவம்வசித்துவமெனநிகழ்த்துங்
 குலவுசித்திபெற்றவரளவிலந்திரிகுவரால். (18)

சிலமேவியசரிதைமுன்னாகவேசெப்பு
 நாஹபாகமுமுடையமாதவந்நனுகினதால்

14-இருமை-பெருமை, யோகம்-யோசு, என நின்றது.

வேலைஞாழ்நிவமகட்கொருமுடியெனவிளங்குங்
கோவவவ்வனப்பெருமையார்கூறிடவல்லார். (19)

எழுசீர் விருத்தம்.

ஓதியவந்தநைமிசாரணியத்திருந்துநற்பெருந்தவமுஞ்
மூதறிவுடைபமுனிவரர்கருகிமுறையினுற்சத்திரவேள்வி
யாதரத்தோடுபுரிசுவதுணர்ந்தேதயருமறையளவுகண்டறிந்த
ருதனவ்விடததுவருகலுமுனிவரெதிர்கொடுவலஞ்செய்து
[தொழுது. (20)

ஒளிமணித்தவிசொன்றுதவியாண்டிருத்தியுணர்
வினானிகரிலாபபெரிநீயாய்
வெளியருவதற்கெததவமபுரிந்தனம்யாமென்றுமெய்புளக
முற்றிருகண்
கனிதருபுனலினடிமலர்விளக்கிககண்மலரருச்சகை
புரிந்து
நளிர்மலர்க்கரங்குள்சென்னிமேற்குவித்துநயந்தொருமொழி
பகர்குவரால். (21)

முனிவர்தம்பெருமாடுனென்னுநீபண்மொழிந்தனைதிருவருள்
சுரந்து, நனிநிகழ்மொன்பதுபுராணங்கணவில்லிவனுலகு
தென்கயிலைப், பனிவரையாடகேசுரந்தில்லைகாசியாருர்முதற
பரம, னினிதுறைகின்றபதங்களின்விதுமியம்பினைகேட்டுள
மகிழ்ந்தோம. (22)

எண்சீர் விருத்தம்.

அரனுலகக்கயிலாயமெவாக்குங்கிட்டா
தாடகேசுரந்தான்பாதலத்ததாங்கே
நரனுலகார்தில்லைமுதற்றலங்கடமமி
ஓதனுருககான்பரிதுநனைணாமுன்று

21-நளிர்-பெருமை, நயந்து-வரும்பி.

புரமெரியநகைத்தசிவனுருவமிந்தப

புஷியினிலிங்கத்துண்மலர்க்கண்ணாற்காணக்
கரதலவாமலகமெனக்காட்டுமோநற்
றலத்தினையின்மெமககறியக்கழறல்வேண்டும. (23)

அறுகீர் விநீதீதம்.

என்ன மா முனிவர்கு றவியைநதுந்மெனமெய்யன்பாற்
றன்னகமகிழ்ச்சிகூர்நதுசடைமுடி துளககிறம்மை
முன்னருந்தவததாற்பெற்றேறமென்றுபுன்முறுவல்செய்து
தொன்னெறியுணர்ந்தசூதன்சொல்லுவான்றொடங்கினனே.
ஈங்குநீரெயசைக்கேடடபொருளினையிசைப்பேயீது
வீங்கிருண்மனத்தினா கஞ்சென்புகளினமபலாகா
தோங்கியதவத்தின்மிகுருண்மையாமபொருளை முன்னாட்
பூங்குழலுலையாண்முக்கட்புனிதனைவினவஹரன். (25)

ஆர னுமைக்கருளககந்தனமம்மபாற் குழவியாகப்
பிரிவினா திருந்துகேள்விபெற்றலர்பபிரசமேவுஞ்
சரவணமென் னும்வாவிதனில்வினையாடுநாடுளங்
சூரவனுமவியாதனம்பனகுரைகழலப்பணியபீபாந்தான். (26)
கந்தவேளவியாசன்மன்னைக்கருணையானேககியிங்கு
வந்தவாமென்கொலெனறன்வடியிறசெங்கையெந்தா
யந்தமிறலங்கடோ றமருளுடனமர்நதுவாழு
மிந்துவார்வேணியிசனிநுபதம்பணியவென்றான். (27)

என்றவனுரைத்தலோடுமிளநிலா முறுவல்செய்து
நன்றுநறவனிதனனினாதனவாழ்ப்பதிகளின்வி [வே
றொன்மலபலவுண்டெனநிவ்வுண்மைமாமபொருளைச்செவ்
ளனுபதேசஞ்ஞெய்யப்பெற்றனனறிநின்மிக்கான். (28)

23-ஆட்சேசாம-பாதலத்திலுள்ள சிவஸ்தலம். 24-சொல்லு
வானறொடங்கினுனென்னுந் தொடரில் - சொல்லுவானென்பது
சொல்லுவதற்கெனவினையெச்சப் பொருளபட சினதது. 26 - நம்
பன் சிவன்-சூரவன்-சூரு-இந்து-சந்திரன், வேணி-சடை. 28-செவ்
வேன் முருகன்.

அப்பொருள்சேட்டவேதவியாதனுமருளிஞோடு
மொப்பரும்பொருளெமக்கேயுணர்ந்திடவுபதேசித்தான்
முப்பொழுதுணர்ச்சொனமுனிவர்காணுமகஞ்ச்சொல்வே
மிப்பொழுதெனனச்சூதன்விரித்தவையியம்பலுற்றான். (29)

கதைவாலாறு முற்றிற்று.

ஆசச் சருக்கம. 6-கது விருகதம. 152.

முதலாவது கதை

காகபுகண்டர் கதியடைந்த சருக்கம்.

வீ.—கவி விருத்தம்.

நாறுமலர் துவறிய நறுங் களவின மேவு
நீறுலவுச் சீமனியடை நினைமலனைநோக்கி
யேறுபுகழ்மாதவமியற்றியபுகண்டன
பேறுபெறுகாததாதுகேசுதுமா + முந்தே (1)

அறுசீர் விருத்தம்

பாண்டி நாடத்தனிதசத்தப்பருப்பாகமலயபென்னு
நீண்டேவாரிரண்டுமெறபினிடைநிலைநிலமுபேபாற்றுங்
காண்டகுசிறப்பினையையககரைநீன்றெனபால்வைகு
மீண்டிறப்புகழ்பெற்றோருங்கியிலகுகனமமழைமுதுர். (2)

அப்பதியினுகுத்தெதன்பாஸரியபாரியென்றே
யொப்பின்மாநதியொன்றுங் கயுண்டதின்றெனபான்முந்நீர்
வைப்பிடையெவருந் பேபாறறாநாதலமொன்றுண்டாங்கே
செப்புமப்பதிக்குநாமர்திருச்சுயெனச்சொல்வாரால். (3)

அத்தலத்தினுகுத்தெனபாலளவிலபல்வளங்கண்மல்கு
சித்திராநதியவ்வாற்றினெறென்கரையதனிரகிந்த
மொய்த்தடர்வனொன்றுதிமூலமாயுமைபாளோடுங்
கத்தன்வாழ்தலமாநாமங்கங்கைகொண்டாநெனபாரால். (4)

4-சிந்தம்-புளி.

என் னுமப்பதிக்குத்தென்பா சீறிணப்பெருமைபூத்த
நன்னதியுள் துதாம்பிரவன்னியாமதற்குநாம
மந்நதிக்கரைவடா துகையழவனமுளதாங்கீசன்
மன் னுமப்பதிநெல்வேலிமகிமைபார்புகலவல்லார். (5)

புகலுமத்தலத்தின்மேல்பாற்புகழருச்சுனக்காவென்று
பகர்தருதலமொன்றுண்டாற்பங்கயன்முதலாந்தேவ
ரகலிருவிசும்புநீங்கியரனடிபணிந்துவாழு
மகிமைசேரத்தலப்பேர்திருப்புடைமருதுராமால். (6)

கூறுமத்தலத்தின்மேல்பாற்கொழுங்கனிகறவுபாய்ந்து
சேமெழுஞ்சிறப்புவாய்ந்தசெண்பகவனமுண்டாங்கே
வீறுசேர்சடையின்மீதுவெண்பிறையோடுகங்கை
யாறணிகடவுள்வாழ்குற்றலமாய்தற்குநாமம். (7)

கோதில்குற்றலமென்னுங்குன்றவனுளதக்குன்றை
மாதிரிகூடமென்றுவழுத்துவரெவருமென்று
குதமாமுனிவன் கூறமுனிவரர் துலங்குமப்பேர்
யாதனல்வந்தநதவரைக்கெனவவன் சொல்வானால். (8)

மிக்கநற்புகழ்பெற்றீராகுகிள்ளங்குறமலயமென்றுஞ்
சக்கியமென்றுங்கூறுஞ்சயிலமோரிரண்டோடொன்றி
யக்கிரியுளதமமுனறுகிரியுஞ்சேர்ந்திருகருபாற்றா
லிக்குவலயத்திலயாருமெழிற்றிரிகூடமெனபர். (9)

அத்திரிகூடமால்வெற்பினுகருநேர்வடக்கதாக
மொய்த்தடர்மருதக்காவொன்றுண்டதுமுதியவானோர்
சித்தர்கண்முனிவர்நீங்காததிவ்வியவனமக்காவுக
குத்தரதிசையினன்னீருசாநதியொன்றுண்டாமால். (10)

அந்நதிக்கரைக்குநேருத்தரதிசையதனிற்காக
நன்னதியுளதுபாவமகற்றுமந்நதுநீராடிற்

சொன்னவந்திக்குத்தென்பாற்றுளவனுஞ்சிலனுமொன்றும்
மன்னிவாழ்ந்திருக்குமபுண்ணிவனமெனுந்தலமொன் னுன்
டால். (11)

என்றதுமுனிவர்குதநின்னுமாதவனைநோக்கி
யொன்றியந்திக்குக்காகநதியெனவுரைக்கப்பெற்றுத்
துன்றுலகினிலையந்தவாதெவன்சொல்வாயென்ன
நன்றெனநதியின்செய்கைகீளவுநிலலுற்றான். (12)

பொன்னகர்க்குறைவன்மைநதன்சயந்தனபபுகழயோத்தி
மன்னவளிராயன்றேனியைமுலையதனிற்காக
மென்னுயல்வுருவங்கொண்டுதிண்டவவ்விராமன்சாபந்
துன்னலாதகாமாகித்தயநுழந்திருக்குநாளில். (13)

வாசவனளித்தமைந்தனமண்ணுலகதனிற்போந்தே
யீசன்வாழ்ந்திருகமுபுண்ணிவனத்தினிலைய்தியாற்றின்
மாசிலாமணியேயென்றுமுழுகினுன்வலியசாப
நாசமுற்றதனாகநதியெனத்திகழ்ந்ததன்றே (14)

கொடிநதிக்கரையினுக்குவடக்கருமதைகுலாய
படிபுகழ்மதுரைமென்னுமபதியினேர்தென்பாலாக
வடவனமொன்றுண்டந்தவனமதுசிவனைமாய
னடிமலர்போற்றிப்பண்டுவழிபடுதலமாமன்றே. (15)

பொருளிலத்தலத்தின்பாங்கர்பபூவனமொன்றுவைகு
மருகினேர்தென்பாலாகவரியயன்முனிவர்தம்மோ
டிருளிகம்பமரர்போற்றயிறையவனுமையோடின்ப
மருவிவாழ்ந்திருக்கும்வன்னிவனமெனுப்பதியொன்றுண்
டால். (16)

பகருமத்தலத்தின்றென்பாற்கத்தருவென்னப்பாரி
னிகரிவாதியொன்றுண்டந்ததிக்குநேர்தெற்கதாக

12 கொடிநதி - காகநதி. 15 - வடவனமென்பது ஸ்ரீவில்லி
புத்தூர். 16. வன்னிவனம்-மடவார்விழாகம்.

நகரைமாதீயென்றுண்டோர்ந்தியதன்மென்பா னுண்டோர்
தகவுறுபலாசக் காவத்தனத்தின்பேர்தேவதானம். (17)

மெய்ப்புறுமதற்குத்தென்பால்விளங்குமோர்ந்தியுண்டாங்
செப்புமந்நதியினுமஞ்சேமநன்னதியென்பாரா [குச்
லபபெருநதி பின்மெனபாலண்டர்நாயகனுமெம்மா
னெப்பெய்யுமைமாரடனனோடுறைகளாவனமொன்றுண்டால்

திகழும்நதியைவேதந்தெக்கணகங்கையென்னு
நிகரிலந்நகரைபந்தகயிலையாமெனநிகழ்த்து
முதமவைதோறும்வெவ்வேறொருபெயர்பெறுமானம்மாற்
பகருதற்கரியவேனுமறிந்தவாபகரகேண்டின். (19)

எண்ணீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருந்தம்.

மாநகரமுபயபுரியகத்தியமாநகர
மன்னுமமுதாசலமநாதிபுரமருமர்
ஞானபாசுரமினியசித்துருவம்பரஞ்சீர்
நண்ணுசிவசத்திபுரந்திருக்களாவனமோ
ரீனமிலாச்சீவன்முத்திபுரிபாவநாச்
மிலகுகரிவரநகரங்கரிவலநன்னகர
மானபெயர்பலவுளவெத்தலங்களினுமுயர்ந்த
வதிகபுத்தும்பருவுதிருக்கருவைவளமபதிக்கே. (20)

வந்துமனத்தன்பொடுபூசித்தகங்கை
மாதுமைமாலயன்முதலாம்வானோரா ஆஞ்
செந்தமிழ்மாமுனிவன்முதலாகக்கூறுஞ்
சிறந்தமுனிவரர லுஞ்செம்பொனாட்டுக்
கந்தமககளிற்ற லுந்திருநாமங்கள்
கருதிடுமொவ்வொருயுகத்திற்படைத்துப்பாரிற்

சந்ததமுந் துலங்குமந்தததலத்தின்மேன்மை
தனைபெடுத்துவிரித்தெவனோசுற்றவல்லார். (21)

எழுகீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய வருத்தி

அத்தலமவிராட்டுச்சுழிமுனைத்தான
மணிபெறுமில்ங்கைபிங்கலைசீர்
மொய்ததபேரிமயமிடைகலைதில்லை
யிதயமென்றநுமறைமொழியு
வித்தனனாகொவ்வொருதினநடிக்கு
மினிரதருளாவனதசலததி
னித்தருனனடனமபுரியுமபொருமை
நிகழ்த்தலாநதனாகமையொன்றுளதோ. (22)

செய்பவளக்காடெனச்சடைகூரு
துகழ்தரவதிற்புனறதும்ப
வுமபார்வெண்மதியங்கசிரெறித்திடவே
யுயர்குழைவளைதுவண்டசையப்
பம்புவண்டினஞ்சூழ்பதுமமென்பததிற
பரிபுரங்கலகலென்றொலிப்ப
கிம்பரிந்கருவையம்பலததமல
னிடையறாநடம்புரிந்திடுமால் (23)

மங்கையோர்பாகனகளாவனததுறையு
மழுவலான்றனக்கெவரேனுங்
கெங்கையநிகர்நிட்சேபமாநதிநர்
கிரேதமாயுகந்தனிவெடுத்தே
யங்கபிடைகம்விதிமுறைதனாற
செய்திடிவற்புதம்விளக்கு
புங்கமாயிவிங்கந்தனிற்சிவன்வடிவம்
பொலிதருமின்னமும்புகல்வாம. (24)

ஞானநாயகன் றென்கருவைநாயகனை
 னாட்டமுன்றுடையநாயகன் செந்
 தேனலர்க்கடுக்கைச்சடாடவியுடைய
 'தெய்வநாயகன்றனக்களவி
 ஹானமம்பதகராயினுந்திரேதா
 யுகநதனிலுகநதிடேக
 மானறும்பாலகொண்டியறறிடிலெவர்க்கு
 மப்படியேவெளியாமால்.

(25)

கதைபிடற்றிறைவன்கருணைவாரிதிமா
 கனகமால்வரைச்சிலையாளி
 யிறைகளாவனத்திலுளையரன்றனகடியா
 ரேனுந்துவாபரயுகத்தி
 னறுநெயினாலிடேகமேபுரிந்தா
 லறிவான்னவன்றிருவுருவ
 முறுமவனுலகநதமதெனப்பெறுவ
 ருண்மையீதினன்னமுமுரைப்பாம்.

(26)

பானிலாக்குழவிதவழ்சடாடவியான்
 பசுபதிகருவைமாநகர்வாழ்
 வானவன்றனக்குக்கவியுகந்தன்னி
 லேவராயினுமனமியைந்து
 தேனபிடேகம்புரிந்திடிற்சோதி
 திகழ்தருமினிகந்தன்னுதனை
 யாநிகழ்த்துவதென்னயன்முதலிமையோ
 ராலுமேயுரைப்பரிதம்மா.

(27)

அரியமாதவரேயரியயனாலு
 மறியொணத்திருவுருவதனை

விரிகட லுலகிறமெரிதரககருணை
 மிகுதிபா லுமையொருபாக
 மருவியாரணத்தினுற்பரமபொருணர்
 மலிசடாடவியா லுறைபுங்
 கருவையமாநகருககீணையெனவுரைக்க
 காசினிமிசைத்தலமுளகோ. (28)

இன்னனஞ்சுதனிசைத்த லுராரிவ
 ரெண்கையேகருணையாலெமக கா
 சென்னவக கலத்திறகறைநி றறிவைவன
 மலவகுமத்தேதானறியதந்தப
 டொன்னகாதனிலவாழ்ந்தேவா தமபொருடே
 புவனியாளரசாதமபொருட டோ
 வுன்னுமத்தலந்தா னுதியாவுநாதி
 யோவகுத்துரைத்திடல்வெண்டு. (29)

எனமுனிவராதாமிசைத்திடசஞ்சுத
 னெனுமொருதிநீபபெயாபடைத்த
 முனிவாதமபெருமானவாதமைநோக்கி
 முதுபுகழ்தீதவருக்காகல்
 கனதிரைக்கடலஞ் சூலகீண்பபுரக குங்
 காவலாககாதலெமயிறையேன
 மனமுவபுறமுத்திருவருட சூறியாய
 வந்திலன்கேணமினென்றரைப்பான. (30)

மொழியுமதகலந்தா லுலகையாவையுமே
 முடிவினிற்றனனகத்தொங்க
 வழிவிவாதென்றபிலவகுமெயபொருளா
 யமாந்திடுமவவிரட்டி னுக்கு

30-தேவருக்காதல காவலாககாதல-தேவருக்காவது காவலாக
 காவது.

சுழிமுனைத்தலமாய்முலமோர்வரிதாய்த்

துலங்குமிவவேதுவாற்குருகி

யொழிவறுபுகழ்சேரநாதிமாபுரமென

றுவரத்திடுமத்தலநதனையே.

(31)

அததலநதன்னிற்கொடியுருவுடையா

னருந்தவப்புகண்டனென்றுரைக்கு

முத்தமகுணஞ்சேர்முனிவரனொருவன்

வசிட்டரெண்ணிலர்தமையுணர்ந்து

பைத்தலையரவச்சயனமாதவர்தம

பட்டமோரெட்டுணர்ந்துலகி

வித்தனையெனவேயறியொண்பிரம

பட்டமுநன்குணர்நிருந்தான்.

(32)

ஆதரததுடனங்கிருந்துநற்றவஞ்செய்

தடைந்தனன்கதியெனச்சூத

னோதலுமுனிவர்கேட்டுளம்வியப்புற்

றுரைபபதற்கரியபல்கால

மாதவாபுரிநதப்புகண்டனம்பெரியோன்

வயங்குமத்தலத்திடையிருந்து

கோதறுமுயர்விடடைந்தவச்சரிதங்

கூறுதியெனப்பகர்ந்தனரால்.

(33)

ஞானமாமுனிவர்வினவிடச்சூத

நற்றவன்புகலுவான்முனனாண

மானதவாவிக்கரையிடைச்சேட்டை

கொடியெனவாழ்ப்பெடைக்கொடிதா

னானமொருநான்குடையவனென்று

மனநினையணைந்திடவிரும்பித்

தானதன்பாற்சென்றென்பெருவிரகந்

தணிபுமாறஞ்செயென்றதுவே.

(34)

32-கொடியுரு-காகவுரு. 34-மானதவாவி-பிரமனுலகத்திலுள்ள
வோர்தடாகம். 34-சேட்டை மூதேவி.

அவ்வனங்கா கப்பெடை தனைநோக்கி

யருளிலாதவள்கொடியானா

யெவ்வமேவினைக்குமிழி குலத்துதித்தா

யிசைகிலேன்யானி தற்கென லுங்

கவ்வையுற்றந்தக்கொடி பசங்கொழுவீற்

காமனைநோக்கிமாதவநதான்

செய்வதுகருதிச்சென்றுபல்கால

மருந்தவஞ்செய்திருந்ததுவே.

(35)

ஊனமகிழ்ந்தநங்கன்கொடியின்முனரேன்றி

மாதவமபுரிவதென்பகர்தி

யெனவினவிடவச்சதுமுகத்தொருவ

னேறியவாகனமான

வனமெனை விருப்புற்றினைவதற்குனதின்

னருள்செயவேண்டுமென்றிசைக்க

நனைமலர்க்கணையால்வயப்படுத்திவமென்

றருளிணுனிரதிநாயகனை.

(36)

வேறு.

கருப்புவினமதனகனைதொடமானதக்

கரையின்கணனம்பொந்து

விருப்பமுள்ளுறக்கொடியகமகிழவுற

மேவியததனலே

கருப்பமுற்றதிற்புகண்டன்வந்துதித்தன

னாள்பலகழிந்தேபின்

மருப்பெறுங்கமலததயன்முன்பனம்

வந்ததுமகவோடு.

(37)

அனத்தைநான்முகனோக்கியிண்டடைந்ததென்

யாவனின்னுடன்வந்தா

35-வ்வை-துன்பம், கரை-கரும்பு. 36-அநங்கன்-அங்கமில்
லாதவன் காமக்கடவுள்.

மெனப்புதன் றிடத்தவ்வையின்கொடிப்பெடை

யினநலத்தனிலாழ்ந்த

மனத்தனாகினெனவ்வயினுதித்தவென்

‘ மகனிவனெனக்கூறச்

சினத்தினோடயன்சிறுமையுற்றனையுனைத்

தீண்டிலேமயாமென்றான்.

(38)

படைக்கும்சேவதனங்குரைத்திடவனமயன்

பதம்பணிந்தெழுநதேயென

ஊடைப்பெரும்பிழைபொறுத்தெனையானுதி

யென்னவழைசெய்வான்

கடற்பெரும்புனிபுகழ்கயிலையநிகர்

களாவனமுளதாங்கு

விடக்களத்திறையிருந்தனனுலகுளோர்

வெய்யபாதகம்போக்க.

(39)

இன்றுநீயவணைகெனவிசைத்ததலு

மெகனமதெழுந்தகி

மன்றன்மாமலர்நறுங்களாவனத்தனின்

மகவொடுமகிழ்ந்தெய்தி

யொன்றுசின்கயாலோதரியாடாந்தவ

முனனாற்றிடவுமைமராகக

குன்றலிலையாங்கெழுந்தெதிர்குறுகின

னிமையவர் குழுவோடும்.

(40)

அண்ணனோன்றலுவ்வனமடிபணிந

தப்பினையமுதேழக்

கண்ணுடைக்கருபபேயருட்செலவமே

கருணையங்கடலேநிமய்த்

38-தவ்வை முதேவி. 40-அவண்-அவரு, என்னம் அன்னம்
ஓகை-மகிழ்ச்சி.

தண்ணிலாத்தவழுவேணியாங்களாவனத்
 தருநறுங்கனியேயோர்
 பெண்ணுடைத்தலைவாகுணக்குன்றமே
 பிஞ்ஞகாவெனப்போற்றி.

(41)

நின்றகாலையிலனத்தின்பாலரனந்
 னிரப்பிலேண்டுவதென்கொ
 லென்றுகூறலுந்தன்னுடைப்பாதகமி
 யாவையுமனங்கூற
 நனநுநனநுநின்பாதகமொழித்தனம்
 புதலவனைநம்பாலவத
 தொன்றுசுந்தையானுன்முசுன்பாற்செய்கொள
 மாரைத்தனனிறையோனல்.

(42)

அந்தவேலையிலிதையவனயுபணிக்
 தன்புடனிலவெனநதா
 யெந்தவேளையுபெண்பாழிரிகலென
 விருப்பெனம்மிடத்தெனந்
 சிந்தையுற்றான்செய்யலுமியைந்தனந்
 சென்றதுமறையோன்பாற்
 பந்தநீக்கியபுகண்டனங்கிருந்தனன்
 பரமனீரடிப்போற்றி.

(43)

இந்தவாறுபூக்களாவனத்துறைதரு
 மிறைவனைப்பலகாலஞ்
 சிந்தையானினைத்திறைஞ்சியேயிருக்குமத்
 தினத்திலேந் தினந்தன்னி
 லுந்துவெண்கிரிகர்மழவிடையின்மே
 லொப்பிலாவுமையோடு
 வந்துதோன்றினன்மனமிகவுவந்துபால்
 வண்ணநாயகன்மாதே.

(44)

தோன்றியந்தமாதவன்கொடியுருவினைத்
 துலங்குதன்றிருக்கையா
 வேன்றவன்பொடுவருடிமெய்க்ஞானமு
 மெண்ணிலாவாழ்நாளு
 மூன்றுகல்வியுமெங்குமவேண்டுருவெடுத்
 துலவுமாற்றலுஞ்சீர்த்தி
 சான்றநற்பெரும்புகண்டனம்பெயருமே
 தந்தொளித்தனன்மாதோ.

(45)

அவணிநுந்தவனெவ்வுலகத்தினு
 மடைந்துமீண்டளவிலலா
 வுணநாயகர்பிரமரெண்ணிறந்தவ
 ருயர்பலதிகைப்பால
 செவரையும்பலபிரளயங்களையுமோர்
 தத்தலத்திருந்தான்பே
 ருவகைகூர்ந்தவன்பாலொருவசிட்டமா
 முனிவன்வந்துற்றானுல்.

(46)

அரியமாதவவசிட்டனாக்கெய்தியே
 யப்புகண்டினோர்க்கிக
 கரியகாகமேனியைச்சுமந்தென்பயன்
 கறைமிடற்றினோர்க்கி
 யுரியமாதவமியற்றிமேலாயசா
 யுச்சியமுறாதென்கொல்
 பெரியமாதவவென்றலுமருந்தவம்
 பெரியுயற்றினன்மாதோ.

(47)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அதிகதவம்புரிந்துசாயுச்சியத்தை
 யடைந்தனன்புகண்டமுனியநேககாலங்

கதிதருமால்பிரமர் கணக்கிறநீதார்தமமைக

கண்டிநுநதானபபதியிலென்றாலதப்

பதியுதித்தகாலின்னகாலமென்றெம்

படியுணரப்படுமுணரப்படாதவாற்றா

லெதாமதகலததினாசுண்யாதென்கு

நிலக் புதுமுகாதிபுருமணுபேரமமா

(48)

அறுநீர்க்குழிநுடிவடிவாநீரிய விருத்தம்

வேதநன்னெறிமுனிவாகாததகல

மகம்மையநீர்த்துமார்பா

யோதவல்லவெனயுரைததுமுனிவா

பெழுமுயகையிலேனா

ஞானமிகநீராககியையநுநசுவத

தோனறல்வெதாவலோன்முன

காசையின்னபுரையதருள்ளவவன

கருணைகூர்நதுரைசெய்வான்

(49)

காந புகுண்டர்கதயடைந்த சருக்கம்.

முற்றிறறு.

அகச்சருக்கம் 17-க்கு விருத்தம் 201.

இரண்டாவது

உமையவள் தவசுபுரிந்த சருக்கம்.

வி.— அகவல் விருத்தம்.

கிசுழும்வெள்ளியங்கிரிதனைத்தணந்துமுச்செகத்துளவனை
வோரும்புகழும்புதக்கருவையம்பதியிடைப்போந்திறைவனை
நோக்கித், துகளின்மாதவம்புரிந்தருமறைகளுந்தொடர்வரும்
பாதேவி, சகளநீட்களதெரிசனம்பெற்றவோர்சரிதமன்பெரடு
சொல்வாம். (1)

48-அநாதி-ஆதியின்மை, அநாதிபுரமென்பதற்குப் பொருள்
இன்னகாலத்திற்குமுன்புதெனயாவராறு மறிதற்கரிய நகரம்.

வேறு

ஆசுறுபொன்மேருவெனுமவ்வரையின்வடபாலெண்

ணைந்துகோடி

யோச்சினைபுன்னதமுளதவ்யோச்சினையிற்நாதிவிரி

வுடையதென்றுந்

தேசறுபற்சலகோடிவகளுளநங்கெழுந்ததயஞ்

செய்ததென்னா

பேசரியதவளநிறப்பொருளுச்சோகிபிகப்பாபபும்

பொருமைததாமா.

(2)

சிந்தையுறுங்குறைதீர்க்கருதிவநந்தாமரைக்கட்

டிருமால்வேத

னிந்திரனாதியவிமையோச்சினைவருங்கும்புகவிடமா

யிருப்பதந்தக்

கந்தநறுநுளவணிமாலயன்முதலோர்பதமழியுக்

காலத்துந்தா

னந்தலுறுதிலங்குவதுகயிலைநெடுங்கிரியதன்சீர்

நவிலற்பாற்றோ.

(3)

கலிவிருத்தம்.

அந்தவோர்கயிலையிலண்டம்யாவையுஞ்

சிந்தையன்போடுமுன்னீன்றேதவிதா

னெந்தையாமீச்சினையிறஞ்சியேயிக

விந்தையர்யொருமொழிவிளம்புவாளரோ.

(4)

எண்ணீர்பிரிகளிரிருவினைப்பயன்

மன்னுயிரைவைக்குமேவழங்குமாறுளத்

துன்னியெக்கனுநிறைநதுலவுந்தன்மையை

நன்னயமுற்றிடநவிலலவேண்டுமால்-

(5)

2. ஆசு-குற்றம்.

3. நந்தலுறு-ஏக்காலத்தும்செடாத.

5. எவ்வனும்-எவ்கும்.

என்னவெயுமையவளினிதுகநிட
முன்னவெனமபிரான்முகமலர்நதுநற்
புன்னகைபுரிந்துதான்புகலவணப்பொழு
தன்னவட்கன்புடனறியுமவண்ணமே. (6)

எவகணுமவியாபகமாநெயனறுமங்
கவதுபிரிணுக்குபிராயமர்நதுனே
மவகையேநினநிடநதநிலுமனைநீயே
துவகமாமைவகததொழினடததுவேம. (7)

வேலினைவெனறகூனிழிபினுயபதி
னாலகனைத்துமேநமதுசததுயாற்
காலைபெறகண்டலாகமலமாடலா
போலவேசெயலுறப்பழிவிப்பேமகீரா. (8)

செகநிலைசமனலுபிர்செயுமவினைக்கெலா
நிகரறுசாட்சியாநினறுசநததம
பகர்தநமவவினைபுபயனையவவுயிரா
துகாதரசசெயகுலவதுணமநங்குலாய். (9)

அனனகன்மவகளைபயனறித்திடு
மென்னநட்செயலிலையெனநினைத்திடேல
பன்னுகன்மவகளைபயனைநலநிடா
துன்னுமபாமன்நியேயுண்மைமீதேரா. (10)

சகளமுதிட்களந்தானுமநதவேலா
ருகளமுமாநியேயுலநிலைவகுவிவரு
செகமெலாமீன்றநுடையியேபிவண்
பகநமவவுயிராரீரர்க்கவலலைபா. (11)

7. ஐவகைத்தொழிலாவன-சிருட்டி, திதி சங்காரம்-கிரோபவம்
அனுக்கிரகம் என்பனவாம்.

8. எற்கண்டலர்-சூரியனைக்கண்டிலாகிற

11. சகளம் உருவம், திட்களம் அருவம்

அரியதாமுபயமென் றைய லுற்றனன்
 றெரிவையிங்கதனையான் றெரிசிக்கும்படி
 யருள்செயென் றனளெனவந்தவந்தனர்க்
 குரியமாதவென்னுஞ்சூதேனெனின். (12)

மாதவமுனிவர்கேட்டுளமகிழ்துதான்
 சூதனையன்பொடுகுகத்தினைஞ்சியே
 யாதிராயகியுமையவ்வுருந்தண்ட
 தேநாகுநீபென றன நுலத்தன டிரினான். (13)

செகமனைத்தினுநிறைதவெதவமு
 பகவனைபுமையவள் ணிநதுதநதருள்
 சகளநித்களதெரிசனமென்றோகினு
 ணைகபுரிந்தெமாபிரானவிலவனங் டேரோ (14)

எந்தவேலையினுமேயெழின் றின்னரிடத
 தந்தரங்கஞ்சொலததக் தன றுநீ
 சிந்தையோடருந்தவஞ்செய்குவாயினி
 லந்தபிலவ்வுருவறியச்செய்கும்வம். (15)

என்னவேயிறையவனியமப லுமா நி
 யன்னையாகியவுமையனேனேசியே
 புன்னுமாதவஞ்செயற்குரியவேரிட
 வினனதென் றுலையெனவியமாபினுளரோ. (16)

தக் தமாமல்நற்சத்தியென் றுதென்
 றிகுந் லுண்டி நுலரை மசபபுமவளிநு
 மிக்கமால்வரைபிலைப்புளதுவெள்ளிவற
 பொக்குநல்லநாதிமாபுரமென்றோர்தலம். (17)

அத்தலமடைந்தெமைநாக்நியனபுடன்
 மெய்ததவம்புரிசியவ்வேலையாமவண்
 சுத்தவவ்வுருவினோடெழுந்துதேதான் றுவேஞ்
 சித்தம்வைத்தாங்குநீசேர்குவென்றனன். (18)

என்று கூறலு மமைவிறைவன் றன்னிரு
மன் றன்மாமலர்ப்பதம்வணங்கிச்சிந்தையி
லொன்றியபொருந்தவமுஞ்ற்றவெண்ணியத்
தென்றிசைநொக்கியேச்சுறன்மேயினுள். (19)

அறுசீர் விருத்தம்.

அரமடநலையாகுளாடகூனனாரிசைசுளார்ப்ப
மலரமகாடபயைதாங்குவாணிபலலாண்டுகறக
கலாபுரணெடாழகுங்ககலக்கவரிகளிரட்டதேதவர்
விவாமலர்மாபிசுந்தளிமானமீதிவந்தாளன்மற. (20)

நாதனவீழறிநதகுமந்தக்கயிலையநீங்கிநானகு
வேதமுமபுகழுகொசியின்பொருந்திலையாரு
ராதியாயினங்குறவாய்நடபதியாவாம்பாற்றி
மாதுவமயவன்வந்து, நுண்மதுவாமாநகரின்மாதோ. (21)

ஆலவாய்தொழுகிரீங்கியன்புடனெழுந்தகாந்த
காலமவந்தமுந்தகாலின்னியைச்செயனக்கடிதுபோந்து
வேலைநழுவியிரின்மீதுபிடிவனவாழ்வெள்ளிவெற்புப்
போலவீவதிசுழநாதிபூகநிலவந்தடைநகாண்மன்னோ. (22)

அறுசீர் விருத்தம்.

தாண்டவமபுரினெயாலவண்ணனைததான்றெரிசனஞ்
செய்து, பூண்டவான்பினுலெனத்தப்பொருவெளந்தன்னுளத்தி
டைப்பொலக, ஸ்வண்ணிப்பலத்தாதிரமபுரிசுவாண்மெப்புள
நிதமாந, பாண்டநாபகபொற்றிகளாவனத்தாதிரயகபோற்றி.

கொன்றைவார்சைடசசங்கராப்பாற்றிமான்

சுவவுசெனகரபோற்றி

யன்றுழப்புரமெரித்தவபோற்றிதண்

ணநுட்பெருங்கடலபோற்றி

19. சேறல்-செல்லல்.

23. வெள்ளம்-வெளமெனநினைத்து செய்யுள்விகாரம் இடைக்
குறை.

பென் றுநற்றதிபுரித்துபூசனைமிக
 'வியற்றியெம்பெருமாட்டி
 யொன் றுசுந்தையாதாத் துடன்பூண்டன
 ளுயர்பெருந்தவவேடம்.

(24)

விரவுபொற்பணியாவையுநீத்துநன்
 மேனியாவினுந்துய
 திருவெணீறணிந்தக்குமெய்திகழ்தாச
 செஞ்சடாடவியோடு
 மருவுநன்மரவுரிபுனைந்துயர்திரு
 முடியின்மேன்மலர்போலு
 மிருகரங்களுங்கப்பியேயருந்தவம
 புரிந்திருந்தனண்மாதோ.

(25)

இவவகையளப்பரியபல்காலமா
 தவமியறநிடும்வேலை
 நவ்விநோக்கியத்தேவிதன்பிரிவினைப்
 பொருமலோநவையில்லா
 ஷொவ்வருந்தவமியற்றுசுற்கேதரு
 வுளமிகக்கனிந்தோதான்
 வெவ்விடக்களத்திறைவனவ்வுமையவண்
 முன்விருப்புடன்வந்தான்.

(26)

வேணிமேற்புனைகங்கையுங்கடுக்கையும்
 வெண்மதியமுநாகப்
 பூணுமக்குமாலிகையுநற்றாயவெண
 பொடியும்வெம்புளித்தோலும
 பாணிமேவுமாமழுவுமெண்புயங்களும
 பவளமேனியுந்தோன்றத்
 தா ணுவன் டுடன்வந்துமையவள்கரந்
 தனைப்பிடித்துரைசெய்வான்.

(27)

சிறியவாணையியெவற்புதவிய
 செல்வியாயுலகெல்லாம
 பெறுமருட்டிருவண்ணையாயுற்றீ
 பெருந்தவந்தனைப்பேணி
 மறுவில்பொற்பணியாவுநீகளைந்தனை
 மறைக்குமப்பணியுன்பா
 லுறுநியற்கைகல்லமுநனைணிநிலென்
 றுளத்திலெண்ணினைகொல்லோ. (28)

எப்பெருமணியை யுநீகளைந்துமே
 நிலங்குபேரழகாலே
 மொப்பிலாதவளெனுமொருபெயருனக்
 குதவினையாமென்று
 செப்பியற்புதசகளநிட்களவுருத்
 தெரிசனமளித்தேபின்
 னப்புக்குச்சகளத்தினைக்காட்டிநிட்
 களத்தையுமறிவித்தான். (29)

வேறு.

ஆரணத்தெளிவேபோற்றியானந்தக்கடலேபோற்றி
 வாரணத்தூரியாய்போற்றிமாணிச்சுமையேபோற்றி
 பூரணப்பொருளேபோற்றிபுண்ணியாபோற்றினைத
 ஞரணற்கரியாய்போற்றிநாதனேபோற்றிபோற்றி. (30)

என்பெருமானேபோற்றியிமையவர்தலைவாபோற்றி
 மன்பெருங்கருணைநீங்காமாசிலாமணியேபோற்றி
 யின்பவாரமுதேபோற்றியெண்ணையாளிறைவாபோற்றி
 யன்பருக்கெளியாய்போற்றியையனேபோற்றிபோற்றி. (31)

கருத்துதற்கரியாய்போற்றிகருதலர்புரமுன்றெய்த
 வெருதனிமுதலேபோற்றியுபயமேனியனேபோற்றி

28. கொல்-வினாப்பொருளுணர்த்த நின்றதோரிடைச்சொல்
 ஓ-அசைநிலை.

பிரணவத்துருவேபோற்றிபேசுதற்கிணவேறில்லா
 விரிசுடர்க்கொழுநதேபோற்றிவிமலனேபோற்றிபோற்றி. (32)

என்றுமைபணியவெம்மா னிறைகியையினிதுநோக்கி
 யுன் றனக்கரியவெம்முவுநவமுங்சாட்டினேமா
 லின் றுவேண்டியவாங்கேனென லு சின் னுநவமுன் று
 மென் றும்யானுண நமவண்ணநினை நன்புரிதல்வேண்டும. (33)

அத்தனையரிமாதமபூராடநா னாணிதேதா றுஞ்
 சித்தம்வைத்துணையன்போடுவதரிசனமபுரிந்தோர்யார்க்கு
 மெத்தரீயருளலவேண்டும லே னநிலவாங்குளென று
 தத்தைநேர்மொழியினுடா ன்சா றினுடநதமென்றான். (34)

பொருவிலதலதநிலவாசுபுரிநதுநற்புனிதன் றுளைக்
 கருதினோர்தமக்கு முதநிகர தலாமலா டெனநெங்
 குநீவெனும்வியாசனிந்தக்கோ கிலாபபபா நுளையென்பா
 லருளினுன்சிவன் றன்பாததகரண முக்கா லுமென்றே. (35)

வேறு

தபனனிமையவர்முனிவர்பாவுபெ ருமபுகழ்பெறுமத்
 தலந்தான்முன்னு
 ளியவுரியாடையையப்பினந்தோனெமபெருமாட்டியின்
 றவத்துக்கிரங்கியாங்கே
 சுபகாவற்புதபிகவுந்துலங்கு முகலிங்கமெனச்
 சொல்லுந்துய
 வுபயதெரிசனந்தரலா லுபயபுரியெனும்பெயர்பெற்
 றுளதுமாதோ. (36)

அத்தலஞ்சித்துருபமாகுமாலடைந்தோர்ஞான
 சித்தியுற்றிடலாலாங்குச்சேர்ந்தவாழிவில்லாத
 முத்தியும்பெறுவார்வேதமுனிவர் காண்மொழிந்தவார்த்தை
 சத்தியவசனமென்றுகுதனுஞ்சாற்றினுனே. (37)

கலிவிருத்தம்.

தொன்னெறிமுனிவனாளுகுதலோதலு
நன்னெறிமுனிவரநயந்துபோறறியே
யந்திதெக்கணகங்கையானவா
நின்னதென்றையெனவியம்புவானரோ.

(38)

உமையவள் தவசுடிரிந்த சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 8-க்கு விருத்தம்-239.

முனராவது

கங்கைநடனதேரிசனம்பெற்ற சருக்கம்

வி.—கலி விருத்தம்.

அண்டர்போற்றுமரன்சடைக்கங்கைசீர்
மண்டுதென்காநவைப்பதியிற்றவம்
பண்டுசெய்தப்பரமன்றிருநடங்
கண்டவோர்பெருங்காதையையோதுவாம்.

(1)

வேறு

முன்னையாட்கங்கையெம்முக்கணம்பிரான்
மின்னையாத்தொளிமிகவிளங்குசெஞ்சடை
தன்னவிட்டிதங்கியாதரத்தினோடான்
பொன்னடிவணங்கியேபுகலுவாளரோ.

(2)

நான்முகன்பிரளயநாளின்மாதவன்
ரூணுகந்திடமாமடுந்தன்மையைத்
தேனலர்கொன்றையாய்தெரிசியாதடி
யேன்சடைக்குள்ளமைந்திருத்தன்மேயினேன்.

(3)

88. தொன்மை நன்மை யென்பன சுறுகெட்டு நின்றன. வ-
றுசைநிலை

2. ஆதரம்-ஆசை. அரோ-அசை நிலை.

விண்டுவின்பிரளயமேவுநாள்வரி
வண்டுலைறகுழலுமைமகிழ்நன்போற்றிட
வண்டர்நாயகநடமாடுந்தன்மையைக்
கண்டிடாதிருந்தனன்கருமவழிஞல். (4)

எண்புகுமுலகெலாமெரியுற்றோங்வே
நண்பிலாவக்கனனடனஞ்செய்புநாட்
டண்புனலாதலாற்றக்கதன்றெனாக்
கண்புதைத்தநடஙகாணப்பெற்றிமீலன. (5)

ஆதலாலளநிலாப்பொருமையாயதோர்
போதமாகியபரிபூரணந்திகழ்
நாதனையுன்றிருநடனங்கண்னுறச
காதலுற்றனன்றரக்கடவதென்றனன். (6)

அன்னவளடிபணிந்தஹாழமேல்வாழின்
முன்னவன்கங்கைதன்முகத்தைநோக்கியே
பொன்னினராலெனைப்பூசியாமலே
பிரநடந்தா னுனக்கெளிதினெய்துமோ. (7)

ஆதலானீயெழுந்தாழிருமுத்தரு
பூதலந்தன்னிலேபொருந்திப்புண்ணிய
மாதலந்தனிலெமைவழிபட்டாயெனிற்
போதுவேமென்றிறைபுகலலுற்றனன். (8)

அப்பொழுதினினதியணங்கன்போடொளிர்
துப்பெனத்திகழ்சடையவனையேதொழு
தொப்பரும்புவியினீயுசந்தீதோர்தலஞ்
செப்புதியொல்லையிற்சித்தியாகவே. (9)
நன்றெனவினைவனுநயந்துநோக்கியே
தென்றிசைதனிற்றிரிகடமால்வரை

4. விண்டு-விட்டுஊ நடம் நடனம்.

5. எரி-அக்கினி.

யொன்றதற்குத்தரத்திரண்டியோசனை
குன்றிடாச்சக்கியக்குணக்கோர்யோசனை. (10)

ஆகவேயிருக்குமத்தலத்திலெம்மிடம்
பாகமேவியபராபரை முன்னக்குறி
யேகமானதிலவடிவிரண்டுண்ணுற
யோகமாதவம்புரிதலெனாறுண்டரோ. (11)

சுண்டிமததலத்தினிலினியாவானந்த
தாண்டவதெரிசனாதநுதுமன்றியும
வேண்டிலவாக்குளுடிகவுலகுமேவ
பூண்டபிரன்வொடுமோதியெனறனன. (12)

தண்புனலணங்கடி வணங்கச்சக்கிய
வொனாரெரிமார்க்கமாபுலகன்மேலுயர்
வாண்டிரவாகமாப்பாழததுதொகொண
வொண்டிரவொடுமோதியெனறனன. (13)

கழிநெடிலடிவருத்தம்.

இப்படியொழுகுதுமோயத்தலத்தினவலங்கொண்டேக
யப்பரவையானசொரந்தையகபடித்தண்டிடுகொடு
துப்பிதழ்க்கைகமங்கைகேதாழியரோடுமேவி
யொப்பிலாவுருவமாகியுயமாபுரத்திலவந்தாள். (14)

ஆங்கணைந்தக்களாவினருட்குறிதன்னைநோக்கிப்
பாங்குடன்வெறிசித்தன்பாய்ப்பணிந்துபல்லாண்டுகூறித்
தேவ்கமழ்க்கிறகைவேணிதிகழ்சிவக்கொழுந்தேயென்றே
யோக்குலலுணர்வாலுன்னிநின்றனளுவப்பிடுகொடு. (15)

அற்புதநீதான்றசின்றவணங்குமெப்பன்பிடுகொடு
தற்பான்றன்னேநோக்கிவழிபடுத்தகைமைபூண்டு

10. சக்கியக்குணக்கு-ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபத்தொகை.

14. பரவை-சமுத்திரம்-துப்பு-பவளம்.

15. அருட்குறி-வெலிங்கம்.

பொற்புலர்புணன்ல்லாடைபூணிவேதனமுன் ஞாய
நற்பொருள்கொண்டுபூசமுறையொடுநடத்தினுளால். (16)

ஐயனை யுளத்திலெண்ணியளப்பருங்காலமபூச
செய்யவுமின்பநட்டதெரிசனையின்மையாலே
பையரவணிந்தீசாதிபதி யிற்பிழைத்தீதென்னேற
வுய்வகைகாட்டிம்வண்ணமுவந்துவந்திலனானும். (17)

திருமுடிமிசைக்கொள்ளாமனித்ததிஞ்செயலுட்கொண்டோ
வருள்பெறுவதற்குக்காலமனுநிலதினமென்றே
கருதுமித்துணைநாட்காறுங்கருணையமபெருமனென்பால்
வருகிலனிருநதானென்னேயெனவுளமவருந்தினுளால். (18)

இத்தகைமையினுணைஞ்சரிடைந்தவளிநுந்துசெய்யும்
பத்தியோர்த்திடபமாதமபெளரணைவிசாகநாளி
லத்தனக்களவின்மேவுமுருட்குறிதன்னினின்று
சித்தமவைத்தருளிநோபிதிருநடவேடங்கொண்டான். (19)

எண்சீர்க்கழிநெடியகவல்விருத்தம்.

திருக்குழைமயிலகத்தரித்தவெள்வளையுந்
கிகழ்விடமிடறுமுமையொருபுறமு
மருக்கமழ்க்கிக்கைத்தொடையுமுக்கண்னும்
வலங்கொளெண்புயமுமிலககுமைம்முகமு
முருக்கியகருணைப்பெருக்குமுந்நூலு
முயர்ந்தவெண்பொடியுஞ்செழுந்தழல்வடிவுந்
குரைத்திகழற்பொற்றுணைத்திருப்பதமுந்
குறியினின்றிலகவினெறவன்வந்தனனால. (20)

தண்ணுமைநந்திமுழக்கிடவானன்
றட்டிடமுழவங்கொட்டிடத்தாளன்

18 இத்தனை-இவ்வளவு. காறம் அளவும்.

19. இடபமாதம்-வைகாசி.

கண்ணனுமிசையவெண் ணுறுசாம
கானமும்வேதன்னுனனிபாட
கின் ணுறையமரரெண்ணிலர்முனிவர்
கிராமலர் தூவியரகரவெனவே
துண்ணெனச்சேடன்றன் ணுடல்சோரத்
தூய்வனைக் களிவாய்வயி ணுத. (21)

வாரிதிசுழலக்காரினமதிர்
மாலவரைசிதறக்காலவிசையொழியப்
பாரிடமுலையப்பருலகெவையும
படபடவெனவஞ்சிடவிபமெட்டும்
வீரிடவூசுவேரோடுமேரு
வெற்பசைபடவேறொடரிலவெனவே
யாரணிசடையோனுழனனிவையோ
ராண்டொருசதமுங்காண்டகுநடமே. (22)

அறுசீர் விருந்தம்.

அண்ண லுநடனங்காட்டவசத்திடையுவுகைபொங்கிக்
கண்ணிடையீருவிசோர்க்கரகமலங்கள்கப்பி
பெண்ணிலாப்பெருமையாவமெடுத்தெடுத்தியம்பினன்னீர்ப்
பெண்ணரசியுமானந்தப்பெருங்கடறன்னிலாழந்தாள். (23)

வேறு

சத்தாகியசத்தாகிச்சத்தசத்துமில்லாததகையதாகி
வித்தாகவேராகமேலாகிக்கிழாகிவிரித்தவேதக் [மன்றத்
கொத்தாகியெவ்வுயிர்க்குக்குறையாமனின் றருளேகொழிக்கு
தத்தாரீதாரீக்கியாடும்வகையானறியுமளவிறுமோ. (24)

எனையாளுடையாய்சரணம்மழியா
வெழில்சேர்கயிலைக்கிறைவாசரணம்

22. வாரிதி-சமுத்திரம்.

25. சரணம்மழியாவெண்ணுந் தொடர்மொழியிடைத்தோன்றிய
மகாமெய் விரித்தல் விராரம்.

பனிமாமதிசேர்சடிலாசரணம்
 பரமாசரணம்முரகாபரணத்
 தனிமாமுதலேசரணம்மிமையோர்
 தலைவாசரணம்மயன்மாலறியாப்
 புனிதாசரணம்மெனவேயிகவும்
 புரைதீர் துதியன் பொடுசெய்தனளே. (25)

அமலனன்புடனேயாடலளப்பருங்காலஞ்செய்யக்
 கமலமாமடந்நைதகண்டிகா தலினுலேபூசித்
 திமையவர்தலை முக்கணிகைவனோரிமயமீன்ற
 வுமையவள்கேள்வாயான்செய்விண்ணப்பமொன்றுண்டென்று.

இருபதமலரைப்போற்றியெண்ணருங்காலீங்காத்
 திருநடம்புரிதலானின்றிருப்பதஞ்சலித்திடாதோ
 புரமெரித்தவனேபோ அமென நலும்புனிதன்வேண்டும்
 வரமிசைத்திடுகென்றேசெவ்வாய்மலர்ந்தருளிச்செய்தான். (1)

அந்நதியணங்குதோழியருக்குமென்றனக்குநீங்கா
 வின்னருள்புரிதல்வேண்டுமிநதவொன்பென்கூற
 நன்னதிபிடத்திறங்கிலாண்டுமுநநான்கிலிங்க
 மென்னவற்றிடுநற்பேறம்வேண்டுமாவி துவும்ல்லால். (28)

இப்புனறன்னில்யாருமுழ்கினுலெவ்வீங்கி
 யொப்பருஞ்சுத்தராகியுனதுகடைதலவேண்டுஞ்
 செப்புதற்கரியபாவச்செய்கையரெனினும்போந்திங்
 கப்பிடைப்படிந்தான்ஞானம்பெறவுரியருளல்வேண்டும். (20)

பற்பலநதிகளாடும்பலன்களிவ்வாற்றிலோர்நா
 னற்புதமுறவேழுழ்கிலடைந்திடல்வேண்டுமாக்குத்
 தர்ப்பணஞ்செய்தார்முவேழ்தலைமுறைப்பிதிகள்யாருங்
 கற்பமெய்தினுரீங்காமற்கதியடைந்திருத்தல்வேண்டும். (30)

தண்ணதிதனிவெப்போதுந்தானடைந்தாடினார்க்கும்
 புண்ணியதினத்தின்புழ்கும்பலனெலாம்பொருந்தல்கும்

வண்ணமுமுநுள்வேண்மெற்றுமிச்சபையையன்பாற்
கண்ணினுற்றெரிசிததோ நங்குதியடைங்கிருத்தல்வேண்டும். ( )

இன்னணக்கவகைகூறவையோன்மகிழ்ந்துநோக்கிச்
சொன்னலவரகுகளையாவழித்தனமென்றுசொல்லிப்
பின்ன நங்குறுவானுறவேகதற்கரியவிர்த்தத்
தொன்ன ரிடமவிராடநிச்சுழிமுனைததானமாமால். (32)

அச்சுழிமுனைபிலென்றுமசைவிலாநடனநீசெய்
மெச்சியதவததினாலையசந்திடமேவிற்பென்று
கச்சணி முலையாள்சீதர்கங்கைகண்களிர்ப்பறின்ற
கச்சணி னாததா மென்மானயங்கிலங்கததுப்புக்கான் (33)

பரவியேதுதிசு துப்பின்னர்ப்பன்மலர்களினாலங்கா
தரவுடன் பூசையாற்றித்தன்மனமகிழ்ச்சிகூர்ந்து
வரந்திடநதையாங்கோர்கலைநீனைவததுமறவை
விரவியகலையோமசன்வேணிசென்றடைநதாண்மன்னோ (34)

இநிலையபரவுமையமா விலங்கததுணின்றையாடல்
புரிதலாலநதலிகம்புசபீச்சபாலிகமென்பா
மனருள்பெற்றவாற்றலததிருக்கங்கைதண்ணைக்
கருபைமாரதியாபென்றுசொத்துவரவருமாதோ (35)

கங்கைநடனதொரிசனமபெற்றசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச ச ௬ ம 9-௧௫ விருத்தம்-274.

நான்காவது

நிட்சேபநதிச்சருக்கம்.

தி.—கலிப்பா

மதிதவ முமுணிமாடமலிந்திலங்குந்திருக்கருவைப்
பதியுறமீச்சுணியிகவும்பரிவொடுபூசுண்புரிந்து

32. தொன்மைநகர் - தொன்னகரென நின்றது தொன்மை.
பழமை.

38. நஞ்சு-நசசெனநின்றது எனம் கண்டம்.

கதியுதவுமதிப்புதழ்க்கடவுண்திநிட்சேப
நதியெனுந்ற்பெயர்ப்படைத்தகதைசிறிதுநவிலுதுமால். (1)

வீங்கீதிரைக்கங்கையெனுமெல்லியல்பண்டொருநாளிற்
பாங்குறுதன்னிடைப்போந்துபடிபவர்தம்பாவமெலாந்
தாங்குவதிங்கரிதெனவிச்சகத்திலொருவருமறியா
யேர்க்குமொருவரைக்குகையிலுற்றுமறைந்திருந்தனளால். (2)

பண்ணியன்மாமறைக்கிழவன்பகந்துளவோன்முதலாய
விண்ணியையும்விபுதரெலாமேடசங்கராந்தியெனும்
புண்ணியநாடனி லுவந்துபுனிதநறும்புனல்படிவா
னண்ணியவப்பெருங்கங்கைநதிக்கரைவந்தடைந்தனரால். (3)

மண்டுதிரைப்புனல்படிவான்வந்தடைந்தவமரெலாந்
கண்டிலர்கங்கையமிகவுங்கருத்தினிடைவருத்தமுறு
வெண்டசூசர்க்கங்கையிவளெவனுற்றாளெனக்கருதி
யண்டெரலாமெங்கனுஞ்சென் றன்பொடுதேடினர்மாதோ. (4)

தேடியவட்கண்டுமிகச்சிறந்திடுபுண்ணியதினமின்
ருடியசிற்தித்துநின்பாலன்பொடுவந்தடைந்தனமா
னீடியவில்வரைக்குகையினீமறைவுற்றிருப்பதெவன்
வரடியெடுஞ்சுடனென்றார்வானவருக்கவளுரைப்பாள். (5)

பற்றுடனென்னிடைப்படிவோர்பாவமகற்றிடும்வலிமை
சற்றுமிலேனெடுநாளித்தடங்கிரியின்குகையதனு
ளுற்றுமறைந்துளனதனுலுறைதருநிவ்விடீதது
மற்றினியான் வருகிலனல்வானவர்காளெனவுரைத்தாள். (6)

திருத்தகும்பநதிமடந்தைசெப்பியசொற்கேட்டிமையோர்
கருத்தருகியன்னாயிக்கடலுலகினீயிலையேல்
விருத்தியுறும்பாவமந்தோமேதினிமானதிகசுமை
வருத்தமடைகுவளிரக்கிவந்தருளென்றிரந்தனரால் (7)

4. உரு-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு விரையெச்சம். என்ட்
சூசர்க்கங்கை மதிக்கத்தக்க சிறப்பினையுடையகங்கை.

கலிவருத்தம்.

தொன்னெறிமுனிவனாகுதலேனாதலு
நன்னெறிமுனிவரநயந்துபோற்றியே
யந்நிதெக்கணகங்கையானவா
நின்னதென்றுலையெனவியமபுவானரோ.

(38)

உமையவள் தவநடிநத சருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 8-குது விருத்தம்-239.

முன்றாவது

கங்கைநடனதேரிசனம்பெற்ற சருக்கம்

வி.—கலி விருத்தம்.

அண்டர்போற்றுமரசன்சடைக்கங்கைசீர்
மண்டுதென்கநவைப்பதியிற்றவம்
பண்டுசெய்தப்பரமன்றிருநடங்
கண்டவோர்பெருங்காடையையோதுவாம்.

(1)

வேறு

முன்னையாட்கங்கையெம் முக்கணம்பிரான்
மின்னையாத்தொனிமிகவிளங்குசஞ்சடை
தன்னையிட்டிறங்கியாதரத்தினோடான்
பொன்னடிவணங்கியேபுகலுவாளரோ.

(2)

நான்முகன்பிரளயநாளின்மாதவன்
முனுகந்திடநடமாடுந்தன்மையைத்
தேனலர்கொன்றையாய்தெரிசியாதடி
யேன்சடைக்குள்ளைமந்திருத்தன்மேயினேன்.

(3)

88. தொன்மை நன்மை யென்பன சுறுகெட்டு நின்றன. வ-
அசைநிலை

2. ஆதரம்-ஆசை. அரோ-அசை நிலை.

விண்டுவின்பிரளயமேவுநாள்வரி
வண்டுஹைகுழலுமைமகிழ்நன்போற்றிட
வண்டர்நாயகநடமாநித்தன்மையைக்
கண்டிடாதிருந்தனன்கருமவழிநூல். (4)

எண்புகுமுலகெலாமெரியுற்றோங்வே
நண்பிலாவக்கனனடனஞ்செய்ப்புநாட்
டண்புனலாதலாற்றர்க்கதன்றெனாக
கண்புலதத்தநடவகாணப்பெற்றிலை. (5)

ஆதலாலளநிலாபபெருமையாயதோர்
போதமரகியபரிபூரணந்திசுழ்
நாதனையுன்றிருநடனங்கண்ணுறக்
காதலுற்றனன்றாக்கடவந்தென்றன். (6)

அன்னவளடிபணிந்தஹையுமல்லவாநீன
முன்னவன்கங்கைதன்முகத்தலநாகநீயே
பொன்னினராலெனைப்பூசியாமலே
யிரநடந்தாநுனக்கெளிதினெய்துமோ. (7)

ஆதலானீயெழுந்தாழிசூழ்தரு
பூதலந்தன்னிலேபொருந்திப்புண்ணிய
மாதலந்தனிலெமைவழிபட்டாயெனிற்
போதுவேமென்றிறைபுகலுற்றனன். (8)

அப்பொழுதினினதியணங்கன்போடொளிர்
துப்பெனத்திகழ்சவையவனையேதொழு
தொப்பரும்புவியினீயுகந்ததோர்தலஞ்
செப்புகியொல்லையிற்சித்தியாகவே. (9)
நன்றெனவிழைவனுநமந்துநோக்கியே
தென்றிசைதனிற்றிரிகடமால்வரை

4. விண்டு-விட்டுணு நடம் நடனம்.

5. எரி-அக்கினி.

யொன்றதற்குத்தரத்திரண்டியோசனை
குன்றிடாச்சக்கியக்குணக்கோர்யோசனை. (10)

ஆகவேயிருக்குமததலத்திலெம்நிடப்
பாகமேவியபராபரைமுன்னங்குறி
யேகமானதிலவடிவிரண்டுண்ணுறு
யோகமாதவம்புரிதலென்றாறுண்டரோ. (11)

சுண்டிமத்தலதநிலிவினியவாநந்த
தாண்டவதெரிசனந்தநுதுயன்றியும்
வெண்ணிலவாககஞ்சுகவுநலமுலைய
பூண்டபேரன்பொன்பொதுவெனறனன். (12)

தண்புனலணங்கடிவணங்கச்சக்கிய
லவாண்டிரிமார்ச்சமாயுலகன்மேலுயர்
வண்டிரிவாகமாபவமுதத்திவகாண
லவாண்டிநிலைமோடெழுநதுநண்ணினான். (13)

கழிநேடிலடிவிருத்தம்.

இப்படியெழுத்துபேரயததலதனைவலக்கொண்டே
யப்பரவைவாரினைசார்ந்தேயகமகிழ்த்தன்பிடு
குப்பித்திழ்ச்சுங்கைகமக்கைதொழியரோடுமேனி
யொப்பிலாவுருவமாநிபுபயமாபுரத்திலவந்தான். (14)

ஆக்கனைந்தக்களாவினருட்குறிதன்னைநோக்கிப்
பாங்குடன்மெறிசித்தன்பாப்பப்பணிந்துபல்லாண்டுகுறித்
தேவ்கமழ்க்குக்கைவேணிகிசுழ்சிவக்கொழுந்தெயன்றே
யோக்குநல்லுணர்வாலுண்ணிரின்றனருவப்பிடுகு. (15)

அற்புதந்தோன்றின்றவணங்குமெய்யன்பிடுகு
தற்பான்மன்னேநோக்கிவழிபடுத்தகைமைபூண்டு

10. சக்கியக்குணக்குணந்தாம் வேற்றமையுருபுத்தொகை.

14. பரவை-சமுத்திரம்-துப்பு-பவளம்.

15. அருட்குறி-சுவலிங்கம்.

பொற்பலர்புணனல்லாடையூணியேதனமுன் ஞாய
நற்பொருள்கொண்டுபூசைமுறையொடுநடத்தினுளால். (16)

ஐயணையுளத்திலெண்ணியளப்பருங்காலப் பூசை
செய்யவுமின்பநட்டதொச்சணையின்மையாலே
பையாவணிந்தீசாதிபதிதியிற்பிழைத்தெனன்றோ
வுய்வகைகாட்டிம்வண்ணமுநவநதுவந்திலனானும். (17)

திருமுடியிசைக்கொள்ளாமனித்தடுஞ்செயலுட்கொண்டோ
வருள்பெறுவதற்குக்காலமனுநிலதின்னமென்றோ
கருதுமித்துணைநாட்காறுங்கருணையம்பெருமானென்பால்
வருகிலனிருந்தானென்னேயெனவுளமவருந்தினுளால். (18)

இத்தகைமையினுணைஞ்சரிவடந்தவளிநூந்துசெய்யும்
பத்தியோர்ந்திடபமாதமபெளரணைவிசாகநாளி
லீத்தனக்களவின்மேவுமருட்குறிதன்னினின்று
சித்தமவைததருளிநோபிதிருநடவேடங்கொண்டான். (19)

எண்கீர்க்கழிநெடியடியநவல்விருத்தம்.

திருக்குழைபிலகத்தரிததவெள்வளையுந்
கிகழ்விடமிடறுமுமையொருபுறமு
மருக்கமழ்க்கிக்கைத்தொடையுமுக்கண் ணும்
வலங்கொளெண்புயமுமிலககுமைம்முகமு
முருக்கியகருணைப்பெருக்குமுந்நூலு
முயார்க்கவெண்பொடியுஞ்செழுந்தழல்வடிவுந்
குரைத்திகழற்பொற்றுணைத்திருப்பதமுந்
குறியினிநிலகவிநைவன்வந்தனனால. (20)

தண்ணுமைநந்திமுழக்கிடவாணன்
றட்டிடமுழவங்கொட்டிடத்தாளன்

18 இத்துணை-இவ்வளவு. காறம் அளவும்.

19. இடபமாதம்-வைகாசி.

கண்ணனுமிசையவெண்ணுறுசாம
கானமும்வேதன்றானிபாட
மின்னுறையமரரெண்ணிலர்முனிவர்
விரைமலர்நுவியாகரவெனவே
துண்ணெனச்சேடன்றண்ணுடல்சோரத்
துய்வளைகூளிவாய்வயிநூத. (21)

வாரிதிசுழலக்காரினமதிர்
மால்வரைசிதற்காலவிசையொழியப்
பாரிடமுழையப்பெருலகெவையும்
படபடவெனவஞ்சிடவிபமெட்டும்
விரிடபூசுவேரோடுமேரு
வெற்பசைபடவேறொப்பிலவெனவே
யாரணிசடையோனாடினனிபையோ
ராண்டொருசதமுங்காண்டகுநடமே. (22)

அறுசீர்விருத்தம்.

அண்ணலுநடனங்காட்டவசத்திடையுவகைபொங்கிக்
கண்ணிடையருவிசோரக்காமலங்கள்கட்பி
யெண்ணிலாப்பெருமையாவுமெடுத்தித்தியம்பினன்னீர்ப்
பெண்ணரசியுமானந்தப்பெருங்கடறன்னிலாழந்தான். (23)

வேறு

சத்தாகியசத்தாட்சத்தசத்துமில்லாததகையதாகி
வித்தாகவேராசுமேலாடுக்கிழாகிவிரித்தவேதக் [மன்றத்
கொத்தாகியெவ்வுயிர்க்குக்குறையாமனின்றருளேகொழிக்கு
தத்தாநீதாடுக்கியாடும்வகையானறியுமளவிறுமுோ. (24)

எணையாளுடையாய்சரணம்மழியா
வெழில்சேர்கயிலைக்கிறைவாசரணம்

22. வாரிதி-சமுத்திரம்.

25. சரணம்மழியாவெண்ணுந் தொடர்மொழியிடைத்தோன்றிய
மகாமெய் விரித்தல் விரகம்.

பனிமாமதிசேர்சடிவாசரணம்
 பரமாத்ரணம்முரகாபரணத்
 தனிமாமுதலேசரணம்மிமையோர்
 தலைவாசரணம்மயன்மாலறியாப்
 புனிதாசரணம்மெனவேமிகவும்
 புராதீர் துதியன்பொடுசெய்தனளே. (25)

அமலனன்புடனையாடலாப்பருங்காலஞ்செய்யக்
 கமலமாமடந்நைதகண்டுகாதலினுலேபூசித்
 திமையவர்தலை. தழுக்கணிலைவெனாரிமயமீன்ற
 வுமையவள்கேள்வாயான்செய்விண்ணப்பொன் றுண்டென்று.

இருபதமலரைப்போற்றியெண்ணருங்காலீங்காத்
 திருநடம்புரிதலானின்றிருபாதஞ்சலித்திடாதோ
 புரமொரித்தவனேபோலமெனறலும்புனிதன்வேண்டும்
 வரமிசைத்திடுகென்றேசெவ்வாய்மலர்ந்தருளிச்செய்தான். (1)

அந்நதியணங்குதோழியருக்குமென்றனக்குரீங்கா
 வின்னருள்புரிதல்வேண்டுமிறந்தவொன்பென்கூறு
 நன்னதியிடத்திறங்கிலாண்டுமுநநாந்கிலேங்க
 மென்னவற்றிடுநற்பேறுமவேண்டுமாவிலுழைமல்லால். (28)

இப்புனறன்னில்யாருமுழ்கினுலெவ்வரீங்கி
 யொப்பருஞ்சத்தராகியுனதுலகடைதல்வேண்டுஞ்
 செப்புதற்கரியபாவச்செய்கையரொனினும்போந்திக்
 கப்பிடைப்படிந்தான்ஞானம்பெறவுரியருளல்வேண்டும். (20)

பற்பலநதிகளாடும்பலன்சளிவ்வாற்றிலோர்நா
 ளற்புதமுறவேழும்கிலடைந்திடல்வேண்டுமாக்ருத்
 தர்ப்பணஞ்செய்தோர்முழைவதலைமுறைப்பிதிகளையாருங்
 கற்பமெய்தினுரீங்காமற்கதியடைந்திருத்தல்வேண்டும். (30)

தண்ணதிகனிலெப்போதுந்தானடைந்தாடினார்க்கும்
 புண்ணியதினத்தின்முழ்கும்பலனெலாம்பொருந்தல்கும்

வண்ணமுமருளல்வேண்டுமற்றுமிச்சபையையன்பாற்
கண்ணினுற்றெரிசித்தோருங்கதியடைந்திருத்தல்வேண்டும். ( )

இன்னணங்கங்ககூறவெயிரோன்மகிழ்ந்துநோக்கிச்
சொன்னல்வரங்கன்யாவுமளித்தனமென்றுசொல்லிப்
பின்னருங்கூறுவாளுறேபேந்தற்கரியவிர்த்தத்
தொன்னகரிடமவிரோட்டுசெகழிமுனைத்தானமாமால். (32)

அச்சுழிமுனைரிலென்றுமலையிலாநடனநீசெய்
மெச்சியதவத்தினுலையசைந்திடமேவிற்பென்று
கச்சணிமுலையாள்சீதக்கங்கைகண்களிர்ப்பின்ற
நச்சணிகளத்தாமைமனையந்திலிங்கத்துட்புக்கான் (33)

பரவியேதுதித்துப்பின்னர்ப்பன்மலர்களினுலங்கா
தரவுடன்பூசையாற்றித்தன்மனமகிழ்ச்சிகூர்ந்து
வரந்திடல்வதயாக்வேரர்கலைதனைவைத்துமறவற
விரவியகலையோடசன்வேணிசென்றடைந்தான்மன்னே (34)

இருநிலம்பரவுமெமமாணிலிங்கத்துணின்றேயாடல்
புரிதலாலந்தலிங்கப்புகழ்ச்சராலிங்கமென்பா
மனருள்பெற்றவாற்றாலத்திருக்கங்கைநதனைக்
கருபைமாரதியாடுவென்றுநிளத்துவரெவருமாதோ (35)

கங்கைநடனதொரிசனாபெற்றதருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் ச நுந் ம 9) - ௪௬ விருததம்-274.

நான்காவது

நிட்சேபநதிச்சருக்கம்.

நி.—கலிப்பா.

மதிதவமுபணிமாடமலிந்தலங்குந்திருக்கருவைப்
பதியுறமீசனைமிகவும்பரிவொடுபூசனைபுரிந்து

32. தொன்மைநகர் - தொன்னகரென நின்றது தொன்மை,
பழமை

33. நஞ்சு-நச்செனநின்றது கனம் கண்டம்.

சதியுதவுமதிகபுகழ்க்கடவுண்திரிட்சேப

'நதியெனுநற்பெயர்ப்படைத்தகதைசிறிதுநவிலுதுமால். (1)

வீங்குதிரைக்கங்கையெனுமெல்லியல்பண்டொருநாளிற்
பாங்குறுதன்னிடைப்போந்துபடிபவர்தம்பாவமெலார்
தாங்குவதிக் கரிதெனவிச்சகத்திலொருவருமறியா
வேரங்குமொருவரைக்குகையிலுற்றுமறைந்திருந்தனளால். (1)

பண்ணியன்மாமறைச்சிழுவன்பசந்துளவோன்முதலாய
விண்ணியையும்விபுதரெலாமேடசங்கராந்தியெனும்
புண்ணியநாடனி லுவந்துபுனிதநுறம்புனல்படிவா
னண்ணியவப்பெருங்கங்கைநதிக்கரைவந்தடைந்தனரால். (3)

மண்டுதிரைப்புனல்படிவான்வந்தடைந்தவமரெலாக்
கண்டிலர்கங்கையமிகவுங்கருத்தினிடைவருததமுறு
வெண்டசூசீர்க்கங்கையிலுளவெனுற்றொளெனக்கருதி
யண்டரெலாமெங்கணுஞ்சென்றன்பொடுதேடினர்மாதோ. (4)

தேடியவட்கண்டுமிகச்சிறந்திடுபுண்ணியதினமின்,
சூடியசிறத்தித்துநின்பாலன்பொடுவந்தடைந்தனமா
னீடியவில்வரைக்குகையினீமறைவுற்றிருப்பதெவன்
வரடியெஞ்சுடனென்றார்வானவருக்கவளுரைப்பாள். (5)

பற்றுடனெண்ணிடைப்படிவோர்பாவமகற்றிடும்வலிமை
சற்றுமிலேனெனொளித்தடங்கிரியின்குகையதனு
ஞற்றுமறைந்துளனதனுலுறைதருயிவ்விடரீதது
மற்றினியான் வருகிலனால்வானவர்காளெனவுரைத்தாள். (6)

திருத்தகுமந்நதிமடங்கைதசெப்பியசொற்கேட்டிமையோர்
கருத்தருகியன்னாயிக்கடலுலசினீயிலையேல்
விருத்தியுறும்பாவமந்தோமேதினிமானதிகசமை
வருத்தமடைகுவளிரக்கிவந்தருளென்றிரந்தனரால் (7)

4. உரு-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு விரியெய்ச்சம். என்ட
சூசீர்க்கங்கை மதிக்கத்தக்க சிறப்பினபுடையகங்கை.

மூவகையதொழிலுடைமாமுதல்வெனன்க்கெத்தகைய
பாவமுழுவதுமகற்றும்படிவலிமையளிப்பெனனிற்
பூவுலகத்திடைவருவலன்றியொருபோதுமத்தோ
மேவிலனிப்புவிடிலெனவிளம்வினளக்கங்கையரோ. (8)

கங்கையுரைத்திடுமொழியைத் தண்ணுசலவானவன்கேட்டுத்
துங்குமுறுங்கங்கையென்கிறோன் நிய நுளுடன்மகிமை
தங்குதிருகூடமெனுஞ்சுரிலெனத்திறவி முஞற்றிப்
பொங்குகளாவனத்திடைபோய்ப்பூசையிறந்துதிமாதோ (9)

பத்தியுடவியற்றுவைபயறபாவமனைக்கையுமகற்றுஞ்
சத்தினைக்கங்காய்தந்த நுளுகமயாம்பின்னரெனக்
கத்துநிரைக்கடலவிட முண்டமரரைமுன்சாத்தபிரான்
சித்தமகிழ்ந்துரைத்திட லுஞ்செப்புவளக்கங்கையரோ. (10)

அ. விருத்தம்.

மைபுலவதுடஞ்சுகரநீடுதிருகூடமெனும்வரை
போய்ச்சேர்வ்
தையவெனக்கரிதவண்போய்ச்சேரும்வகைநீபுரிதி
யருளென்முறதக
கையின்மழுவேந்துபிரான்குறுமுனிவன்றனைநோக்கிக்
கருணைகூர்ந்து
செய்யகமண்டலத்தெடுத்திக்கங்கையையவ்வரை
பிடைவைத்திருக்கென்றான். (11)

அம்முனிவனம்பொருமான்சொற்படிசெய்தேகினனா
லமார்யாந
நம்பிதயமுலவந்திடவிக்கங்கைதிருகூடமென
நவி லுமந்தச்

செம்மையுறுவரையினின்றெப்போதுவருகுவ
 ளென்னுஞ்சிந்தையோடு
 தம்முலகந்தனைநாக்ஞ்சென்றனாற்சிலகாலந்
 தவிர்த்தபின்னர், (12)

முன்னுரைத்ததிரிகூடவரையதனிலதிகதவ
 முயன்றுமேவுந்
 துன்னுதிரைக்கங்கையின்முன்னநாதிபுரத்
 தெம்பெருடானோளுந்ரிக்கங்கா
 யுன்னருமைய்பெருநூலத்துக்குளமசிழந்தீதங்களா
 வனத்திலுற்றுநீதான்
 கன்னிகையின்வடிவொடுவநதெமைப்பூசைசெய்க
 மனங்கனிந்துமாநீதா. (13)

புனல்வடிவாமூளையிக்கற்பாறையிற்சேமித்துவைத்துப்
 புரக்கின்றேமயா
 மெனவுரைத்துதனதுநிருக்கமுறுகுலப்படையா
 லிலகுவெற்பின்
 கணமுறுபாறையைப்பிளந்துகரகமதைவைத்து
 நெடுங்கல்லான்முடி
 மனமசிழவுற்றநாதிபுரவள்ளலிட்சனைபுரிந்து
 வந்தான்மன்னோ. (14)

வரியளிகண்முரலுமலர்த்திருக்களாவனத்திடைப்
 பெண்வடிவுற்றெய்திச்
 கரியவிடதுகரந்தபரம்பொருளுரைத்தமொழிப்படியக்
 கங்கைகின்றோ
 ளரியசிலவிங்கமதையன்பொடுபூசனையியற்றி
 யமர்ந்தாளன்பர்க்
 சூரியபிரான்சயவடிவத்தொடுவெளிப்பட்டானவண்
 முன்னொருநாளம்மா. (15)

14. சேமித்து-காத்து.

தேரன் றியருள்கார்த்துநதிமடந்தைமுகநோக்கி
 மிகத்துலங்குமுள்ளத்
 தூன் றியபேரன்பொடுநீபுரிதருபூசனைக்கு
 மனமுவப்புற்றேமா
 லான் றவரம்வேண்டுமேநீ துமுனக்கென்று
 பகர்ந்தருளக்கேட்டு
 மூன்றுலகும்பரவுகங்கைமுதல்வனடிவணங்கி
 யங்குமொழியலுற்றாள். (16)

இத்துவும்வாஸையிற்றரவுமுறவுசெயுஞ்செஞ்சடி
 லத்திறைவாவென்பா
 லுந்துபெரும்பாவமெலாமொழிக்குமொருவண்மை
 யெனக்குதவலவேண்டுஞ்
 சிந்தைமிகவிரங்கியெனச்செப்புதலுங்கங்கையெனச்
 சிறப்புவாய்ந்த
 பைந்தொடியவ்வரமுனக்குத்தந்தனம்யாமென
 வுரைத்துப்பகர்வாண்டினனும். (17)

நண்ணுபருவதமுனிவனமைநோக்கித்தவம்புரிந்து
 நமதுசேரல்லா
 லெண்ணுநிரிகுடவரைத்தடஞ்சிகரமீதுபுதைத்
 திருக்குமுன்றன்
 றண்ணமுதநிகர்புனலானிறைகரகத்தினையெடுத்துச்
 சலதிசூழிம்
 மண்ணுலகத்தினையெவண்ணெலுத்துதுமென்
 றுளத்தினிடைமதித்துளானால். (18)

அந்தமுனிவரானினிவேறிடஞ்செலுத்தாவகை
 விரைவுற்றங்குசின்று

-
16. ஈதம்-கொடுப்போம்.
 17. பைந்தொடி-அண்மைவிளி.
 18. எவண்-எங்கு.

மைந்துறுசித்திரைவிசுவாயித்தினத்திலெழுந்து
 பிரவாகமாகிச்
 சிந்தைமதிழ்ந்தெமதுகளாவனத்தினருட்குறியை
 வலஞ்செய்துநன்னீ
 ருந்துசடாகங்கைசங்கதீர்த்தமுன்னுறியநதிகளொடு
 தோய்ந்தம்மா. (19)

நீவருகவுனைத்தெரிசித்திடினுமருமபாவமெலா
 நீங்கியாங்கே
 யேவருமுத்தியைப்பெறுகவிருப்பொடுதக்கண
 • கங்கையென்னுநினைத்
 தேவருந்துத்தியமபுரிகவரையினிடைப்புதைக்கலுற்ற
 திறத்தாலிர்தப்
 பூவுலகம்புகழ்தருநீட்சேபநதியெனும்பெயர்நீ
 புனைகமாதேர. (20)

என்றுவரம்பலவருளியநாதிபுரத்துறைசோதியி
 லிங்கந்தன்னி
 லொன்றிமறைந்திருந்தனனூலவ்விறைவனுலரத்த
 மொழியுணர்ந்தக்கங்கை
 மின்றிகழ்பைம்புயறவமுநெடியதிரிகூடமென
 விளம்புவெற்பிற்
 சென்றுபருவதமுனிகைக்கரசுமதனிடைப்
 பிரவேசித்தாண்மன்னே. (21)

கடகடவென்றெலிக்கு முழக்கமுஞ்சிறிதுந்தாங்க
 வொணுக்கனமுந்தோன்றத்
 திடமுறுமப்பருவதமாமுனியுமிகுமனம்
 வெருவித்திகழுமந்தத்
 தடவரையினெடுஞ்சிகரத்திடையிருந்தவொருகுகை
 யிற்றனதுசெங்கை

யிடமருவுகரகமதைவைத்தனனக்கங்கைகளிர்ந்
தெழுந்தாண்மன்னே. (22)

நாவலோர்புகழ்கோரைநதிசாம்பவதி
தேரைநதியினேடு
மேவுசீர்க்காகநதிகத்துநுமாநதியெவரும்
வியந்துபோற்றுக
தேவிகாநதியருச்சுனாநதியென்றோது
மெழுதீர்த்தததோடுந
தாவின்மானச முதலாம் பலகோடிககளுடன்
சார்ந்துமாதோ. (23)

வண்டிமிரும்பூங்கனா வனமடைநதவ்வருட்குறியை
வலஞ்செய்தேத்தி
யண்டர்மலர்மலையுழிபாழியவந்தர துந்துமிமுழங்
கவகிலத்துள்ளோர்
கண்டுமிகத்துதிபுரிநதுயிராற்றிடவந்திட்
சேபாங்கைகொன்னு
மொண்டுடையதெ தண்டினாரீரொடுமருவி
யிருந்தனளங் குவந்துமன்னே. (24)

அந்தநதிதன்னின்மனவி நுப்பொடுசித்திரை
விசவாமதநினைதலை
வந்துபடிந்தவர்சாயுச்சியம்பெறுவாலையமிலை
வழுத்தற்கொண்ணு
நிந்தையுறும்பாதகர்சாணினும்புனிதராவ
ொணினிகழ்த்துமந்தச்
சுந்தரநிட்சேபநதிப்புணல்படிந்தோர்பெறும்
பேறுசொல்வதென்னே. (25)

நிட்சேபநதிச்சருக்க முற்றிற்று.
ஆகச் சுருக்கம் 10-க்கு விருத்தம்-299.

22. கரகம் - கமண்டலம். 24. இமிர்தல் ஒலித்தல் அருட்
குறி-இலிங்கம்-மன்-ஒஇரண்டும் அசைநிலை.

ஐந்தாவது

ஒப்பனைத்ருநாமம்பெற்ற சருக்கம்—தி.

அகவல் விநீதம்.

தேங்கமழ்துளவினானுமயனுமுன்றேடரின்றோன்
பூங்களாநிழற்பால்வண்ணப்புனிதனைநோக்கித்தேவி
பாங்குறுதவம்புரிந்தொப்பினையெனுநாமம்பெற்ற
வோங்கியசரிதந்தன்னையுணர்ந்தவாறெடுத்துச்சொல்வாம். (1)

தவளநன்னிறஞ்சேர்வெள்ளித்தனிப்பெருங்கிரியின்மீது
பவளமால்வரையொன்றுற்றபான்மைபோற்காநிலைமேவுங்
கவளவாரணத்தோலாடைக்கண் னுறுதற்பிராணைநோக்கித்
துவளுதுண்மருங்குற்றேவிசொல்வனொன்றங்குமாதோ. (2)

துயபூமணம்போல்வையத்துளவுயிர்தோறுமேவு
நாயகவநந்தகோடிஞாயிறுபோலச்சாலச்
சேயபேரொளிதானுன்பாற்றிகழுமாலெனக்குநின்பான்
மேயவிச்சோதியேபோல்விளங்கொளியருளல்வேண்டும். (3)

எனவுரைத்திடுமவ்வேலையிலங்குபுன்முறுவல்செய்து
மனமுவந்துரைப்பரெனம்மான்மடமயிலினையாய்ரீயு
மனவரதமுமென்போலவரும்பெறற்சோதியெய்த
நினைவுனக்குளதேலொன்றுநிகழ்கதுதுமினிதுகேண்மோ. (4)

சுலவுதெண்டிரைசேர்வேலைசூழ்ந்தபூவுலகத்தன்னி
னலமுறவெவரும்போற்றநறுங்களாவனமுண்டாங்கே
யலகிலாமகிமைவாய்ந்தவருட்குறியுண்டிசீர்த்தி
யிலகுநிட்சேபகங்கையெனுமொருதீர்த்தமுண்டால். (5)

அக்களாவனத்திலெய்தியரும்பவமனைத்துரீக்கு
மிக்கவந்தியிற்றேய்ந்துவிருப்புடனாகுத்தோன்றுங்

4. அவராதம்-ஊப்பொழுதம்.

5. அலகு-அளவு.

தக்கவச்சிவலிங்கத்தைத்தண்மலர்கொடுப்புகித்தே
யெக்குவலயமும்போற்றவியற்றுகிதவந்தான்மன்னோ. (6)

பூதலத்திடைநீயெய்கிப்புனிதமாதவஞ்செய்நாளிற்
காதல்சூருனதுநெஞ்சங்களிப்புறத்தோன்றிநந்தம்
கோதிலாவடிவந்தன்னிற்குலவுவேரொளிபேரன்மிக்க
சோதியைத்தருதுமென்றான்சூருகிறான்முடிவினின்றான். (7)

பனிவரைமடந்தைக்காங்கேபணிவிடைபுரிவானந்தத்
தனிமுதற்பெருமான்சங்கைதண்ணைநாயகிபாலுய்த்தா
னனியுவந்தவட்குச்சேவம்புரிதலானவிலக்கங்கைக்
கினியநற்சேமகங்கையெனுமொருபெயருநல்லி. (8)

துன்னுதெண்டினைசூழிந்தத்தொல்லுலகனைத்துமீன்ற
மன்றன்மாமலர்க்கொம்பன் னுண்மனாளனை வணங்கிமிக்க
நன்றிகொள்கருணைசசேமநதியெனுமடந்தையோடு
சென்றனள்விருப்பமுற்றுத்திருக்களாவனத்தைநோக்கி. (9)

மூசுவண்டினங்கள்கீதமுரல்களாவனத்துட்புக்கு
மாசிலீசானதிக்கின்மனமுவந்திடத்தாலேக்கித்
தேசுறுவலப்பாதத்திற்றிகழ்முழந்தாளிலேற்றிப்
பேசுமவ்வலப்பாதத்தின்பெருவிரலிலத்திலூன்றி. (10)

சென்னியின்மீதுசஞ்சத்திருக்காபிரண்டுங்குப்பித்
தன்னிகரில்லாவீசன்றனைத்தனதுளத்தில்வைத்துப்
பன்னெடுங்காலமந்தப்பனிவரையின்றமுக்கட்
கன்னிமாதவஞ்செய்துறார்களாவனந்தன்னின்மாதோ. (11)

6. தண்மலர் பண்புத்தொகை நிலைத்தொடர்-தண்மைமலர்-
தண்மலரென-மைவிருதிசெட்டு கின்றது-தண்மை-ருளிர்ச்சி.

8 பனிவரை - இமயமலை. 8. புரிவான் என்பதில்-வான்-
வினையெச்சவிகுதி-புரிதவற்கு என்பதுபொருள். புரிதல்-செய்தல்.

9. தெண்டினை சமுத்திரம்.

11. சென்னி-சிரக கஞ்சம்-தாமரை மாத - ஓ - இரண்டும்
அகச்சிலை.

கலித்துறை.

‘சீலமேவுமெண்ணுன்கறம்வளர்த்தவத்தேவி
கோலுமாமலர்த்தாள்விரலுன்றுதல்கொளலாற்
சாலவாழ்ந்தவந்திலத்தினின்மெழந்துவந்தனளோர்
காலமும்புகமுழிவினாப்பா தலகங்கை. (12)

பெருந்தராதலமனைத்தையுமீன்றவெம்பிராட்டி
திருந்துபூக்களாவனத்தினிங்கனந்தவஞ்செய்யப்
பொருந்துமோர் தினத்தெமபிரானங்கவள்புரிபு
மருந்தவத்தினுக்கிரங்கியேதோன்றினனவண்முன். (13)

தேவிதன்னெதிர்தோன்றினின்றிலத்திடைநீ
மேவியன்பொடுபுரிதவத்தினுக்குளம்வியந்தே
நீவிரும்பியதுணர்ந்தனம்பெறுகநீநினக்குத
தாவிலென்சயசோதிப்போற்சோதித்தனமால். (14)

துன்னுநஞ்சயவொளிக்கணையாகியசோதி
யொன்றிரீயலங்கிருதையாயுற்றிடுதவினா
னன்றிசேர்தருமொப்பணையாளொணாம
மென்றுமேபிரசித்தமாகுகவுலகெங்கும். (15)

உறுதிசேர்மறைப்பொருளெனவுற்றிடுமுனது
மறுவில்சோதிகொள்வடிவினுக்கணையிலாமையினா
னறுமலர்க்கொடியணையசுற்றிடைத்திருநங்காய்
பெறுகநீயதுலாம்பிகையெனுமொருபெயரும். (16)

துன்னுவாரிதிசூழ்தருபுவிக்கெலாந்துகடி
ரண்ணீரிபிதாநானெனவுணர்சியாதவினான்
மன்னுபாரெலாமிரட்சண்புரியவென்மருங்கே
தண்ணீருமிழத்தலத்திடையிருத்திசந்ததமால். (17)

என்றுநல்வரமளித்தனனளித்தவவ்வேல்வை
குன்றவில்லியின்றிருவுருவத்திடைக்குலவு

துண் றசோதியைநிகர்தரும்பேரொளிதுலங்க
நின்றதேவியைத்துதித்தனர்வானவர்நினைந்து (18)

கோச்சகம்.

அண்டமெலாமீன் றளிக்குமன்னை யெனநீயிருந்தும்
பண்டொருநாளுற்றாய்பனிவரையின்மாமகளாய்த்
தென்டிரைப்பார்மேலுன்றிருவினையாட்டாரறிவார்
துண்டமதிவேணியின்சேர் துயவதுலாம்பிகையே. (19)

துயமலைநா லுந்தொடர் தற்கரியபொரு
ளாயவுனையாமோவறியுந்தரமுடையே
நேயவடியார் தமதுநெஞ்சிலிருந்தன்னவர் தந்
தியவினைதீர்த்தருள்செய்தேவியதுலாம்பிகையே. (20)

முத்தொழிலும்வல்லமுதல்வியெனுநீபலநா
ளித்தரையிற்போந்தொரெளியர்தமைப்போலரிய
மெய்த்தவநீசெய்தாய்வினையாட்டுனக்கிதுவோ
வுத்தமிழேமெய்ப்பொருளையொப்பிலாநாயகியே. (21)

வேறு.

எனநெடுத்திருமாலயனிந்தின்
கனகமோலிக்கடவுளர்பாவரு
மனமுவந்துதுதித்தனர்மாற்றமொன்
றகனைப்பணிந்தம்பிகைகூறுவாள். (22)

வேறு.

மிருதுவாயவென்மலர்த்திருவடிப்பெருவிரலாற்
கருதுபாதலத்திடைபிருந்தெழுந்தளிக்கங்கைக்
கருணல்வேண்டெல்லவாமெனவன்புடன்வேண்டச்
சுருதியின்முடிவாகியவெம்பிரான்சொல்லும். (23)

அதலம்-ஒப்பின்மை.

ஆவிபோ லுயிரனைத்தினுநிறைந்தவுன்பெயராற்
 தேவிதீர்த்தமென்றேவருந்துதிசெயச்சீர்த்தி
 மேவியேவிளங்குகவுனதடிப்பெருவிரலாற்
 பூவின்மேல்வருபாதலகங்கையெப்போதும். (24)

சீர்த்திமேலுமிக்கங்கையினோர்தரஞ்சேர்ந்த
 பார்த்திவத்தெவராயினும்படிசுவோர்பன்னா
 ளார்த்தர்போற்றிடுமானசசாசுமுன்னாய
 தீர்த்தமாடுநற்பலவெனலாமடைசுவார்திண்ணம் (25)

என்றுதேவியொற்றிசைசந்து நல்வரங்கொடுத்தருளிக்
 கொன்றைவேணியனுலகருள்கொடிதனைநோக்கி
 யொன்றுகூறுவனீசிலையுருவொடுசின்னான்
 மன்றவிக்ருதிட்சேபமானதிரினுள்வசிட்பாய். (26)

பின்னராரியபாண்டியனென்றொருபெயர்கொண்
 மன்னனித்தலம்வந்துதானெனக்குமுன்றனகரு
 மின்னுமாலயஞ்சிறப்புறவியற்றியவ்வேந்த
 னுண்ணையந்நதிப்புனலினின்றெறித்துளமுவநது. (27)

செய்குவா னுளத்தன்புடனுனைப்பிரதிட்டை
 மொய்குழாலெனமனமுவந்தருளொடுமொழிந்தான்
 மைகுலாவியமேனியனயன்முதல்வானோ
 ருய்குவான் றிரைக்கடற்பெருவிடத்தைமுன் னுண்டோன் (28)

அந்தவேலையிற்செடியாயம்பிலைக்கக்கி
 சில்லையன்புடனனுதினம்பணிவிடைசெய்வான்
 வந்தசேமையெம்பிறைவனைநோக்கியுண்மகிழ்ந்து
 கந்தமாமலர்க்கரங்குவித்திறைஞ்சியேகழறம். (29)

மிண்ணேர்தருவேணியாய்விரும்பியவரமிக்
 கன்னியாமுமைக்களித்தனைகருணைகூர்ந்தனக்குந்

துன்னுவாரிதிருழந்தவித்தொல்புவிமிசையே
மன்னுசீர்த்திபெற்றித்தலத்திருந்திமெவண்ணம். (30)

மேவுநல்வரமருளெனவுரைப்பவவ்வேலை
பேவராயினுநின்னிடையடிந்தவரெண்ணில்
பாவம்பராவையுநீங்கியிவ்வுலகெல்லாம்பரவுந்
தேவராகபன்னதிகளுட்சிறந்திலங்குகநீ. (31)

செங்கண்மாதவன்பாஞ்சசன்னியமெனச்செப்பு
சங்கமேவுமந்தாகினியாயதீர்த்தத்தா
னங்கழற்கபிடேகமுன்னியற்றினனவிலக்
கங்கையோடுநிட்சேபமாநதிகலந்துளதால். (32)

அங்குநீகலந்தநந்தியுடனிருவெனவே
திங்கள்வேணியன்றிருவுருக்கரந்தனன்சேம
கங்கையந்தநிட்சேபகங்கையினொடுசலந்து
தங்குனான்படிந்தவர்பவநீக்கியத்தலத்தில். (33)

வம்பராமலர்க்கொன்றையந்தொடைமுடிவனைந்த
நம்புராதனநாயகனவின்றசொற்கருதி
புப்பரேத்ததுலாம்புகையெனும்பெயருடைய
வெம்பிராட்டியந்ததிப்புனலிடைக்கரநதிருந்தாள். (34)

மன்னுமித்தலமானியஞ்சிலமுனிவரர்கா
னின்னுமுண்டுநாமியம்புதுங்கேண்மினிங்கெனவே
துன்னுதெண்டிரைப்புவிபுகழ்சூதமாமுனிவ
னுன்னுநைமிசாரணியமாமுனிவருக்குரைப்பான். (35)

வேறு.

கிருபைநதிசேமநதிசங்கநதியெனவியந்துகிளத்துமுன்று
கிருநதிசேர்ந்திதித்தந்திரிவேணிதீர்த்தமெனச்செப்புவாராற்

34. வம்பு-மணம். 35. கேண்மினென் பதில்-மின்-முன்னிலை
பேவற் பன்மை விருதி.

கருதுறமத்தீர்த்தமதிற்பிதிர் தேவரிருடிகளைக்கருத்தினாடி
மருவுதருப்பணம்புரிவோரதிற்படிவோர்பெறும்பலனைவருத்
துச்சொல்வாம். (36)

நலமேவுகதியிழந்துதீர்கதையையடைந்துநெடுநாளாவாடும்
பலகோடிபிதிர்களுநந்நதீசரத்தாம்பரமபதத்தைச்சேர்வார்
நிலமீதுமறையவரைக்கொலைபுரிமாபாதகமுரீங்கியாங்கே [ல்.
புலவோரும்னியந்துரைக்கமிக்கபரிசுத்தரெனப்பொருந்துவாரா

எழுசீர்வந்தம்.

அந்தநன்னதிவிற்புனலெடுத்தன்னமாவது

கறிகளாவதுதான்

சின்தையன் புற்றுச்சுமைத்தொருபோதிற

றிருக்களாவனத்திடைபுதித்த

நந்திருச்சிவலிங்கத்தினுக்கதிகநயப்

பொடுநிலேதனஞ்செய்து

புந்தியுண்மகிழ்ந்துபுசிப்பவர்பெறுவார்

புனிதசாயுச்சியபதமே.

(38)

வேறு.

பிடுறுசுத்திரைமாதப்பிறப்பெனுமீபுண்ணிய

தினத்திற்பெரியோர்யாரு

மாடுறமம்முவுலகத்திடையுனமான

சமுதலாமறுபத்தாறு

கோடிநதியொடுமருவிவந்திடுநிட்சேப

மெனக்கூறுத்தீர்த்தந்

தேமெவடதிசைதிரும்புமிடத்தின்மணிகரணி

யென்றோர்தீர்த்தமுண்டால்.

(39)

மணிகரணியெனச்சொலுமத்தீர்த்தமதிற்படிந்

தொருகவளவண்ணத்தைத்

தணிவறுமன்புடனொருநாட்டானபிபந்துவ

ரென்னிற்சகத்தோர்போற்று

மணிகொள்ளுருக்கேத்திரமாமத்தலத்திற்

சென்றுமனத்தன்புகூர்ந்து

துணிவொடுநூறுண்டனதானம்புரிந்த

பலனடைந்துதுலங்குவாரால்.

(40)

கலப்பா.

கைத்தலத்தின்மாளேந்துக்கத்தனுவப்புற்றிருக்கு

மெத்தலத்தினுஞ்சிறந்தென்பர்காசித்தலத்தை

யத்தலத்தினுஞ்சிறந்ததாரிரம்பங்கென்னிலினி

யித்தலத்தின்மேன்மைவிரித்தென்னேயுரைப்பதுவே.

(41)

அன்னதிருக்காசியினுமதிசமிதுவெனப்பகர்வ

தென்னெனிலித்தலத்திறந்தோரிரததம்புண்ணியதீர்த்த

மன்னுதசைநரம்புசிவமண்டபமென்பிலிங்கமுயிர்

முன்னுசிவமாரிதனான்முனிவராசாளிதாசிசமால்.

(42)

ஒப்பனைதிருநாமம்பெற்றசருக்க

முற்றிற்று.

தீகச்சருக்கம் 11-க்கு விருத்தம் 341.

ஆறாவது

சிவராத்திரி யுண்டான சருக்கம்—வீ.

கவிவிடுத்தம்.

மாதவன்மலர்த்தவிசறையும்வானவன்

நீதறுமடிமுடிதேடனுற்றநா

னேதமிழ்சிவநிசியென்றபேர்பெறு

காதையைச்சிறிதுநாங்கமுறுவாமரோ.

(1)

னாபநான்முகத்தவன்றுயிலுமோரிரா

வாயிரஞ்சூர்யுகமாகுமன்னவன்

42. முன்னுதல்வினைத்தல்.

மேயகண்டியில்செயும்வேலைமுழ்குமாற்
பரயவப்பிரளயந்தன்னிற்பாரெலாம். (2)

காதுமப்பிரளயகாலந்தன்னிலே
'யேதமிழ்புவியெலாஞ்சுமந்தவெய்ப்பற
வரதிகூர்மம்வினையாடுந்தான்மகிழ்ந்
தோதுமப்பிரளயசலத்துளுற்றேரோ. (3)

அட்டநாகங்களுமவனிதாங்குமோ
ரெட்டுவாரணமுமவ்வேல்வதன்னிலம்
மட்டிலாச்சலத்தினில்லாதுவலலையிற்
றிட்டென்வெழுந்துபோய்ச்சேரும்வேதன்பால். (4)

உற்றிடுமவ்விராவொழிந்துதோன்றுறு
மற்றைநாட்கா? இல்வையம்யாவையு
நற்றயவொடுசிநுட்டிப்பனாண்மலர்ப்
பொற்றவிசுறையுமப்புனிதவேதனே. (5)

அயனவனெண்ணினானகத்திலொன்றுநா
முயர்விழிமுசித்தபோதொடுங்கும்பாரெலாம்
வியனுறுநமதுகண்விழித்தபோதுதா
னயர்விலெவ்வுலகுமுண்டாகுமாதலால். (6)

வேறு

என்றுமுலகுக்கிறவன்யாமெனநினைத்துத்
துன்றியவகந்தையதுதோன்றவதனாலே
பன்றவனியற்றியவனைத்துலகுநோக்க
வென்றிகொளனத்தின்வெரிந்மீதெழுதலுற்றான். (7)

அண்டமெவையும்மவனடைந்துவருமெல்லை
பண்டுதருதந்தையுயர்பாற்கடலினுப்பண்
கண்டியில்புரிந்திடுதல்கண்டதிககோபம்
கெடாண்டனவிண்டுமுதலேக்கியிதுகூறும். (8)

தடப்புலனமத்தனையுமீன்றதலைவன்யா
 னடுத்துனெதிர்வந்தினிதுநிற்பதையறிந்து
 கடற்குழியினீயுபயகால்களையுநீட்டிப்
 படுத்திவணிநுந்ததெனடாபகர்தியென்றான். (9)

அப்பொழுதுமாதவனனத்திறையேநோக்கித்
 தப்பில்புலனத்தொடுசராசரமளித்த
 மெய்ப்பிரமரெண்ணிலவர்வீந்திடிமெமக்கே
 யொப்பரியவோர்திவசமாவதுணராயோ. (10)

எந்தவுலகத்தையுநிரட்சனைசெய்தின்ற
 நந்தமலருந்குரிலநாளிடையுனைப்போல்
 வந்தவதரித்தபிரமார்க்களவுமுண்டோ
 விந்தவகையின்னமெனடாவறிகலாயோ. (11)

இகழ்ந்ததமையுரைத்தனையெமக்குலகினீதா
 னுகந்தவொருநிள்ளையெனவுற்றிடுவதாலே
 புகன்றிடுநெய்மீழைபொறுத்தனமனத்துன்
 னகந்தையையுற்றுமதியற்றசிறுநிலையம். (12)

என்றறிவிளம்பவயனும்துறவிலைய்கி
 நன்றசுரர்வாதையுநம்புதல்வனானே
 மென்றியதவஞ்சுரிசில்சாசிபனுக்குண்ணை
 யன்றுபிறப்பித்தமார்சோனையுனைவனானாய். (13)

ஆதலினமீபரெனனவாயினையென்றோத
 மாதவனுஞ்சிறிமலரோனைமுகநோக்கி
 யோதருநுந்நியிலுதித்ததனையுன்னு
 தேதுனதுபேரெனனநீசொலியதென்றான். (14)

அந்தவமயத்தயனகைத்துமுனம்யாழ
 னுத்தியிடைவந்தினிதுதிக்கவதனானீ
 தந்தையெனிலுன்றனவதாரமொருபத்தி
 லுந்தையொருதூணுமெனலாமெனவுரைத்தான். (15)

வேதனுரைசெய்திடவெழுண்டுநெடுமாயோன்
காதுமடல்கூர்ந்திகிரிகைதனிலெடுத்தான்
முதலரவன்பிரமதண்டமதெடுத்தா
னோதிருவருங்களவனத்தினிடைபுற்றார். (16)

அறுசீர் விருத்தம்.

பைரவசயனனும்வேதனுங்கொடியகதைமுதற்பல்
படைகளேவி
வெய்யசமர்புரிந்தனரேவியபடைகளழிதலும்பின்
விரைந்தநேக
மையில்படைக்கலங்கள்சுருட்டித்தமர்செய்தனர்தமது
வாளியோடு
செய்யவுருத்திரகணைதிக்கணைமுதற்பற்பலகணைகள்
செலுத்தினாரால். (17)

விடுத்தபலகணைகளையவ்வேறுபலப்பலகணைகள்
வெய்தினேவித்
தடுத்தனரிவ்வாறுகொடுஞ்சமர்புரியக்கணைகளின்வெந்
தழற்சுவாலை
யடுத்தளவிலாதபலவண்டமெலாந்தகித்திடக்கண்
டஞ்சிவாடி
வடுத்தவிரிந்திரன்முதலாம்வானவர்யாவருங்கயிலை
வரையுற்றாரால். (18)

கறையணிகந்தரப்பெருமாச்சன்னிதியிலெய்தியடிக்
கமலம்போற்றி
முறைபிடவவ்வேவல்லைதனிவினியவருட்கடலெனுமெம்
முதல்வன்போந்து
குறையுறுமாலயன்படைகளையாவையுநீறெழுவெரித்துக்
குலவுஞ்சோதி
நிறையுமழற்றம்பமெனவவ்விருவரிடைத்தோன்றி
நின்றான்மன்னோ. (19)

தம்மிடையிற்றேன் றிநின் றதழற்றம்பநோக்கியுனத்
 தருக்குளீங்கி
 விம்மிதழுற்றிதனடியாவதுமுடியாவதுகண்டோர்
 மேலோரென்றே
 யம்முதில்வண்ணனுமய லுமே ிசிரிசைந்தடிமுடியான்
 கறியவெண்ணிச்
 செம்மையுறுமேனமுமன்னமுமாய்மண்விண்புகுந்து
 தேடினாரால (20)

மின்றிகழ்செஞ்சடைப்பெருமானடிநோக்கிமீள்வலென
 விரைவுற்றுகே
 சென்றநெரிமான்மருப்பாற்புளியிடநதெண்ணருங்காலஞ்
 சென்றுதேடி
 பொன்றுமடிகாணுமலாடகேகர முதலா
 வோதுநதுய
 நன்றியிகப்பெறுதலங்கள் பலகடந்துசெல்லுமந்த
 நாளின்மாதேச. (21)

சித்தமொழிகடநதுநின்றசெழுஞ்சோதிவிராட்டுமிகச்
 சிறப்புற்றோங்குஞ்
 சுத்தமிகுமொருமறையோனெனத்தோன்றியேனமெனத்
 தோன்றிநின்ற
 வத்திருமாதவன்றினையேநோக்கியெவணகுதிரீ
 யறைதியென்று
 மெத்தமனங்கனிந்துரைக்கமாயனவன்முநோக்கி
 விளம்புவானால். (22)

-
4. அட்டம்-எட்டு. அவனி பூமி.
 7. வெரிந்-முதுகு.
 8. நாபபண்-கடு.
 9. தடம்-விசாலம்.
 10. திவசம்-நாள். உபயம்-இரண்டு.
 22. எவண்-எங்கு. விராட்டு-பிரமம்.

முண்டகமாமலருறையும்வேதனுக்குமெனக்குமிகன்
 மூண்டவாற்றா
 லண்டமுசுடுருவுமொளிமுடிதேடியவண்டைந்தா
 னடியையானுங்
 கண்டிடவீங்குற்றனன்பானிங்குறச்சென்றனவளவில்
 காலமென்றான்
 வண்டுளவத்தொடையணிமாயணீநோக்கியவனகைத்து
 வழுததுவானால். (23)

இப்படியியளப்பரியசாலந்தேடியுமிடைமட்
 * டெய்தியெய்த்தா
 யொப்பரியவடி ராண்பதரிதரிதுவிணி லுமுன்
 றுறுவதுண்டோ
 செப்புதம்பம்விராட்டி. னுயர்சுழிமுனைபினின்மலமாய்த்
 திகழ்த்ததாகு
 மப்பெரியபராஞ்சேதியநாதிபுரந்தனிலிலிங்க
 மாகிற்றன்றே. (24)

அவ்விளங்கமுலசுமுய்யவுதித்ததுவிராட்டுவிந்து
 வழுதம்வீழ்ந்தே
 செவ்விபெறுமனமொழிக்கெட்டாமன்முதலேறுதி
 யின்றிச்செகத்துக்கெல்லா
 மொவ்வருங்காரணப்பொருளாயுற்றதுநான்முகத்
 தவன்பாலுன்பாலுற்ற
 வெவ்வமுறுகருவமசுற்றிடுமாறிங்கனமெழுந்த
 திக்குமாதோ. (25)

அப்பொருளுக்களவில்லாவண்டமெலாமோர்சிறிய
 வணுவாய்த்தோன்று

18. கனவனம்-கனாவனம்.

19. கதை-கஞ்சு.

24. அன்று-ஏ-அசைநிலை.

25. எவ்வம்-துன்பம்.

மொப்பரியவபொருளைமாலையினூலறியாம
 லுழல்கின்றாயம்
 மெய்ப்பொருளைத்திருக்காசிகாஞ்சிசிதம்பரமாநார்
 விளங்குங்கூட
 விப்பதியிலறிவுடையோர்தெரிசனஞ்செய்திடுவாரீ
 திதுவாமன்றே. (26)

தோன்றிவருங்கற்பங்கடொறுநீயுமுயரறுகாற்
 சுருமபுமொய்க்குந்
 தேன்றிகமுஞ்செழுங்கமலமலருடைபுஞ்சதுமுகனுஞ்
 செருக்கினுலே
 யான்றவடிமுடிதேடியலைகின்றீரினியிவ்வா
 றலையாவண்ண
 மூன்றுபுகழ்மேவுறுமக்கன்பினுடன் கூறுதும்பா
 மொனறுகேண்மின். (27)

மதிக்கரியகளாவனத்தில்வாழ்சோதியிலிங்கமதை
 மனதிற்பத்தி
 யுதிக்குமெனிலெளிதினுணர்ந்திடலாகுங்கருவமனத்
 துதிக்குமென்னிற்
 றுதிக்குரியவிலிங்கங்காண்டரிதுறுறுகற்பந்
 துருவினாலும
 பதிக்குஞாயநாதிபுரமடைந்தநச்சித்திடிநகாண்பாய்
 பதநீயென்றான். (28)

அந்தவகைவேதியனாய்வநதவிரட்டனபிணுட
 னதைதலோடு
 நந்தணிசெங்கரத்தவனங்கவையுபசரித்துமொழி
 நயந்துகூறி
 வந்தநெறிமீண்டுபயமாபுரியிலடைந்தபால
 வண்ணென்னு

மிந்துவணிசடையாணெடுங்காலம்பூசனைசெய்
திருக்குமேல்வை. (29)

பானிறவன்னத்துருவாய்ச்சதுமறைநாயகன்வானிற்
பறந்துநீண்ட
வான்முகடெல்லாங்கடந்தேநியுமுடிகாணுதுமிக

தானினியென்செய்துமெமைத்தந்தருண்மாதவனெடுப்பா
தலத்துளேநி

யேனவுருவாயடிகண்டெய்துறமோவெனவயர்ந்தங்
கிருக்கும்போழ்தில். (30)

சோதிமயமகுடமிசைப்பல்பொருளுமிருக்கவினைத்
தொடர்ச்சியாலே

கேதகையுந்தடுமாறிககீழ்வரலுமப்பிரமன்
கிளரநோக்கி

மீதுயர்வானத்தினிலெங்கிருந்திவண்போந்தனையென்ன
விளம்பலோடு

மோதரியபேரொளியின்றிருமுடிநின்றிறுறவிக்
குற்றேன்மன்னே. (31)

எண்ணருங்காலங்கழிந்தவிம்முடிநின்றிறங்கியிவ
ணெய்தவென்று

பண்ணமையாரணற்குரைப்பப்பதறியவன்கேதகையைப்
பார்த்துக்கூறுங்

கண்ணனுமயாணுஞ்சபதம்புரிந்திவொளியடியவன்றான்
காணப்போனா

னண்ணரியெடுங்காலமுடிதேடியிங்கடைந்தே
னனுமன்னே. (32)

ஆதலினுன்முடியறிவதரிதறிந்தேனெனவொருசொல்
லறைதல்வேண்டு

மாதவனுக்கென்றிரப்பக்கேதகையும்பொய்வார்த்தை
வழுத்தல்யார்க்குந்
நீதெனவேபகரவயன்செயலழிந்தோர்க்குதவிசெயச்
செப்பினன்று
மீதுமறைகளுமொழியுமெனப்புகலக்கைதநன்றென்
றியைந்ததம்மா. (33)

போதவனுக்கேதகையுந்தம்பெற்றியேயுபய
புரியிற்போந்தே
நாதனடிகாணவெனப்பூசனைசெய்தேயிருக்கு
நளினச்செங்கண்
மாதவனையடைந்துமுடியுணர்ந்துவந்தேனெனக்கமல
மலரோனுக்கே
யோதினனக்கேதகையுமுண்மையிஃதென்றுபொய்ச்
சான்றுரைத்ததம்மா. (34)

கலிவ்ருத்தம்.

ஆயனமறிவழிந்தயரும்வேலையிற்
நாயநற்குதைவனச்சோதிலிங்கதது
ளையதோர்வடிவுகொண்டிமையவல்லிதன
னாயகன்றோன்றிரான்முகனைச்சீறியே. (35)

பொய்வசனம்புகன்றய்புண்ணொளொரு
செய்யபங்கயததவன்செய்ததீமையாற்
கையினையறுத்தனக்கையிலாதவன்
வையகம்படைத்திடும்வண்ணமின்மையால். (36)

அப்புலின்முர்த்திநஞ்சத்தியாகிய
மெய்ப்பெருமாலிடையிரிடம்மளித்

34. சான்று-சாட்சி.

35. சுதை-அமுதம் வனம் வன்னம் நிறம் வன்னமென்பநினி
டை நின்ற னகரவொற்றுக்கெட்டது இடைக்குறைவிகாரம்.

தொப்பருநாபியிலுதித்துளாய்ப்பெருந்
தப்பினுன்முன்னொருதலையுங்கொய்தனம். (37)

நாரவாரிதியிடைநம்முடைப்பெரு
ஃரியத்தால்வருமிளிர் பொன்னண்டத்தி
லேருறுபிரமர்களுண்ணிலார்பிறந்
தாரொனமறையுரைத்ததுமுணர்ந்திலாய். (38)

ஹுறந்துளபிரமர்களுண்ணிலாதவர்
செறிந்தவஞ்சனை யுடைசூறியவேதனே
யுறுந்திறற்சத்திரீர்மூர்த்தியாமுண்மை
யறிந்துகொள்வாய்திருவாணக்காவிலே. (39)

மறியைநெர்னிழித்தருமாதுமேவிய
வெறிதிகரிக்காததேந்தலுந்தியா
நறியபங்கயத்தினீநாளுமல்லைய
தறிகிலேயோதிருவரங்கந்தன்னிலே. (40)

என்றயன்றனைவெகுண்டேகுநீரிவ
ணின்றியுற்பிழைவருமெனநிகழ்த்தியே
மன்றலங்கேதகைமலரைநோக்கநீ
யொன்றிடாப்பொய்க்கரியுரைத்தபான்மையால. (41)

உரியதாய்கொள்கிலமுண்ணீர்த்தனம்
பரிவினாலெமைபலகாலுமேபணிந்
தரியபூசனைசெய்வோருநையணிந்திடி
லெரிநரகிடைபுறக்கடவற்தன்றனன். (42)

நின்மலன்றிருவுளத்திகழ்ந்துநீத்தலாற்
பொன்மண்கணவனுமநிழ்ச்சிபொங்கியே
சின்மயவடிவின்றிகழ்ச்செஞ்சோதியைப்
பன்முறைதுதிசெய்துபரவினாரோ. (43)

எண்ணீர்க்கழிநெடிலடியால்வலிந்தம்.

ஒருமாமணியினொளியேசரண
முயிருக்குபிரையுறைவாய்சரண

மருவாயுருவாயுறவாய்சரண
 மணுவுக்கணுவாமமலாசரண
 மிருமாமறையின்பொருளேசரண
 மெனையாள்கருணைநாடலேசரணம
 பரிபூரணநாயகனேசரணம
 பரமானந்தாசரணஞ்சரணம

(44)

திருவெண்பொடிமேனியினேசரணந்
 திகழ்சநதிசேசரணேசரணங்
 கருவாதையறக்களைவாய்சரணங்
 கறைசேர்நண்டதஞ்ஞவாசரண
 மருவாரிதழிச்சடையாய்சரண
 மனவாசகமெய்தரியாய்சரணந
 தருவானவர்தந்தலைவாசரணஞ்
 சருமாம்பரனேசரணஞ்சரணம.

(45)

கனகாசலவிற்குரனேசரணங்
 கதிசேர்விடைவாகனனேசரண
 மனகாசரணம்மபயாசரண
 மரனேசரணப்பரனேசரணம
 பனகாபரணப்பதியேசரணம
 பவளாசலமேனியினேசரணஞ்
 சனகாதியர்தங்குரவாசரணஞ்
 சதுமற்புயனேசரணஞ்சரணம்.

(46)

அறுசீர்நுத்தம்.

அடியனேனறிவிலேன்செய்பிழைபொறுத்தருள்கவென்று
 முடியடிமலரிற்சாத்தமுன்னவன்மகிழ்ச்சிகூர்ந்து
 நெடியவன் தன்னினோக்கிரீகற்பந்தோறுமிந்தப்
 படியலையாதவண்ணம்பகர்ந்திடக்கேண்மோவென்றான். (47)

46. அகம்- அகமின்மை.

பன்னகம்-பனகமெனநின்றது இடைக்கலமைவிகாரம்.

நின் கலைதன் னிலொன் றெந்நோ முமேனமாகி
 யன்பொடு ம்மைப் பூசித்தடியில் வாழ்ந்திடுகவென்று
 மின்புரை சடையான் கூற மிக மகிழ்வுற்றான் மாயோ
 னின் புறபா னுமிப்பேறெய்தவும் பெற்றேனென்றே. (48)

அன்றான் கருணையெய்தா திருக்குமவ்வயன்வந்தென்பா
 லொன்றிய கருணை செய்யுங்காலமுமுளதோவென்று
 வென்றிகொண் டமுமானேந்துமிளிர் திருச்செங்கையெம்மான்
 மன்றன்மாமலர் ப்பொற்றாண்மேலடியறுமரம்போல்விழ்ந்தான்.

எண்சீர் விருத்தம்.

பெருவாழ்வேபோற்றி புணர்நில்லார்செய்யும்
 பிழைபொறுத்துக்காத்தருளும்பெரியோய்போற்றி
 யுருவாகியருவாகியுலாவார்ப்போற்றி
 யுயரீகருணைப்பெருங்கடலாயுற்றோய்போற்றி
 துரியாதித்தமருஞ்சுடரோபோற்றி
 தொழிலைத்துமுடையபாஞ்சோதிபோற்றி
 யருள்சேரொப்பணியுமைபங்காளாபோற்றி
 யப்பனேபோற்றியெனப்பணிந்துநின்றான். (50)

கலிவிருத்தம்.

மறையவனிவ்வணம்வணங்கிநிற்றல்கண்
 டிறையவன்றிருவுளமிரக்கித்தற்பங்க
 டொறுமகந்தையினுரீதோய்வுறுதுதின்
 னுறுகலைகளிலொருகலையொரன்னமாய். (51)

இருந்துநம்முடியிற் பூசிக்கவென்றுதான்
 நிருத்தியவருளினுற்செப்பிப்பின்னரு
 மருந்திறன்மாலையும்பார்த்தகந்தைரீர்
 புரிந்தமைகெடவிவண்பொலிந்துதோன்றினேம். (52)

48. மின்புரையென்பதிப்புரை-உவமையுரு-மின்போலுமென்
 பதுபொருள்.

மருவுமிக்கும்பமாதத்தில்வண்புகழ்
பாவுறுமபரபக்கத்திற்பண்பொடு
விரவியதிபதினான்கிளமேலியிவ்
விரவிடைத்துயிலுணவின்றிரோரோ. (53)

பூசனைபுரிந்ததாற்பொருந்துமிதனை
மாசிவராத்திரியெனவழங்குமா
லாசிலாததுயிலுணவின்றியர்க்கிப்போர்
பேசுசாயுச்சியம்பெறுவர்திண்ணமே. (54)

புகலுமிச்சிவநிசிப்பொழுதிரார்ப்பகன்
மகிழ்தருமுண்டியினிற்றிமறவறநாட்
பகலிடைத்துயிலிலாதிருந்தபண்பினர்
தகவுறுமினியசார்பஞ்சார்சுவார். (55)

மலைவறுசிவநிசித்தனைத்தின்மட்டுமிந்
நிலைபெறுவிரதமேநினைந்தியற்றுவோர்
நலமுறநம்முலகத்தின்க்கணத்
தலைவராகுவளையஞ்சுற்றுமில்லையால. (56)

இச்சிவராத்திரிவிரதமேவரு
மெச்சியவிரதம்பாவினுக்குமேலதா
மச்சமிளவ்விரதத்தைபாற்றுவோர்
கச்சமில்பவந்துடைத்தெமைக்கலப்பரால. (57)

என்றுரைத்தனன்மலரிருக்கும்வேதனு
மன்றலந்துளவணிமா லுமெம்பிரான்
றன்றிருவருநாடுஞ்சத்திலுன்னியே
துன்றியவுவகையாற்றதிசெய்தாரோ. (58)

அருகீர்விருத்தம்.

ஐயனேபோற்றியெங்கனகந்தைவேர்களைந்தாய்போற்றி
மெய்பனேபோற்றிஞானமேனியாய்போற்றிவெற்பின்

றையலோர்பாகரபோற்றிசச்சிதானந்தாபோற்றி
யுய்யுமா'றருளுமுக்கண்ணுருவனேபோற்றிபோற்றி. (59)

என் றுநற்றுதிசெய்காலையெம்பிரான்கருணைகூர்ந்து
வென்றிகொள்படைகள்யாவும்விருப்புடன்வழங்கினா
லன்றருகடைந்துதாளிலன்புடன்வீழ்ந்துபோற்றி
நின்றகேதகையைநோக்கினிம்மலனியம்புமன்னே. (60)

கைதையேரீபொய்ச்சான் றுகழறிபுமிரந்தவாற்றாற்
செய்பிழைபொறுத்தோமொன்றுசெப்புதுமுனக்குரீதா
னுய்வலககேண்மோவாமத்துமைக்குமைந்தருக்குமாவா
யெய்துதியென்றான்சென்றதிஹறிபாற்கைதைமாதோ. (61)

அம்மறையவனுமா, லுமாரணையோராண்டுபூசித்
தெம்பிறைமுடியிலன்னம்பதத்திடையேனமாகத்
தம்பிருக்கலையைவைத்துத்தம்பதஞ்சென்றுபுக்கார்
செம்மைசேரத்தலத்தின்மகிமையார்செப்பவல்லார். (62)

இத்திறஞ்சுதன்கூறவிருந்தவமுனிவர்போற்றிப்
புத்தமுதனையகாதைபுகன்றனைசெவியிற்கேட்டு
வித்தகமுனிவயாங்கள்வியந்துளமகிழ்ந்தேமின்னு
மத்தலமகிமைகூறுகென்னலுமவன்சொல்வானால். (63)

சிவராத்திரியுண்டானசருக்கம்

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 12-க்கு விருத்தம்-405.

61. மோ-முன்னிலையசை-வாமம் இடப்பக்கம் அழகெனினும்
பொருத்தம்.

63. இருமை-பெருமை மைவிருதிக்கெட்டு இனவெழுத்துத்தோ
ன்றி இருமைதவ-இருத்தவெனநின்றது.

ஏழாவது

கணபதிசுமரன்பூசித்த சருக்கம்.

தி.—அகவல்விந்தம்.

பொலங்கிரிபொருவத்தோன்றும்பொன்மதிந்கருவையென்னு
நலங்களர்பதியிற்சென்றுநற்சிவநிசியிற்றொண்டர்
கலங்கலின்மனத்துள்வைகுங்கயமுகத்தவனுஞ்செங்கை
யில்குவேற்குகனுமபூசையியற்றியசரிதஞ்சொல்வாம். (1)

வேறு

முடையிருக்குமனை நுகர்ந்தோனயனறியாத்நிவடி
முருகார்கொன் லாதத்
தொடையிருக்குமுடியுமுளோனைந்நரன்வேற்குமரனென்னுந்
துகடும்மக்கள்
புடையிருக்கமலையரசன்புதல்வியெனுமுதல்விவிருப்
பொடுதன்பாகத்
திடையிருக்கமசிழந்தகிடுவழிவிருக்குங்கயிலையில்வீற்
றிருந்தான்மன்னோ. (2)

இருந்தவருட்கடலெனுமெம்மிறைபவனையன்பினுட
னிறைவிநோக்கித்
திருந்துலம்பெறுசிவராதத்திரிவிரதமகிமையெலாந்
தெரியுமவண்ணம்
பொருந்தவெனக்குரைத்தருளென் றியமபலுமவ்விமயமென
ப்டுகழ்பெற்றோங்கும்
பெருந்தனிவெற்புதவுமிளம்பிடி பின் முகநோக்கியங்குப்
பேசுவானால் (3)
எமதுசிவராதத்திரியாமத்தினத்தின்முவுலகத்
திடையேயுள்ள

2. ஆனை-தயிர்-முருகு-காசம்-தொடை-மாலை-புடை-பக்கம்-து
டை-ஏழாம்வேற்றமை புருபிடைச்சொல்.

வமலசிவசயம்பிலிங்கதெரிசனம்பெற்றிகெபெற
 லநிதாமெண்ணிற்
 சமயில்சகத்திரசுயம்பிலிங்குதெரிசனம்பெறுக
 சயிலமீன்ற
 குமரியெனுமடமயிலேபெறுவதரிததுவுமெணிற்
 கூறக்கேண்மோ. (4)

பரிவினுடனினியபிருதிவினில்கமுதலாய
 பஞ்சலிங்க
 தெரிசனம்பெற்றிகெபஞ்சலிங்கதெரிசனமேயெச்
 செகத்துமுள்ள
 வரியசிவசயம்பிலிங்கமனைத்தையுமேதெரிசித்த
 தாகுநன்மை
 தருசிவராத்திரியெனுமத்தினஞ்சுயம்பிலிங்கதெரி
 சனம்பெற்றுள்ளோர். (5)

இக்கடல்குழுவியனுலகத்தெவரெனினுமவரேநா
 மியம்புமன்னோர்
 மிக்கபுகழ்ச்சாரூபகதியடைவாரையமலை
 விளம்புமிந்தத்
 தக்கசிவராத்திரிமான்மியமனைத்துமுரைப்பரிது
 தையாலென்றம்
 முக்கணுடையெம்மிறைவன்மொழிந்திடக்கேட்டுளமகிழ்
 ந்தாண்முதல்விமாதோ. (6)

செகமுழுதுமீன்றவுமைக்கரனுரைக்கவறுமுகத்தோன்
 செவியிற்கேளா
 வகமசிழ்வினொடுமறுநாள்வருசிவராத்திரிநாளி
 லவ்விராவிற்

6. தையல்-தையாலென-விளித்தற்கண்ணீற்றயனீண்டது.
 7. கேளா-செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் கேட்டு
 என்பது பொருள்.

நகவுறுமுன் றுலகினஞ்சஞ்சரித் துவினாவுடனெந்தத்

தலத்துமுள்ள

நிகசில்லிவலிங்கமெலாங்கம்பூகித்துவா

நினைத்தான்மன்னே

(7)

வேறு

பூமேலெந்தக்காரியமும்பொருந்தமுடிக்கும்வல்லமையா
 அமேசிற்ந்தோம்பெருவாரிற்றோனமதுதமையனிவனூலென்
 அமேயெனவுநினைத்தனன்றேனருந்திவரிவண்டிசைபாடுங் [ல்
 தேமேவிதழிச்சடைப்பெருமான் றிருமுன்னெய்திச்செப்புவனூ

நிந்தையறுநற்றாயசிவநிசிதானானைத்தினமுறலா
 லந்தவிரலின்முவுலகமனைத்துமவிவரலிற்சென்றெனது
 சிந்தையுலப்பவவனுறையுபிலிங்கமனைத்துந்தெரிசனஞ்செய்
 தெந்தையருவல்லிடையருளென்றிசைத்தானவனுமீந்தனனூல்.

வேறு

கருங்கடலின்முகட்டிலைநின்றெழுந்தவிளங்கிரணதிவா

கரன்போற்சோதி

தருங்கலவயிலிவாந்துசிவநிசியவ்விரலிடையெச்

சகத்துமுள்ள

பெருங்கருணைச்சயம்பிலிங்கமனைத்தையுமேதெரிசிப்பா

ன்பெரிதுநாடிச்

சுருங்குமிடைக்குறமடந்தைமருவுகனதிகவனத்

தொடுசென்றனூல்.

(10)

வேறு

மின்னவிரொளிகூர்செய்யவேற்படைக்குமரனென்னும்

பின்னவன்றியசிகழ்ந்தபெற்றியுஞ்செருக்குநோக்கி

10. தெரிசிப்பான் என்பதில்-பான் வினையெச்சவிஞ்சி தெரிசித்
 தற்கு என்பதுபொருள்.

முன்னவனென்னுநதநதிமுகத்தவன் நனதுதாதை
பொன்னடியனததுள்வைத்துப்புரிந்தனனிடடைமாதோ. (11)

உறறபேரனபானிடையுளுறறுமவவேலவைதன்னிற
கறறையஞ்சடையான்மைநதன்கண்டனனகருத்திலெகும்
பற்றுசெஞ்சோதிவீசப்பறபலகோடிவிகஞ
சுறறிடநடுவிறேனறுஞ்சயம்பெனுமிவிககமொனறை. (12)

நிடடைவிட்டெழுநதுபோநதுநிகரிலாததனதுதாதை
மட்டவிழ்கமலபபாதமவணங்கினிறியம்பினுறை
றட்டறுநிடடையாறறிததனதுளத்திடைத்தானகண்ட
கட்டுறுசயம்பிவிக்ககாட்சியையவனுக்கமமா. (13)

இயம்பலுவகேட்டதாதையியம்புவானிடடைசெயது
வியன்பெறுகருத்தினீதானவிப்புககண்டிவக
மயன்றிருமாலுங்காண்டறகரியதுனனபாலநதச
சயம்பிவிக்கதைநிறுத்தேற்றறுவித்தனமெநதோனறூல. (14)

தோமின்முவுலகத்துள்ளசயம்பிவிக்ககட்கெல்லா
மாமிதுமூலமிநதவருடஞ்ரியுறைபுநதான
நாமலிபுகழ்பெற்றேகஞானபாசுரமாமநதச
சேமமார்தலத்திறசெனறுசிவநிசியதனிமாதோ. (15)

பொருவறுசாமநான்குமபூசனையிறறிநீதான
வருகவென்றுரைத்தானமிக்கமனமகிழவுறறுத்தநதை
திருவடியிறைஞ்சிப்போறறித்திசுழதருமாருவெனனக
கருதுவாகனத்திலாரோகணமபுரிந்தேகினுனூல. (16)

ஞானபாசுரத்திலையதிகண்னுநிடசேபகவகைத
துநறுமபுனவின்புழ்கித்துலகஞுத்திராகமபூண்டு

-
13. தட்டு-குற்றம்.
  14. வியன்பெருமை
  15. தோம-குற்றம்.
  16. ஆகு-பெருச்சாளி ஆரோகணம் ஏறுதல்
  17. து-சுததம் மானம்-பெருமை.

மானவெண்ணீறுசாத்திவாய்ந்தநற்பூசைக்கேற்ற
வானநற்பொருள்கள்யாவும்கத்தினுலமைத்துமன்னே. (17)

கிடமொடுதனதுதூயசித்தமோர்வழிநிறுத்தி
யிடாறுகளவின்மேவுபிலிங்கத்தின்கீழ்பாலுற்று
வடகிசைநோக்கிப்பாரில்வையிலிங்கமெல்லாம்
படிவமொன்றுற்றதென்னப்பாவனைபுரிந்துமாதோ. (18)

மன்னுமத்தலத்தின்மேவுமபானிறவிலிங்கத்தன்னைத்
தன்னுளத்திடைத்தியானந்தான்புரிநதிருக்குமெல்லை
மன்னுமச்சிவலிங்கத்தின்மருங்குநான்கினுமேசூழ்ந்து
துன்னியேயிருந்தவம்மாதுலங்குபல்கோடிவிலகம். (19)

எண்கீர்க்கழிநெடிலடியாச்சரிய விருத்தம்.

தவளநிறக்கரியநிறஞ்செய்யநிறமுதலாச்
சாற்றுநானாவிதமாகியநிறங்கண்மருவி
நவமுறுவட்டஞ்சதுரமுக்கோணமுதலா
நவிலும்வடிவங்கள்பலபடைத்துமலைமயமா
புவகையுறுசிலைமயமாபுளத்திலதிசையமே
புற்றிடுபுற்றின்மயமாயேரங்குமணன்மயமாய்ப்
புவனமிசையெவருமிகப்புசுத்தருமண்மயமாய்ப்
பொலிந்தனவற்புதசிவலிங்கங்கள்பலபலவே. (20)

அறுகீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

கிரவுவைரீரியங்கோமேதகம்புப்பராக
மரகதத்தரளரீலம்வயிரமாணிக்கஞ்சேதி
பரவியபவனம்போன்றம்விளக்கிபகரவொண்ணாச்
சுருதிகள்புகழுமேலாஞ்சுயம்பிலிங்கங்கள்கோடி. (21)

19. இருந்த-வினைமுற்று அன்சாரியை யின்றிவந்தது அம்மா
அசை நிலை.

20. கவம்-புதுமை.

வேறு

எவ்வுலக்கனினுமமர்ந்திருந்தபலபலகோடி
 யிலிங்கஞ்சூழச்
 செவ்விபெறுமவ்வினிகத்திடைபிருந்தசுவேதலிங்கத்
 தினைக்கண் னுற்றுக்
 கவ்வையறுநீட்டைபுரிந்தன் பினுடன்முன்னமது
 கருத்திற்கண்ட
 வவ்வரியவிலிங்கமன் றேவிவ்வினிகமென் றுதன்
 தகத்திலெண்ணி. (22)

கனிவன்கயுமலர்வகையுங்கமழ்தருசந்தனமுநறுங்
 கலவைச்சாந்து
 மினியபரிமா தூபதிபமும்பூசனைக்ஞரிய
 வெவைபுங்கொண்டு
 நீனிசிவராத்திரியிலொருநாற்சாமந்தொறுங்கருவை
 நகரின்மேவும்
 புனிதசிவலிங்கமடைத்திதிமுறைதே தர்ந்தன்பினுடன்
 பூசித்தானால். (23)

சங்கிருக்குங்குழைப்பெருமான் முதற்புதல்வனிக்ஞனம்
 பூசனையியற்றி
 யிங்கிருக்குமேல்வைதனின்முவுலகத்துளதலங்க
 ளெங்குந்தான்சென்
 நங்கிருக்குந்தலமுழுதுங்கண்டுசிவலிங்கமொன்று
 மவண் காணாமற்
 கொங்கிருக்குமலர்க்கடம்பன்மீண்டனஞ்ஞனத்தி
 டையாகுலமுற்றம்மா. (24)

மாணஜிலாகுலமுற்றச்சிவராத்திரிநாளின்
 மருவுநாலாஞ்
 சாமமதிற்றிருக்கருவைத்தலத்திடைவந்தடைந்த
 னனத்தலத்தில்வை

22. செவ்வி-அழகு-கவ்வை-தன்பம்

24 குழை-காது கொங்கு மனம் ஆருணம் வருத்தம்

யேழுறுபல்கோடிவிக்கத்திடையில்கும்பால்வண்
ணவிலிககத்தன்னைக.

காமநுபூசணையியற்றுமுனைவனைபின்னவன்று
ன்கண னுற்றானை.

(25)

வண்டுமுரலகடம்பணிதேடகுமரவேணமுன்னவனை
மகிழ்ச்சிகூர

கண்மிகவுயர்கவனையினுநமறுதலையெனைக்
கருத்திலணணங

[க்

கொண்டுசெருசெழுநிறதுபயபுரியெனுமத்தலத்தினிடை
குலவிவாழு

மெண்டகுபாலவண்ணலிககநனைப்பூசித்திடநினை
சுதானிதபத்தமமா

(26)

ஆய்நதசிவராததிரியோசாமமுன்கின்னுமென்னு
மமயந்தன்னில

வாய்நதவெருங்குணநிதியாகுணபதியையன்பெருமு
ன்வணங்குப்பூச

கேய்ந்தபலவனபெருநன்கொண்டிரவியெழுந்தி
ங்காறுநுநதுநாலபோற்

மேய்நதவிடைகருமடலைதேசர்குமரப்பெருமான்
சித்தானமனனே.

(27)

வேறு

இன்னணக்குமரவேளுங்கயமுகத்தெந்ததானும்

பன்னருஞ்சிறப்பிற்றிசைபரிவுடனியற்றுங்கலை

யுன்னுமங்கவாச்செய்ப்புசைசகுவந்தருக்குறியினின்று

மின்னவிர்சடித்தெம்மானேருன்றினன்விடையினிது. (28)

26 முரலல்-ஒலிதல் எண்ணென்னுமுதனில செயவென்னும்
வாப்பாட்டு வினையெச்சமாய் நின்றது

27 அமயம்-காலம் காறு அளவு

கையின் மான்மழவுக்காளசண்டமுவிமாருழக்கண் ணுஞ்
செய்யவேணியுடுமண்டோடாநாந்திருமுகாம்புயமோரைந்து
மெய்யிலோர்பாசந்தன்னின்பிளிர் பசங்கொடியுந்தோன் தத்
துய்யநற்புதல்வர்முன் ினதோன்றிநின் றனனும்மாதோ. (29)

மைந்தர்காள் ிணமின் வேண்டும்வர துமக்களித்துமீங்குச்
சுந்தையினுவந்தோநீவிர்செந்தபூசனைக்கென்றேறாத்
தந்திமா முகத்தம்மா னுந்தனிக்குதிர்வடிவேலேந்துங்
கந்தநாயகனுந்தந்தகமுலபணிந்தியம்புவாரால். (30)

அத்தவித்தலத்தெய்தியருட்சுவரிசியிற்றாய
சித்தமுற்றிவ்வினிகொநரிசனஞ்செய்தோர்யார்க்குஞ்
சுத்தமூவுலகத்துள்ளாயம்பிலிங்கங்கன்யாவும்
பத்திரிற்றெறிசித்தேததுபலினலாநருகவென்றார். (31)

வேறு

அந்தவரமவர்க்கருளியெம்பெருமான் பின்னருமங்
கவரின்முத்த
கந்தமதகயமுசத்தோன் றனைநோக்கிமைந்தவுணிக்
கருதினோர்க்குச்
சிந்துபுடைகுமுலகத்திடைச்சருவகாரியமுஞ்
சித்தியாகுஞ்
சந்ததமா தலினுனக்குச்சித்தவிநாயகவெனும்பேர்
தந்தேமென்றான். (32)

முருகவெனுமிளங்குமரன் முகநோக்கிமுகிழந்துலக
முன்றுஞ்சென்று
கருநரியவவ்வுலகங்களிலுளலிங்கங்களோலாக்
கண்டுபோற்றி
வருகுவுலோரிரவிலெனமனவீரத்துடனேகி
வந்தவாற்றா

32 சிந்து-கடல் சந்ததம் எப்போதும்

33 வருகுவுல்-உயர்திணையாண்பாலெருமைத்தன்மை யெதிர்
கால வினைமுற்ற வருவேனென்பது பொருள்.

லொருபெயர்த்தனம்வீரசண்முநென்றெனவுரைத்தா
னுவமையிலான் (33)

எனவுரைத்ததந்தைதனைப்பிறைஞ்சிவடிவேற்குகவே
ளிகைப்பாரெனந்தாய் [அ
மனதிடையோவையமெனக்குளத்தென்னெனின்முன்
வையஞ்சென்றங் [அ
கனமருவுபிழிங்கமொனறுங்கண்டிலென்முன்னுதித்தே
ன்கண்டுபூசித
தனனிவன்மரலிங்கமலையோதுவிதற்கெவெனனக்குச்
சாற்றாபென்றான். (34)

ஐயமறவிவ்விளங்கமேநமதுவடிவமென
வறிவுற்றைந்து
கையெனமையன்பொடுபூசித்ததனுவிததலத்தே

றய்யவவனினுமுயர்ந்தோனென்றசெருக்குற்றதனம்
றலங்குமுன்று
வையமெவற்றினுந்தேடிக்கண்டிலையாலேதுவிது
மதலாயென்றான். (35)

கிருத்தகுமுவுலகனைத்துந்தேடிபுங்காணாமலுளந்

வருத்தமடைந்தலையுணர்ந்துகூட்டினபித்தலத்திடை
ரிம்மாலிங்கத்தைக்
சுருத்தினநாசுரந்துகிணைகனவுரைத்துப்பின்னொரா
னறுகமுறுவாளுற
பருத்தவரைச்சிலைப்பெருமான்றனகிருநற்புதலவ
ரையும்பார்த்துமாதோ. (36)

34 பூசித்தனன்-உயர்த்தணையாண்பாலொருமைப்படர்க்கையிற்
தலாலினமுற்ற பூசித்தானென்பது பொருள்.

கலித்துறை.

செம்மைசேர்தெரிசனமுமக்களித்தனஞ்சிறிது
மும்மைநீர்பவரொருவருமிலையெமையல்லான்
மும்மைமாநிலத்திலையெனமொழிந்துருக்கரந்தா
னெம்மைநாடொறுமன்பொடுபுரந்தருளிதையோன். (37)

பதிஞமான் பூசித்தசருக்க

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம்-13க்கு-விருத்தம்-441.

எட்டாவது

சிவராத்திரிவிரதவியல்புரைத்தசருக்கம்.

த. - அறுசீர்வந்தம்.

நற்றவமகலாத்துயநைமிசாரணியந்தன்னி
லுற்றமாமுனிவர்கேட்பவுயர்சிவநிசியின்மேன்மைப்
பெற்றிகளனைத்துமந்தப்பெரும்புகழ்க்கலைகளையாவுங்
கற்றுணர்குதன்சொன்னகைகசிறிதெடுத்துச்சொல்வாம். (1)

கலிவிருத்தம்.

சீதமாருவரிசூழ்செகமெலாம்புகழ்தருஞ்
சூதமாமுனிபதந்தொழுதுமாபதியெனு
நாதன்மேலன்பறாநைமிசாரணியம்வாழ்
வேதமாதவரெலாம்வினவுவாரொன்றேரா. (2)

சீமேபெறுதிருச்சிவவிராவிரதமே
மேலதாந்துயமாவிரதம்யாவற்றினுந்
தாலமீதென்றுசாற்றினாய்மேலதென்
மேலவேபகருதற்கேதுவென்னென்றனர். (3)

ஏதுவென்னென்றமாமுனிவருக்கினிதுவந்
தோதுவன்சூதன்முன்னொருதினந்தனின்றுந்

சிவராத்திரிவிரதவியல்புரைத்தசருக்கம் 100

தாதுறந்துளவனுஞ்சுதுமறைக்கிழவனுங்
காதுவெம்போர்செய்தார்கருவமேலிட்டுளார். (4)

விண்ணுளோர்யாவரும்வெருவுறக்கொடியபோர்
பண்ணுவவ்வேலையிற்பைங்களாநீழல்வா
முண்ணலங்கவர்செருக்கினையடக்குதுமெனா
வெண்ணினன் தனதுநற்றிநுவுளத்திடையரோ. (5)

எம்பிரானவ்விவிக்கத்தினின்றெரியமுற்
றம்பமாய்தின் தனன்சாருமோர்நாளிடைக்
கும்புடன்றோன் றபல்கோடிசூரியரெனப்
பம்புசெஞ்சோதியெவ்வுலகமும்பரவவே. (6)

அறுகீவ்நுத்தம்.

கடிமமுழம்பகந்துளவத்திருமா லுமலரயனுங்
கண்ணுற்றுக்கே
யடிமுடிதேடினர் காணுதுளமயர்வுற்றிருந்தனரா
லந்தவேலை
பொடியணியுந்திருமேனிப்புனிதனவர்க்கெதிரிமை
யோர்புடைசூழந்தேத்த
நெடியதிருவநஞ்சுரந்துசயவடிவதொடுதோன்றி
நின்றானமன்னே. (7)

நின்றதனிப்பரம்பொ நளவ்விருவரையன்பொடுநோக்கி
நீர்தாமிக்கே
யின்றதுயிலுணவுதவிர்ந்தெமதுதெரிசனம்பெறலா
லிற்றைநாட்பேர்
நன்றிபெறுசிவநிசியாமித்தினத்தின்மாவிரத
நயந்தோர்யாநு
மொன்றுவரைப்பாவமுந்தீர்நதுயர்வுறுசாயுச்சியமென்
றுரைசெய்தானுல். (8)

5. எஞ்செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம் என்று
என்பது பொருள்.

ஆதலினினிச்சிவராத்திரிவிரதமிகச்சிறந்த
 தனைத்தினுள்ளு
 மாதவததிரிவ்விரதந்தணையனுட்டித்திடுமியலபும்
 வழுத்தக்கேண்மி
 னேதுமுதனாடிசிலொருவேனையருநதிமன
 வொருமையுற்றுத
 திலகசிலராததிரியாமதனைத்திவிரவியெழுந
 திடுமுன்மாதேதா. (9)

பத்தியுடனெயமுநதாகமவிதியினபடிநதியிற
 , படிநதுமேலாஞ்
 சுத்திக்கொள்வெண்பொடிதிரிபுண்டரமாகத்தரித்ததுமிகத
 னுலங்குமெய்யிற்
 சித்தியளித்திடுமுநத்திராககமணிகதுணவொடுநித
 திரையகற்றி
 யத்தினமற்புதமுலமானசிவலிங்கமதையா
 தன்மாதேதா. (10)

புற்றுமண்ணோமயமுதலாகியவிவிங்குகளையாதல
 பூசித்தேயன
 புறறபிடேகமபுரிநகுகுகுமஞ்சநதனங்களப
 மொளிருநதுய
 நற்றனிமாமலர்கனிணைநதுபதிபமுத
 னவிலததக்க
 மற்றெவையுங்கொடுசதுர்ச்சாமநதொறும்பூசித்திடுக
 மகிழ்ந்துமன்னே. (11)

வருமறுநாடனிலருநேனையகாலமபுனலபடிந்து
 மறுததீர்ந்திய

9. அடிசில்-சோறு.

11. கொண்டென்பது-கொடுவெனநின்றது செய்யுள் விகரம.

சிவராத்திரிவிரதவியல்புரைத்தசூக்கம் 111

கருமவனுட்டானமுடித்துண்ணுமாதந்தொறுமுட்

கனிந்திவ்வண்ணந்

தருபுனிதவரபக்கச்சூர்த்தசியிற்செயும்விரதந்

தணியிப்பாரிற்

பொருவருங்கேவலசிவராத்திரியெனத்தேர்த்திடுபெரி

யோர்புகலுவாரால,

(12)

மதிதொறுமீவ்விரதமனுட்டிததுவரலரிதெனிலோர்

வருடந்தன்னிற்

றுதிமருவுசுபரவியரபக்கச்சூர்த்தசியிற்

கூறுபிந்த

விதிபெறுநலவிரதமனுட்டிததுவரலவேண்டுபிந்த

விரதத்தன்னை

யெதிரறுமகாசிவராத்திரிவிரதமெனப்புளியி

லிசைப்பர்மேலோர்.

(13)

வேறு

செப்புசிவிராத்திரிவிரதஞ்சிரத்தையொடு

வற்சரந்தோறு

மிப்புளியின்மீதனுட்டிப்போரெல்லாவிரதப்

பலனுமுற்றுத்

தப்பின்மனததானினைத்தவெல்லாந்தாமேயெய்தி

மறுமைதனி

லொப்பில்சிவசரயுச்சியமென்றுரைக்கும்பதமும்

பெறுவாரால்.

(14)

உவரார்கலிசூழ்புளியின்மிசையுயர்வானுலகத்

திமையவராற்

றவராற்புகழுமீவ்விரதத்தன்னையனுட்டித்

திநிதலின்றிச்

சிவராததிரியென்றுரைத்ததிமித்தினத்திலனத்தைப்
புசிபபவர்தா

மெவராநலினுமறவரேநாயிறைச்சித்தையுண
டவராவார.

(15)

கலித்துறை

சிறப்புறுஞ்சிவநிசியெனுநகினத்தின்மாவிரத
மறப்பிலாமலன்புடனனுடடித்திடுமாட்சி
யுறப்பெறாதவர்திறப்புநீளுகிடையெநதப்
பிறப்பினுங் கடைபிறப்பெனப்பேசுவர்பெரியோர். (16)

சிவராததிரிவிரதவியல்புரைத்த சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக ௨-14-கரு-விருத்தம்-457.

ஒன்பதாவது

பஞ்சலிங்கதெரிசனப்பெற்ற சருக்கம்.

தி.—கலிவிருத்தம்

நற்றழாயணிகாதனுமவேதனுங்
கற்றைவார்சடையீசன்கருணையா
லுற்றபஞ்சலிங்கத்தையுணர்ந்திடப்
பெற்றதோர்கதைபேசுதுமயாமரோ.

(1)

வேறு

முந்தையொருநாளதனின்முண்டகநறம்பூ
வுந்தியிடைவந்துலகம்பாவையுமொருங்கே
தந்தபிரமன்றனியிருந்துநனிதானே
நிந்தையறவொன்றுளநினைந்தனன்விபந்தே.

(2)

பங்கமறுமிப்புவிபடைக்குமுனிருந்த
தெங்கெவணிருந்துபினர்வந்ததிடுவென்று

சங்கையுறுநெஞ்சமொடுசார்ந்தனனறும்பூ
மங்கையுணர்செங்கணெடுமாதவனிடத்தே. (3)

காமருபயோத்தியிடைப்பருவகால
மாழுகில்படிந்ததுநிடந்ததெனவைநித்
தாமரைநெடுங் கண்வளாநின்றபுனிதன்றன்
மாமலரடித்துணைவணங்நியுரைசெய்வான். (4)

எண்சீர்வந்தம்.

கதித்திரைப்பாறகடலிலயாவுமோர்த்து
கண்வளரும்பெருங்கநனைக்கடலோரிஞ்ஞான்
றுதித்தெனதுளத்தினிடைபயமொன்மென்
ஹுளத்தறுமவ்வையமலையொழிக்கும்வண்ண
மதித்துனதுசன்னிதிவந்தடைந்தேனரிந்த
வையகமெவ்விடத்திருந்துவந்ததான்முன்
விதித்தவஃகிருந்ததுதானெக்குநன்கு
விளங்கவெனக்கருள்புரிதல்வேண்டுமென்றான். (5)

கலிப்பா

மெய்யுற்றவேதன்விளம்புமொழிதான்கேட்டு
மைபுற்றமேனியுடைமாதவனப்போதுநின்போ
லையுற்றநெஞ்சேனறிந்திலென்பாஹுமினிப்
பையுற்றபூணணிந்தோன்பாஹற்றிடுதுமென்றான். (6)

கன்றால்விளவின்கனியுருத்தமாயவனுங்
குன்றாமணங்கமழ்செங்கோகனகப்புத்தேளுஞ்
சென்றொருநால்வருக்குபதேசித்திடுவா
னன்றூலிருந்தோனமர்காலைநோக்கியரோ. (7)

பொங்குபுகழ்விண்ணோர்புடைசூழ்ந்தினிதிறஞ்ச
விங்கிதயாழ்வல்லோரிசைத்தேன்செயிமடுப்பப்

3. சங்கை-சந்தேகம்.

4. காம-அழகு. சாரியையிடைச்சொல்-பயோத்தி பாதகடல் முகிழ்முகம்.

பங்கமீறவெவ்வுலகுமீன் பசுக்கொடியோ
டங்கயிலைவீற்றிருந்தவண்ணலைக்கண் ணுற்றனரால். (8)

போற்றினான் சென்னிபுனைந்தாரடிமலரை
யேற்றினான் பைத்தமதுமனதெண்ணமதைச்
சாற்றினான் னேனாதமைநோக்கி னுங்கருத்தைத்
தேற்றுவாம்பின்னரொன்றுகேண்மினெனச் செப்புவனல்.
சித்தாருவமரபுரமென்றோதுந்திருத்தலத்திற்
பத்திபுடனெய்திப்பசுபூங்களாவனம்வாழ்
வித்தகமாலிங்கமலைவேண்டிநிப்பூசைபுரிந்
தத்தலநீருற்றிநிமின்சின்னொளெனவனெறந்தான். (10)

அறுந்நீருந்தம்.

சின்னையினுலகைநூர்ந்துதிருநெடுஞ்செங்கண்மாலுங்
கந்தமார்செய்யபூம்பங்கயத்தவிசுனறுபுந்தேவு
மந்தமாதலத்திலெய்தியருட்சிவலிங்கந்தன்னைப்
புந்தியன்பொடுபூசித்துப்போற்றியங்கருந்தார்சின்னான். (11)

தேன்றிகழ்மலர்ப்பூஞ்சோலைச்சித்தாருநகரத்தன்னோ
ரேன்றபத்தியினும்பூசித்தினண்ணமிருக்குங்காலை
யான்மழவுலகுமீன்றவதுலகந்தரியினோடு
தோன்றினவன்முன்னந்தச்சோதிலிங்கத்தினின்றே. (12)

கலிவ்ருத்தம்.

பாடினார்நற்பரவசமாகநின்
றாடினார்மனத்தன்பிற்புளகமெயம்
மூடினாரிருமுண்டகத்தாள்சிரஞ்
சூடினார்மெய்த்துதிபுரிந்தாரரோ. (13)

பூங்களாநிழற்புங்கவனப்பொழு
தோங்குமிப்புவிக்கோர்முதலாகிய
பாங்குசேர்திருப்பஞ்சலிங்கக்களை
பாங்கவர்க்குமெய்யன்புடன்காட்டுவான். (14)

அறுசீர்விநுத்தம்.

மருவுதென்றிசையிற் புண்ணைவனத்துறுபிவ்வினிகம்
பிருதிவினிகம்பிவினிகமாம்பிரவனதது
ணிருதிதிக்குறுபிவினிககிரிலாத் தபுவினிகம்
கருதரும்புகழ்சேரிந்தக்களாவனது ஹையிவினிகம். (15)

வாயுவின் ரிசையில்கிவ்வனததுறுபிவ்வினிகம்
மேயுநற்புழ்கூர்வாயுவினிகமதாசுபிந்தத்
துயசீர்வாயுதிக்கிந் தீருன்று பிப் பிலாசக்கானி
னேயமுற்றுறையிவினிககிரிலாசாயவினிகம் (16)

காதலிற்காண்மினென்றுகாட்டினஹரைப் பானிந்த
மேதகுபஞ்சபூதனிகாமாயியாபெல்லா
மாதியிறனென்றுபிந்தலாவதிவினிகதினினிநிக்
கோதியவிவற்றினுள்ளேயொசுநிக் சபந்ததநினமாதோ. (17)

செப்புமற்றையவினிகங்கள்சிதது நவானவிந்த
வொப்பறசோதிவினிகத்தனி லுதிதிநிமொடுங்குந்
தப்பறமுதலிநீற்றிற்சாற்றுபிவ்வினிகநதானே
யெப்புவினிகஞக்குமுலவெனவுணர்ந்திகமாதோ. (18)

என்றுதானெம்மான்கூறவி நவநந்தமதிநெஞ்சத்
தொன்றியெயமுநதுபொங் குழவலகயங்கடலுண்முழிந்
மன்றவக்கடலுக்காங்குதாராசுரத்தின்காணர்வாசக்
கொண்வறயஞ்சடையான் பொற்றள்ளினிநதிது கூறலுற்றார். (19)

காதலித்தலத்திற்போந்துநாபி நுவமுழிங்கு
மேதகுஞானமபெற்றேம்வினம்புதற்கரியபொல்லாப்
பாதகரெனினுமித்தப்பதிடையெடந்தாரயாருங்
கோதறுஞானமெய்த்தத்திருவருள்கொடுத்தியென்றுர். (20)

15. ஆம்பிரகனம்-மாவனம்.

19. மன்றமேதற்றப்பொருளுணர்ந்திரிந்ற தேசரிடைச்சொல்.

இரந்தவன்னவருக்கந்தவரமலையினிதுநல்கிக்
கரந்தன ஞிருந்தானந்தக்கருணைமாவிலிங்கந்தன்னு
ணிரந்தரமடியார்தங்கணஞ்சிடைவைகயன் னு
ரரந்தைநோயகற்றிக்காக்குமதுலகந்தரியோடம்மா. (21)

எண்சீர்விருத்தம்.

தக்கபெருந்தவமுடையீருரைததுமின் னுந்
தனிக்களாவனப்பெருமான்சரிதங்கேண்மின்
மெக்கணதிக்சினிலரையோசனைத்தூரத்திற
றிகழ்நாகசுனையெனுநற்றீர்த்தமேவு
மிக்கசெழுமபுண்ணைவனத்திடைமாலோடு
விளங்குருவந்தெரிசிப்பான்விரும்பிமுன்னுண்
முக்கனுமையவண்முனிவர்சங்கபத்மர்
முதியவருந்தவமதனைமுயலுகாளில். (22)

அங்கவார்செய்பெருந்தவத்துசிரங்கியேதா
னருமைபெறுதனதுதிருவுருவந்தன்னிற்
செங்கமலவிழித்திருமால்வடிவங்காட்டிச்
சிற்தையுவந்திடக்கருணைசிறப்பநல்கிப்
பங்கமில்லோமதியெனும்பேர்படைத்துமேவும்
பசுங்கொடியினொடுகருவைப்பதிப்பால்வண்ணன்
சங்கரநாரணனெனும்பேர்தனைப்பூண்டு
தனிப்பிருதிவிலிங்கமெனத்தானுற்றானால். (23)

திருவுலவுமித்தலத்தினிருதிதிக்சிற்
சிவகங்கையென்னுமொருதீர்த்ததேதோடு
மருவுமுக்காலையோசனைத்தூரத்திற்குத
வனமெனுமோர்தலமுளதம்மாதலத்திற்

21. நிரந்தரம் எப்போதும்-அரந்தை துன்பம்.

22. உரைத்தும்-சொல்லோம் தும்விருதியெதிர்காலங்காட்டி.
ன்றது.

24. சூதவனம்-மாவனம்.

பொருவறுசேரலன்வனவன்வழுதியென்னும்
புகழ்பெறுமுவேந்தருமோர்போதுதங்கள்
பெருவனநாட்டெல்லைகாரணமதாகப்
பெருஞ்சமரம்புரியரினைத்திடுமந்நாளில். (24)

அவ்வரசர் தமக்குநடுநிலைமைதானுற்
றருளுடனவ்வெலலைவழக்கதுதீர்த்தன்னோர்
வெவ்வியதோரிகலகற்றிப்புரந்தவாற்றான்
மேன்மைபுறமத்தியத்தனனும்பேர்பெற்றுச்
செவ்விதிகழகிலாண்டேசுவரியென்னுந்
திருநாமம்படைத்தபாதேவிதன்னோ
டெவ்வுலகும்புகழ்தருமப்பிலிங்கமாக
விருந்தனன்பல்வரமடியார்க்கிந்துமாதோ. (25)

இலகுபெரும்புகழ்ப் பரவுமவாயுத்திந்
லின்பமுறுமோரைந்துகுரோசந்தன்னில
விலகருஞ்சீர்வில்வவனமென்றுகூறும்
விசேடதலமொன்றுளதால்விளக்குமந்தத
தலமதின்முப்புரவசுரர்தம்மைவென்று
தக்குமயர்வறவாயுவினிலிங்கமாக
வுலவுதிரிபுரத்தீசனென்னும்பேர்பெற்
றுவந்திருந்தான்சிவபரிபூரணியோடமமா. (26)

சீருறம்வானவருமுனிவரும்பலகோடி
சித்தரும்வந்தனுதினம்பூசித்துப்போற்றும்
பேருளவவ்வில்வவனத்தலத்தின்வாயுப்
பெருந்திசையிலோரைந்துகுரோசந்தன்னிற்
கோரைநதீதவிநதியெனப்பேர்வாய்த்து
குலவுமிருநதிகிலிற் குறைதீர்மேன்மை

சாருமெழிற்பலாசவனமென்றுந்தேவ
தானமென்றுங்குறுகின்றதலமொன்றுண்டால். (27)

தேவியுமைபண்டொருநாட்டன்னைநோக்கிச்
செய்ததவத்தினுக்குவரஞ்சிறப்பல்கிக்
காவிரிநன்ஞாடனுயர்வமுதியாவி
கவரும்வகையுய்த்தவிடக்கலையைநீக்கி
மாவியனச்சாடைதவிர்த்தவனென்றோது
மாண்புறுபேர்தரித்துவெளிபிவிங்கமராகத்
தாவில்புகழ்மேவுதவம்பெற்றாளென்னுந்
தையலுடனிருந்தனனத்தலத்தின்மாதோ. (28)

கருபைநதிமுதலியபன்முன்றுதீர்த்தக்
கிளர்பெருமைவாய்ந்துவிரட்டினுக்குமேன்மை
மருவுசுழிமுனைத்தானமாகியோங்கு
மகிமைபெறுமிக்கருவைத்தலத்திலென்றும
பெருவறுமொப்பனையெனுமம்பிகையினை
புனியனைத்தும்புகழ்தோபுனிலிங்கமாகத்
திருவடிவந்தனைக்கொடுவீற்றிருந்தானெம்மான்
சீர்த்தியுரைத்திடவல்லார்செகத்தில்யாரோ. (29)

பஞ்சலிங்கத்தெரிசனம்பெற்றசருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 15-க்கு விருத்தம்-486.

பத்தாவது

பாலவண்ணர் திருநாமமுண்டான சருக்கம்—தி,

அகவல் விருத்தம்.

கருப்புவிண்மதனைக்காய்க்கண ணுதற் பெருமான் மன்னை
விருப்புடன் பரவியேத்து ம்வின்கவிக்காகமுன்னுண்
மருப்பொலிகளாவனதில்வயங்குபாலவண்ணனென்னுந்
திருப்பெயர்ப்படைத்தகாதெதிரித்தவாறெடுத்ததுச்சொல்வாம்
காதலிற்சுர நும்பா முங்கடல்கடந்ததனிற் றேன்றுங்
கோதறுமமுதெமக்குத் கொடுத்திலர் தாமேயுண்டு
மாதிரத்திமையோர் நம்மைவஞ்சித்தாரெனவன்னோர்பான்
மோதமர்புரிவான் சென்றார் மு ணுடையவுணரெல்லாம். (2)

சென்றுபலகாலம்வெம்போர்செய்தனரிமையோர் தம்மை
வென்றிலர்சமரஞ்செய்துந் தாராயின ததனரேயன்றிக்
கன்றியமனத்தராகிக்கடவுளர்தம்மைவெல்வா
வென்றியவுபாயம்பா தெனறுளத்திடெரினைத்தார்மன்னோ (1)

ஒங்குநங்குரவன் மனபா லுற்றுநா முரைத்துமென்னி
ளங்குநங்குலறயீ தல்லாநினைவுர்வநிலையென்றுன்னி
யாங்குநற்புகர்பாலெய்தியவனடிககமலஞ்சென்னி
தாங்கினருரைக்கலுற்றார் தமமனக்கருததைமாதோ. (4)

எம்மைவஞ்சித்துமுன்னபின்னமுதுண்டவாற்றா
லம்மவென் மனரவ்வானோர்தோற்றமவர்க்குநாமால்
வெம்மைசேர்சமரிலந்தப்பகைஞராய்மேவும்விண்ணோர்
தம்மையரம்வெல்வாணையதண்ணருள்புரிதியென்றார். (5)

அங்கவர் தம்மைநோக்கியதைருவன் மவத்தினுலோர்
பொங்குபாற்றடமமைத்து தமக்கப்பால்பொருந்தலூட்டித்
துங்கவெஞ்சமரிலந்தச்சுடர்முடியிமையோராற்றல்
சிக்கலுற்றழியும்வண்ணந்திறனும்க்களித்தும்பாமால். (6)

திடமொடுநீவீர்சென்றுதிருத்தவம்புரிதற்கேற்ற
 விடமதுநேர்க்கிவமமினெனவுரைத்திடலுமன்றோர்
 புடவியெங்கணுமேதேடிப்பொருந்துறுமிடமீதேயென்
 றடர்களாவனத்தைநோக்கியாங்குவந்துரைத்தார்மன்தோ. (7)

தள்ளருந்திறல்கூர்வெய்யதானவருரைக்கக்கேளா
 வுள்ளுவந்தவரோடந்தவுபர்களாவனத்தையெய்தி
 யொள்ளியகருணைச்சோதிபிலிங்கத்தின்முன்னருற்று
 வெள்ளிசெய்தனனாற்பன்னாண்மிக்கநற்றவந்தான்மாதோ. (8)

வேறு

கொடியபெருந்திறன்மருவுமவுணர்திருமுடியின்மிசைக்
 கொள்ளுஞ்செய்ய
 கடிகமழ்பங்கயசரணக்குரவனெனபுகழ்பெறுமக்
 கவிதான்செய்யு
 நெடியபெருந்தவமதனான்மகிழ்வுறவந்துதித்தவ
 னிகரின்மேன்மைப்
 படிபுகழும்படிகிரணம்படியுமணிப் படிபுடனோர்
 பாற்றடாகம். (9)

சாற்றுறுமவ்வேலைமகபதிமுதல்வானவர்முன்னந்
 தமக்குப்போரிற்
 ரோற்றதயித்தியரமரிற்சயம்பெருவான் தவம்புரிந்து
 துலங்கவாங்குப்
 பாற்றடமொன்றமைததுளனவ்வவுணர்குருவெனக்
 கடல்குழ்பாரில்யாரும்
 போற்றதவமுனிவரொலம்புகழ்தருநாரதமுனிவன்
 புகலக்கேட்டார். (10)

அடலுறுமவ்வவுணர்குருவரியபெருந்தவமியற்றி
 யதனூல்வந்த

பாலவண்ணர் திருதாமமுண்டானசருக்கம் 121

தடமதனினிதைத்தபயத்தனையவுணர் நுகர்வரெனிற்
சமரஞ்செய்வான்
றிடமொடுவந்திடுவரவர்தமையாம்வென்றிடலரிதென்
செய்வேமென்று
கடவுளர்யாவருமனதிழ்வலைநனியடைந்த
திருக்கயிலைபுக்கார் (11)

பயிலுமொருநாணமறையங்காணரியமங்மைமிகப்
படைத்தநீல
மயிலொடுபொன்மலையொருவெணமலையினமிசை
யிருந்தகெனமரில்லாவோர்
கயிலைதனில்பிறநிந்ததனிப்பொருளையுளத்தொடு
கண்களிப்பங்கண்டு
வெயிலளிப்பொன்முடிமிசையவ்விதைவனயுத்தனை
மலரைவிரும்பிச்சூய (12)

படர்கிரைவாரிதினிடமுண்டெமைப்புரந்தவாரமுதே
பன்னூலாறுந
தொடர்வரியதனிப்பொருளைசுகநிலையேகுணமலையே
தொண்டர்யாரு
மிடரெனுமகடலில்விழாதெமித்தாண்டவருட்கடலே
பெனறுநீக்கா
வடர்பவநோயினையகற்றமருமருந்தேயெனத்ததி
செய்ததைவர்மாதோ (13)

கலிப்பா

துபதவஞ்செய்தபுகர்தோற்றவித்தான்பாற்றடமொன்
ரூபதடத்தின்பாலருநதுவரேல்வாளவுணர்
நியசமராற்றிச்செருப்பாரெமைக்கருணை
நாயகவுன்றாளேசரணமெனநாமடைந்தேம் (14)

11. புக்கார்-என்பதன் முதனிலை விகாரப்பட்டு இறந்தநால
முணர்ததிகின்றது புருந்தாரென்பது பொருள்-பயம்-பால்

என்றமரர்கூறவிறையோனதுகேளாக்
 குன்றையுதிண்டோளவுணர்கொடுஞ்சுமரால்
 வன்றுயரெய்தாமேபுரத்தும்யாமவானவர்காள்
 செவ்றிடுமினும்முலகென்றெமபெருமான்செப்பினான் (15)

எம்பெருமான்சொன்னமொழிகேட்டதயமகிழ்ந்
 தும்பர்செழும்பொன்னுடைந்தாருவந்ததன்பின்
 னம்புயிமையோர்தங்குறைமுடிப்பானங்கையார்
 செம்பவளமெய்யானினைத்தான்நிருவுளத்தில் (16)

பத்தர்பணிந்தேத்துப்பசுபூந்களாவன;
 சுத்தமுறுஞ்சோதிச்சுயம்பாமருட்குறிநின
 றுத்தமஞ்சேர்திவ்வொருபுருடன்போலெழுந்து
 புத்தமுதவளியிடைபேபுருதனனால் (17)

அங்கதனிற்றோய்ந்தெழுந்தானவ்வேலையெம்பெருமான்
 பங்கமிலாமேனிவிளங்கியகாற்பான்மயமாய்த்
 துங்கமுறுமத்திஞ்சுவைப்பாற்றடமதுதான
 மங்குமொருநன்னீர்ததடமாயிருந்ததுவே (18)

தெள்ளுதிரைப்பாறகடலின்முன்னோர் தினமதனி
 லொள்ளியவெண்டிங்களுதிததங்கெழுந்ததுபோற்
 மள்ளரியமேன்மைத்தடதினிடையதானமுழுகி
 வெண்ணவடிவத்தோடெழுந்தாவ்வுவளிப்படலும் (19)

கலிவிருத்தம்.

சீர்த்தவத்தால்வருசிறந்தபாற்றட
 நீர்த்தடமானதுநிகரில்பாவினாம்
 போர்த்தமெய்யுடனொருபுருடனிற்படும்
 பார்த்தனன்சுங்கனோர்பார்வையாலரோ (20)

நோக்கியப்புருடனைநொய்தினிங்கன
 மாக்கினனிங்கிவனுவிசென்றிடத்

தாக்குதுமிவனை யாமெல மதன்மனத்
துக்கினனெழுந்தனனோடினானோ (21)

தாங்கருஞ்சினத்துடன் னனைத்தாக்குவா
னாங்குவத்திடுமவறகஞ்சியோடல்பொற்
நீங்கலப்புருடனஞ்சிரித்துவேகமா
யோவ்ருமககளாவனநீராகநியோடினான (22)

படினான்மறைபயிரானிங்கனோடலு
மோடினான்சினனொடர்ந்துசனைகண்டிலன்
நேடினானெங் வன்செனறுளானென
வாடினான்களாவனதநினிற்றோ (23)

அக்களாவனதநிடைபாசினரன்னவன்
நொக்கவெண்கலைகிடுகருஞ்சோதுகா
மிக்கநலவடிவொடுவியங்கித்தோன்றுமுந்
தக்கவோரருடமுறிதனைக்கண்டானோ (24)

ஆசிரிய விருத்தம்.

வாய்ந்தவததால்வருபாற்றடமதனி
லொருபுருடனவநதுபுகுத்
தோய்தனனபாலவடிவமுடனெழுந்து
களாவனமபுகுநதான்ருடர்ந்துந்தோனறு
தேய்தவனதநிடைமறைந்தானபானிறமு
ற்றருட்குறியொனறிருந்ததிங்கே
பாய்ந்தபுனற்றடமாயிற்றத்தடவகா
ரணமெவனெனறையுறானுல (25)

இங்கிதனைநிடைபுரிந்தறிதுமெனக்
கருதயஃதியற்றுங்காலைப்
பொங்குதிறம்புருடனெனப்போந்துபாற்றட
த்தினிடைபுகுந்துவாவி

தங்குபயங்கவர்த்தகளாவனத்திடைபி
 வ்வுருட்குறியாய்ச்சயிலப்பாவை
 பங்குறுமெம்பெருமானேயிருந்தனனென்
 றறிந்தனனப்பளிங்குமாதோ

(26)

கலிவிருத்தம்.

இனிதங்குணர்வுற்றவணைய்தியவேர்
 புனிதமபெறுமற்புதலிங்கமதைப்
 பனிதங்கியபன்மலர்கொண்டுபெருந்
 தனியன்பொடுபூசனைசெய்தனனாவ்

(27)

இயல்போடுதனிக்களியிங்நுனமங்
 குயர்பூசையுளுற்றியபோதொருநா
 ளயன்மாலறியாதவெமானவன்முன்
 சுயமாவடிவத்தொடுதோன்றினனே

(28)

ளங்குத்திகழெம்மிறைதோன்றலுமே
 பொங்குத்தனியன்பொடுகண்டுமையோர்
 பங்கன்பதபங்க்பமாமலரைச்
 சுங்கன்பரவித்துதிசெய்தனனே.

(29)

துனிதீரருமைச்சுருதிப்பொருளே
 கனியேயமுதேகருணைக்கடலே
 பனிமால்வரையீன்றபசுங்கொடிசேர்
 தனிமாமுதலேசரணஞ்சரணம்

(30)

கொலைவாரணமாவுரியாகுளிர்வெண்
 கலைவாண்மதிசேர்சடையாங்கனமா
 மலைவார்சிலையாய்வரதாவிமையோர்
 தலைவாவெணியான்சரணஞ்சரணம்

(31)

26. பளிங்கு-சுக்கிரன்

29. தனி யொப்பின்மை

பாலவண்ணித் திருநாய்முண்டாணிநூத்கம் 110

எனநேறுதிசெய்திடவெம்பெருமா
 எனநேறுநதனபுரநதனமுன்
 குன்றநினைவேததுகறுகரி
 யின்றேவரமீகுதுமென்றனனாலை (32)

சொல்வாணுயர்சுகனருஞ்சமரில்
 வலவானவாதமமையவாள்வுணர்
 வெல்வானவரமீயெனவேண்டறுச்சம்
 கலவான்மதிசேர்சடையானவிலவான் (33)

எப்போதிபையோரெமைபோகருதா
 எப்போதவாதம்மையருஞ்சமரிற்
 றப்பாதுவெலவாருயாதானவரென
 ரொப்போதரியாணுரைசெய்தனனாலை (34)

அகவல் விநீதம்

அததனுரைசெயப்புகர்பினனருமபகர்வானென்றவத்
 தாலமைததீய
 விததடஞ்சுககிரதீர்த்தமென்றுநறுமபாறுடனுற்
 றிடலான்மிகக
 சுத்திகொள்வாலவியெனறுமபுருடனெனவந்திதினீ
 தோயந்தவாறறுல
 விததமகாபுருடதீர்த்தமெனறுமபெயர்ப்படைதது
 விளங்கலவேண்டும (35)

இன்னமுதததடம்படிநதுனறிருமேனிவெண்ணிறமுற்
 றிருத்தவாறறுற
 பன்னுதிபப்பேருனக்குப்பாலவண்ணெனவலகிற்
 பரவல்வேண்டு

88. வெல்வானென்பது-வினைபெச்சம் சம்பாபென்னு முன்
 வினைபெ வல்வினைசொல்-ஆப விருதிபுணர்கு குன்றி ஈடுவன்
 சிந்தனுசொலிவென்பது பொருள்

முன்னுலகம்பெறலவேண்டுமித்தடத்திற்படிந்தவரென்
'றரைக்கத்தந்தே

முன்னியலிவ்வரமுனகுகென் றளமகிழ்ந்துசொலி

மறைந்தானமுதலீறிலன் (36)

கறையுறுவாளவுணரைப்பாதலத்திடைப்போய்ச்

சேர்மினெனக்கமுறிசுகுக

ஹையுமிடஞ்சேர்ந்தனனா முனிவராகாள தலத்தி

ஹுறாற்பாறு

மறைதருமைங்குரோசவரையுளபுணல்புண்ணியதீர்த்த

'மாகுமென்னிற

குறைதவிர்சசுகுகிரதீர்த்தப்பெருமைதனையெடுத்துக

னை

பாலவண்ணாதிருநாமமுண்டான சநககம்.

முற்றிறறு.

ஆகச சநககம்-17-சகு-விருத்தம்-524.

பதினென்றவது

தாரதகாளாயபாவந்தீர்த்த சநுக்கம்.

வி—கலவிநீத்தம்.

காவளம்பெறுதிருக்கருவைமாநகர்த்

தேவனாரதப்பெயர்முனிபைச்சீர்மிது

தாவில்காளாயனைச்சார்ந்தவோர்பெரும

பாவநீக்கியகதைப்பகருவாமரோ

(1)

36. முன்னிய—நினைத்த—சொல்லியென்பது சொலியென
விறந்து இடைக்குறை விகாரம்-தடம்-தடாகம்

37. குரோசம்-கூப்பிடுதாம்-வரை-அளவு-ஏ-அசைகலை

தண்ணறுந்தொடையுணசாத்தன் பூரணப்
பெண்ணுடன்புட்கலைமேவும்பெற்றியான்
விண்ணின்மேற்குளர்தருவெள்ளிவெற்பினின்
மெண்ணுதெக்கணதிகைநோக்கியேயரோ (2)

இலகுவெண்கரியின்மேலேறிச்சேனைபுக்
தலைவன் ஞாளாயனுஞ்சார்ந் துபேரந்திடக்
குலவினையசெல்லுமப்போதுகோதிலா
நலமுறுநாரதமுனிவன ண்ணினான் (3)

அரிகரபுத்திரனங்கைநீட்டியே
பரிவுடனாகி தானபண்ண லுமபிக
வெரியெழநோக்கியேயெய்யுனீயொரு
பெரியவன போதகரநீட்டிப்பேசினாய் (4)

கஞ்சன்மாடகனெனக்கணமிசறறுநீ
யஞ்சினாயிலைமனத்தகநதையுற்றுளாய்
கொஞ்சமேக றினாய்குறொணுவனஞ்
சஞ்சரிதநுருவெனச்சாபமிட்டனன் (5)

ஞானமாமுனிவரனவின்றகாலையிற்
சேனைகாவலன் மிகுசிற்றத்தோடுகீ
தாணுரைசெய்யுமிச்சாபநன்றுவெங்
கானகனாழ்வியாங்கருத்துளேமென (6)

வித்தகமுனிவனைவெருண்டு நுண்மணிப்
பித்தநீகலகத்திற்பிரியனாகியே
பெத்தலத்தினுமுனையிகழ்த்துகுறவென்
றுய்த்தவனகதையினுந்திவிசினான் (7)

3. வெண்கரி-வெள்ளையான

4. எரி அக்கினி-கஞ்சன்-பிரமன் ஆகி-ஆசிர்வாதம்

7. கதை-தண்டு-கூற வென்பதனிறுதியகாம். வியங்கோட்
பொருளுரைத்திவின்றது

ஏலிபகைதகிங்வேதத்தினுலெழுந்
தாடுவனவபயமுன்நலநிவாழ்வொரி
முமிழ்க்கடவுண்முன்முறையிட்டோதிட
• மேவினன்சயிகையில்லிதியின்கொட்பினால் (8)

அண்ணநன்நிருமுனமடைந்துநராதன்
சண்ணினீர்மல்கமெய்கவங்கியெம்பிரான்
றண்ணுறுந்தாமரைத்தாளில்ஃழ்தலு
முண்ணெகிழ்ந்தென்கொலென்றோதவோதினான் (9)

இருநிலநீங்கியானிஹவநின்பதத்
தெரிசனைக்கெழுநதிவண்ணேசருங்காலையில்
விரிகடறபெரும்படையோடுமேவியே
வருகின்றான்கடனிறவையனவவயின (10)

நானுபசாரநன்மொழிநகிற்றலுந்
தானுரைத்திலனென் றந்தானைகாவல
னெனெனையஞ்சவிசெய்திடாததென்
நானமில்கதையினாலுயரவிசினான் (11)

வன்றிறலுடையகாளாயன்வன்பினுற்
கொன்றிடக்கருதியேகொடியதண்டினு
லின்றெறிதலும்புகலின்றிபெந்தையே
யுன்றிருவுளத்தினுலுய்ந்துபோந்தனன் (12)

என்னலுமிறையவன்வெருளியெய்தியே
நன்னெறிநத்தியைநோக்கிரம்வுழி
னன்னகாளாயணையழையென்றோதலு
மின்னதீர்நத்தியும்பிரகலினைய்தியே (18)

வம்பிணையுடையகாளாயவாவுணை
பெய்ப்பிராணழைத்தனெனவிபம்பலுங்

கம்பிதத்தொடுமவன்கடிதிலெய்தவே
தமபிரான்செயலென்னோவென மூசாத்தனும் (14)

ஏகினுன்கயிலையினைவனையாற்
சேகுறுமனத்தன்காளாயன்சென்றுதா
னாகுலத்தொடுமலரடியிலனிழ்தனும்
வேகியாபவன்றனைன்மலனோக்கியே (15)

விஞ்சைமாமுனிவரனைநமபியன்னையே
யஞ்சலிசெய்திலெனன்றவன்றனை
புஞ்சிடாவண்ணமோனகைத்தண்டினு
வெஞ்சலுற்றிடவெடுதெறிந்தசென்னென்றான் (16)

அக்கணநன்னிற்காளாயனபோற்றியே
தெக்கணநோகதியாளுசெலலுங்காலையின்
முக்கணயகவிர்தமுனிவனேபோந்தனைன்
நகதெனமெமமன்கைதனைநீட்டியே (17)

ஆசிகூறினவனன்றந்தகாலையின்
மாசுறுதவனெனவணங்கிடாமலே
பேசினுய்கரநனைநீட்டிப்பேசைநீ
வாசமுற்றிடுகநீவனதிலென்றுதான் (18)

சாபமொன்றிசைதனன்றமியனேற்கென்னோ
நோபம்வந்தெறிந்தனைன்சுற்றாமெனிற்
ரூபரமில்லநின்சலதனக்காற்றலே
னீபாமென்றடிதொழுதுநின்றனை (19)

அஞ்சலிசெய்திலெனநகநகைதசேர்
கெஞ்சடைமூடமயிடத்தினீடுகாடு

14. கம்பிதம்-சுருக்கம்.

17. எம்மன்-எமது அரசன்

19. சலம்-சோபம்

வஞ்சனையுற்றபொய்வார்த்தைபேசலால்
விஞ்சியபாதகமேவியுயன்றே (20)

இப்பவந்தீர்வதற்கியம்புலோமுனக்
கொப்பறுமநாதமாபுரத்திலென்றிநீ
யப்பாதிதனிலெமையருச்சிப்பாயென
லெப்பவங்களுமறுமெய்துகென்றனன் (21)

நாதனுமருள்செய்நாதன்பணிந
தோதுபற்பலகதியுருற்றித்தன்னுடை
யேதமதகற்றுவாரெனமுநதுவிலைஞ்சு
பூதலததுபயமாபுரத்திற்போநகனன் (22)

இன்றவனேகவெமிறைவனைபக்கவி
னின்றகாளாயினீயக்காரிசொல்
வின்றியேகதையெறிநடுகடும்பிழை
யினற்றவுபயமாபுரத்திலையதியே (23)

ஆங்குநீசென்றெமையருச்சிப்பாயென்ற
றீங்குறுபாதகத்தீருமென்றலு
மோங்குசெண்டாயுதக்கடவனோடுமே
பாங்குடனவனுமப்பதியிற்போநகனன் (24)

துக்கநாதனெனுமுனிவனறாயதோர்
கெங்கையாகியபெருங்கிருபைமாநதிப்
பொங்குதண்புனலிடைமூழ்கிப்புண்ணியன்
பங்கயப்பதத்தினைப்பரிந்துபூசிததான் (25)

பரிவினோரண்டவன்பரவிப்பூசனை
புரிதாமழுவலானபொலிந்துகோன்றியே
யுரியநம்பூசனையுருற்றலாறுனை
விரவியாராதகம்விட்டினேமின்றே (26)

22. ஏதம-குற்றம்

23. காரி-ஐயன்

26. பரிவு-அன்பு-உருற்றல்-செய்தல்-விட்டினும்-ஒழித்தோம்.

இப்பதியடைதலைசரியையிந்தி
யப்பிடையாடுதல்சரியையன்ரு
லொப்பறுபூசனையுஞ்நலபோகமாந்
செப்புநம்முநுத்தெரிசிதகனஞானமே (27)

என் றரைத்திறையவனிகலினைடுனக்
கன் றுகாளாயனங்களிசுதசாபமு
மின் றுவந் னுநகலுககிரகமாமென
வொ ண் றினனிவிங்கததுஞாயர்நதமா தவன (28)

அரனடிவணங்கியாணாடயனறன்னொடு
விரவியநன்மொழிவிளபுரீவலைஞுழ்
தரையினிஈறளயிலாததகைமைசா னுமிந்
திர னுலகத்திறிற்சென் றுமேயினுன் (29)

கண் ணுதறன்னைக்காளாயனா னு வந்
தெண்ண றபூசனையிறறவநதைபால்
வண்ணாநாயகனவெளிவந்துன்பான்மிக
நண்ணியபாதகமொழிகககண்ணினைம (30)

என்னவுமருள்புரிந்திகலினைடுதெதி
ரொண்ணலநுரீரெலா முண்ணுந்தண்டமொன்
றன்னகாளாயனுக்களிககடபெற்றவன்
மன்னியகடனிறவைவனபால்வந்தான் (31)

அறுசீர் விருத்தம்.

வந்தகாளாயனக்கவநாதிபுரமகிமையெலாம்
வழுததககேளாச்
சுந்தைமகிழ்ந்தையன்னிசித்திரவிரதவிவர்த்துவந்தச்
சிவலிங்கத்தைக்
கந்தமலர்கொடுபூசுதிதிருநகனனவ்வேலவையிற்பூத்
களவினமேவு
மெந்தையுளமுவந்தவன்முன்னேன் றினன்மால்விடை
யினமிசையிறைவிதேயாடும் (32)

தோன்றியவெம்மையணையன்றனோககிச்சித்திரத்
 தேர்நுண்டிநீவந்
 தான்றநமைப்பூசனைசெய்தமையாற்சித்திரவிரத
 வையனென்று
 தான்றிருப்பேர்பெற்றிருப்பாயடியவர்களுவேண்டும்
 வரந்தத்தென்றோதி
 மானற்கழ்செங்கரதலதவவள்ளனபலைமடநதை
 யொடுமறைநதானன்றிற (33)

கலிவிருத்தம்.

ஞானமாதவர்காணபுநாமபொரு
 மானுவநதுவமுத்தியவாறுளான
 காணுநர்கணகளாவிலங்கததினீ
 சாநாநுசலசசாததனமகிழ்நதரோ (34)

நாரதகாளாயர் பாவந்கீர்த்தசருக்கம் முற்றிற்றி.
 ஆகச சருக்கா 18க்கு விருத்தம் 558.

பன்னிரண்டாவது

யமவாதை யொழித்த சருக்கம்—தி.

கலிவிருத்தம்.

குதைநேர்முலைததோகைபங்காளனெந்
 தாதைபால்வணன்றனறலத்தேயம
 வாதைதானனுகாதுசெய்மாதிருக
 காதைதன்னைச்சிறிதுகழறுவாம (1)

அகவல் விருத்தம்

கந்தமுந்நயமலர்ப்பூங்களாவனநதென்கயிலையெனக்
 கருத்துட்கொண்டு
 வந்துறையுந்திருக்கருணைவள்ளலெனத்திசுழ்சிவபால்
 வண்ணனெம்மா

னந்தனர்வான்வரெவருமறிவரிபவேதமுட

னமுதபிந்து

விந்துபிரணவமெனுமோர்நான்கும்வரவழைத்தினிது

விளம்புவானுல

(2)

கலிப்பா.

கஞ்சமலர் ததடமுடை சூழ்கருவைவளம்பியதனிற்

பஞ்சகுரோசத்தினுக்குறுபிறிடுற்பலவுயிர்கரு

மிஞ்சியமவாதையினிய ணுகாமேவெற்புநவா

யெஞ்சலினுற்றிசையினுநினறினிதுபுகடுமினென்றான் (1)

திங்களணிசடைபபெருமானசெபடியசொறகேட்டுவந்து

தங்கினதவ்வ முதிர்துசயிலமெனக்கீழ்திசையிற்

பொங்குகடலுலகமெலாம்புகழதநநற்பிரணவமுத்

தங்கமுடனின்றதுசீர்துலங்கியகெககணதிகையில்

(4)

மெச்சபெருந்தகைமையு மாமளிக் குவுதினறதுவாலப

பச்சிம திகுநிலவேதபபகர்தருமுதகாதிகையி

லிசசையொடுநின்றதுதன்னினையடி ததாமரைபணிவோ

ரச்சமொழித்தடுமினையோனருளியசொற்படிமாதோ (5)

மூத்தகதனெனுங் யமா முகன்வயு வேற்குகனுயர்மா

சாத்தனவயிரவெனனனச்சா றமொருநாலவரையு

மேத்துமிமையவர் கமக்காவிங் ளிடதுநர்ந்தவரைக்

காத்திருக்களாவுடையாநறிருவுளத்திற்கருகினனுல. (6)

எநதைருவுளமதனினைத்தலுமேயினிதுணர்ந்து

வந்தனர்நால்வருமிறைதாள்வணக்க னுரெயபெருமான்

சிக்தைதனிளின் றுநபைநினைத்திடநாஞ்செய்ததென்னே

முந்துதவமெனவுவகைபெருங்கடலுண்மூழ்கினரால் (7)

4. உத்துவகம்-உயர்ச்சி

5. பச்சிமம்-மேற்கு உத்தரம்-வடக்கு

134. சிருக்கருவைத்தலபுராணம்

அவர்தமையெம்மிறைநோக்கியறைகுவன்யாம்வீற்றிருக்கும்
பவமதுமித்தலமதனிற்பஞ்சகுரோசகதினுக்கு
ஞவகையொடுமருவுமெல்லாவுயிர்க்குமயமவாதையொடு
துவல்லியபெருங்கொடியநோயுமனுகாமலரோ (8)

நாற்றிசையி னுற்றிடுமெவ்வழதபிந்தநகுழதலாச்
சாற்றியவோர்நால்வரையின்றடஞ்சிகரத்திடையிருந்து
போற்றிடுமினவன்னிரந்துபோமினெனப்புகன் தன்னுற்
நோற்றமுடனிமதியெனச்சொ லுநிரண்டுமில்லாதான் (9)

பூரணபுட்கலையென னுட்பூங்கொடிகளுடனவெள்ளை
வாரணமீதிவரந்துகடாவயங்குபெரும்பலபடைகள்
சிரணியுங்கரத்தேந்தித்திகழமுதலாயதனிற்
நூரணியாவையும்பரவச்சா ததனமர்ந்தனன்மாதோ (10)

அன்மமதகயவதனத்தவுண்ணையவ்வுருஞ்சமரில்
வென்றுசுரர்தமைப்புரந்தவேழமுகத்தெம்பெருமான
முன்மபலபடைகளுடன்மலங்குமுடிக்கத்தேறிச்
சென்றுபிரணவமலையின்சிகரமதிருந்தனனா (11)

தனதுதிருக்கரதலத்திறறியலர்கண்டுளபுவெருவுஞ்
சினமுறுமுத்தலேவேலுந்திரையுந்தண்டமுற்காங்கிக
கனமுடுவற்புடகுழககருமபுரவிமிசையேறி
மனமகிழ்வுற்றறய்தினிநாமலைவலகாரவனிநுநதான். (12)

என்றுதிரைக்கருங்கடன்மெலெழுந்தவிளங்கதிரவன்போல்
வெற்றிவடிவேற்படைதன்னிளங்குதிருக்கரத்தேந்தி
நற்றனிமாமயிலேறிநண்ணியமுமுநபெருமான்
குற்றமிலறபுதவேதக்குன்றி லடவீற்றிருந்தனனா (13)

ஆகச் சருக்கம் 19-க்கு விருக்கம் 571.

பமவாதையொழித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

9. நகம்-மலை வரை-மலை 10. படை-ஆயுதம் 11. முடிசம்
பெருச்சாளி 12. முடிவல்-நாய் கரும்புரவி-சுருக்குதிரை

பதிமுன்றாவது
தக்கன் வேள்விச்சுருத்தம்—வீ.

அறுசீர் விருத்தம்.

புரமொருமுன்று மரிவவபுன்னகைபுரிந்தமுக்கட்
பரமனையமர்யார்க்குமபரமபொருளெனவுன்னுமே
வரமுறுதக்கன்செய்தமகந்தனைககாண்டானசென்ற
பிரமணமான் முதலீலார்சாரபமபயமநேகாச்சரிசுஞ்சொல்வாம்

எழுசீர் விருத்தம்.

பண்டெரநகாலமயனறநபுகலவர்பதினமரிற்
தலைமகவரய
திண்டிறலுடையதக்கனெனெரநவனமையாற்
செகடுமலநதாணகக
கொண்டவேண்டுங்குறிப்புடையவனாய்க்குளிர்
மதியேரளிவெங்கனலங்
கண்டலமுடையகடவுளைநோக்கிப்புரிந்தனன்றவ
நெடுங்காலம்

(2)

அக்கணிசயலீக்கடைமிடற்றண்ணலப்பொழு
தநுந்தவமபுரியுந்
தக்கன்முன்றோனரிவேண்டியதென்கொல்சாற்று
சென்றலுமவன்சாற்றுஞ்
செக்கர்பேனியநின்றேவியாழமைமென்செல்லியாய்
வந்திடவுனது
மிக்கநற்கருணைபுரிந்திடவேண்டுமென்றலு
மநாளினன்னிமலன்

(3)

ஆங்குநல்வரந்தான்பெற்றபிரிமயாசலமரு
ளுமைதனைநோக்கி
யோங்குறுதவஞ்செய்தனன்செயும்பொழுதெவ்
வுலகமுமீன்றவெம்மிறையி

பாங்குறுமகரத்தடத்தில்வெள்வளைமேலொரு
பசங்குமுனியாயுதித்தா

புங்குறுதக்கனிநுவிழிகனிக்கக்கண்டுதன்செங்
கையாலெடுத்தான்

(4)

முதிர்ொளிலனையிலுதித்தவோராணிமுத்தெனக்
கண்டினிடுத்த

புதியவோர்மகவைததனறிருமனையாள்பூங்கரத்
திடைக்கொடுத்திடலு

மதிநிகர்வதனத்தெரிவைதன்கரத்தால்வாங்கினள்
வடமணிந்திலங்குங்

கதிர்முலையமுதஞ்சரந்ததுநெஞ்சமுபகையங்கட
லுளாழ்ந்ததுவே

(5)

ஒகையிலுடனநதணர்தமைக்கூவியுதித்தநாட்
சாதகமவருத்தி

யாகமவழிநலவித்துகளுதவியருநிதிக்குப்பைக
ளளித்துப்

பாகுறுமிசைவாணருக்கமுனட்டிபுப்பணியாவை
புமவழங்கிச்

சோகமின்மறையுங்காடுணைமயிலைத்தொட்டின்
மேல்வைத்தினிதாட்டி

(6)

நாொளாருவேழிற்காப்பினையணிந்துநகைமணி
யரைவடஞ்சாத்தித்

தாளிடைச்சதங்கைபரிபுரமணிந்துதரளமாமணி
முதன்மணியின்

கேழ்கிளர்கோவைவடம்பலதரித்துக்கிளர்மணிச்
சடிகையுமவனைந்து

வாள்விழிகளிலஞ்சனமணிந்தன்பிடுகுவளர்த்திட
வளர்ந்தனளால்

(7)

5. மதிநிகர்வதனம் - என்றமைபால் பொதுத்தன்மைத்
தொகையு-வமைபணிகதிர்-ஒளி

7. கேழ்-நிறம் சடிகை-கட்டி

தரையிடைதவழ்ந்தாண்டொன்றுசென்றதன்
பின் மக்கநற்சடங்குகண்முடித்து
வரவாவயதோரியண்டுமுன்றுகிமதிவளர்வதுவென
மன்கைப்

ருவம்வருதெய்தியழகினுற்றிகழ்ந்துபன்னிரண்
டாண்டுசென்றதன்
விரயிபகறறக்கவரொடுத்தக்கன்கின்கிவீற்றிருந்
தும்போதொருநாள் (8)

இறைவியெனபுதலவியாகையாவிவியின்றியே
யைநடுதழிலனைத்துங்
கறைமிடற்றிவைவன்புரிவந்தங்நனநங்கனனியை
யவனுக்கேயாமன
மறையவனொருவனறன்களித்தெய்துமனையில
வைத்துவகிதுக்கிறமை
பெறுதுமைந்தொழிலுடத்துதும்யாமேயென்றுதா
ன்பெருஞ்செருக்கடைந்து (9)

இருந்தனன்விவியிகழ்ந்தவனிய்வாறிருந்ததற்
கேதுவென்னெனினிலோ
வருந்தவமுடையமுனிவர்காங்கேன்மினவனியி
லொருவனுக்கந்தோ
வருந்துறகேடுவரும்பொழுதவற்சுமசுகெடுமாந
னான்மடமை
பொருந்தியெய்ப்பிழையும் மெய்வதற்குரியனையினு
வபன்றகுபதல்வன் (10)

விதிமுறைவழுவாவதுவைநாட்டுறிததுமெப்பபு
றுமறைபவர்களிலோர்
முதியனைத்தேடிவன்வெனியவனுமுக்கனையக
னத்தனந்து

மதிவழ்சடையுமறிமழுக்கரமுமறைத்தொருமு
 தியவனாக
 யெதிர்வரக்கண்டுதக்கனங்கெய்திமனமியைத்தொ
 ருமொழியியமபும் (11)

நான்மறைமுதியோயுனக்கருமறையினுள்ளுறு
 நற்பொருள்வருமேல்
 யானுணர்ந்திடநீயுரையெனவிறைவன்யாவருமறி
 யொணப்பொருளைத்
 தானுரைத்திடலுந்தக்கனமகிழ்ந்துதருமெனக்
 கொண்டுவந்தெழில்கூர்
 வேனிகர்விழியாடனையருமறையின்விதிமுறை
 மணம்புணர்வித்தான் (12)

தக்கனறன்மனைவியானவள்சலித்துததனக்குடே
 ரில்லவாடனையே
 யிக்கழுவனுக்கோகொடுத்தனனென்றேயிருந்து
 யர்க்கடலினுளாழ்த்தா
 ளொக்கனும்பரிவுற்றிரங்கினரதனையுணர்ந்திறைய
 வனறனதுருவை
 யங்கணந்தோற்றிமறைத்துமையவளோடகன்ற
 னன்மழலிடையதனமேல் (13)

இச்செயலறிந்ததக்கனென்புதல்விதன்னையேவேற்
 றுருவெடுத்தே
 யச்சிவன்கொண்டேகினதழகம்மாவென்றுதன்னக
 மிகக்கொதித்து

11-வதுவை - ஸல்யாணம் - இயம்பும் - சொல்வான் - பல்லே
 படர்க்கைமுன்னிலைதன்-மையிற்-செல்லாதாகுஞ்செர்
 பென்-முற்றே - என்னும் விதியால்-உயர்நினைபான்
 லொருமைப்படர்க்கையில் வந்தது

நச்சராவெனத்தன்னுணையோடெழுந்நாணுகியே
 யென்னுடன்பகர்ந்த
 பொச்சுமாமறையோய்ப்போகனீநில்லென்றடர்ந்துரு
 மேமெனப்பொருதான (14)

ஒல்லையிலமலன்வெருண்டடர்ந்தெழுந்தையுலப்பருந்
 தாண்பைமடித்துப்
 புல்லறிவுடைத்தக்கனைத்தாற்புடைத்தலுந்
 தீமொழிபுகனறே
 செல்லுறறனன்றன்பதிதனிலந்தத்திமையோன்
 சீசனியுகைத்துத்
 தொல்லையாபவெள்ளிவெற்பிணையடைந்தானோறறமு
 மீறுமில்லவனை (15)

எண்ணுக்காலங்கழிந்தபினவிரிஞ்சனிமையவர்
 முனிவர்தம்மோடு
 மண்ணறனகயிலையடைந்தனனந்தயமலன்பால
 டைந்தருடகடலே
 விண்ணவரோடுமயனிவண்போந்தானென்றலும்
 விடுகெனவிறையோ
 ணுண்ணெகிழ்ந்தருளோடுரைத்தலுப்பிரமன்சென்
 றடிபணிந்துரைசெய்வான (16)

அருட்பெருங்கடலையடியனேனரிபயாகமொன்றிய
 ற்றிடக்கருதி
 விருப்புடனறிருமுன்னடைத்தனனியாங்குவந்
 திடவேள்வியினீயுந்
 திருக்கருணையினுலெழுந்தருளென்றன்செல்வமே
 பெனவுரைத்திடலு
 மருப்பொதிடுக்கைச்சடிவனத்தியையாங்கேகென
 வழுத்தினன்மாதோ (17)

15 செ-எருது-உ-கைத்து-உடத்தி-தொல்லை-பழமை-சுது-முடிவு.
 16, விரிஞ்சன-பிரமன்-போந்தான்-வந்தான். 17-திரு-சண்ணிதி.

அப்பொழுதயனுந்தியோடிமைமோருமறைமுனி
 வர்க்குழச்
 செப்பருங்கயிலைதன்னைகிடடகன் றுசென் றதம்
 முலகிடைப்போத்தாங்
 கொப்பருவேள்கியியற் றதற்கிபைந்ததுணர்ந்தனன்
 மககனுமொழிய
 வெப்பமோடெழுந்துதந்தபாற்குறுங்வேருண்
 டொருமொழிபகர்ந்தனனூல (18)

சுடையாடாங்காயென்பணியாய்தேலாடையாபூர்
 தொறுமலிகொண்
 டிடுவதேதொழில் யக்கொண்டவன்றையோரிறை
 யெனவேள்விரீபுரித
 லடைவதன்றவனுக்கியுதவிடிலவ்வேள்கியும்பழு
 தெனவெருள
 மடவவிழ்கமலத்தகிகுறைபுத்தேண்மனமயர்ந்தஃ
 தொழித்தனனூல் (19)

தினறுமொழியாற்றக்கனங்குணாத்தசிற்மைபை
 நந்தியுங்கேட்டுப்
 பாதகாசிவனையன்றியேயாகம்பண்ணவுமுடியுமோ
 வவிதா
 குதனுக்குதவாவேள்கியுமுளதோவதிற்பலனல்
 குவதெவனோ
 யாதுரியிறைவன்றையிகழ்ந்துரைத்ததுன்றையின்
 மரிந்திடுவேன் (20)

பங்கயத்தொருவன்புதல்வனாதலினற்பொறுத்தன
 னென்னவேபகர்ந்து
 மங்குறோய்வெள்ளிவரைதனினந்திபடைந்தனன்
 மகத்தினுக்கடைந்த

வெங்கணுமுனமாமுனிவாரிமையோரரசன்கின்ன
 ர்புயியனாத
 செங்கண்மாண்முதலோர்யாவருந்தத்தமுதையிடஞ்
 சென்றடைத்தனரால் (21)

கலிவிருத்தம்.

நன்னெறியிறக்கனொருஞான் றுமனதிற்றா
 னுன்னின் முடிப்ரியதாயசெயலொனதைப
 பொன னுவக னுககதைவனபொனமகண்மனான
 மன்னொடயனவானவரைததான்வரவழைத்தான் (22)

ஆண்டவரடைநதிடனுமாங்கினிதடைந்த
 வேண்டியிமையோர்தகமனிருப்பினொடுநோக்கிக
 காண்டகுமகநிசெலககண்டுபயமுற்றோ
 விண்டுபெருவேளகிபுரியாத்வணிநுந்தார் (23)

நச னுலகுக்கிறையென றுநினைவுறறுப்
 பேசுவது தா னுமதுபேதைமையதாமாத்
 காகினியின்மீதுநனிகண்டவர்கன்யாரு
 மேசிடவுழன் றுபலியேறறுமுனுந்நதான் (24)

ஓர்ந்திடுமினீர்க்டலையுறறுணர்வனைதனும்
 பேர்நதுநடமாடுமொருபித்தனவனன்றோ
 வாக்த்தபுகழ்மேன்மையுளநாமனைவருந்தாஞ்
 சோர்திடிவவன்றனதுசெய்கையெவனுமால் (25)

என்றவனன்றனைபிகழ்ந்துபலகற
 வென்றிபெறுமாயன்முதல்விண்ணவர்கன்யாரு
 நன்றெனவியந்துளபயந்தவணிநுந்தார்
 வன்றுயர்வரும்பொழுதுபா றுமதியன்றோ (26)

ஓப்படிமயக்கினிமையோரைமுனிவோரை
 பொப்பரியவேன்விசெய்வதற்குமனதுன்னி

யப்பிரமன்மைந்தனுயரண்டமுகடெட்டச்
செப்புமகசாலைகள் சிருட்டிசெயலுற்றான் (27)

வேதிகைகுண்டங்கள் பலவேண்டுவவமைத்துக்
கோதில்பொருள்பற்பலகொணர்ந்துதரவேதா
னூதரவுடன்புரியுமந்தமகமேன்மை
வீதளவதாமெனவெடுத்துரைக்கலாமோ (28)

ஈசன்மனதிற்கினமெழுந்தபொழுதுஇந்தக்
கேசவனுமவேதனும்விண்ணுதல்செய்கின்ற
வாசவனுமவானவருமறையருமங்கோ
வீசொளியினககில்விழாவிட்டிலெனவெண்ணான் (29)

இத்திரன்முதற்கராகண்மாலயனிவர்க்கு
வெந்தவலியைபிணுடனேயுதவவேண்டிக்
கந்தமலரோன்புதல்வனுங்கடிநினைந்தி
வந்தனனமைத்தமகசாலைபுண்மகிழ்ந்தே (30)

முக்கணையனறியயன்மான்முதலினோராம்
றக்கனுயர்வேள்விபுரிதன்மைத்தையாங்குத
தொக்கதவமேலியததிமுனிசூழ்ந்த
யக்கணமத்தக்கணையடைந்ததையுற்றான் (31)

தொன்மையுலகுகிறைவனுனபரஞ்சோதி
யின்மையிலிவேள்விகேறவேறுவதெவ்வண்ண
முன்மனதின்மாலயன்வினோர்களுளராக
நன்மைபெறும்வேள்வியெனவேமிகநயந்தாய் (32)

எண்ணரியவேகமொடெழுந்திடுவிடத்தால்
விண்ணவரிமான்முதலினோர்வெருவியோட
வுண்ணெகிழவேகருணையுற்றவிடந்தன்னை
யண்ணல்களந்தன்னிலுமணித்ததறியாபோ (33)

பண்டிதறவ னுண்டகிடமபற்றிவரும்போழ்தி
வண்டர்முதலோரபயமென்றிடுமொளின்
மண்டுதழுவின்புகைவயங்கிபகனாவின்
விண்டுவுருவகருத்துவிட்டதறியாயோ (34)

ஒபபிலுமையாணமாநவமீசனமுனமோர்நாட்
கைப்புறுமகந்தையதுசெய்திடுதலகண்டு
செய்யுதுதனோருகிரிநாறசிறையவேயுன்
னப்பணியுமோதலைபரிந்ததுணராயோ (35)

பாகனொழிக்கவுரிபாகனையலாதன்
யாகுகிறைவெற்றுபவர்பாரெனகினைத்தாய்
மொகொடியவாவயனிமாட்டிறையாய
சாகரமுனோர்களை னுநதன்மையரியாயோ (36)

ஏனமனமாயுருவெடுத்தயனுமாதூர்
தா னுணர்வதற்கரியதற்பா னுநீசெய்
யினமகழாயவுழனிநகிடுமாவ்வலவை
வானவர்முனிநபரெனவேமனநிலெண்ணைல (37)

என்னுமொழியுமுனியியமபிபடதககா
வுன் னுடையவேள்வியுட னுன் னுநிரியின்னே
சின்னமுறுமாவிரேது தின்னமெனவேதா
னுன்னரியசாபமதுநல்கியகலவுறான் (38)

இத்தவகைபாகமதியறறுசெயறன்றை
நந்தியுணர்ந்தேதகநுணர்நாதனிட்டுண்ணி
பந்தமில்வாகொடியதக்கனறியில்லான்
வெத்தவனிதேவர்பெறவேள்வியுரிசுனறான் (39)

35-கைப்பு-வெறுப்பு-36-தன்ன-உவமவுருபிடைச்சொல் அன
வென நின்றது செய்யுள் விகாரம் இ-சுட்டிடைச்சொல்.

37-ஏல்லை-காலம்-எண்ணைல்-என்பதில்- ஏல்லைநிர்மறைவிய
வ்கோள்விருதி-கிணைநாதே யென்பது பொருள் 39 அந்தம்-முடிவு

என்றபொழுதேயுமையேநாக்கியிறைகூறு
முன்றனதுதாளைவிமையோரவியுவுப்ப
வென்றிபெறுவேள்விபுரிகின்றனன்விரைந்தே
யின்றவனையாருயிர்முடிப்பதியல்பென்றான் (40)

அத்தகைமைகண்டவுமையாண்மனநடுங்கி
வித்தகனமலர்ப்பதம்விழுந்தினிதிதைஞ்சி
மெய்த்தகவிலாதவனிடத்தில்விரைகிற்போய்ப்
புத்திவருமாறுபுகன்றேவருவனென்றான் (41)

ஏதபுறுதக்கனவனைத்தனைசொனாலும
போதமுறுநீயுரைசெய்புத்தியுணரானென
றேதவுலகின்றவளுமோர்பிழைபொறுத்தி
நாதவெனநேயமுடனேநவிலவற்றாள் (42)

அன்னமொழிகேட்டிறையவன்னருளிநோடு
புன்னகைபுரிந்தினிதுபோவெனவுரைத்தான்
பொன்னொளிவிமானநிசைப்பொற்புறவெழுந்தான்
மின்னிடைபரம்பையர்கள்வெண்கவரிவீசு (43)

துன்றபலவாத்தியமுழங்கவளிகுழு
மன்றல்கமழ்ப்புட்பமழைவானவர்கடேற்றச்
சென்றனள்விரைந்தினியசிக்கையருளேகூர்ச்
தன்றனுதினாடனதுதாதையருகம்மா (44)

உன்னியுலக்கிறைவியென்றமனமோரா
னன்னவடனக்குமகவாகுமெனவெண்ணித்
தன்னடிபணிந்திலனெனத்தறுகனாள்
முன்னமவணிற்பமுனிந்தாணுமைமொழிந்தாள் (45)

முந்தவொருவற்கெனையணித்திடமுயன்றாய்
நந்தியையிகழ்த்துமகநன்குபுரியென்றாய்
தந்தியுரியோற்கவிதராமலிகையோரா
விந்தமகநீபுரியகிப்பொழுதியைந்தாய் (46)

இக்குறைகண்முனையுமபொறுத்தனனெனாலே
முக்கண்ணையன்றியுயர்வேள்கிமுடியாதா
லக்கெவரும்பொழுதங்கங்கறுத்தமாலோ
மிக்கெபருவேள்கிநிறைநொற்றிடுவன்வெய்யோய் (47)

உத்தமமறைக்கிழவனுக்கைக்கூயொன்று
வித்தகனநானரிநதுளிட்டதுணராமோ
வெத்திறமகசதினையிறந்திவையந்தோ
பித்தனைநிகர்த்தனைபிழருகரிபனாறு (48)

வேதனுடனமா லுமறிவினமைமயினின்மேனாட
பாதமுடிகாணவனமபனறியுநவாகி
யோதரியகாலநனிதெய்யுணர்நகாரோ
வாதலினிற்றோபெரியரா வர்க்கொலமமா (49)

நத்தனிகரத்தவனுண்முக்கனுமுன்னஞ்
சித்தமயர்வுற்றுநனித்தடியறியாதோ
னத்தனெனினிகரன்முன்னுனியைமயோர்தா
மெத்தகையராவாசிநிதிசனமுனிவுற்றால் (50)

கைதவமனத்தையுடையாய்கழற்ககைண்மோ
வைபகமெராமனிகரும்வனமையுடையோனும்
வெய்யவனெனிககெரினிக்மொளிறொப்பாகின்
மையினிறையோற்குநெடுமாயனினையாவான் (51)

அந்தமுதலென்பனவகனறனிறையோனை
நித்தனைபுரிந்தகொடுநெஞ்சமுறுபேதாய
விந்தைபெறுகரியனைமின்மினிகிர்த்தா
ஹந்தையுமெனையகையொத்திவன்மாதோ (52)

வெய்யமதியோயுனதுவேளையுமவந்தோரு
மையமுறுநியுமினியழிகுவனவேதான்
மையலுமையாள்சபிக்கத்தக்கன்வெகுளுற்றுப்

50-அத்தன்-சிவன்-51 கைதவம்-வஞ்சகம்.

பைபரவுசிறியதென பபகர லுறறான். (53)

பேயுற வவதானபுறங்காடிருககைபேணி
யாயசுடலைபொடியணிந்தரையினமீது
தூயகலையாயபுயியினனோவியுடுதே
யையமுமாபூணெனவெலும்பினையணிந்தே (54)

ஊகடொறுமையமிரதுணநிதிரிவோனை
யாரணிஞவாராளிவனாலவநவதெனனே
யெருவயுநானெடியவீடுமுபுனிக்கு
மோரிதைவெனனைகையுணரநிலைகொலின்னும (55)

வீசபுகழேழாவியோவீடுவென்வாழ்வு
நாசமுறுமென்பசாநநாளுமிலைநீதா
னீசனவனாலெனதுவோவிரிமுமென்றே
பேசிடதுதின்னுடையகமையதாமால் (56)

மாகமுறவெயோனிலைவழுததவுமையாடா
னீசமுறைமாவிறைநிந்தனைசெய்கின்றாய்
காசிவியிலெண்ணரியகற்பீழடிந்தாலு
மீசனைவீழ்ந்தகிழையெனறுமொழியாதால் (57)

உன்மகளெனச்செகமுளாததவெடுத்த
வெனனுடலைவதநடுகிலேனினியெனததான்
சின்னமுறவேசுதறினாளிந்துசிந்து
மினனவயவங்குளபலமெய்ப்படிகளான. (58)

தேனைமொழிக்கவரிசெங்கமலமொத்த
வானனம்விழுந்தவிடநாகமுகாம்ப
முனமிறனாகள்விழுந்துற்றவிடமண்மேன்
ஞானதனாககோட்டமெனவேநவில்வர்மாதோ (59)

52-உந்தை-உன்றதை

57-இறை-சிவன்-என்றும்-எப்போதும்

58-மின்-ஒளி ஆன-வினைமுற்று-ஆயின
வென்பது பொருள்

விரியுதிதமபம்விழத்தகாமவிரககோட்ட
மரியபதம்விழ்தவிடமா குமுடையாதந்
சுருதுபுகழ்தேவியின்மெய் துணைபுரிட்கண்ணைத்
தரைபணிசுனர்க்கனையது வுலகுநாறும (60)

இத்திறமியற வியுமைஞானவநுடையி
வித்தகமுறுங்கரிசுநீரவுடையிதகங்கே
பததனமுற்கணணிநிடுகாசயவிர
பத்திரனுத்கதனபணிக்குறநகங்க (61)

வேகமுடைவிரனெடுமேவுதுணையா
மாகமுதடுநிடுவுவண்மைமறமான்
தேகமுடைவிராரிறைசிறநெடுநாறு
கேகினர்கணண்டுகையாவுமசெவய்த (62)

அக்கணமெமம்மைசினபாங்கழலிடைசசீர்
பிக்கசெயபத்திரைவிளங்குபலகாளி
தக்கபலகாளிகளொழுகதவகரிததுச
தொககபுகழ்வீரணையடைகதனர்தொர்ந்தே (63)

அபபொழுதுவிரனெமகையணியிடைநஞ்சி
யிப்பொழுதழைத்தீடுகவெண்ணையுமியற்குச்
செப்பெனமுனிநகமுனந்தியவுணர்நங்கண்
முப்புரமெரித்தபரனமுறுவலசெயதுரைப்பான் (64)

தக்கனுயிருமமககரிசுபுரக்கயந்தோர்
மிக்கதிறனுமமவனசெயவேளையிடுஞ்சிதைத்தே
விக்கணமடைந்திடுவியிங்கெனவுரைக்க
வககடியவிரனுமடிதுணையணிந்தே (65)

எழுந்தனனெழுதுவிடைவாங்கியெதிரிலலா
எழுந்தவதரத்தெயிறுகையாவினிலலாக
கொழுந்தெரிகனன்றத்தனவேவிழிகொதபா
வுழுந்துருளுமவேலைதனின்மீள்வெனவுணனி (66)

அண்டமுழுதுங்கிடுகிடென்றசையவேதான்
 சண்டகதிகொண்டிகனிதககன்மகம்நாக்கித
 திண்டிழற்கொளும்பரியதேரின்மிசையேறி
 பெண்டகையவீரனவனேகனனவிரைந்தே (67)
 இக்கடியவீரனுடனேகழித்தமுந்த

மிக்ககணபூதர்கணமிதநதசினமோடு
 புக்கனரடற்பகைபுடைத்திடுகுமென்று
 தக்கனவனவைத்தமகசாலைவையனோந்தார் (68)

சேனைதனையேறிவியேகிறல்கொள்வீரன்
 ருனொருவனாகமகசாலையுண்டந்தே
 மோனமுடனெவள்விரிந்துகத்திலமர்த்தக
 னானவொருபாடகனைநோக்கியறைவானால் (69)

அறுசீக்கழிநெடியகவல் விருத்தம்.

இந்தமாமகத்திறைவர்க்கனிதவியீடுவியே
 யந்தமிருழிலகனைந்துமுடையவனுயினோபோ
 பந்தமாமிமைபொர்குறும்பான்மையால்யாமுமீங்கு
 வந்ததுமுணர்கிலாயாமவனமுற்றனைகொளீயே (70)

மாலயனுண்ணிப்பூசைசெய்திட்வந்துளாரோ
 சிலமாரிமையோர்கிட்டாததெரிசனைக்கெழுந்துளாரோ
 சாலவிலவுலகுக்கெல்லாமிறைவனாக்கையுற்றாயோ
 மேல்வருங்கருமமோரும்பெருமையுமேவினோபோ (71)

அநகனையிகழ்ந்துநீதான்விருப்புடனாறுகின்ற
 வுனதுநன்மகத்திலவந்திங்குளமகிழ்ந்திருக்குமாலோ
 டினியமாமலரோன்வானோரிவர்க்கவியீந்துநாமுன்
 மனதுவேள்வியினுக்குள்ளபலனையுந்தரவந்தேதமால்(72)

நானவியளிப்பேனென்றுநீகொன்னமுமீங்குற்ற
 ஐனமாரயன்மால்வானோருனைப்புரக்கின்றவாறு
 மோனமாய்வேள்விமுற்றந்தன்மையுங்காண்மும்பேதா
 யினர்கன்செல்வம்பெற்றாவிடும்பையேவினைப்பரந்தே(73)

ஆண்டகைவிரனிவயாறறைதலுமிரக்க

வேடம

பூண்டுவந்தவநாகநிலையென்றிடிற்

போவதனறி

மீண்டுரைசெய்வதுண்டோவெனவினம்

பினனத்தேவர்

கூண்டபேரவையிற்றக்கனெனும்பெயர்க்

கொடியோனமாதோ.

(74)

அத்திறமவனுங்குறவீரனுமரனே

பாரின

மெய்ததனிப்பசுக்கடகெலலாம்பதியென

விளம்புமவேத

முய்ததவெததொழிற்சுமீசனைநி

நீயுரியனாக

யெத்தொழினினுகருநீயேயுரியனே

வியமபாடியெனநான்

(75)

இதற்குமையொன்றுஞ்சாலலாததக்கனை

பிடதுதாளா

ஹைததவனநகதைநெனையுறக்கையாற

புடைததுவெய்ய

கதக்கனநகடவுணவுகையுமே

மிகவுஞ்சிற

மதிநகிடுதனதுசெங்கைவாளினுலறுதது

விழ்த்தி

(76)

இரவிவானவனநன்கண்ணையெயிறறினைப்

பிடுங்கியாங்கே

விரவுருத்திரரைக்கையால்வேலையிலெறிந்து

தன்சந்

திரன்மருத்துவகைத்தாளாற்றை சரிடைத்

தேய்த்தோரட்ட

வுரவசுககளைச்சினந்தேயடித்துயிரொழித்து

விட்டான

(77)

இப்படியியற்றியாங்கேவரும்பொழு

திடதுதாளா

லொப்பருவீரனமுன்னந்தாக்கிடவுயங்

கியாக

வைப்பிடைக்கிடந்ததஞன்வாண்முத

நிமிர்ந்துநோக்க

வெப்பனரிடைப்பெய்தானவ்வெய்யவன்நனைபக்

கொய்து

(78)

புக்கணந்தன்னிற்றூதகணங்கள்வந்

தடைந்துநின்ற

மிக்கதேவரைததங்காலால்நிசும்பிடை

யெற்றிப்பினனர்க்

கைக்கழுவாலேயேந்திக்கழியவிட்டெறிந்

துவேள்வி

நெய்க்குடமனைத்துமவாயின்மடுத்தன

நெடுகனாகநீட்டி

(79)

கரிகளைவாநிற்பற்றிக்கால்நிசைத்

தெறிந்துவீரப்

பரிகளைக்குரத்திற்பறறிப்பதைத்திடவடித

தாங்கோமப

பொரிகளையொன்றுக்கொன்றுபுகட்டிவாய்

குதட்டிவேள்வி

யெரிகளிற் குதித்துக்கையாலெடுத்தெற்ற
வித்தமாதோ

(80)

போரினிற் சினவிநின்ற பூதர்
களப்பிலாத

தேரினையெடுகதுவானிற் செல்லவிடடெறிய
விண்ணோ

ரூரினிற்பு சந்துவிரொட்டித் திட
வற்றினினற

தாருவிற்றங்கநான்றவாவலினறகைமை
போன்ற

(81)

அஞ்சியேயகன் றுபோனோரளப்பிலர்
விரர்கையாற்

அஞ்சியேயகழிநதுபோனோர்தொகையிலர்
துஞ்சலின்றி

விஞ்சியதேவரோடு மிக் கிரையிரைந்து
முல்பாற்

றஞ்செனககருதிவிழ்ந்தோர் மாற்றமுஞ்
சாற்றுகின்றான்

(82)

செந்திருமார்புகண்டிமாசிவகணந்
தம்மிலொன்று

வந்துவேள்வியைமாய்த்தேதக்கன்றலை
மற்றனோராக

டந்தலைபறுத்துவிழ்த்ததெனறுதான்
சாற்றலோடு

நந்தணிகரத்துமாயோனடுககமுற்றெழுந்
தான்மண்ணோ

(83)

மகபதிமாயோன்றன்னைபிறைமையாப்
வைருவாயென்

80-உரி-யானை-பரி-குதிரை.

ரூம்-ருளம்பு-அவித்த-வினைமுற்று-அவித்தனவென்பது
பொருள்-மாத-ஓ-அசைரிஸ்.

ஹமிகக்கொதித்துவெள்ளைபாணமீதி

வர்த்துதேவர்

மிகவிருபாலுஞ்சூழ்ந்தருங்கிட

வேள்விரீங்கி

யிகல்புரிகளத்திற்போந்துவிரணியினிது

கண்டான்

(84)

கோரவிரணுந்தான்கண்டுருமுநகை

புரிந்துகற்ப

தாருவாணவணினோக்கித்தக்கன்மா

மகத்தில்வந்து

நீரவிப்பாகம்வாங்காதிருக்கின்றிரீநீவிர்

கொள்ள

வோரவிப்பாகம்பாமிங்குதவுதம

பெறுகவென்றே

(85)

இத்திரன்கரத்தைக்கொய்தாங்கியமனல்

வயிற்றைக்கேறிப்

புந்தியினிருதிவெய்யகழுத்தினைப்போக்கிப்

போரில்

வந்தவாயுவையுந்தானைத்துணித்துவர்

வருணன்மார்பு

சிந்திடவாளாற்போழ்ந்துமதனையுஞ்சினத்

திறுக்கி

(86)

சினமொடுவிரனின்றசெயலனைத்

தையுமேகண்டு

தனதவிசானனென்னுமிருவருந்

தாமேயஞ்சி

மனமயர்த்தாங்குநின்றவிரணவணங்

கியரமு

முனதடைக்கலமென்றன்னோருரைத்தலும

பயமென்றான்

(87)

அருகிலவ் விருவர் தமமை நிறுவியான் டகன்று நின்ற
பிருகுலவக் கன்னர் தன்னிற் சூத்தினன் பின்னச் செய்ய
மருமலர் மகளை வெண்டா மரைமலா மகளைப் பற்றிக்
கரமலர் வருநத வீக்கி யீர்ததனள் காளி மாதோ. (88)

விஞ்சய ரிபக்கர் சித்தந் கின்னரா கலுழ வேநதர்
தஞ்சிரவ் கரங்கள் காலக டடி நதுவெம பேரரி லுள்ள
மஞ்சின விவாழ்ந்த போற்ற வயாமிந் தாண்மை வீரன்
மஞ்சந் வுதிர் வெறுந் வலம்புரி நாதஞ் செய்தான். (89)

தீசைதகிந் சங்க நாந் பிருசெவி வெதும்பக் கேட்டு
விவசகிந் துந் தரிபுள், செங்கட் கலுழன்மேல் வினாவி னெய்தி
வசைநகிந் முடைப தேவா மாண்டதும் வாணி் செய்யாள்
புத்தகிடைப பீணிபபும வீரன் புயவரை வலியு நோக்கி. (90)

திருமகா நொழுகை வீரன் திருநக நோக்கித் தக்க
னொருவன் தீமை செய்ய வுபாசை யொறுக்க லாமோ
பொருளிலா னிறுலாப் தீரா நெறவூம பொங்கு தீபபோ
லி நளித் சிவநது வீர னிளங்கை புரிந்த கூறும. (91)

அரன்மக னுனக துந் காததன் மாணென வறைநது பின்னந்
தீர முடை யுலக மடசை செப்புந் தீங்கு வைக
வரமுடைத தேவா மாநந் தன்மையும் வரலாங் கொல்லோ
தரமுடைபபுதழ்சர் வாநோ தமைபபுரந் திடவொண்ணதோ
வசையுற விவவா றோது மாற்றமால் செவியிற் கோளா
விசையுடன் றிகிரி தன்னை விடுத்தலும் வீரன் றோளின்
மிசையுனை தலையி லொன்று விழுங்கின போது சென்னி
யசைதர வாளொன் றோசச வதுபொடி பாற்ற நன்றே. (92)

புககணந் தண்ட மொன்றை பேவினா னதுவும் பஞ்சா
யுக்கபின் பகழி மாரி பொழிந்தனன் பொழித் லோடு
மிககவெங் கணையான் நேனி விலலையும்றுத்தம மால்கைத்
தக்கதோர் சங்கம பற்றிக் கொடுத்தனன் பூதர் தம்பால். (93)

திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

மாயவன் ருனும் பின்னர்ப் பலபல வடிவ முற்றுக்
காயெரி மென்னச் சீறிப் பொருதனன் கனன்று வீர
னேயபல் லுருவாய் நின்று பொருதுபின் நெதிர்த்த மாய
னோய்வுறு மாறு மார்பி லடித்தலு மயக்க முற்றான். (95)

மாதவன் மயக்க முற்ற வாறுகண் ணுதலு மோர்த்தப்
போதுமை யொடுவெள் ளேற்றிற் றோன்றியே புலவர்தம்மைக்
காதிய வீரன் றன்னைத் திருக்கையா லமைத்த காலீத்
தாதவிழ் கடுக்கை வேணிச் சங்கர னடியிற் ருழந்தான். (96)

அமலன் வென் விடையின் மீதே யாங்கெழுந் தருக கண்டு
கமலநான் முகனு மாலுங் கற்பக நாட்டு வேறுதூந்
தமதுமா மயக்க நீங்கித் தடங்கணி ருருவி றோர
வுமையொரு பாகா காவென் றோலறிட் டடியில் விழ்தது. (97)

தேவர்க டேவா போற்றி செகப்பா பதியே போற்றி
பூவலர் கடுக்கை வேணிப் புண்ணியா போற்றி யாஞ்செய்
பாபமயா வைபுமே போக்கும்பரஞ்சடர்க் கொழுந்தே போற்றி
தாவறு கயிலை மேவுந் தானுவே போற்றி மென்று. (98)

துதிபுரிந் திறைஞ்ச லோடு முமைபல விரங்கிச் சோதி
மதிதவழ் சடையினுனை வணங்கியென் னாலே புந்தி
துதியிழந் திழிவு பெற்று கொத்தன ரத்தோ வேறு
கதியில் ரிவரைக் காத்துக் காருணசெய்தருள்க வென்றான். (99)

விமலை யீ துரைபப வண்ணல் வீரபத் திரனை நோக்கி
யிமையவர் கமலை வாணி யிறநதுளோ ரிரிந்து ளோர்க்
டமையனித் திடுமா றிங்குன் றயுனை வேண்டி. னானென்
றமலனு மருள வீர னமரரை யெழுப்பிப் போந்தான். (100)

நசனை யெய்தி யன்னோ ரிறைவனே போற்றி பாவ
நாசனை போற்றி முக்க னாதனே போற்றி யன்பர்
நேசனை போற்றி யெங்கு நிறைபரம் பொருளே போற்றி
மாசிலா மணியே போற்றி வாதனே போற்றி போற்றி. (101)

(96)மாதவன்-அரி.(97)அமலன்-சிவபெருமான்.

(100)விமலை-உமையவன். கமலை-இலக்குமி. வாணி-நரமகள்.

தாமரைப் பொகுட்டின் மேவிச் சராசரம் படைப்பாய் போற்றி
காமரு துளவ மாலைக் கடவுளாய்க் காப்பாய் போற்றி
தோமறக் கடையில் வக்தே யாவையுந் துடைப்பாய் போற்றி
தேமலர்க் கொன்றை வேணிச் செல்வனேபோற்றி போற்றி.

உற்பவ மிறுகி யென்று முடியமு மொழித்தாய் போற்றி
கற்பகக் கனிவே போற்றி கதைமிடற் றவனே போற்றி
யற்புகச் சுடவே போற்றி பாண்டநா யகனே போற்றி
தற்பா னத்தா போற்றி சங்கரா போற்றி போற்றி. (103)

இன்னண மவர்கள் போற்றி யிறைஞ்சலு மிருக்கை யீந்து
புன்னவன் தக்க னெங்கே மொன்றலு மொழிவான் வீர
என்னவன் தலைப வன்னி யாருகின தாலே யூட்டிச்
சென்னிப னைகின்று னென்றலுஞ் சிறித்குப் பின்னர். (104)

பொங்குதென் டிலையு லாயும் புணரி துழ் கொடிய வைப
மெங்க ணு டைநகறு மேவு மெம்பிரா னுக்கு நின்ற
பங்கயச் செங்கண் மாரோ னுதியாய்ப் புகரும் வா னோ
தங்களை கோக்கிச் சொல்வான் தண்ண ருந் தாக னுமாதே. (105)

புகழ்பெறு கமக்கே யார ளுளவளி புழுவை பொக்கு
மிக்கத நு மல்கதை பொக்கு மென்க்கட வல்லி பென்னப்
பகருப திடதஞ் டிரான்ன படிபவம புரிந்திற் பாவ
மகலுறச் சென்மி னீனி நுபபமா புரத்தி லன்றே. (106)

அந்நக ரிருந்தோ ராண்டு புகிப்பீர் நமைமென் றாகத்
பொன்னமர் மாபி னான் வேகனைப் புகன்று பின்னர்
மன்மத னிரதி மாநு மதியுந் கணநிட் சே.
நன்னதி தனிற்க வேத னினிமா மலரா மன்றினு. (107)

நந்துலா நதியின் பாங்கர் காண்மறை தாருபபை யாக
வித்திரன் சபநத னிக்கு ராணிவெவ் வையின ராக
வந்துறு பிதிர்கள் கங்கா வயங்கெரி சுணங்க னை
வந்தகன் பன்றி யாக நிருதியோ நுமுலை யாக. (108)

புனலிறை பெண்கா வாயுப் பொருந்தும்வெண் கழுத தாகத்
தனபதி நான மாகத் தக்கவீ சான னேற
வினவுகிங் னரர்கள் சித்தர் மிளிர்கங் கினிபாத் தக்கன்
புனையுமுத் தரவா யிற்கண் பொருந்திகின் றிடுபே யாக. (109)

அருக்கர்பன் னிருவர் தாழ நீபமா வருகி னின்ற
மருத்துமா மரமா வட்ட வசுக்கள்பூம் பணச மாக
வருத்திர ரகிலாத் தக்க னுடைப்பெருந தம்பி மார்கள்
வி ருப்புறு வில்வ மாக மேருக்கன் மலைய தாக. (110)

வானுல குறையு மின்னா ரிலகையா வபங்கு காம
தேனுவோர் சுரபி யாகத் திகழ்தரு கற்ப தாருத்
தானுமுள் விருக்க மாகத் தங்குந் கெடுநா னென்றைந்
தானன னுரைக்க வர்போ தத்தருத் தொழுது கூறும். (111)

அண்ணலே புலகு தன்னி லவரவர் மனத்தி லுள்ள
வெண்ணமே புணர்ந்து நல்கென் றெனகருள் புரிந்தா பானும்
பண்ணிப பாவ மென்றோ வென்றது பகர ஞானக்
கண்ணுத லிரங்கி நம்பாற் கனவென வருத வென்றும. (112)

உமபருக் கருளு முன்ன முனக்கருள் புரிது மென்று
மெம்பிரான் கூறப் பின்ன ரிமைபவரபன்மா லேனோர்
வெம்புமஞ் ஞானத் தால்பாம் புரிபிழை பொறுத்தல் வேண்டு
நம்பரா வென்னப் போற்ற நாயக னருளிச் செய்வான். (113)

ஒப்பரும் புகழ்சேர் தூய வுபயமா புரமென் றோது
மப்பெரும் பதியிற் சென்றே யமர்நதிடு நீவிர் செப்த
தப்பரும் பாவந் தீர்த்துந் தமைப்புந் திறுவோ மென்று
செப்பியே வீர னோடு மிறையவன் காயிலே சேர்ந்தான். (114)

என்பது சூதன் கூற விருந்தவ முனிவர் யாரு
மன்புடன் மகிழ்ந்து வாழ்த்தி யநாதிமா புரத்தின் காதை
யின்பவா ரமுதை யின்னு மெமக்கருத் துகவென் றோத
மன்பெருங் கருணை கூர்ந்து மாதவ னியம்பு வானுல். (115)

தக்கன் வேள்விச்சருக்க முற்றிற்ற.

ஆகச்சருக்கம்20க்கு-திருவிருத்தம்686.

பதினான்காவது
கற்பகதருக் களாவான சருக்கம்.
கலிவிருத்தம்.

157

மருக்கமழ் கொன்றைபந் தொடையல் வானவன்
பெருக்குறு திருவருள் பெற்று வானிடை
யிருக்குமக் கற்பக மினிது வந்துபூந்
திருக்களா வாபதோர சரிதஞ் செபபுவாம். (1)

வேறு

த நவைநறுங் களவாபந் தலத்திடைவந் திடுதியென
வ நளிபகா லீதெழுந்தே யருட் சூறிக்கீ சானமதின்
ம நளிநண் களாவனமாய் வைகிபதக களவினுடைப்
பெருமைப்பா மெடுத லுரைப்போங் கேண்மினுயர் பெரு
நதவத்தீர். (2)

உலகிலுள கருமமெலா மொருகுழுவாப்த திரண்டெழுந்தே
யலகிலபுகழ்த் களாவனமா யவநரிதத் தெனவுதித்து
மலரிடைக ண் கனிசார்கள கோடுபல வாகமலகி
சுலவுத நத தெரிசித்தாற் கொடுகுறினைத் தனவனைத்தும். (3)

அமலரின றண்ணறவே யாழீ க மாகமலா
மெமலுக்காச சனைபாகச செழுங்கனிரை வேதனமாக
கமமிசைபோங் கியபசுமபுங் களவினிழல் கனிகையதா
விம்முமது கரவொலியே விருமபுறுமின னிசையாக. (4)

கோடுகணின் றசைவதுவே குழகனது திருமுன்ன
மாடுறுநாட் டியமாக வளப்பரிய நெடுநான்
போடியுர்பூ சனைபுரிநதாங் கொருகாலஞ் சுராவடி வாப்
நாடரிய சிவன்றனைபே தோதகிரஞ்செய் திடுநான். (5)

முக்கணன் களவினுக்கு முன்றோன்றி நீயுலகின்
மிககநெடு நாளிருக்க விளைந்ததுமுன் னுன்றோ

(2) கரு-கற்பகதரு, அருட்டுறி-சிவலிங்கம்.

(5) கோடு-மரக்கொம்பு, சுரர்வடிவு-தேவர்வடிவம்.

வக்கைதபா முரைக்குதுங்கே ளமரெலாம் பாற் கடலிற்
புக்கமுதங் கடைந்திடுமப் போதமுதத் துளிவிழ்ந்தே. (6)

சீர்திகழு மமுதபிந்து வெணச்சொலுமோர் திருத்தலத்திற்
கூர்சுடுக்கொள் வதரியென நம்மருகிற குலவியரீ
யேர்பெறுகற் பகதருவா யிருக்கவிரும் பிணையவ்வா
ருர்வமுட னீயிருக்கு மந்நாளி லொ நஞான். (7)

இருமைபுள சத்தியாய்ப்பு சண்புரியா தெலையபுழை
புரிசுலுற்றான் பிருங்கியுமை பொழுடலவன் றன்னுடலிற்
குருதிதலை நரமபொலையபுந் தன்கு றென் றவன் கொளலான்
மருவுசத்தி யிலனாகி மனதின்டிகத் துபாடை. (8)

புத்தியுளே மாயிருநதும புகர்புரிந்தோ மெனாகருகிப்
பத்தியுடன் மனவொருமை தானுற்றுப் பன்மலராற
சத்தியையு மெமலையுமபு சண்புரிந்தா னிலிங்கத்தி
னத்தா ரீசசுரன வெழுநதுதெரி சணையளித்தேம். (9)

உற்றதனை நாதன்று லுணர்ந்துமக பதிதனகருசு
சொற்றனனங் கவனெழுது நோன்றினனை நருவுடனே
நற்றளிர்தன் மலர்களிஞ னமையபுசி, திருநகனைப்
பொற்றருநன் னிழலளித் துப் புரிந்ததெமக் குவகையரோ. (10)

மகபதிக்கு வேண்டி. பநல வரமளித்துத் தருவுடனே
புகவிடுத்தோளு சவர்கமதி னீமனகிற் புரிந்தபடி
யகல்விசுமபு தனிலடைநதாங் கமரர்கோ னருகிருக்க
மிகவுமளித் திடுதருவாய் மேவுவா யெனவிளம்ப. (11)

வானவர்கோ னந்தித்தியமாம வுழ்வுடையோ னுதலினால்
யானிசையே னென் றுரைத்தா யித்தலம்போ கததைநல்கு
மானதனாற் றருவாய்விண் ணடைக்காசை திருதிநம
பான்மிதுபோ கததுடனே மோக்கமருள் பதியளிப்போம். (12)

புக்கி நுவென் றுரைத்திடலும் போய்த்தருவா யிருந்துபின்னா
தக்கமக சாபத்தா னீயுமிந்தத் தலத்திடைநம்

(7)வதரி-இலந்தை. (10)ஐந்தரு-சந்தானம்,
அரிசந்தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம், கற்பந,மென்பன

பக்கலின்முட் களவாய்வந் தடைந்தனையாற் பரிவினுடன்
மிக்கவரம்வேண்டுகெனவிடைப்பெருமான்விளம்பினனான். (13)

ஐயவுன தடியிணையா னகலாதுந் திடவுமிந்தச்
செய்யதலங் களாவனமென் றுலகமெலாஞ் செப்பவுமுன்
றுப்பபெயர் திருக்களா நாதனைனத் துலங்கவுநின்
மெப்பருள்செப் திடுகெவனக் களவுரைக்க விளம்புவனான். (14)

இப்பதியிவ் வுலகமிநை யிலங்குகளா வனமெனவே
செப்புகி நுப் பெயர்ப்படைததுச் சிறத்திடுமெஞ் ஞானநினுமே
யப்புகின்வேர் தனிவாட்ட வபிடுக நமக்காரு
மொய்யரிய பூசையுனைப் புரிவதெமக் குணவா தும். (15)

நமதுபெயர் திருக்களா நாதனைன வுலகுரைக்குங்
கமழந்.றுங் களாநாத நெனவொருகாற் கழறுவரே
லெமதெ முத்தைத் தினைப்பகினை யிரநதரஞ்செப் புதற்கிணையா
மமைவுறுநல் விகரபசித் திபையுமினி தடைருவரால். (16)

என்பதுபெய் பெடைப்பிரியா திருப்பபென வரமருள
வன்புட னக் களாமரமும் வணங்கியவ ணமர் தளதான்
மின்மொயிரொன் னுலகினிடை விளங்கியாகற் பகதருப்போ
வென்புற வேண்டிவனவொலா மிரைநதசமாடி யவர்க்களித்தே. (17)

வேறு.

நின்மல வடிவா யெங்கு நிறைந்தவெம் பெருமான் கூற்றற்
கன்மலை யாகத் தோன்றிக் களாவனத் தலத்தின் மேனிப
பொன்மலை தவஞ்செய் காலைப் புனிதனெம மிறைவி யோடு
நன்மழவிடைமேற்றேன்றி நல்குதும்வரங்க்கொன்றான். (18)

என்னலு மிறைஞ்சி யெந்தாய் நின்னையே தெரிசித் தென்று
மன்னிவாழ்ந் திடவே யெற்கு வரமரு ளென்று வேண்ட
முன்னவ னதனை நோக்கி மொழியுமிப் பதியின் கீழ்பாற்
பன்னுமுக்குரோசநன்னில் வரையுருப்படைத்துமன்னே. (19)

(15)அப்பு நீர்(17)அவண்-அங்கு.

(18)பொன்மலை-மகாமேரு.

(19)முக்குரோசம்-மூன்றுகூப்பிடுதாம்-

பொருவிளிப் பதிக்குக் காவல் பூண்டுள தழுத பிந்தல்
 வருவுடை யழுத பிந்து வொடுகலந் தெம்மைச் சேவித்
 திருவழு தாச லப்பேர் படைத்தென வெம்மான் கூறி
 யருளினை மறைந்தான் மேரு விருந்ததவ் வாறு மாதோ. (20)

கற்பகதருக் களாவான சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 21 க்து விருத்தம் 706.

|| தினைந்தாவது ||

அரிபிரமாதியர் சாபந்தீர்த்த சருக்கம்.

தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

கரியவிட துகர்ந்துமுன ளமர்தமைக் காத்தபிரான்
 விரியுமலர்க் களவுறையும் வித்தகன்மெய்த் திருவ நுளால்
 விரியளிமொய்த் திசைமுழங்கு மலர்த்குளவத் தொடைபுனைநக
 கிரியயன தியர்சாப மகன்றசரித் திரமுடைபபாம். (1)

வேறு

மிக்கவருந் தவத்திலுயர் சூதனையம் முனிவர்மிக

விருமபி நோக்கித்

தக்கன்மகந் தனிலடைந்த மாலான்வா னவர்முனிவர்

சாப முற்றிட

புக்குபய மாபுரிபி லரிபதவம் பூசனைகள்

புரித லோடு

மக்கணியேணிபனவ நக் கருளிபவா றுரைசெய்யை

வறைய லுற்றான்.

(2)

அநநகரிந் கிருபைநதி யகன்கரையி லருமறைக

டருட்டிபை பாக

மன்னுமதி புடுந்நின் மாகமருத் துவிரிண்டு

கோடி மாவாப்

பன்னிருவெப் யோர்கோடி கடம்பாவெண் கோடிபலா

வசக்க ளாகத்

(1) விடம்-நஞ்சு. அளி-வண்டு. அரி-விட்டுணு. அயன்-பிரமன்.

(2) உபயபுரி-இத்தலத்தின் திருநாமத்தொன்று. அக்கு-உருத்திராக்கம்.

தன்னுபதி னொருகோடி யகிலாக வருத்திரஞர்

தோன்றி னாரால்.

(3)

சிறுவிதிதன் னினையவரொன் பதினமருங்கு விளமாகத்

தெளிந்த சிந்தை ..

யுறுபிருகு கடுக்கையதா வுயர்ந்ததவ முனிவரா

யுள்ளோ ரெல்லா

மறுகதா வெச்சனும்வென் னொருக்காவேழ் கிரகமுமா

துளங்க மாக

நறவுமிழு மலர்ப்பகழி மதனுமிர தியுமானு

நணுகி னாரால்.

(4)

மற்றுளயா வருமிருகம் பறவைமாங் கொடி புதலா

வதிந்தா ராங்கே

கொற்றநெடு மாலயனு மிருவர்தந்தே வியரோடு

குலவி யேவந

துற்றுபய புரியில்விற் கலுழனனத் தினைப்பூசைக்

குரியு வாய

நற்றளிர்மா மலர்கணிகள் கொடுவாரு மெனவேவி

நதியின் முழ்கி.

(5)

அநநதியி னிடைத்தருப்பை நளினமல ரெடுத்துமதி

யணியுந் தூய

மின்னவிர்செஞ் சடையிறைவன் சந்திதியிற் போந்துகனி

விரைமென் போது

நன்னறவு களாவனத்தி லெடுத்தனமுங் கலுழனுமே

நல்க வாங்கி

வன்னமலர்த் தவிசறையு மயிலனையா ருதவமன

மகிழ்ச்சி கூர்ந்து.

(6)

(4) சிறுவிதி-தக்கன், கூவினம்-வில்வம்;

(5) கலுழன்-சருடன். அனம்-அன்னம், செய்யுள்விகாரம் இடைக்குறை.

(6) நறவு-தேன்.

எண்ணரியநெடுங்காலம்விதிமுறையிற் பூசனைசெய் திருந்தா ரந்நா
 எண்ணிறுவுளமிரங்கியவர்க்கருளவேண்டியுமையவளோடெய்தித்
 [பை
 தின்னியவோர்வேடனெனவுருக்கொண்டுநான்மறையாந்திகழ்தருப
 மண்ணிலுறப்பரப்பியதிற்கரியுரியைவிரித்திருகண்வளர்வார்போல.

வேடுவமாதாகவந்தவுமைதனதுதிருவடிகண்மீதுகையா
 லேடவிழ்வெண்கமலமலரெடுத்தணியக்கிடந்தனவ்வேல்வைதன்னி
 னீடரியும் வேதனுந்தன் புனலாடி மலர்தருப்பை நிமலர்க் காக
 நாடிவரும்போதெயின்ன்கிடக்குநிலைமையைவிழியானன்குகண்டார்.

ஆரடாவறிவினோய்தரையின்மிசைசுகுசைபரப்பியதன்மேல் யானைப்
 பாரவுரிவிரித்ததன்மேற்படுத்துமலரடிக்கணிந்துபழுதேசெய்தாய்
 நீர்மலியும்வேணியனூர்தமக்கானபொருள்கெடுததாய்நிமிடமொன்றிற்
 கூர்திகிரியா லுனுயிர்குடிப்பனெனவரிமனதுகொதித்துச்சென்றான்(9)

ஆனகா லையிலுமையாம் வேடுவப்பெண் ணரியைமுக
 நோக்கிக் கூறு

மேனடா சினந்துவந்தா யென்னலுமே தருப்பைதரை
 யிடைப் பரப்பித்

தானதன்மேற் கரியுரியை விரித்ததன்மேற் சயனித்தான்
 றுளின் மேற்செந்

தேனமர்ப்பங் கயமலரைப் பறித்திட்டா யவனுயிரைச்
 செகுப்பே னென்றான்.

(10)

கூறலுமே யுமையவளுங் குறுநகைசெய் திவ்வனம்யாங்
 குலவுந் தான

மாறதனி லீப்பொருளுண் டாக்கினவ ரெம்புதல்வ
 ராத லானீ

மீறுசினங் கொடுவருதன் முறையேர்வென் றுரைத்திடமான்
 மேனாட் கிட்டாக்

காறனையே பிடித்திழுப்பத் துயினீங்கி விழிப்பவர்போற்
 கடைக்க னோககி.

(11)

(7) கரியுரி-யானைத்தோல். (8) வெண்கமலம்-வெள்ளைத்தாமரை.
 ளையின்-வேடன். (9) ஐசை-தருப்பை. (10) பங்கயம்-தாமரை.

(11) குறுநகை-புன்கிரிப்பு.

என்னடா பிடித்திழுப்ப'தெனவேடன் வினவவரி
 யிசைப்ப தின்றித்
 தன்னிருகை யாற்புடைத்தான் சங்கரனென் றறியாத்
 தகைமை யாலே
 கன்னவிறோள் வேடனெனுங் கடவுள்விரை யாடுதல்போற்
 கமலக் கண்ணன்
 றன்னையுறப் பிணித்திறுகக வவவமயத் துற்றனன்வே
 தன்றான் மன்றே. (12)

எண்கரத்தால் வேடனையே புடைத்திடவல் வெயினனுமல்
 விருவர் தம்மைத்
 நின்கரத்தா லெடுத்தெறியக் களவின்முன்வீழ்ந்தனர்மயங்குஞ்
 செயலை நோக்கி
 வெண்கமலை திருமகளிச் செயல்விரைநத தென்கொலென
 வெருவி யேதங்
 கண்கலுழ லுற்றனரக் கணத்தனமுங் கலுழனுமே
 கடிநிற் போரது. (13)

ஆண்டுநின்ற வேடனுடன் போர்புரிய லுற்றனவப்
 பொழுதவ் வேடன்
 பூண்டசிலை நாணியினு லனங்கலுழ னைப்பிணிப்பப்
 போதி னுறு
 நீண்டதிரு மா லுழுக்கட் கடவுளே யிவனன்றி
 நினைக்குங் காலை
 யீண்டையின னல்லனிவ னெனவொருவ ருடனொருவ
 ரியம்பும் வேலை. (14)

அண்ணறிருக் கருணைகரந தவ்வையின வருவமொழித்
 தரவப் பூனுங்
 கண்ணுத லும் வெண்ணீறுங் கறைமிடறு மெண்டோளுந்
 கையின் மானு
 நண்ணியேவார் கரத்தின்மழு வாட்படையும் புலியதரு
 நயந்தோர் பாலிற்
 பெண்ணுமில்ந் குறத்தோன்றி நின்றனனு லெமையாளும்
 பெருமான் மாதோ. (15)

அருகுநின்ற தருக்குலங்கள் செடிபுதல்கள் கொடிபறவை

மிருகம் யாவு

மிருசிசம்பிற் றேவர்முனி வரராகக் குசைமறையா

வெழில்வெண் கஞ்ச

மருவுமதி யுடுவாகத் தோன்றினவா யிடைக்கமல

மலரி னானுந்

திருநெடுமா தவனுமிரு விழிகளிக்கக் கண்டுதுதி

செய்தார் மன்னே.

(16)

விண்ணவருக் கிறையவனே மெய்ப்பொருளே பகவமுக்கண்

விமலா தூய

தண்ணிலவு முடித்தசடைச் சங்கரா வெமைப்புரக்குந்

தலைவா வாசக்

கண்ணறும்பூங் களவிலமர் வெண்கனியே யருட்கடலே

கயிலை வாழு

மண்ணலே நான்மறையு மறிவரிய பரஞ்சுடரே

யானே போற்றி.

(17)

வேறு.

விரிந்திடு கொடிய பாசப் பிணிப்பினை விடுவித் தென்றும்

பரிந்தபல் பசுக்கட் கின்ப மனிக்குமோர்பதிநீ பாரிற்

புரிந்தநல் லுயிர்கட் கெல்லாம் பொதுநிலைச் சாட்சி யாக

விருந்தவைக் குள்ள கன்மப் பலனரு ளிறைவ னீயே. (18)

உரந்தரு புவன மெங்கு முயர்மலர் வாசம் போல

நிரந்தர நிறைந்து வாழ்வாய் நின்பெரு மாயை தன்னூற்

றிருந்துமிச் செகத்தை யெல்லா மயக்குவாய் இந்தை யாளே

பொருந்துமைந்தொழிலுஞ்செய்யும்புகழ்மிகச்சிறந்தோனீயே

எம்பெருந் தலைவ னாகி யெமைப்பணி கொள்வாய் நீயே

பம்புநின் பெருமை யெம்மா லறிதரும் பான்மைத் தாமோ

சம்புவேயாஞ்செய் குற்றம் பொறுத்தரு ளென்று சாற்றி

யம்புயத் தயனு மாலு மடிதொழ வமலன் கூறும். (20)

சிறுவிதி யாகந் தன்னிற் சிந்தையுண் மகிழ்ந்து சென்று
பெறுமவிக் குவந்து நின்று பிழைமிகப் புரிந்தி ரிங்கே
புறுமனத் தன்பா லோராண் டுணவிலா திருந்து நம்மை
நறுமலர் கொண்டு பூசை புரிதரு நலத்தான் மன்னோ. (21)

துன்னரும் பாவந் தீர்த்தேம் பிறந்துள் சுரர்கள் யாரு
மிந்நகர் தன்னி லெம்மைத் தெரிசித்த வியல்பி னாலே
யன்னவர் பவமுந் தீர்த்தே மென்றறி யயனை நீவிர்
மன்னுதும் பதவி சேர்மி னெனச்சொலி மறைந்தான்மன்னோ.

என்பது சூதன் கூற விருந்தவ முனிவர் யாரு
முன்பனை நோக்கி வாடோர் முனிவரர் பிறவி மேவத்
தன்புரத் துடனே மாலும் வேதனும் போந்த தன்மை
யன்புடனருள் கவென்ன வவன்றெரிந்துரைக்கலுற்றான். (23)

ஐம்பெரும் புலனும் வென்ற வரியமா தவத்திர் கேண்மி
னும்பர்முத சனநந் தன்னி லுற்றவஞ் ஞானத் தாலே
பம்புதும் பிறவி புற்றார் பங்கயத தயனு மாலுந்
தம்புரத்துடனேபோந்தார் தமதுமெய்யுணர்வான்மன்னோ. (24)

தெருமரும பிறவி யில்லை செங்கண்மா லயனுக் கென்றே
யருளொடு பகர்ந்து பின்ன ரன்புறு மனைவி யோடு
பெருமக பதிதான் வந்தோ ரெயினனாப் பிறந்து நந்தங்
கருவைநா தனைப்பூ சித்த கதைமெடுத் தியம்பு வானால். (25)

அரிபிரமாதியர் சாபந்தீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.

ஆசருக்கம் 22க்கு திருவிருத்தம்-731.

பதினாறாவது

இந்திராதியர் சாபந்தீர்த்த சருக்கம்.

தரவு சொச்சகக் கவிப்பா. வீ,

புயங்கமணி செழுஞ்சடையோன் புகழ்க்கருவைக் களவுடையா
னயங்குலவு பதம்பரவி நவையறுமிந் திரன்முதலோ

(21) அவி-தேவருண்டி. (22) சுரர்கள்-தேவர்கள். பவம்-பாவம்.

ருயங்குறுசா பந்தவிரவுற் றும்பர்கோன் வாரணத்தால்
வயங்குகரி வலநகர்ப்பேர் வந்ததிருக் கதைபகர்வாம். (1)

என்றீர்க்கழிநெடிவடியாசிரிய விருத்தம்.

தகவுறுதென் கருவைநகர்க் காவல் பூண்ட
தனியமுத கிரிக்கீழ்பா லெயினர் வாழு
நகரமது திட்டினிய மெனவொன் றுண்டந்
நகர்க்கரசன் காதகனென் றுளனோர் வேடன்
பகருமவன் றனக்கிடும்பி யென்னு நாமம்
படைத்தவொரு மனைவியுண்டு பால ரின் றி
மிகவருந்தி யென்செயலா மெனவவ் வேடன்
விவாவினத் தவரவற்கு விளம்பு வாரால். (2)

நமதுகுல தெய்வமெனுஞ் சாத்தன் றன்னை
நற்குணைப பணிந்துதவ நன்கு செய்யி
ஹமதுமன மகிழமகப் பேறுண் டாமென்
ஹரைத்திடவாங் கிருந்தவரு ளொருவன் றன்மேற்
கமழநறு மலர்ச்செண்டா யுதத்தை யேந்துங்
கடவுளுஞ்சன் னதமாய்க்கா தகனை நோக்கி
யெமதுபெயர் மூன்றுதலை முறைக்கு நீதா
னிடுவையெனிற் புதல்வரனித் திடுவோ மென்றே. (3)

கூறியவன் போயபின்னர்க் குமான் சாத்தன்
சுரைகழற்றா ளிணைமலரைக கும்பிட் டேத்தி
மீறுமன துவப்புடன்றன் மனையிற் போரது
மிக்கவெழின் மனைவியொடு மேவி வாழ்நா
ளாறணிசெஞ் சடைக்கடவு ளுருளாற் றக்கன்
யாகசா பத்தால்வந் தமரா கோமா
ஹமலர்க் குழலிடும்பி யான வேட
நங்கைவயிற் றிடைச்செனித்தான் றிங்கள் பத்தும். (4)

(2) கிரிக்கீழ்-ஐந்தாம்வேற்றுமையுருபுத்தொகை.

போனபின்கா தகன்மனைவி யெவரு மெச்சப்
புதல்வனையின் மெடுத்தனளப் புதல்வன் மன்பேர்
தானருமை யாகவே காரி யென்று
சாற்றிவய தைந்தில்வின்னூல் கற்பித் திரெட்
டானவய தினில்வதுவை முடிப்பா னெண்ண
மகத்திடைவைத் தனன்சசியவ் வரசன் நேவி
தேனமாபூங் குழலிடும்பி முன்னே னென்னுஞ்
செகன்மனைவி சுனிக்கருமைச் செலவி யாக. (5)

பிறந்திரா சேந்திரியென் றொருபேர் பூண்டு
பெருமையுடன் வாழ்ந்திருக்கு மந்நா டன்னிற்
சிறந்தபுகழ்க் காதகனக் காரிக் கந்தச்
சேயிழையை வதுவைசெய்யச் சிறதை யுன்னி
மறந்தருந் கருவிபுலி நகங்கள் சங்க
மணிகள் பல பரிசுமெனக் கொண்டவ் வேடர்
செறிந்தபெரும படையுடன்கா தகன்றன் செல்லச்
செகனுமெதிர் கொண்டழைத்து மனையிற் சென்று. (6)

கொண்டுவந்த பரிசுமெலாங் கைக்கொண் டேதன்
சூலமகளைக் காதகன்றன் குமர னுன
திண்டிறல்சேர் காரிதனக சுவநது நல்கச்
சிறதைமிக மகிழ்ந்துமணஞ் செய்வித் தந்த
வண்டுறையுங் குழலிரா சேந்திரி யோடு
மைந்தனெடுந தன்மனையிற் போந்து வாழ்நா
ளொண்டொடிதன் வயிற்றினின்முன் வினையாற் காரிக்
கொருமகவாய்ச் சயந்தனுமவர் துதித்தான் மன்னே. (7)

காரியுந்தன் புதல்வனுக்குச் சாத்த னென்றே
கருதியொரு நாமமிட்டு வாழு நாளிற்
கூரிலேவேற் காதகன்மூப் படைந்து காலங்
கூடியிறந் தனன்வேடர் குழாத்தி னேடுஞ்

சீரிசையும் பலவளமுஞ் செழித்து மிக்க
 சிறப்புமிசூந் திரவிகதிர் செல்ல வொண்ணு
 வாரணியந் தனைப்பரிபா லனஞ்செய் தேநல்
 வறிவுடனக் காரியமர்ந் திருந்தா னன்றே. (8)

சிறுவிதியுத் தரவாயி றன்னிற் பேயாய்
 நின்றனன்றே யுவுந்தனது தேவி யென்னும்
 பெறலருஞ்சீர்ச் சுவாகையோடு ஞமலி யாகப்
 பிறந்தனன்றா மோரணையாம் பெண்ணி னோடு
 மறலிபன்றி யாய்ப்பிறந்தா னுகரி யென்னு
 மனைவியுட னிருதியும்வல் லுழுவை யாகப்
 பிறவியுற்றான் வாருணியார் தெரிவை யோடு
 பிறங்குபுகழ் வருணனெண்காப் பிறந்தான் மன்னே. (9)

வாபுவுந்தன் மனைவியெனுந் துரோணி யோடு
 வன்கழுகாப் பிறந்தனன்கு பேரன் றுனுந்
 தூயபுகழ் மனைவிசுப்ர குழை யோடு
 துலங்குபெருஞ் சிறப்புறுகத் தூரி யாக
 மேயினனீ சானனுமா லினியென் றோது
 மின்னையா ஞடனேறும்ப் பிறந்து போந்தா
 னுயவர்வா கனங்களுமங் கவரைப் போல
 வவதரித்த வின்னமும்பா மறையக் கேண்மின். (10)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

பிதிர்கள்வெண் கழுகே யாகப் பிறந்தனர் பஞ்சதாருப்
 பதியிறை கயங்காட் டாணை யாகவுந் பவித்த தந்தத்
 துதி கொள்விஞ்சையர்கள்சித்தர் சுகங்களாப்பிறந்தார்பின்னர்
 விதியினுந் காம தேனுப் பிறந்ததை விளம்பு வாமால். (11)

அந்நகர்த் தலத்தில் வந்துந் பவித்ததா லருணிட் சேப
 நன்னதி தன்னிற் றுன பானஞ்செய் நலத்தா லன்னோர்
 மன்னுபூங் களவி னீழல் வைகுபால் வண்ண நாதன்
 பொன்னடி பூசித் தேத்துங் குணமிகப் பொருந்தி னூரால். (12)

தத்தைக ளீசன் பாதந் தனைத்துதி செய்துபோற்றும்
பத்தியாய் ஞமலி தானும் வலஞ்செய்து பரவி யேநா
னந்தினை நான மாவு நாதனாக கணிபு மெண்கோ
டொத்தபே ருழுவை பன்றி பறவைமற் றுள்ள வெல்லாம்.(13)

பரமனுக் முரிய வாய பணிசெயுந் தந்தி வெய்யோன்
விரிகதிர் படாது பநதர் தருக்களான் மிடையச் செய்து
திரமுறு மரணெ னத்தான வேலியு மமைத்துச் சிந்தை
யொருமையினிறையைச்சூழ்வநதுணர்வினாநியிற்போந்து.

துன்றுநீ ராடி யேதன் றுதிக்கையாற் புனை வாரிச்
சென்றுநல்லபிடேகந்தான் செய்துபன்மலர்கள்சாத்திக்
குன்றவிற் பிடித்த முக்கட் குழகனைப் போற்று மவ்வா
றென்றுமக்களாவனத்தி லிருக்குமந்நாளிலோர்நாள். (15)

காரியா கியவவ் வேடன் கானவர் குழாத்தோ டுந்தன்
னோர்மக வான சாத்த னோடுமத் தென்பா லுள்ள
வாரணி யததில வேட்டை யாடவந் தவ்வ னத்திற்
சீரருள் கனிசுவேதச்சிவக்கொழுந்தினைக்கண் ணுற்றான். (16)

காண்டலு மெப்பன் புற்றுக் காதவி னுலங் கெய்தி
யிண்டான் றன்னைப் பூசை யியற்றினார் யாவ ரென்றே
யாண்டநா யகனைத் தானு மவ்வணம் பூசித் தேத்தப்
பூண்டபேரன்பாற்கங்கைப் புனலிடைமுழுகச்சென்றான். (17)

அநநதி யாடிக் கங்கை யரும்புன லெடுத்து வாசப்
பொன்னினார் தளிர்கள் கொய்து பூங்களா நீழல் வைகு
மின்னவிர் சடையி னான விதியின லருச்சித் தேத்தத்
தன்னக மகிழ்ச்சி கூர்ந்து சன்னிதி தன்னிற்போந்தே. (18)

புனலபி டேகம் பண்ணிப் போதுகண் மிகவுஞ் சாத்தி
மனதுவப் போடு நல்லான் மதுக்கனி ரைவே தித்துத்
தினமுநற் பூசை செய்யச் சிந்தையி லன்பு பொங்கிப்
பனிமதிச் சடையி னுன்பாற் பத்தியே முதிர்ச்சி யாகி. (19)

என்னையா ஞுடையான் பக்கன் மிருகங்க ளெய்து மென்று
தன்னறி வதனா லுன்னிக் கண்டகத் தருக்க ளாலே
துன்னரி தாய வேலி சூழவே யிட்டோர் வாயின்
முன்னமைத்ததற்குச்சாத்துமுட்படலொன்றுண்டாக்கி. (20)

பத்திரஞ் செய்து வைத்துப் பதிபுக வினத்தோர் கூடிப்
பித்தனா யினனந் தோரும் பெருங்குலத நரச னென்றே
யத்திற மவனை யின்ற வன்னையி னிடத்திற் சென்று
சத்துரு வனையார் போலத் தகாதன சாற்று கின்றார். (21)

வனத்தினின்றிடுமோர்வெள்ளைக் கல்லினைமனத்தினிலே
தனிப்பெருந்தெய்வமென்று நினைத்தாநற்சலத்தினாலும்
கனத்தசை யாலும் பூசை செய்கின்றான் காரி தானென்
நினத்தவர் புகல வன்னோன் றுயெனு மிடுமபி கேளா. (22)

மைந்தனை நோக்கி நீயும் வனத்திலோ ரிலிங்கந் தன்னைச்
சின்தையின்விருப்பாற்பூசை செய்கின்றாயென்றுகேட்டே
ஹந்தைநம் வனத்தி லேயோ ரிலிங்கமுண் டென்று கூறி
யந்தமா விலிங்கந் தன்னை யருமபுன லாட்டி மன்னோ. (23)

கானமர் மலர்கள் சாத்திக் கருத்திடை விருப்ப முற்றுத்
தேனொடுதினைமாரைவே தனஞ்செய்துதினமுட்போற்றி
யானதோர் வழிபா டுற்றான் பழுதிவ ரறைநதார் முககண்
வானவ னவனே யென்று மைந்தனுக் கியம்பி னூளால். (24)

அத்திறங் கேட்ட காரி யகமகிழ்ந் தன்பு கூர்ந்து
பத்தியாய்த் தானு மந்தப் படியருச் சனைசெய் கின்ற
புத்திய னானன் கங்குற் போதிடை மிருகம் யாவு
ரித்திய பூசை செய்புந் திறமினி நிகழ்த்து வாமால். (25)

பன்றியோ டுழுவை யெண்கு பறவைகள் யாவும் போர்து
வென்றிகொண்மழுவாளேநதும் விமலனைப்பூசித்தேத்தத்
துன்றிவந் தடைந்து வேலி சூழ்ந்திருப் பதனை நோக்கி
வன்றிறல் வேடர் நம்மைப் படுத்திட வளைத்த தாமால்.

(20) கண்டகத்தரு - முண்மரம். (22) கேளா - கேட்டு.

என்பதோ ரைய முற்றே யிறைவனைப் பூசி யாமே
யின்புறப் புகிப்ப தில்லை யெனவுள மருண்டு வெ
துன்புடன் வேலி தன்னைச் சூழ்ந்துசூழ்ந் தயருங்
யன்புட னானைப் பூசித் தடிதொழுக் கருதி மாநே. (27)

வாலிப மான தாங்கே வந்துமுன் காரி யிட்ட
வேலியை முறித் துட் புக்கு விமலனைப் பூசித் தேகச்
சீலமாய்ப் பின்னர் வேங்கை சினங்கொளெண் கேனம யறு
மேலுமற் நெறியே சென்று பரமனை யிறைஞ்சி யேத்தி. (28)

பறவைகண் மிருகம யாவும் படர்மத கரியை நோக்கி
யிறைவனை யாங்குள் பூசை யிறாற்றிட நெறியுண் டாககிக்
குறைவுறச் செல்வ பெய்தக் கொடுத்தனை பிரிவில் லாபி
லுறைவம்பா மெல்லா மிந்த வனத்திலென் னுவந்து பேசி. (29)

பகைத்திற நீங்கி யாவும் பரிசினோ டிருந்தெந் நாளுஞ்
செகப்பசு பதிறைப் பூசை செய்வதற் கிடையு றுற்ற
லகற்றியே பூசிப் பொமென றவையவை யினிது வாழு
நகத்தில்வெவ்வனத்திற்சென்ற நள்ளிருணீங்கிற்றன்றே. (30)

ஆகவ னுதயஞ் செய்த காலையிற் காரி யானேன்
ஞுதைபூ சித்த வண்ணந் தாயுட தேசஞ் செய்தப
போதமா யுணரந்து நோய புணையிழை புதல்வ னோடு
காதன்மீக்கூர்ந்துமுக்கட் கடவுடன் திருமுன்போந்து. (31)

முரணுறச் செய்த வேலி முழுதுமே யழிந்த துன்னி
யரணழித் திடுங்கு செய்தார் பாவரென் றமுங்குக கூர்முண்
மரனனி யிட்டு வேலி முன்னினு மலியச் செய்து
புரமெரித் தவனைப் பூசை புரிந்திடு கருத்த னானை. (32)

புரிந்திடு கருத்த னாகப் புனலபி டேகஞ் செய்து
திருந்துபன் மலர்கள் சாத்தித் தேன்றனை மாவிற் பெய்து
விரிந்தசீர் நறுங்க ளாவின் மென்கனி விரவிச் சேர்த்துப்
பரிந்துரை வேதித் துள்ள முருகியே பணிந்து போற்றி. (33)

சேயிழை மனையி ராசேந் திரியொடும் புதல்வ னோடு
நாயகன் சேட மான மாவனை நயந்து துய்த்தே
பேயுறு மேலைக் குன்றி லிரவியுற் றிடுகா லத்திற்
போயினன் பதிக்குக் கங்குற் போதிடை மிருகம் யாவும். (34)

வந்தான் றன்னைப் போற்றி வழிபட வடைத்த வேலி
சிந்தியே நாதன் பூசை செய்துசென் றனவக் காரி
யந்தமில் லவனைப் போற்றக் காலையி லடைந்தே யன்பால்
வெந்திறற் களிது சாய்த்த வேலியு மமைத்து மன்னோ. (35)

பூசனை புரிந்து சென்றான் போதக மிருகம் யாவு
மீசனைப் பூசித் தேத்து மிரவிடைத் தினமுங் காரி
நேசமோ டெழுந்த காலை நிமலனைப் பூசை செய்வான்
மாசிலான் றனையிவ் வாறு வழிபட்டே வருமந் நாளில். (36)

மாதுல னெனவே யோதுஞ் செகனோடு மள்ள ரோடுங்
சூதல னாய சாத்த னோடுமக் காரி போந்து
தாதலர் கடுக்கை வேணிச சங்கரன் றன்னைப் பூசித்
தோதருஞ் சாப நீங்கு மூழின லிரவிற் றங்கி. (37)

இருந்துகானகத்திலேட்டையாடுவானெண்ணிச் செல்லப்
பெருந்திறற் களிது நாதன் பூசனை புரியப் போந்து
விரிந்தமெய் யன்பி னோடு பூசனை புரிந்து மீளத்
திருந்துகூ ரிலேவேற் காரி திண்மத கரியைக் கண்டான். (38)

மற்றுள மிருகம் யாவும் வனத்தினில் வேடர் செய்ய
லுற்றபே ரொலியி னாலே நடுக்கமுற் றோடிப் போந்து
கற்றைவாசடையான்பூசை செயுங்கருத்தழிந்தெம்மாணச்
சுற்றிய வேலி தன்னுட் டுயருழந் திருந்த மாதோ. (39)

மிக்கவக் காரி வேழ முதற்பல மிருகம் யாவும்
பக்கதின் றிடுத னோக்கி ஞமலியைப் பாசம் வாங்கித்
தக்கதோர் களிற்றின் மீது விடுத்தலுந் தந்தி சேறப்
புக்கனஞானியெல்லாம் வெருவியேமீண்டபோழ்தில். (40)

சாத்தனக் களிற்றை நோக்கி நடந்தனன் காரி தானும்
பார்த்தவன் மண்ணை நீரில் லென்றுவிற் பற்றி யம்பு
கோததுவா ரணத்தின் மீது விடுத்தலுங் கொடிய பன்றி
யார்த்தவன்பதத்தைக்கோட்டாற்பிளந்திட வன்னோன்சீறி.

கணையொன்று விடுத்த லோடும் பன்றியுங் கலங்கி யேக
வணையும்பெண் பன்றி மீதே யடற்கணை யோயி யாதப்
பணையொன்றுதிரடோட்காரிவதைத்தலுமதனைப்பார்த்தல்
விணைகொண்டகோட்டுப்பன்றிமீண்டநாலெதிர்த்துமாதோ. (42)

சீறியே காரி யென்னச் செப்புமன் னவன்மேற் சிந்தை
மாறுகொண் டெழுந்த னோநத வராசுமும் புவிமுன் னாய்
வீறுகொண் டிருகம் யாவும் வீரத்திடக் கணைக ளெனிக்
கூறுமக் காரி நின்றான் குலவுபல் படைக ளோடும். (43)

மணங்கமழ் வனத்திற் சிந்தை மகிழ்வொடு நின்ற காரி
குணங்கொண்மாதலன்னென்றோது செகன்றனைக்கொடியநூளி
யிணங்குகந்தரத்தைக்கவ்வித் கொன்றதவ்வெல்லவையந்த
வணங்குவான்குமலையையபெண் சுவாவொடுமாய்த்தானன்றே.

வெஞ்சின மிருகத் தாலே யிறந்தனர் வெடர் பல்லோ
ரெஞ்சின வேட ரோடி யிடும்பிபா லுனது முன்னோன்
றுஞ்சினன் காரி தானு மிருகத்தாற் றுஞ்சு வானென்
றஞ்சிடச் சொலவி ராசேந திரியுட னவளங் குற்றன். (45)

காரியு மவர்க டம்மைக் கண்டவ னின்மி னென்று
போர்மத கரியின் மீது கணைமழை பொழித லோடு
மூரிவெங் களிறி ராசேந் திரிசுத னிடும்பி மூவ
ராருயிர் மடிய வேதன் றுதிக்கையா லடித்துப் பின்னர். (46)

நின்றவோர் காரி யைக்கைந் நீட்டியே பற்றி யிர்க்க
வென்றிகொ ளன்னு னந்தக் கைவழி விரைந்தே யேறி
வன்றிற லுடைய வேழ மத்தகத் திருக்கும் போழ்தி
லொன்றிய வவனை வீழ்வா னுதறிடப் புவிபி லுற்றே. (47)

(41) கோடு - கொம்பு. (44) மாதலன்- மாமன். நூளி- நாய்.

சந்தரம்- கழுத்து. (46) மூரி- வலிமை.

கோட்டினை வாளி னுலே கூறுசெய் தெடுத்துக் கோட்டார்
 றூட்டுணை நகத்திற் காரி யடித்தனன் றந்தி தானு
 நாட்டமூன் றுடைய ஞான நாயகன் றனக்கேயாங்குப்
 போட்டவேலியினைச் சூழ்ந்துவருதலும்புடைத்துப்போந்தான்.

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

போதகமும் பொறிகலங்கி மயங்கி யேதான்
 புனிதனிலே படிநதிடவும் புடைத்துப் போந்த
 காதகன்றன் புதல்வனுக்குங் கரிக்கு நாபயண்
 கையின்மழு மானுதுதற் கண்ணுஞ் செய்ய
 தாதலர்பூங் கடுகையணி சாடபுந் தோன்றத்
 தந்திழுகன் சண்முகன்மா நந்தி ஷோடு
 நாதனுமை யொருபாக னாகி யாத
 நரைவிடைமே லெழுநதருளிக் தோன்றி நின்றான். (49)

கண்ணுதலங் கெழுநதருளி நின்ற போழ்திற்
 காரிமக பதியானான் கடக்கை வேழம்
 விண்ணவர்கோன களிமுப்பின் றகனி ராசேந
 திரிபுலோ மசையெனவே மேனி நின்ற
 ளெண்ணுமவ ணிறந்தமிரு கங்கள் யாவு
 மிமையவார யினகாரி மகவாஞ் சாத்தன்
 றண்ணரிய மலர்ப்பாரி சாத மாலைத்
 தடவரைத்திண் டோளுடைய சயந்த ஞானன் (50)

அருங்கொடிய பாவமெலார் தீர்த்தே நீவி
 ரடைமினும் துலகெனவா னவரை நோக்கிப்
 பெருங்கருணை யுடனிறைவன் சொலவவ் வேலை
 பிறைநிகர்நாற் கோட்டுமத கரிதான் போற்றி
 நெருங்குதிரைக் கடல்விடமுண் டவனே யெந்தாய்
 நினைநானன் பொடுவலம்வந் திடலா லீந்தக்
 கருங்களா வனத்தலத்துக் கெந்த ஞான்றுங்
 கரிவலநன் னகரெனும்பேர் துலங்கல் வேண்டும். (51)

விரிபுளியெங் கணுமெனவேண் டுதல்செய் காலே
 வெள்ளைவா ரணமதனை விரும்பி நோக்கி
 யரியயன்முன் நேடியறி வரிய பெம்மா
 னன்பொடுவேண் டியவாழித் தலத்தி னுக்குக்
 கரிவலநன் எனகொணும்பே ரிந்தோ மென்று
 கழறிமறைந் தனனுமையான் புதல்வ ரோடுந்
 தருவுறையிடு நிரனயிரா வதுததி லேறிச்
 சார்ந்தனன்வா னவரொடுவிண் டலத்தின் மாடோ, (52)

அறுசீர் வீருத்தம்.

கருவையென் றொருநா லோதுங் கருத்தின ருலகிற் போந்து
 கருவையென் றுநதான் மேவார் கயிலையே காணி யாக
 மருவிவீற் றிருப்பர் கைமமா வலநகர் மகிமை வேத
 னரிமுதற் நேவ ராலு மறிவரி தாய தம்மா. (53)

எனமுனி வரர்கோன் சூத னிசைத்திட வினிது கேட்ட
 முனிவரர் மகிழ்ந்து போற்றி மூதறி வுடையோய் சிந்தை
 கனிவுறப் புகன்ற யாதக் கருவையம் பதியின் காதை
 யினமுள வெல்லாங் கூறு கென்றலு மியம்பு வானால். (54)

இந்திராதியர் சாபந்திர்த்த சருக்கம்.

முற்றிற்று.

ஆசருக்கம் 23க்கு திருவிருத்தம் 785.

(54) இன்னம்-இனமெனின்றது. செய்யுள்விகாரம்இடைக்குறை.

பதினேழாவது

சூரியன்பாவந்தீர்த்தசருக்கம்.

கவிவிருதம்.

-தி-

சகலமன் னுயிர்க்குமோர் தாய்நி கர்ததுளான்
புகலருங் களாந் ழற் புனிதன் முண்ணைநாட்
பகலவன் றனைத்தொடா பாவ மானதங்
ககலுறச செயுங்கதை யறைகு வாமரோ. (1)

கொச்சக்கலிப்பா.

பொங்குகடற் பாமுழுநம் போததவிரு ளோடவிண்ணிற்
றங்கியவோ ராழித் தடந்தோ மிசையுலவுஞ்
செங்கதிரோன் றன்பாற சிலவே தியர்விரும்பிப்
புங்கமுறு வேதம் படிப்பா னடைந்தனரால். (2)

ஆதவனற் பங்கரடைந் தன்னோ னினி னுரைக்க
வேதமதை பாங்கே படித்துவரும் வேலைதொறு
மோதுகதி ரோன்றே ரொலியா வினிபசரம்
பேதமுற வேபடித்தா ரந்தோ பிழையுணரார். (3)

சின்னாட் கழிந்தபின்னர்ச செங்கதிரோன் வேதமதை
முன்னு முரைத்த முறைபோன் மொழியாமே
சொன்னு ரிவாதாஞ் சுரமவ முனி பென்றுதெரிந்
தன்னார் தழைச்ச ராகவென வேசபித்தான். (4)

செய்யமறை வேதியாதாஞ் சிறதைமிக வேவருநதி
யையவுணா விலலா வடியேயம் பிழைபொறுத்திவ்
வெய்யபெருஞ் சாபம் விலக்கியரு ளென்றருணன்
றுய்யமலர்த் தாளிணையில் வீழ்ந்தார் தொழுதனரால். (5)

(3) வேலை-காலம். அந்தோ-இரக்கப்பொருளுணர்த்திநின்றதோரிடை
ச்சொல். (5) ஐய-விளிப்பெயர். ஐயனெயென்பது பொருள்.

இன்னல்பெரி துற்றங் கெழில்சோ தன்னுதிருப்
பொன்னடியில் வீழ்ந்திறைஞ்சம் பூசாரைத் தானோக்கித்
துன்னுதிரை வாரிதிசூழ் தொல்லுலகில் யாவருக்கு
மன்னுதிருக் கண்ணையான் சொல்வான் மனதிரங்கி. (6)

நண்பகற்கா லத்தினிடை நாழிகையோர் மூன்றுவரை
பண்பில்புலைத் தன்மை படைத்துத் தினந்தோ றுந்
தண்புனலின் மூழ்கித் தனிப்புனித ராவிரென்
றொண்பகலோன் செப்ப மறையோ ருளமகிழ்ந்தார். (7)

மேதினியில் யாவும் விளக்குகதி ரோன்றனது
சோதி குறைந்திடலுந் துண்ணென் றுளம்வெருவி
வேதியரை யாஞ்சபித்த வாற்றான் விளைந்ததென
வாதிமுடி வில்லா னமர்கயிலை யுற்றனனல். (8)

அறசீர் விருத்தம்.

தொக்கசீர்க் கயிலை யுற்றுச் சுருதியு மறித மேற்ற
முக்கணு னிருபொற் பாத முடிமிசைப் புனைநது போற்றித்
தக்கமா மறையோர் தம்மைச் சபித்தவெம் பாவந் தீர்வான்
மிக்கநற்கருணைசெய்தல் வேண்டுமென்றிரந்தான் மன்னோ. (9)

சிந்தையுள் ளருகிப் போற்றுந் தினகரன் நன்னை நோக்கி
யெந்தைநற் கருணை கூர்ந்தங் கியம்புவா னீதான் செய்த
நிந்தைகொள் பாவ நீங்கி நிறையொளி பெறுதல் வேண்டின்
விந்தைசேர்பொகியமென்னும் வெற்பினுத்தரத்தின்மாதோ.

மைக்கடற் றுனை சுற்றும் வையகந் தனனில் யாருந்
தெக்கண கயிலை யென்றே சிந்தையில் வியந்து போற்றத்
தக்கதோர் சிறப்புற் றோங்குந் தண்களா வனமொன் றுண்டா
லக்களாவனத்தின்கீழ்பா லமையுமுக்குரோசந்தன்னில். (11)

வன்றிற லமுத பிந்து வொடுகலந் தழகு வாய்ப்ப.
கின்றது மேரு வென்னு நெடுங்கிரி யத்தினை யாரு

மேன்மைய வழுத வெற்பென் றுவந்துரைத் திடுவ ராங்குச்
சென்று நீ யந்த வெற்பின் சாரலிற் சேர்ந்து மாதோ. (12)

அந்தமால் வரையின் மேலபா லருணி தன்னிற் றேய்ந்து
சுந்தையின் மகிழ்ந்தி லிங்கப பிரதிட்டை செய்து பின்னர்க்
கந்தமார் களாவ னத்தெங் கருணைமா விலிங்கந் தன்னை
யுருமோ ராண்டு காறு முஞற்றுபு சனை யென்றான. (13)

செப்பிய விறைவன் செம்பொற் றிருவடி வணங்கி மீண்டு
தபபிலா வழுத வெற்பின் சாரலின் மேல்பான் மேவு

மெப்பிர திட்டை செய்து விருமப்போ ராண்டு காறும். (14)

வாசமென் மலாக்க ளாவின் மன்னிய சிவலிங் கத்தைப்
பூசனை புரிந்து வைகும போதிலங் கொருநா ளந்தத
தெசுறு சிவலிங் கத்தி னினறுபல செகததை யீனற
பாசிங் கொடியி னோடு தோன்றினான் பரமன் மாதோ. (15)

எழுசா விருத்தம

தோற்றிய பெருமான றனறிரு வடிவந் ,
துலங்குறக் கண்டுகண் டளித துப
போற்றினன் சரணும புயத்துனை மலரைப
புனைந்தனன் றன றிரு முடிமேன்
மாற்றின் னிதயத துறறவோ துயரை
மகிழ்ந்தன னின்றனன் முன்னுட்
கூற்றின யுதைத்தோ னவனமுக நோக்கிக்
கூறுவன் றிருவருள் கூர்ந்து. (16)

மறைபவர் தமைநீ சபித்தசா ப்ததால்
வந்ததோர் பாவநீ கினம்பாங்
குறையிப்பே ரொளிநீ பெறுகவென் றுரைத்துக்
கூறுவான் பிள்ளுநீ தோய்ந்த
விறைநரு தீர்த்தஞ் சூரிய தீர்த்த
மாணீ பூசனை புரிந்து

நிறையிலிங் கஞ்சு ரியலிங்க மெனவே
நீணில மிசைவிளங் சூகவே.

(17)

சூரியன் மகர சங்கரார் தியினு
மிரதசத் தமியெனுந் தினத்து
நாடிய வேணை நாளெவற் றினுமே
நவிறு மபபெருந் தீர்த்த
மாடியவ் விலிங்கந் தனையுஞ்ச் சிப்போ
ரருமபவ நீங்கியிம் மையிற்சீர்
கூடிய பல்போ கமுமிக நுகாநது
மறுமையி லெமைபடை சுவரே.

(18)

என்றுகூ றலுமே பென்றுதா னிறைஞ்சி
பென்றுதா னுன்னரு கிருப்பா
னென்றுபே ரருணீ புரிசுவென் றிரப்ப
வயர்வுறு நந்திருக் கயிலை
சென்றுநீ விமான மாகியுற றிடுக
சில்பகற் பின்னரித் தலத்தின்
மன்றல்கூர் களாவி னிலிங்கமா கியநந
தமகசூநீ டர்னமா சுவையால்.

(19)

எனவுரைத் திறைவ் னவ்விலிங் கத்தி
னிடைத்திரு வருக்கரந் தனனான
மனமுவந் திரவி நிறையொளி விரவி
வளாதிருக் கயிலைசென் றெய்திச
சினமிசு மவுணர் புரநகைத் தெரித்தோன்
றிருப்பெருஞ் சந்திகி தன்னிற்
கனமுறு விமான மாகிவீற் றிருநதான்
கருத்திலன் புறச்சில காலம்.

(20)

இன்னணங் கதிரோ னிருந்திடுங் காலை
பெழின்மிகுங் கற்பக நாட்டுப்
பொன்னகர்க் கிறையோ னொருதினத் தெம்மான்
பொற்பத சேவைசெய்திடுவா

ஹன்னின னடைந்தான் கயிலைவாழியையோ
 ஹயர்பதம் பணிந்துபின் னிறையோன்
 சன்னிதி தன்னிற் நிகழுமவ் விமானந்
 தணையவன் பார்த்திது பகர்வான். (21)

ஹயநீ யுறையுங் கயிலைவாழியினான்
 னரும்பெற்ற சந்திதி தன்னின்
 மையில்தின் மணிபோன் நிலங்குமவ் விமானம்
 வந்ததெங் கனமென வினவ
 வெய்யவன் முன்னோர் தினத்திடைச் சென்று
 வியன்றிருக் கருவையம் பதியிற்
 ஹய்யபூ சனைசெய் தெமமைவேண் டினனாற்
 . ஹலங்குமெம மருகினித் திருப்பான். (22)

ஆதலா லவனுக் கிவ்விமா னமதா
 யமர்ந்திடத் திருவருள் புரிந்தேந்
 காதலுற் றந்நாண் முதலிது வரையிக்
 கயிலையில் விமானமா யமர்ந்தான
 மேதகு கருவைப் பதிக்களா வனத்தின்
 மேவுநம மிலிங்கத்தின் பாலித்
 திதறு விமானந் தனைக்கொடு சென்று
 சேர்த்துவைத் திடுகுவென் றுரைத்தான். (23)

அவ்விமா னத்தைக் கடவுளர்க் கிறைவ
 னகமிக மகிழ்ந்துகைக கொண்டு
 செவ்விகர் தனது பொன்னக ரடைந்து
 திகழிய ராவதத் தேற்றி
 நவ்விநேர் தடங்கண் ணாமபையர் பல்லோர்
 நடஞ்செய விஞ்சையர் முதலோர்
 திவ்விய ணாம பாடமா முனிவோர்
 தேவரெண் ணிலர்புடை சூழ. (24)

(22) வெய்யவன் குரியன். (23) கொண்டு என்பது கொடு வென
 தின்றது செய்யுள் விகாரம். (24) நவ்வி-மான்.

தெண்டிரை சுருட்டுங் கடன்முழக் கெனவே
 தேவதுந் துபிபல முழங்க
 வண்டியிர் மலர்ப்பூங் களாவன மடைந்து
 வயங்குபால் வண்ணனா கியவெம்
 மண்டர்நா யகன்பா லவ்விமா னத்தை
 யருட்பிர திட்டைசெய் தன்பு
 கொண்டுபூ சித்துச் சகியெனு நறும்பூங்
 கொடியுடன் பொன்னுல கடைந்தான். (25)

கருவைநா யகன்மனங் களித்து வைகுமீத்
 திருவிமா னந்தெரி சிக்கி னிம்மையின்
 மருவுபல் போகமு மறுமை தன்னின்மா
 பொருவறு மோககமும் பொருந்து வாரரோ. (26)

சூரியன்பாவந் தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.
 ஆகச்சருக்கம் 24-க்கு விருத்தம்-811.

பதினெட்டாவது

புன்பூசித்த சருக்கம்.

அறசீர் விருத்தம்.

ஈசனை மன்று ளாடு மிறைவனை யொப்பி லாதா
 ணைசனை யுலகம் யாவு நின்றபே ரொளியை மிக்க
 வாசனை மலர்க்க ளாவின் வரதனைக் கண்டு சும்பன்
 பூசனை புரிந்து பேறு பெறுகதை புகலு வாமால். (1)

வேறு

செம்பவளச்சடைப்பெருமா னுமையமணஞ்செயுவிமையஞ்
 செலுநான் மண்ணே
 ரும்பர்தயித் தியரியக்கர் கின்னரர்கந் தருவர்திற
 லுறுபூ தங்கள்

கிம்புருடர் கலைகாட்டை முகூர்த்தமதி யாண்டு கடல்
கிரிக ளாறு

பம்புரிசா சராயன்மா லீந்திரன்முன் னாயதிசைப்
பால ரெல்லாம்.

(2)

இறைவனுடன் செலக்கனமாய் வடதிசைதாழ்ந் ததுபார
மின்மை யாலே

குறையறுதெக் கணதிசைதா னுயர்ந்ததெனத் திருவுளத்திற்
குறித்து வெள்ளைப்

பிறையொடுவா ளெயிற்றரவு நெடியரசடை முடி க்கணிந்த

நறைகமழ்சந் தனப்பொதியக் குறுமுனிவன் றனைநோக்கி
நவில்வான் மனனே.

(3)

வேறு.

தக்கமா தவத்தோ யிப்பார சமன்செய வேண்டு மென்னின்
மிக்கநீ யேகல் வேண்டு மலதுநா மேகல் வேண்டு

மிக்கணத் தவரு ளுன்னை யொத்தவ ரில்லை யின்னே

தெக்கண திசையிற் சென்று சேர்தீநீ யென்றான் மனனே. (4)

ம.

எனவே யிறைபோ னருளசெய் திடவே

தனிமா தவனார் தமிழ்மா முனிவன்

மனமா துபரோ டுவணங் கிபெமுந்

தினிதா மொருமாற் றமிரம பிடுமால்.

(5)

எந்தாய் வதுனவக் கின்புத் தவ வுலகும

வந்தே தெரிசித் திடநான் வறிதே

யந்தோ வுக்கல்வேன் கொலுனக் கடியேன்

சுந்தா குலமுற் றிடல்சீர் மைய்தோ.

(6)

கருணைக் கடலே கருதற் கரிய

வருமைத் திருமா மணம்ன் பொடுநான்

தெரிசித் தனிந் துதிரும்புவதற்

திருமைப் பிழையென் னெனவெனத் தனனால்.

(7)

(4) இன்னே இப்பொழுதே, (5) சிந்தாதுவாய்மையுடையது.

இருகட புலனு மினிதுற் றிடநீ
புரிமன் றலையன் பொடுகண் டுளமே
யுருகிப் பணியப் பெறுதற் குனதின்
னருளைப் பெறுதற் கறமில் லவனோ. (8)

அகல்வா னவாநா யகனே யழியாச
சுகவா ரிதியே சுருதிப் பொருளே
மிகநீ மணமே வியகாட் சிதனை
யகமே குளிரப் பெறவன் பிலனோ. (9)

அறுசீர்விருத்தம்.

அன்னையே யப்ப னேநல் லறவனே யமுதே செய்ய
பொன்னவர் சடையா யென்னைப் புரந்தரு ளுளது திவ்ய
நன்னய வதுவைக் காட்சி நல்கிடென் றினிது வேண்ட
மன்னுமமமுனியையேநாககி வழுத துவனெமமான்மன்னோ. (10)

இன்புறு மணக்கோ ல்த்தை யிருந்தவக குரிசி லேயநீந்
தென்பொதியத்தினீதான் றெரிசிககச்செய்வேழ்வெய்யோன்
றன்பெரு மார்க்கஞ் செல்ல றடுததுமீக் கொண்டு நின்ற
வன்பினை யுடைய விரத மலைச்செருக ககற் றி மாநோ. (11)

ஆதவன் றனக்கு மார்ககங் கொடுத்தவ ணகன்று மிகக
மாதவர்க கூறு செய்வா தாவிவில வலனென் றோதும்
பாதக வசுரர் மாயும் படி புரிந் தாங்கு வைகு
மேதகு முனிவர் யாாகு நலத்தினை வினைததுப் பின்னர். (12)

நானிலஞ் செழிகக வாங்கோர் நதிபபிர வாகஞ் செய்து
கூனல்வெண் டிறைதோய் கின்ற வ்யாதிரி கூட வெற்பிற்
மேனிறைந் தொழுது தண்பூஞ் செண்பகா ரணிப்ந் தன்னிற்
ருணுறு மாலை யாங்கே யிலிங்கமாச் சமைகது மன்னோ. (13)

சித்தரு முனிவர் தாமுந தேவருந் தினமும் போந்து
பத்தியினோடு போற்றிப் பணிநதிடு மகிமை வாய்நத
வத்திரி கூட மென்ன வறைதருந் திருத்த லத்தி
ணத்தந் தனிவி ரண்டி யோசனை தன்னின் மாநோ. (14)

(15) மால்விட்டுணு. மாலென்னும் பெயர் இன்னிடம் வேற்றமை
யுருபெற்று நின்றது.

கண்ணனு மயனு மற்றைக் கடவுளர் பலருந் தூய
விண்ணவர்க கிறையு நாளும் கிரைநறு மலர்ந் பூசை
பண்ணியேயெமமைப்போற்றிப் பணியயர்முவநதுவைவரும்
புண்ணிய தலம் நாதி புரமென வொன்றுண் டமமா. (15)

அததலந் தீனினீ சென்ற லருமபெற்ற புகழு ஞான
சித்தியு மிகவுண் டாகுளு செழுந்தமி முனைததுந தேர்நத
விததக முனிவர் யாகுகும வேநதென விளங்குந தூய
வுததம முனிவ வேண்டும வரமுனக் குதவு வோமால். (16)

வாகுது மலய வெற்பு வயங்குதென் கயிலை யாமா
லாகையா லாங்குச செலகென் றரனருள புரித லோடும்
பாகுநோ மொழியி னுடன் பாகனைப பணிநது தென்பா
லேகுவான்விடையுமபெற்றவ் விருநதவனெழுநதான்மன்னே.

அகமகிழ்ந தாங்கு நீங்கி யரியகே தாரம வேதம
புகழ்குருக கேததி ரஞ்சாக் காசிசே சயிலம் போற்றிப
பகலவ னோடு சீதப பனிமதிக் கிடைபூ ருக்
மிகவளர்ந் தோங்கி நின்ற விநதமால் வரையிற் போநதே. (18)

மலிசெருக குடைய விநத மலையிலைக கரத்தி னுலே
நிலனுறச செய்து வஞ்ச நிலைபுரி யவுண ராமவிவ
வலனுட னுயர்வா தாவி யென்பவர் தமமை மாய்ததே
யலகின்ன னெறியி னிற்கு மருநதவ ரிடுககண் டுர்தது. (19)

கோகன்னந திருக்கா ளத்தி கோதறுங் காஞ்சி யின்சொற்
பாகுறுந் தமிழ்ச்சீ காழி பழமலை யருணை தில்லை
வாகுறு புகழ்பெற் றோங்கி வயங்குபுள் ளிருக்கும் வேனூர்
மேகமீ துலவு பூகம விரிபொழிற் றிருமா யூரம். (20)

அருடரு மாருந் வேதா ரணியநல் லழகு வாய்ந்த
திருவிடை மருதூர் ஞானந் திகழ்கும்ப கோண நாளும்
பரவுமா லபனும் போற்றிப் பணிதிரு வாளைக் கானல்
விரைகமழ்க்குக்கை வேணி யீனவன் மதுரை மூதூர். (21)

என்னுந் தலங்கள் யாவும் வணம்புநீர் தினிது பேரற்றி
மின்னவீர் சடையோன் வாழு மநாதிமா புரத்தை மேவி
மன்னுபல் வளங்கள் சால வழங்குதிவ் வியமா நன்னீர்த்
தென்னமர் கங்கை யென்னுஞ் சேமமா நதியைக் கண்டான்.

பொருவிலர் நதியைக் கண்ட போழ்தினி லறிவு தோன்றி
யொருவனா லுலகு தன்னைச் சமன்செய வொண்ணுமோவென்
றருமறை முதலா முக்க ணமலனை வினவி டாமல்
வருவது புத்தி யின்மை யாமென மனதிற் கொண்டான். (25)

நதிக்கரை தன்னி லற்றை நாளிர விருநது வெய்யோ
னுதித்திடு காலை யாற்றின் மூழ்கியே யுணர்வி னோடு
மதித்திடு தவஞ்சேர் குமப முனிவரு நெறியி லேவெண்
சுதைச்சிவ லிங்க மாங்கே யருளுடன் றேன்றக் கண்டான்.

காட்டிடை நான மாவோர் துணையுடன் கண்டோர் பாலும்
வீட்டிடு நாதன் பக்க விருநதிடக் கண்டோர் வேங்கை
தாட்டுணை பெயர்த்துப் பற்று மளவினிற் றறுகண் வேங்கை
நாட்டூன் றுடைய கோணக் காண்டலு நடுக்க முற்றே. (25)

போயின கண்டு நின்ற போதமா முனிவ னாங்கு
மேயின நான மாவை வெப்பதோர் வேங்கை சீறித்
துயவெண் சுதையி லீங்கந தோன்றிடக் கண்டு ளஞ்சிப்
பாய்திற மறந்த திர்தப பான்செயன் மகிமை யன்றே. (26)

என்றுமெய் யவ்வு கூர்ந்தே யிறைவனைப் பூசித் தேத்த
வொன்றிய சிந்தை தன்னா லுவநதுதே னுவையுஞ் செய்ய
மென்றருத தனைபு முன்ன விமலநா யகன்றன் பாங்கு
நின்றவக் களவு நானத் தருவென நினைத்த வெல்லாம். (27)

இக்கண நல்கு வேனென் றியம்பியன் புடனே யாங்குச்
செக்கர்மே னியன்றன் பூசைத் திரவிய யினிது நல்த
வக்கணந் தேனுப் போந்தே யளித்தநற் பொருளும், வாங்கி
முக்கண யகனைக் கும்ப முனிவான் பூசித் தானால். (28)

இக்கண-அழகு. (24) சடை-அழகு. (27) துன்ன-நினைக்க.
உன்னவெனவம்பிய ருந்தும். முன்னல் உன்னல்-ஒரு பொருட்டினவி:

அண்ணலே போற்றி முக்க னமலனே போற்றி சீத
வெண்ணிலாத் தவழுஞ் செய்ய வேணியாய் போற்றி துய்ய
தண்ணறுங் களவி நீழ லுறைதனி முதலே போற்றி .
யெண்ணிய வாறு முன்னின் நெனக்கருள் செய்வாய் போற்றி

என்றுந் துதிசெய் காலை யினியபூங் களவின் மேவும்
வென்றிகூர்விடைவல்லோனம்முனிவன்முன்வெளிப்பட்டாங்கே
நன்றுநின் நனக்கு வேண்டும் வரநவி லளித்து மென்றா
ஞென்றிய வுணர்வி னோடு குறுமுனி யுரைக்கு மன்னே. (30)

அண்ணலே தென்பாற் செலகென் றடியனேற் கருளு நாளெவ்
வண்ணம்பூச் சமமா மென்று வினவிட மதியன் நில்வேன்
றண்ணிலாச சடையாய் பூமி தன்னையே சமஞ்செய் கின்ற
திண்ணமென் நனக்கு நல்கத் திருவுள மிரங்கல் வேண்டும்.(31)

அப்பொழு திறைவன் ருனு மருநதவன் நன்னை நோக்கி
பெப்புல னமுநம் முள்ளே யிருக்கின்ற தியாமே யன்பா
லொப்பறு நினது நெஞ்சத துறைகின்றே மாத லாலே
செப்புதற் கரிய தான தென்றிசை சமமா மென்றான். (32)

என்றிறை யவன்றான் செப்ப விருநதவ முனிவன் கூறுந்
தென்றிசைக் கெழுநத போழ்திற் றெரிசித்த தலங்க டம்மி
லொன்றிய வுணர்வு தோனா தொழிநதுபே ரறிவு ஞானந்
துன்றுமித் தலத்தி லெப்தத தோன்றிய வாரென் கொல்லோ

இறைவவித் தலத்தின் பெற்றி யானுணர்ந் திடுமா நின்னே
யறைகுதி யென்ன லோடு மன்பினே டறைகு வானான்
மறையொரு நான்கி னாலு மலசய னாலு மிக்க
நறைகமழ் துளவ னாலு மநியொனா நம்பன் மாதோ. (34)

இந்நகர் தனிலன் புற்றுப் போந்துநம் மிலிங்கந தன்னைப்
புன்னெறி யுடைபா ரேனுந் தெரிசித்த போதி னந்தஞ்
சின்மயங்கிய றுமா நிற்கே தெரிசனை கொடுப்பே மிர்தத்
தொன்னகர் தனிந்கெண் மிப்போர் சுரர்களு யிருப்ப ரன்றே.

(31) - "பூ-பூமி." (34) ஒண்ணு-ஞ்ஞவென. நின்றது-செய்யுள் விகாரம்.
(35) - போந்து-ஞ்ஞ. சுரர்களு-தேவர்கள்.

இக்கடி நகரி லுள்ளோ ரியம்பிடு மொழிக ண்ம்மஞ்
சக்கர மென்ன லாகு மவர்கள்சஞ் சரிப்ப தெம்மை
மிக்கநல் வலம தாக மேவின தொக்கும் யோக
மொக்குநித் திரைதா னன்னோ ருணிலே தனமொப் பாமால்.

வாசனை மலர்கள் சாந்து வனைவது மனத்து ணீங்கா
வாசையி னோடு நம்மை யலங்கரித் ததுவா மென்றும்
பேசறு புகழ்பெற் றோங்கு மந்தமா தலத்தின் பெற்றி
தேசிக முனிவ வேதஞ் செப்புதற் கரிய தாமால். (37)

கத்துதெண் டிரைசூழ் பார்மீ தளப்பருங் காலஞ் செய்த
மெய்த்தவப் பலன்க ளெல்லா மெத்தலங் கனினு மேலா
மித்தலந் தனிற்போந் தோர்நா ளெமைத்தெரி சிக்கி'னெய்நு
முத்தமிழ் முனிவ வின்னு மொழிகுவா மினிது கேண்மோ. (38)

தந்தையைத் தாயை யாசான் றனைத்தமர் களைத்தெய் வந்தை
நிந்தித்தோர் பிறர்தா ரத்தை நினைத்தவர் பிறர்தம் ப்ரான்னைச்
சிந்தித்துக் கவரந்தோர் சைவச் செய்கைவிட்டசைவந்தன்னில்
வந்தவர் நானுஞ் சீவ வதைசெயும் வன்க ணுளர். (39)

அருந்துவ திருக்க வேதா னருந்திடா தருந்தி னோர்கள்
வருந்துறு கேடு சூழ மதுவுண்போ ரறத்தி னுண்மை
தெரிந்திடு மொருவன் செய்த நன்றியை மறந்தோர் திமை
தருங்கொடும் பஞ்ச மாபா தகம்புரிந் தவர்கள் யாரும். . (40)

உரைத்திடற் கரிய சீர்த்தி யுபயமா புரத்தி லின்புற்
றிருப்பவ ரோடு நண்புற் றிருக்கினு மிதயத் துண்மை
பரிக்குநல் லன்பர் தம்மைப் பரிசித்துத் தெரிசித் தானு
முருக்குநன் மொழிக ளன்னோ ருரைத்திடச செய்யுற் றுலும்

அன்பரோ டுரைசெய் தானு மவர்க்குப் சரிந்திட் டானு
மின்புறு கிருபை யாற்றி லிரும்புன லாடி னுலும்
வன்பெரும் பாவ மென்முள் வல்லிரு ளெனவே நீக்கி
மின்புரைசடையாய்ந்தம் வெள்ளிலெழ்ப்படைந் துணர்வார்

திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

சார்திரா யணம்பத் தேகா தசிசகத் திரம்பன் னுல்க
ளாய்ந்தவர் புகழுஞ் சோம வாரதா றரிய மாசி
யேய்ந்தநந் நிகிணு மூன்றி யாகங்க ளிவற்றி னாலே
வாய்ந்திடு பலனிங் கோர்நாள் வதிந்தவர் தமக்குண் டாமால்

நறவொரு படியி ரட்டி நறுநெய்பா னதிரீர் கொண்டே
யுறுதியோ டெம்மை யாட்டு முணர்வுடை யவர்கள் யாரும்
வெறிகம முலங்கல் வேய்ந்த மிளிர்முடி யிமையோர் போற்று
மிறையர சரிமை பெற்றே யிருப்பரெஞ் ஞான்று மாதோ. (44)

இத்தலந் தன்னி லேநம் பூசனைக் கினிமை யாகப்
பத்தியாய்த் துளவம் வில்வம் பதுமமென் கழுநீர் நீலங்
கொத்திணர்க் கொன்றை வாசக் குளிர்கர வீரம் யாவுஞ்
சித்தியாம் படிக்கன் போடு திருநநத வனங்கள் செய்தோர்.

தமக்குறு பலனை யெம்மாற் சாற்றிட முடிபா தன்றே
யெமக்கிள நீரோர் துள்ளி யிதனிடைக் குழம்புச் சந்த
மமைத்தபிடேகஞ் செய்யி னச்சுவமகப்பேறெய்துந்
தமிழ்க்குறு முனிவ விர்தத் தலத்தியல் பின்னுங் கேளாய். (45)

கஞ்சநாண் மலர்பத் தேனுங் கடிமமழ் சுவனைப் போதீ
ரஞ்சக வளமுன் றேனுந் துளவமவ் வளவ தேனுஞ்
செஞ்சவே யெடுத்தன் பாய்நஞ் சிவலிங்கத் தைப்பூ சித்தோர்
விஞ்சநம் மூலக மேவி யருகுவிற் திருப்ப ரன்றே. (46)

அருமறை யவர்க்கே யாத லருந்தவர் தமக்கே யாதல்
பரிவினோ டன்ன மிந்தப பதிதனி லளித்து னோர்க
னொருவுடி துலுக்குத் தேவாண் டொன்றுநங் கயிலை தன்னின்
மருவிவாழ்ந் திருப்ப ரென்றால் விரித்தினி வழுத்த லென்னே.

இந்தயா நகரந் தன்னி லெந்தமங் குவப்ப தாகச்
சின்னையோர்ந் தெயுநா னீங்கோர் திருவிளக் கிடுவ ரென்னி
லந்தயி னொரு ஞானம் பெறுவதற் கைய மில்லை
கன்னுல வியகிச் சேப நதினை யடைந்து மாதோ. (49)

பன்னுநற் பூமி யாவின் பதக்குளம் பளவு நல்கின்
மன்னுபூ வுலக தானம் வழங்கிய பலனுண் டாநு
மிந்நகர்தனிற்செம்பொண்ணைத் திலத்தவிரப்போங்கீந்தாற்
பொன்னொரு கோடி தானம் புரிபலன் பெறுவ ரன்றே. (50)

மன்னிய பலகோ தான மாசிலாப் பூமி தானங்
கன்னிகா தானம் வேள்வி கனவயி ராக்கி யத்தோ
டுன்னுநற் றவஞ்செய் கின்ற பேறெலா முறுவ ரிந்த
விந்ததிப் புனலோர் துள்ளி யேவர்மேற் படினு மாதோ. (51)

சத்தவா ரிதிசூழ் பாரிற் றருமமோ டத்தங் காம
முத்தியும் பெறுவர் சும்ப முனிவகே ணமதி லிங்கம்
பத்துட னூறு சாளக் கிராமஞ்சற் பாத்தி ரநதோர்.
தெத்திருத் தலத்தி லேனு மீந்திடு பலன்கள் யாவும். (52)

வயங்குசீர் மேவு மிந்த மாதலந் தன்னிற் போகது
நயந்தவற் றினிலொவ் வொன்று நல்கினு மடைகு வாரா
லியங்குமா சியமா வாசை யிந்நதி தன்னிற் றேயுந்தோர்
வியன்கொள்சா ஞுப மேவி வீற்றிருப் பார்கண் மாதோ. (53)

திருக்களா வுடையா னென்று சேயருக் கியற்பே ரிட்டோர்
பெருககுறு கதியின் மூவேழ் தலைமுறைப் பிதிர்க ளோடு
மிருப்பரெண் ணரியீ கால மின்னுமொன் றியம்பு ளேமால்
விருப்புறு கரிநிட் சேப னெனுமிரு திருடர் மேனான். (54)

உன்னுமக் களவு சித்தி யுற்றிடும் பொருட்டு நாளு
மன்னுநற் களவைத் தங்கண் மனத்திடை நினைத்துச் சென்று
புன்னெறிச் சோரஞ் செய்து வருவர்பின் போவா ரங்கே
யின்னண மிருக்கு நாளி னிகழ்ந்ததை யியம்பக் கேண்மோ.

சோரமே புரியு மந்தத் துட்டராங் கரிநிட் சேபப்
பேருடை யவர்தங் காலம் பிற்பட முடிவு தோன்றி
யாருயி ரிறக்குங் காலை யந்தகன் றாதர் போந்து
பாவெம் பாசந் தன்னுற் பற்றிட வணுகி ஞரால். (56)

எம்முடைக் கணங்கள் சூழ்ந்தங் கிருந்தது நோக்கி யன்னோர்
மம்மர்நோ யுளத்த ராகி வெருவியே வலியு மேயந்து

தம்முடைக கரத்துப பாசந தனைத்தரை யிடையே விழுத்திப்
பொம்மென்மீண்டுபோப்தென் புலநதனையடைந்தார்மாதோ
அந்தகன் றன்னை தூதரடைநதஃ தறைத லோடுஞ்
சிந்தையி னைய முற்றுச் சித்திர சூத்தர்க் கூவிப்
பந்தவல் வினைக்க னுற்ற பாதக ராயி னுருக்
கிந்தவா றென்கொ லென்ன விபமபுவர் கணக்கர் மாதோ.

கண்ணுத லுறைதா னப்பேர் களிவல நகரா மாங்கே
'நண்ணிய கருணைத் திர்த்த நாமநிட் சேப மாமாற்
றண்ணிய களவி வீழ்ந் றனிமுதல் வைகு மநதப
புண்ணிய நகர்ந திப்பேர் புனைநதத னுலு மன்தோ. (59)

ரித்தியுங் களவு செய்யு நியமத்தாற் களவை யுன்னித
துத்தியஞ் செய்த தாலுஞ் சொல்லுமன் னவர்யாம வைகு
மித்திசைக் குறுவ ரல்ல ரென்றுதான் றருமன் முன்னர்ச
சித்திர சூத்த ராங்கே செபபலுஞ் செவியிற் கேளா. (60)

சண்டனாச் சரிய முற்றித் தலத்திடைக் கடிதிற் போந்து
கண்டனன் பதவிக் கெய்துங் கரிநிட்சே பரைக்கண் னாரப்
பண்டுசெய் சகிர்தத் தாலே பலாக்கனி யொத்தீ ரும்மைத்
தொண்டரென் றறியே னென்று துதிபல புரிநது போனான்.

அன்னவர் தம்மை நந்த மடியினை போற்றி நாளு
மன்னிவாழ்ந் திருக்கு மாறு வயிரவ னிடத்தன் னர்தந்
துன்னரும் பாவ நீக்கித் துவாரகா வலரா வைத்தே
மின்னுமித்தலத்தின்பெற்றி யிசைத்திடமுடி யாதன்றே. (62)

உத்தம முறுமெப்பா ஞான முனக்கினி துதிக்கப் பெற்ற
தித்தல மகிமை யாமா லென்றருந் தவத்தின் மிக்க
முத்தமிழ் முனிக்குத தோற்ற முடிவிலா னயன்மாற் கெட்டா
வித்தக னுரைத்தான் பின்னர்க் குறுமுனி விளம்ப லுற்றான்.
ஐயனே யுடிய னேனின் னருட்டிரு மணக்கோ லங்குண்
டுய்யுமா றருளல் வேண்டு றென்றினி துரைத்த லோடும்
பைபா வணிக் வேணிப் பதபதி பதரும் புரிந்
செய்யந் தவத்தின் மேலாஞ் செழுந்தமிழ் முனியை நோக்கி.

(58) பெ ருருதாசுலகி - இயலபின் விகாரமு மென்னுமவியான்
விகாரமாயின. (61) சண்டன-துயன்.

மேடசங்.கராந்தி யோடு பிரதமை மிகுபொன் வாரங்
கடிய தினத்தி லார்க்குங் கூறுதற் கரிய தாய
நீடுசர்ப் பொதியந் தன்னி னீமன மகிழ்ச்சி மேவத்
தேடரு மணக்கோ லத்தின் றெரிசனை கொடுப்போ மென்று.

ஈசனு முரைக்க வாங்கே யிருந்தவ முனிவ னன்பாய்
வாசமா மலர்ப்பொற் றுனை வணங்கியே விடைகொண் டேகித்
தேசிகக் குடுமி வாய்ந்த திகழ்திரி கூடந் தன்னிற்
காசிப்பூந் துளவ மாலைக் கடவுள்வீற் றிருக்கக் கண்டு. (66)

அந்தமா தவனை யீச னாகவே யமைத்துப் பின்னர்ச்
சின்தையாற் றியானஞ் செய்து திருக்கும் று லாவென் றேதி
யெந்தநா னினுமே போக மோக்கமெவ் வுயிர்க்கு நீதான்
றந்திடல் வேண்டு மென்றத் தலத்தினை வலங்கொண் டேத்தி.

அத்தல நீங்கிச் செண்ப காடவி மார்க்க மாசு
முத்தமிழ் முனிவன் சிந்தை முன்செலக் கடிதிற் போந்து
வித்தகன் மணக்கோ லத்தை வியப்புறக் காணும் வண்ணஞ்
சித்தமவைத் தன்பி னோடு தென்பொதி யத்திற் புக்கான். (68)

என்னுமிக் கதையைச் சூத னிரைத்தலு பினிது கேட்ட
மன்னுமா தவத்தி னோதா மனமகிழ் வெய்தி ஞான
நன்னெறி முனிவ வந்த நற்றல மகிமை கேட்டெம்
புன்னெறி யொழிய வின்னும புகலெனப் புகல்கின் றானல். (69)

அகத்தியன் பூசித்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆசருக்கம் 25-க்கு திருவிருத்தம்-880.

பத்தொன்பதாவது

இந்தியன் வேள்விச் சருக்கம். -வீ-

அறசீர் விருத்தம்.

மந்திர முனிவர் வாணோர் வணங்குதென் னருவை பெண்ணுஞ்
செந்திர வகலாச் செல்வத் திருநகர் தன்னிற் போந்து
சந்திர வுலகை யானுந் தனிப்பெரு வயிர னாட்டைவாய்
யிரிசு னினிது வேள்வி யிவ்வுதிப கதைபுச் செல்வாம் (1)

(66) எச்-குற்றம். (1) சந்திரன்-பொன், வயிரவான்-வச்சிரையுதம்.

மகபதி யொருநாற் கோட்டு வாரண ஆர்தி யானோன்
செகமகிழ் வுறவோர் வேள்வி செய்திடக் கருதி யேதான்
றகவுறு குரவ னென்னச் சாற்றுபொன் னிடத்திற் போந்து
பகருவான் பரிவி னோடு பதம்பணிந் தெழுந்து நினறே. (2)

பண்டயன் வேள்வி யொன்று தொடங்குநாட் பதக னென்னுந்
திண்டிற லுடைய தக்கன் செருக்குட னுரைத்த சொல்லால்
வண்டியிற் கடுக்கை வேய்ந்தோன் மனமுவப் புறவே யந்த
முண்டகத் துறையும் வேதன் முற்றுவித் திலைவ் வேள்வி. (3)

நான்முகன் வேள்வி நீங்கி நாட்புல கழிந்த பின்னர்த்
தானரு ளில்லா வேள்வி யியற்றினன் றகக னநநாட்
டேனமர் மொழியாள் பாகச் செம்மலுக் குவப்பி லாமற்
போனதா லந்த வேள்வி புன்னெறித் தக்க னோடும். (4)

காதலா லிந்நாண் முக்கட் கடவுளுக் குவகை யெய்த்
வோதரு மகந்தா னொன்று முடிப்பதற குன்னி னேனால்
வேதநன் னூலிற் கூறும் விதிமுறை யின்ன தென்று
மேதமில் வேள்வி செய்கு வதற்கிட மின்ன தென்றும். (5)

வகுத்துரை செய்க வென்று மகபதி புகற லோடு
மிகக்கரு ணையின னோக்கி விளம்புவான் வியாழப் புத்தேண்
மகத்தினில் விரும்பப் கூர்ந்து வந்ததான் மகிழ்ந்தே நீதா
னகத்திலன் புற்றெம் மீச னருளினைக் கருதி மாதோ. (6)

திருந்திய மகேச யாகஞ் செய்திடல் வேண்டும் யாகம்
புரிந்திடற் சூரிய தானங் கேட்டிரீ புகலு வேமாற்
பெருந்தட வரைகளீசன் பிறங்குநற் றலங்கண் மேன்மை
பொருந்துறு நதிக னோடு புண்ணிய வனங்க ளாமால். (7)

என்சீர் விருத்தம்.

எனவுரைத்துப் பின்னர்த் வேள்வி செய்தற்
கையந்தபல விதியனைத்து மியம்பக் கேட்டுத்
தனதுமன மிகக்கனித்து வேள்வி செய்யத்
தக்கவொரு தலமெனஞ்ஞச் சாத்து கென்று

(2) பொன்-வியாழம், பரிவு-அன்பு.

வினவினனப் பொழுதமர் சூரவன் சொல்வான்
வெய்யமனத் தக்கன்மக சாபந் தீர்த்த
கனமுறுந் றலமடைந்து செய்யின் முக்கட்
கடவுடிரு வுளமிகவுந் துளிக்கு மாதோ. (8)

அந்தநக ரதனினீ யடைந்தன் பாக
வரியமகம புரிதியென வறைத லோடு
மிந்திரனு மனமகிழ்நது தேவர் சூழ்ந்தந்
கிருபாஹு நெருங்கிவா விருமை சேர்வெண்
டநதிமிசை யிவ்நதுயிரை வாகப் போந்து
தனக்குரிய வேள்விஞ்சுந் தகைமை யெல்லாம்
புரதிதனி லுணர்நதுபெரும் புகழ் நாதி
புரமடைநது மனவொருமை பூண்டு மன்றோ. (9)

எண்ணரிய கருவைநகர்ப் பெருமான் றன்னை
யிதபமதி விருத்திமக மியற்ற வெண்ணி
விண்ணுலகத் திடைமருவு மிமையோர் மேன்மை
மிககதவ மாமுனிவர் திக்குப் பாலர்
பண்ணமரு மருமறையோர் நெருங்க வாசான்
பகர்நதிடப்பன் னிருவருடம் வேள்வி செய்து
புண்ணியன்பால் வண்ணனருட் செல்வம் பெற்று
நகுடன்முன்னு யவர்பகையைப் போக்கி யாங்கே. (10)

அயிராணி பொடுமருவி மகிழ்ந்தெஞ் ஞான்று
மகல்விசும்பு முழுதாளு மரிய செல்வம்
பெயராத படிபெற்று வாழ்ந்தா னநதப்
பெருங்கருவைத் தலமகிமை பேசற் பாற்றோ
கயிலாய மாசுமது வெனவே சூதன்
கழரிடவப் பொழுதுமனங் கனிந்து சீர்த்தி
யுயர்மாமெய்த் தவமுனிவர் காம தேனு
வுற்றிடுமச் சாபமின்னு மொழியா தென்னே. (11)

கூறுதியென் னுளமுருகிப் புலன்க ளொன்றிக்
குலவுசிர மீதிருகை குவித்துக் கண்ணீ
ராறொழுக மெய்புளகித் தார்வ மோடு
மாங்குவின விடுங்காலை யமுதம் வாயி

(9) வெண்டந்தி-வெள்ளையாணை. இவர்து-ஏறி. (12) ஆரெழுக்-
டவமைத்தொகை. ஆறுபோலொழுக் வென்பது பொருள் கண்ணிராறென்
றுஞ் சொற்றொடரில் கண்ணிராகிய ஆறு எனப்பெயர்ந். கொள்ளின்
டருவகமாம்.

ஹரிவழி வதுபோல வவரை நோக்கி
 யுமக்கனை யுரைக்குதுமென் றுவகை கூர்ந்து
 வீற்பெறுந் தவமுனிவர் பெருமா நென்ன
 விளங்குபுகழ்ச் சூதமுனி விளம்பு வானால். (12)

இந்திரன் வேள்விச்சுருக்கம் முற்றிற்று.
 ஆகச் சுருக்கம் 26-க்கு விருத்தம்-892.

இருபதாவது
 காமதேனு மக்கட்பேறு பெற்ற சருக்கம்.

அறுசீர்விருத்தம்.
 ஏடவிழ் மலரின் மேவு மணநிகர்த் தெண்ணி லாத
 நீடிய வுலகம் யாவு நிறைகளா விசைன் றன்னைக்
 கேடில்வான் சுரபி யன்பாற் கிளர்தவமியற்றி முன்னாட்
 பிடுறு மக்கட் பேறு பெற்றவோர் சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

எழுசீர்விருத்தம்.

மேலை நாளரிய காம தேனுமழ
 விடைத னைத்தழுவ வேண்டியே
 புல வாயுதனை நோக்கி யெண்ணரிய
 கால மாதவசு பண்ணலுங்
 கால காலனஃ துணர்ந்து நேயமுறு
 காம தேனுவின்கு நேபசங்
 கோல மேவுபர தேவி யோடினிது
 தோன்றி னானுவகை கூரவே. (2)

நீத வம்புரிவ தியாதெ னக்கருனை
 யுற்று நின்மலனு ரைத்திடக்
 கோதி ளாவுனது விடையின் மீதுமயல்
 கொண்டு சிந்தைமெனி வுற்றுளே

ஐத லாலநுள்செய் ண்டடைய யானையு
மாறெ னக்கபிலை கூறலுஞ்
சீத ரன்கமல வேத னூரிய
தேவ தேவனுரை செய்குவான். (3)

தேனு வேவிடையின் மேன மைத்தெரிசு
னஞ்செய் நாளுனது சிந்தையே
தானு வப்படையு மாறு னக்குவர
மீது நாமிகேது சரதமென்
நுனு டைக்கடவுள் கூற வச்சுராபி
யரிய வுன்றெரிசு னத்தையே
நானு நப்பெறுவ தெந்த நாள்கருணை
நாத னேயெனவு ரைத்ததால். (4)

இறைவ னத்துணையின் முறுவ லித்துவிரை
வினிலு னக்கெழுது தெரிசுனை
யுறுமெ னக்கழுறி யொளிகொ ளக்கயிலை
தனிலு வப்பிடுனாடு மேவியே
கறைமி டற்றன்மழ விடைத னிற்சிறிது
கால மேகியபி னுணர்விலாச்
சிறுவி திப்பதகன் வேளீவி புக்கபல
தேவர் சாபமுற மேவுநாள். (5)

அவ்வ யிற்சுராபி யெவ்வ முற்றமக
மதில ரும்பிழைசெய் தனமெனக்
கவ்வை யுற்றவணி ருந்து நாதனுயர்
கயிலை மால்வரைய டைந்தபின்
வெவ்வி டத்தரவ வேணி யீசுனைவி
ருப்பு டன்றொழுதி ருந்ததா
லெவ்வு யிர்க்குமருள் செய்து காக்குமெம
திறைவ னங்கெது ணர்ந்தரோ. (6)

தொக்க சீர்கொள்குண தேவ ரைக்கடிது
 கூவி யேயருள்கு ரந்துரீர்
 தக்க வக்கபிலை யைக்கொ டிங்கணைமி
 னென்று ரைக்கவவர் தாழுமே
 மிக்க வோகையொடு சென்றழைக்கடியர்
 வெள்ளி மால்வரையின் மேவியே
 யக்க ணிர்தவிறை யோன டிக்கமல
 மன்பு டன்பரவி நின்றதால். (7)

அப்பு வேணியன்வி டைக்கு நற்கரடி
 யைச்சி றந்தமண மாற்றியே
 தப்பி லாதகபி லையையு மந்தவிடை
 தனையு மனபினொடு நோக்கியே
 யொப்பி லாதகபி லாய மால்வரையி
 னுத்த ரத்தினிடை யுள்ளதோ
 ரப்பெ ருந்தனிவ னத்தி லெய்தியவண்
 வாழ்மி னென்றருள்செய் தானரோ. (8)

அறுசீர்விருத்தம்.

கயிலைவட பாஸிடப வனமெனப்பேர் துலங்கவவண்
 கருதி நோன்பு
 பயிலுமுனி வரர்வடிவம் பூண்டுகர பிடிமவிடையும்
 பன்ன ளாகச்
 செயிரதுமின் புறமருவி யிருந்தனபின் மகவின்மை
 தேர்ந்து முன்ன
 ளையிலொருமுன், நெரித்தபிரா னிருக்குநெடுந் திருக்கயிலை
 பெய்தி மாதோ. (9)

நீறுலவுந் திருமேனி நிமலனிநு பதமிறைஞ்சி
 நிகரி லெந்தாய்
 தேறமதி யுற்றுநின்பாற் சந்ததமன்புறுதவத்திற்
 சிறந்த மக்கட்.

பேறுதரல் வேண்டுமென வேண்டலுமல் வேல்வையிலெம்
பெருமானுங்குக்
கூறுதும்பாங் கேண்மின்மகப் பேறுபெறக் கருதினெனக்
கூறு வானால். (10)

வாசமலர்க் களாவனத்தின் மருங்கமுதா கலமென்னும்
வரையின் மீது
தேசுறுதுங் காற்குளம்பு பதித்ததிலுண் டாகுமுயர்
தீர்த்தந் தோய்ந்தவ்
வாசின்மலர்க் களாவினிழ லுற்றவருட முறிதனையோ
ராண்டு நீவிர்
பூசனைசெய் திடுமின்மகப் பேறுதமக் கீதுமெனப்
புகன்றான் மன்னோ. (11)

சருப்பமணி வேணியன்கு நியவாறு சென்றமுதா
சலத்திற் சேர்ந்தப்
பருப்பதமேற் திருப்பதத்தின் ருளம்பாற்றோற் நியதீர்த்தம்
'படிநது மேலார்
திருப்புகழ்சே ரநாதிபுரத் தலத்துறைசு வேதநிறச்
சிவலிங் கத்தை
விருப்பொடுபூ சித்தோராண் டிருநதனவச் சுரபியுநல்
விடையு மாடோ. (12)

மிக்கமனத் தன்பினுட னிங்ஙனம்பூ சித்திருக்கும்
வேலை தன்னி
லக்களவி னிழற்பெருமான் ரோன்றிமகிழ்ந் தெமக்குநிக
ராகுந் தூய
மக்களளித் தன நுமக்கு தும்மாலுண் டாகியவிம்
மாதீர்த் தங்க
டொக்கபுக ழிடபதீர்த் தந்தேனு தீர்த்தமெனத்
துலங்கு மாலோ. (13)

உகப்புறவிவ் விருதீர்த்தங் களிற்படிந்தோர் பெருஞ்செல்வத்
துடனின் பங்கு
ளிகத்திலடை குவரவாசெய் பாவமெலா மிரவியின்முன்
னிருள்போ நீங்கு

மகப்பெறுவர் மறுமையிலிந் திரபோக நுகர்ந்துபின்னர்
 வாழ்வார் நந்தஞ்
 சுகப்பரம பதத்திலிருந் தெனவுரைத்து மறைந்தனனத்
 தோகை யாகன். (14)

ஆவலுடன் றம்மிடஞ்சேர்ந் திடமுந்தே னுவுமகிழ்வுற்
 றணைந்து வாம
 தேவனென்று முயர்வாம தேவியென்றுங் கபிலனென்றுஞ்
 செகத்தோர் போற்ற
 மேவுபுகழ்க் கபிலையென்றுஞ் சொலுநான்கு மக்கடமை
 விரும்பி யீன்று
 மாவடிவேற் காரன்றாத பதந்தொழுவந் தனகயிலை
 வரைக்கு மாதோ. (15)

வன்னமதிச் சடையுடையான் கபிலனைப்பா தலத்திலுநல்
 வாம தேவன்
 றன்னையய னுலகிலுமவ் விடையெந்நி யிடத்திலுமுத்
 தமதே வாவைப்
 பொன்னுலகத் திலும்வாம தேவியையுந் கபிலையையும்
 புவன மீன்ற
 அன்னியிடத் திலுமடைந்து வாழ்கவென வுரைத்தனனக்
 கால மன்னோ. (16)

மானமுருகு கரதலத்து வளளளரு மலாபபதத்தை
 வணங்கிக் குரம
 தேனுவுரைத் திடுமெந்தாய் தக்கன்மகத் திடைவினைந்த
 தீய சாபந்
 தானகல்வ தெந்நாளென் றனக்கருள்செ யெனவுரைக்கத்
 தயவு கூர்ந்து
 கூனலினம் பிறையணிந்தோன் தேனுவினமா முகனோக்கிக்
 கூறு வானால். (17)

தக்கன்மகத் திடைநம்மாற் சபித்தகுபே ரனுமன்னோன்
தனியில் லாளு
மக்கருவைத் தலத்திடைக்கத் தூரிகளாத் தோன்றியவ
ணமரு நந்த
மிக்கவருட் குறிக்குநர் தம்புண்புண் ணியபலத்தால்
விரும்பு போகந்
தொக்கசுகத் திரயுகமட் டயனுலகிந் திரனுலகிந்
றுய்த்து மாதோ.

(18)

பின்றுவா பரயுகத்தி னிறுதியிற்றென் கருவைநகர்
பேணி யாளும்
வென்றிபெறு வீரசிகா மணிவழுதி சுதனெனவும்
விளங்குஞ் சென்னி
தன்றிருமா மகளெனவு மவதரிப்பார் புலையெனெத்
தக்கன் றோன்று
மொன்றுபச வெனவுதிப்பாய் நீயுமந்நா ளகன்றிடுமா
லுனது சாபம்.

(19)

(வேறு)

எனவுரைத் தனெனன் றந்த விரும்புகழ்ச் சூதன் கூற
மனமுவர் தினிது கேட்ட மாதவர் வணங்கி யெந்தா
யினமுமத் தலத்தினி காதை யுரைத்தரு ளென்று வேண்டத்
தனதுள மகிழ்ந்தச் சூத முனிவான் சாற்று வானால். (20)
காமதேனு மக்கட் பேறு பெற்ற சருக்க முற்றிற்று.
ஆகச் சருக்கம் 27-க்கு விருத்தம்-912.

இருபத்தொன்றுவது
ஆரிய னுலயஞ் செய்த சருக்கம்.

கலிவிருத்தம்.

-தி-

கூரிய வான்விழிக் கோதை பங்கினன்
காரியல் கந்தரக் கருவை நாதனுக்

(18) சகத்திரம்-ஆயிரம். நரத்தம்-கத்திரி. (19) வழுதி-பாண்டியன்.
சென்னி-சோழன்.

திருக்கருவைத் தலபுராணம்.

காரிய னுலய நகர மைத்தேதார்
சீரிய கதைசிறி தெடுத்துச் செப்புவாம்.

(1)

எழுசீர் விருத்தம்.

ஷிரைமலர்ப் பிரமர் மூவாச்சென் றதன்பின்

மேவிய பிரமனு ளதனி

லிசைவத மனுவா மேந்தலின் காலத்

திருபதாஞ் சதுர்யுக மவற்றுள்

வரைதரு திரேதா யுகநதனிற் சத்தி

மலையமா மிருவரை நடுவிற்

புரைதவிர் மணவூ ரெனுநதிரு நாமம்

பொருந்துறு நகரமொன் றுளதால்.

(2)

அநதநன் னகருக் கரசெனச் சிரமே

லழகுற மணிமுடி புனைநது

சந்ததந தனது பெயர்ப்பொருட் கேற்பத்

தறுகண்மே வலர்தமை யடக்கி

யெந்தனா லமுநதன் குடைநிழ லிடைவைத

தினிதர சாண்டிருந தனனூல

விநதைசேர் கனக வரைப்புயத் தினனோர்

வீரபாண் டியனெனும் வேந்தன்.

(3)

வேந்தர்வேந் தெனும்வ் வீரபாண் டியன்றான்

விறன்மிகு சேரலனீன்ற

பூந்திரு வெனவே யுலகெலாம் வியந்து

போற்றுபே ரழகுறு மிநது

காந்தையென் பவனாக் காந்தையாக் கொண்டு

காமனு மிரதியு மெனவச

சாந்தணி முலையா ளொடுகலந் தருமைத்

தனையரோ ரிருவரைப் பயந்தான்.

(4)

பாரொலா ழகிழத் தானினி தீன்ற

புலருக் கன்புட னிராச

ஞான ரியனென் றியற்பெயர் புனைந்து

~~கருவைத் தலபுராணம் வளர்த்தான்~~

~~(4) கருவைத் தலபுராணம் வளர்த்தான்.~~

சீருறும் வடிவாற்கல்வியாற் றிதலாற்
சிலைமத னனுமனந தனுமக்
கூரிய வடிவேற் சுகனுமொப் பெனுவக்
குமரரு மிகவிளங் கினரால்.

(5)

அழகேர் விருத்தம்.

அததகைப குமரின்முத தோணையிள வரசெனவே
யமைத்துப் பின்னர்ச்
சுத்தபதம ரேகைசங்க ரேகைமுத விலக்கணங்க
டோன்ற லாலே
யெததலமும் புரக்குமிறை யவனாவா னிவனெயென்
றெண்ணி யந்த
வுத்தமனா மிளங்குமான் முகநோக்கித் தந்தைசிந்தை
புவநது சொலவான்.

(6)

எழுசேர் விருத்தம்.

என்றிரு மதலா யொன்றியம் புவல்கேண்
மலயமென் றொருமலை யிறதத்
தென்றிசை யுளதவ் வரையினுத் தரத்தோர்
றிகழ்திரி கூடமென் னுரைக்குங்
குன்றமொன் னுளதக் குன்றினுத் தரத்தோர்
குன்றுரக் கியமென வுளதப்
பொன்றிகழ் திரிகூ டத்தின்கீழ் திசையிற்
பொருநதுமோர் கிரியுள தம்மா.

(7)

அக்கிரி யமுத கிரியென வுரைப்ப
ரவற்றிடை நதிகண்மா வனங்கண்
மிக்கபன் னகரங் களுமுள வாங்கே
மேவுபன் முனிவரர் மறையோர்
செக்கர்வான் சிகைக்கா ருடற்றிணி யரக்கர்
தியவே டவர்முதற் பலராற்
அக்கமுற் றுளராங் கேகியன் னவந்தந்
துயரெலாம் வேரடிக் களைந்து.

(8)

ஆங்குநின் கருத்துக் கிசைந்தவோ ரிடத்தி
 லழகுறு நகரமொன் றமைத்து
 நீங்கருங் கருணை மிகப்படைத் தந்த
 நிகரறு தெக்கண நாட்டைப்
 பாவகுடன் புரந்தங் கிருவெனப் பகரப்
 பார்த்திவன் புதல்வனன் பொடுகேட்
 டோங்குதென் னாட்டை நோக்கின னெழுந்தா
 னுவகைதன் னுளத்தெழுந் திடவே.

(9)

துங்கமா மணித்தேர் துளைநெடுங் கரமாத்
 தூரகதம் பதாதியென் றுரைக்கும்
 பொங்குநால் வகைய படைக்கடல் சூழப்
 புனைமணி முடிமிசை நிறைந்த
 திங்களங் கவிகை நிழற்றவாத் தியம்பஃ
 றிரைக்கடன் முழக்கென முழங்க
 வங்குநின் நெழுந்து போந்துநல் வளங்கூர்
 தென்றிரு வாலங்கா டடைந்தான்.

(10)

தென்றிரு வாலங் காடெனும் பதியைச்
 சேர்ந்தபோ திரவீதான் மேலைக்
 குன்றிடைச் சார்ந்தா னெவணினி நகராக்
 குதுமெனு நினைவொடு வேந்த
 னன்றிர வந்தப் பதியிடை வைக
 யருந்துயில் புரியுமவ் வேலை
 மன்றினா டகஞ்செய் யெம்பிரா னந்த
 மன்னவன் கனவிடை வந்து.

(11)

ஒருமறை யவன்போ னின்றமன் னவநீ
 யுளம்வருந் தற்கவிப் பதியிற்
 கருதுதெற் கிருயோ சனையிற்சக் கியமான்
 கனவரை யுளத்தி னின்று

(9) பார்த்திவன்-அரசன். (10) பல்திரை யென்னுஞ்சொற்றொடர்
 பஃறிரையென நின்றது. புணர்ச்சிவிசாரம்.

வருமொரு கருபா நதியுள தந்த

நதியின்றெற் குளதுநல் வாசந்
தருகளா வனமவ வனத்திடை யொளிகூர்
தனிச்சிவ விங்க்மொன் றுளதால்.

(12)

இவணிநுந் தந்தக் களாவனத் திடைநீ

யெய்துக வெய்துமப் பொழுது
தவமிகு பொதிய முனியவண் வருவான்
சாற்றுமம் முனிமொழி வழியே
புவகையுற் றெனக்கா லயமமைத் தந்த
வயர்மணிக் கோயிலின் வடபாற்
புவனம்யா வையுமே யீன்றவொப் பனைக்குப்
புரிகநீ யாலய மாதோ.

(13)

மிக்கவா லயமாங் கியற்றிப்பின் னெனது

விமலமா விலிங்கத்தின் வாயுத்
திக்கினிட் சேப நதிப்புன விடையே
சிராவண விம்பமா வருக்கொண்
டிக்குவ லயத்தோ ரறிவுறு தமிழ்வுற்
றிருக்குநந் தேவியை யினிநீ
யக்குளிர் புனனின் நெடுத்தியற் றுகவவ்
வாலயத் திடைப்பிர திட்டை..

(14)

என்சீர் விருத்தம்.

சிகரநெடு மேருவென வோங்கு செம்பொற்

சிகரியொடு மணிமாடந் திகழ்ந்து தோன்று
நகரமழ குறவமைத்தொப் பணியென் றோது
நாயகிக்கு மெமக்குமவிழா நடத்தி யாரும்
பகரரிய பெருஞ்சீர்த்தி யொடுதென் னுட்டிற்
பரராச ரெவருமிகப் பணிந்து போற்ற
நிகரறுசெங் கோலோச்சி வாழ்க வென்று

நிகழ்த்திமறைந் தனனெமையா ணிமலன் மாதோ. (15)

அறுசீர் விருத்தம்.

துங்கவேன் மன்னர் கோமான் றுயிலுணர்ந் தெழுந்தா னந்தச்
செங்கதி ரவனுங் கீழைத் திசையினின் நெழுந்தா னற்றைக்

கங்குலி விடைத்தான் கண்டுகனவையே கருதிநெஞ்சிற்
பொங்கிய வுவகை யுந்தப் புறப்பட்டா னவனின் தம்மா. (16)

சிந்தையி னுவகை யோடுஞ் செறிந்தபல் படைக் கோளும்
வந்துபூங் களாவ னத்தை யடைந்தனன் மறுவில் லாவக்
கந்தமார் வனத்தைக் கண்ணிற் கண்டவப் பொழுதே யந்தச்
சந்தணி தடந்தோண் மன்னன் மறந்தனன் தன்னை மாதோ.

மன்றவவ் வனத்திற் தன்னை மறந்தவன் சிறிது நேரஞ்
சென்றபின் கனவி லீசன் செப்பிய வாறத் தென்றற்
குன்றவன் வருநா னென்றே விவிங்கமெங் குளது கொல்லோ
வென்றுதன் னுளத்தேயெண் ணிந திகைத்தன னிருந்தான்
மன்னோ. (18)

இன்னணர் திகைத்து வேந்த னிருக்குமவ் வேல்லை தன்னிற்
பன்னகா பரணன் வேந்தன் கனவிடைப பகர்ந்த வாறே
மன்னனெஞ் சுவப்ப வந்து தோன்றினுன் வயங்கு சோதிப்
பொன்னக ரிமைமோர் வேண்டப் புணரிநீ ருண்ட மேலோன்.

வந்தவம் முனிவன் பாத மலர்திரு முடிமேற் கொண்டு
சிந்தையின் மகிழ்வுற் றன்னோன் செப்பிய வாறே யன்பா
யந்தநற் களாவனத்தை யழகுறத் திருத்திப் பின்ன
ரெந்தைபால் வணரா தற்கு மிறைவியொப் பனைக்கு மாதோ.

சிற்பதா லதனிற் கூறும் விதிகளிற் நிறம்ப லின்றி
நற்பெருந் கனகத் தாலு நவமணித் தொகுதி யாலும்
பொற்புறப் புணந்து பல்கோ புரங்கனோ டிலங்கித் தோன்று
மற்புத மேவு கோயி னியற்றினு னரசன் மாதோ. (21)

தன்னக மகிழ்ந்து கோயில் சமைத்நபின புவனந் தாங்கும்
பன்னக வரச னாலும் பகரஞ் சிறப்பு வாய்ந்த
நன்னக ரியற்றி னான லனகைமா நகரு மந்தப்
பொன்னக ரமுமே நாண முற்றிடப் புரிந்து மாதோ. (22)

வரிசிலை மதனு நாணும் வணங்கினு வாய்ந்த வந்தக்
சூரிசிலா ரியன்றா னின்பங் காந்துவிற் றிருப்பா னவ்வுருக்

கரினீக் காண்கிச்சிற் காண்கமால் வரையி னென்தும்
புரிசைகுழம் திலங்கு செம்பெண் மானிகை புரிவித் தாலால்.

முரதைமுத் தமிழை யெல்லா னுனிய முனிவர் கோமான்
சிரதையின் படிபொற் கோயிற் திருநகர் யாவுஞ் செய்து
நின்றையி னமைச்சு ரோடு நீன்பெரும் படைக னோடுந்
தந்தையை வேந்தர் வேந்தன் முண்டுவர் வழுத்தான் மன்னோ.

நறுமலர்த் தருவி னீழ் னண்ணுமிந் திருவஞ் சேகதி
யுறுமணி மவுலித் தேவர் யாவரு முளத்தின் மேவு
மறுபகை யனைத்தும் மென்ற முனிவரு மன்பு கூர்ந்து
குறுமுனி நினைக்க வாங்கு வந்தனர் குழையினால். (25)

வந்தவிந் திரன்முன் னாய வானவர் முனிவர் நேயத்
தந்தைதென் பொதிய மேவுந் தமிழ் முனி யவரோ டெய்தி
யந்தான் ன்னியின் மூழ்கிக் கரந்துறை யுழை தன்னைச்
சுந்தரப் புனலி னின்று தோற்றுவித் தங்கு மாதோ. (26)

குருமணி சூயிற்றுஞ் செம்பொற் கோயிலிற் கொணர்ந்தி யாரும்
பெருமகிழ் வற்றுப் போற்றப் பிழைட்டை புரிந்து பின்னர்
மருமலர்க் களவின் வாழ்பால் வண்ணநா தனையு மந்த
வருமறை புகழொப் பில்லா வடபிகை தனையு மன்னோ. (27)

கதிதரும் புகழ்நிட் சேப கங்கையென் றுறைக்குந் தூய
நதியிடை மூழ்கித் திவ்ய நறுமலர் கொழுநீர்செதுத்
துதிபுரிந் திறைஞ்சி னுனித் தொல்லுல கனைத்து மேயோர்
மதிநெடுங் குடைக்கீழ் வைத்துப் புரந்திடு மன்னர் மன்னன்.

சிரதையி னினைத்தான் பின்னர்த் திருக்களா வுடையா னுக்குஞ்
சுந்தரி யெனுமொப பில்லாத் தூயநா யகிக்கு மீங்கு
விரதைகொள் புதிய மன்றல் விழாநடத் துதுமென் றந்த
விந்திர னகர மேபோ லெழினகர் புனைந்து மன்னோ. (29)

வேறு.

சீதமுதிற் றெனியெனவர்த் தியங்கள்பல முழங்கமிகச்
சிறந்த வேத

சீதமொலித் திடவரம்பை மாத் திரு நடமுனற்றன்
கிளரு நல்யாழ்க்

(28) கரினாதம். (27) குருந்தம். மருமலர். (29) நினைத்து
அலங்கரித்து.

கோதறுநா ரதன்முதலோ ரின்னிசைபா டிடப்புவிழிற்
 குலவும் யாருங்
 காதலுடன் கண்டிருகண் களுமிதயங் களுமிகவுங்
 களிக்க மாதோ. (30)

செப்புமொரு சுபதினத்திற் சிறப்பொடுநல் வதுவைவிழாச்
 செய்து பின்னர்த்
 தப்பறுவா ரணவாசித் தலமறையோ ரெனுமாதி
 சைவர் தம்மை
 யப்பதியில் வரவழைத் துத்திருக்களா வுடையாளை
 யகில மீன்ற
 வெப்பனையைப் பூசனைநன் குஞற்றிடச்செய் தனனிதய
 முவந்து மன்றோ. (31)

முனிகொளயிற் கரவீர பாண்டியமன் னவனிமையோர்
 முனிவ ரென்னு
 மனைவருமவ் வாரியன்பொன் மனைபுகுந்து பொன்னுலகத்
 தரசன் கைபாற்
 புனைமணிமா முடிசூட்டித் தென்னாடு புரந்திருநற்
 புகழோ டென்று
 நனையயிழ்தார் மன்னவனை வாழ்த்தியவ ருறையுமிட
 நணுகி னாரால். (32)

செம்பொன் மாமுடி வீரபாண் டியனெனுஞ் செம்ம
 லும்பர் மாதவ ரனைவருஞ் சென்றபி ணுயர்வாங்
 சும்ப மாமுனி திருக்களா வனத்திலங் குரித்த
 வெம்பி ரான்றிருச் சன்னிதி யெய்திநின் றியம்பும். (33)
 அறுசீர் விருத்தம்.

மன்றினடம் புரிந்தசெழு மாமணியே யருட்கடலே
 மறைக்கெட் டாம
 னின்றதனிப் பழம்பொருளே மலர்மணம்போ லுலகனைத்து
 நிறைந்த வாழ்வே.

(32) நனை-அரும்பு. நணுகினர்-சேர்ந்தார். (33) அங்குரித்த முனைத்த.

தன் றுமலர்க் களவினிழற் பரஞ்சுடரே ஞானமனுத்
துணையு மில்லாப்
புன்றகைமை யுடையேனாப் புரந்தபெருங் குணநிதியே
போற்றி யென்று.

(34)

கவி விருத்தம்.

துதிபுரிந் ததுலசந் தரியின் றாயசன்
னிதிபுகுந் திறைஞ்சியே நிகரி லாப்புக
முதிபன ரியன்றனை வாழ்த்தி யன்புடன்
பெர்தியவெற் படைந்தனன் புகழ் டைந்துளான்.

(35)

அகவல் விருத்தம்.

ஆயுமறை யவர்கண்முனி வரர்முதலோர்க் கிடர்புரியு
மரக்கர் மூன்றான்
தியவர்க டமைவதைத்துத் திசைவிசயந் தான்புரிந்திந்
திரனூர் சென்று
நேயமொடு தருகிறைபெற் றுளமகிழ்ந்து வந்துமனு
நீதி யாயத்
தூயகரி வலகரி விருந்தரசு புரிந்தனன்சீர்
துலங்க மன்னே.

(36)

அற்றமிலா ரியவேந்த னரசியற்றி வாழ்ந்திடுநா
ளவனுக் காங்கே
யுற்றகுல பூடணபாண் டியனென்னு மொருசுதன்வந்
துதித்தான் வேலை
சுற்றுபெரும் பூவுலக மனைத்தையுமத் திருப்புதல்வன்
ரோண்மேல் வைத்துச
சிற்றிடையொப் பனைபாகண் றிருவுருவத் தொடுகலந்தான்
றென்னர் கோமான்.

(37)

ஆரியனாலயஞ் செய்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 28-க்கு விருத்தம்- 949.

இரூபத்தினைப்பாவது.

பசாசுவாதைதீர்த்த சருக்கம்

தரவு கொச்சகக்கவிப்பா. -தி.

மூசவரிச் சரும்பரிசை முழக்குபொழிற் கருவையெனப்.
பேசுதிரு நகரிலுளோர் வந்திறைஞ்சப், பெரிதிருங்கி
யாசுதவிர் பெருங்கருணை யதுலகவுந் தரியொருபை
சாசுபுரி யிடரொழித்த சரிதமெடுத்த தியம்புதுமால். (1)

முக்கணிறை வனைச்சிறிது மதியாமே முன்னொருநாண்
மிக்கமகம் புரிந்ததனால் வெறியுருவும் படைத்துழலுந்
தக்கனாய் பூதபிரே தங்களுக்கோ ரதிபதியா
யக்கருவை நகரிலிருந் தலக்கணியற் றினன்மாதோ. (2)

அந்நகரத் தரசன்முத லனைவருமாந் கவன்புரியு
மின்னல்ககித் திலகாதி யிறையது லாம்பிகையின்.
சன்னிதியுற் றன்பொடுபு சனைபுரிந்து பலகாலம்
பன்னுதுதி புரிந்திருந்தாந் பத்தியுட னைவேலை. (3)

செகமுழுது மீன்றபர தேவியது லாம்பிகைதான்
றகவுடனங் கவன்புரிபூ சனையாலுந் துதியாலு
மகமதனின் மிகமகிழ்வுற் றரியகய வடிவுடனாந்
சுகநகரத் தவரெதிரே தோன்றினன்னெல் லுவன்மாதோ. (4)

கவிவிருத்தம்.

சற்றுநீர் நெஞ்சமஞ் சற்கு நாடொறும்
பற்றுறு தக்கவெம் பசாசு னுற்றுறு
ருற்றிடா வகையினி யும்மைக் காக்குது
நற்றய வுடனென நனின் றுபின்னிரோ. (5)

செயிரறு பத்தியிற் சிறந்த தொண்மராம்.
பயிர்தமக் கருட்புனல் பாய்சசிக் காத்திடும்

1) ஆசு-குற்றம். பசாசு-பசாசு. (2) வெறி-பேய். அலக்கண்-
தனபம். (4) தேவநினைவுமற்ற எச்சம்பொருள்வடிகின்றது.

வயிரவன் றனைவர வழுத்து வையதத்
துயிர்தொறு நிறைந்தவெம் பிராட்டி யோதுவான். (6)

இயலுறு மிப்பதி வசிக்து மேவரு
மயலுருக் கொண்டெழல் வலிய தக்கனாற்
றுபார்மிக வடைந்தது துடைத்தல் வேண்டினம்
முபர்வுறு சன்னிதி யுற்று ளாரரோ. (7)

அலகையாந தக்கனை யவனைச சார்ந்துள
சிலசில் கணத்தையிக் கணத்திற் சென்றுநீ
பெலமிசு தொடர்களாற் பிணித்துப் பற்றிநந்
குலவுசன் னிதிதவிற் கொணர்க வென்றனள். (8)

அடிபணிந் தெழுந்துசென் றநத வித்தகன்
பாடிபுகழ் கருவையம் பதியி னுத்தரக்
கொடிமதில் வாயிலிற் குறுகி யாங்குறு
கடியவத் தக்கவெம் பசாசைசக் கண்ணுற்றான். (9)

தககனும் பசாசையு மப்ப சாசுடன்
றொக்கபல கணத்தையுந் தொடர்க ளாற்பிணித்
தக்கணத் திடைக்கொணர்ந் தவனி றுத்தினான்
முக்கனெம் பிராட்டிசன் னிதியின் முன்னரோ. (10)

தன்றிருச் சன்னிதி யடைந்து தாழ்வொடு
நின்றவப் பசாசெனு நெறியி றக்கனை
மன்றுளா டியபிரான் மருவு நாயகி
யொன்றிய சினத்துட னோக்கி யோதுவான். (11)

தீயாவை நீமுனஞ் செய்து நந்திரு
நாயகன் முனிவினான் ஞால மேசிடப்
பேயுரு வடைந்தனை யின்னும் பேதைநீ
யாபுநல் லுணர்வுசற் றடைந்தி லாயரோ. (12)

நன்னய மதியுட னெந்த ஞான்றுமே
யிந்நகர் தனிலுளோர்த் திடர்செ யாதானீ

(12) கணம்-பேய், (6) தாடர்-சங்கிலி, (9) வித்தகன்-வயிரவன். நுத்தி-
அணுவி.

யன்னுமிப் பேயுரு வெழியுங் காறுநந்
சன்னிதி மன்னுதி யென்று சாற்றினுள். (13)

விழிகண் மூன்றுடை யவன்றரு வெய்யசா பந்நான்
கழியு நாள்வரை தக்கன்வன் றெடரினாற் கட்டுண்
டிழியு சேர்பல கழுதுட னிருநதன னென்று
மழிவி லாவது லாமபிகை சன்னிதி யதனில். (14)

வெருவு தககுவெம் பசாசினால் விநோதவவ வாதை
யொருவி யின்பசா கரநதனிற் படிநதுச் சேரங்குங்
கருவை யமபதி மாநதர்யா வருமனங் களித்து
மருவு நற்பெரு வாழ்க்கையுற் றிருநதனா மனனே. (15)

அறுசீர்க்கழி நெடுலடி யகவல் விருத்தம்.

எண்டிசையும் பணிவயிர வணீநோக்கி மயலுநுந்
நிடர்வி னைக்குந்
திண்டிறல்சேர் தககனெனுந தியனைமா வேகமுடன்
யிசன்று கட்டிக்
கொண்டெழுதுசன்னிதிவநதடைநதமையான்மகிழ்ந்துனக்குக்
கொடுத்தும் யாழேரர்
சண்டவயி ரவனெனுமேப ரெனவுரைததுக் கரந்தனளெச்
சகழு மீன்றான். (16)

பசாக வாதை யொழித்த சருகக முற்றிற்று.

ஆகச் சருககம்-29-க்கு விருத்தம்-965.

இருபத்துமுன்றாவது

பராசத்திபீடமுண்டாண் சுருக்கம். தி.
அவிவிருத்தம்.

கேடறு மோர்நலக் கிரகத் தால்வரு
தோடமு மஸ்கையாற் றேன்றும வாதையுள்

(16) கொடுத்தும் கொடுத்தோம்.

சாடுபன் னோக்களுந் தவிர்ப ராசத்தி
பீட்முண் டாயதோர் சரிதம் பேசுவாம். (1)

தாங்மென் கருவைமா நகரந் தன்னையா...
காவலன் வீரசே கரனென் போன்பர
தேவியொப் பனையருண் மனதிற் சிந்தியா
மேவுநல் லிராப்பகல் விழிதுஞ் சாதரோ. (2)

அருந்துநல் லுணவினை யகற்றி முததின
மிருந்தனன் விரதமோ டெம்பி ராட்டி தன்
நிருந்துசன் னிதியிலிவ் வாறு சோமிகப்
பொருந்துமம் மன்னவ் னிருக்கும் போழ்தரோ. (3)

தேன்றிகழு மாலைபணி, தோன்றலின்பு னேழுலரு
மீன்றபர தேவியுமை, தோன்றினட யாவுடனே. (4)

காவலவ னங்கருவை, மாவதுல சுந்தரியை
யர்வலொடு கண்டுபய, சேவடிவ ணங்கியரோ. (5)

முன்னமொரு போதுமலை, மன்னன்மக் ளாகவரு
மின்னமுத மேபசிய, வன்னமுது மோதிமமே. (6)

பொங்குதிரை மொய்த்துலவு, பைங்கடலு தெத்துவி
பெங்குந்றை வுற்றிடுக, ளங்கரக தப்பொருளே. (7)

நேயவடி யாரிதய, கோயிலக லாதுநித
மேயசுட ரேயினிய, தூயகரு ணாநிதியே. (8)

கணபுவமு டைந்துமுலு, மெனதிடவொ ழிந்துமிக
மனமகிழ வுந்துதெரி, சனமுதவு சுந்தரியே. (9)

நஞ்சமமு தாக்துக், ருஞ்சிவபி ரர்னினை
கொஞ்சமயி லேபுனது, செஞ்சரண மேசரணம். (10)

(2) சிந்தியா-செய்யாவினனும்வாய்ப்பாட்டுவினையுச்சம்.
சிந்தித்தென்பது பொருள்.

என்றுதுதி யன்பொடுசெய், கின்றபொழு தெந்திரம
தொன்றிறைவி தந்தனள, வென்றியர சன்கையிலே. (11)

தந்துபின ரோனுவளி, வெந்திரம தேயெனது
சொந்தவுரு வாமெனநி, ஊந்திடுதி நீயினியே. (12)

நாடொறும்வ ருத்துபிணி, யோடுபல்க ணத்தொகைசெய்
பீடையுந வக்கிரக, தோடமும சுற்றிடுமால். (13)

வஞ்சிவிருத்தம்.

பெருமை சேர்மகப் பேறுடன், மருவு செல்வமும்வாழ்க்கையும்
பொருவில் பல்வகைப் போகமுந், தருமி வெந்திரந் தானரோ.

நந்த மற்புது நற்பதம், புந்தி யன்பொடு போற்றுவான்
வந்தி ளெஞ்று மாமுனி, சிந்தை யின்படி. தேர்நதுரீ. (15)

கூறு நந்திரும் கோயிலின், மாறி நெக்கண வாயிலி
ஊறி லாலய மொன்றமைத், தேறு பீடமி யற்றியே. (16)

தட்டி லெந்திரந் தண்ணையக், கிட்டு பீடத்தின் கீழ்ப்பிர
திட்டை செய்தருச் சித்திடென், நிட்ட மாகவி யம்பியே. (17)

கன்னி யங்குக் கார்தனன், பின்ன ரந்தப் பெரும்புகி
தன்னில் வந்த தமிழ்முனி, பன்னு சொல்லின் படியரோ. (18)

கொச்சகக் கலிப்பா.

ஆலயமொன் றுற்றி யதனுண்மணிப் பீடமொன்று
கோலமுறச் செய்ததன்கீழ்க் கூறுமந்த வெந்திரத்தை
யேலவே தாபணஞ்செய் தென்னும்பு சித்திருந்தான்
சீலமிரு நல்வீர சேகரப்பேர் மன்னனரோ, (19)

(13) சணத்தொகை-பேய்த்திரன். (15) பேரற்றுவான்-வணமுச்சம்.
போற்றித் தென்மது பொருள்.

தென்னப்பிரா னென்னத் திகழ்வீர சேகரஜே
டந்நகரத் துள்ளோ ரீனவோரும் பூசனைசெய்
துன்னுவாம் யாவையுமபெற் றென்று முயர்ந்தோங்கு
மன்னுபெரு வாழ்க்கை படைத்து வசித்தனரால்.

(20)

பாசத்தி பீடமுண்டான சருக்க முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 80-க்கு விருத்தம் 985.

இருபத்து நான்காவது

இலக்குவன் பிரமகத்தி தீர்த்த சருக்கம். வீ

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யகவல் விருத்தம்.

கலக்கமி லிலங்கை மேவு மிராவணி களத்திற் சால
வலக்கணுற் றாங்கு வீழ வடர்ந்தவோர் பாவந் தன்னை
விலக்குவான் கருதிப் போந்து விரைநறு மலர்கொண் டந்நா
ளிலக்குவ னிணிது பூசித் திருந்தவோர் சரிதஞ் கொல்வாம்.

(1)

கவி விருத்தம்.

கந்தமா மலர்த்திருக் களாவ னப்பதிக்
கெந்தைவாழ் சூயிலையே யிணைய தாகுமோ
வந்தமா தலத்தினற் பெருமை யன்புறு
புந்தியா லுரைக்கநா றுண்டு போதுமோ.

(2)

யாறும்க் கறிந்தவா றறைகு வாமெனத்
தானுயர் குதமா முனிவன் சாற்றுவான்
கோனிரா கவளிலக் குவனு டன்கவிச்
சேனையோ டிலங்கையிற் சென்ற ரக்கரை.

(3)

கொன்றிரா வணனையக் குழ்ப் கன்னனை
யன்றடர் தரகவி டணற்கு நல்கியே
பின்றிரும் பலுக்கொடும் பிரம கத்திமுன்
— என்றதவ விராவணன் போல நேர்ந்தோர்.

(4)

அருத்தே லையிறகடி தடவி ராகவன்
சிறகையிற் றிகைத்துவெளு சிலைவ னைத்தன்ன
புந்தியோ டிரைப்பணப் போது விடண
னிரகைக்கா பிரமகத் தியது நின்றதால். (5)

திண்ணிய சிவயபிர சிவ்விட யேபுரிந்
தெண்ணுபு சீனசெயி னொழிபு மென்றலு
மண்ணல்கும பனைத்தன தகததி லுன்னவப
புண்ணிய முனிவணப் போழ்தி லெய்தினுன். (6)

மாதவன் றிருமுக நோககி மாதவன்
மேதகு மெனையிவண் மேவு மிப்பெருந்
திதுறு பிரமகத் தியது திரவே
யோதோரு நெறியெனக் கெனலு மோதுவான். (7)

(1) மாதவர் புகழுதிர் மகந்திற் சென்றொரு
மேதகுது சிவலிங்கங் கொண்கந துவனதுநற்
சேதுவிற் பிரதிட்டை செயினி ராவணப
பாதகன் றனைக்கொன்ற பாவ நீங்குமால். (8)

(2) அம்புவி புகழ்திரு வாணக் காவுறை
நம்பணப் பூசனை புரிந்து நன்கவன்
செம்பத் திறைஞ்சினுற் றிருமாற் கொடுங்
குடம்பகன் னனைமுனங் கொன்ற தோடமே. (9)

(3) இட்டமாயக கருவைபழ பதியி லெய்தியே
சிட்டாவந் தண்புரி சிவலிங் கப்பிர
திட்டையொன் றயுற்றியத் திருக்க ளாவுறை
மட்டிலசீர் மேவுபால் வண்ண நாதனை. (10)

(4) பூசனை புரிந்துதான் போற்றி னேகமந்
நீசனா மிலகைகவரம் நிருதன் மைந்தனை
மாசபுரக் களத்திடை மாய்த்த பாவமென்
தென மண்பு னையபி னுனபோ. (11)

மாதவ முனிவனில் வாறு கூறலுங்
கோதின்மா ருத்தனைக் கடிது கூறியே
சீதநிர் மனையினிச் சென்றி லிங்கம்ப
போதுகொண் டடைகொன்ப புரிந்து செப்பினான். (12)

அக்கண மாருதி யன்பி னோடுமே
தக்கநல் விராக்ஷன் றண்ப்ப ணிந்துசீர்
மிக்கதோ ருட்சிவ லிங்க மேயெடுத்த
திக்கண மீள்வலென் றேழுந்து போயினான். (13)

எண்கீர் விருத்தம்.

மாருதியா னவனிலிங்கங் கொண்டுமீண்டு
வரக்காலஞ் சென்றிடவே மனது னோந்து
சீர்மலியு நல்லமுகூர்த் தத்தி லேதான்
சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து வெண்ணி
யார்கலியின் மணலிலிங்க மடிக்கிப் பூசித்
தகமகிழ்வுற் றிராகவனங் கடிநுழுவேலை
யேர்மருவு நிர்மலதழா நதியி லிங்க
மினிதுகொணர்ந் தனுமனவ னெய்தி னானான். (14)

மாதவனம் மணலையுட் குறியாக் கொண்டு
மகிழ்நதுபூ சண்புரிந்த துணர்ந்தி ராயன்
பாதமலர் வணங்கியடி யேனிப் போது
பரிவினுடன் கொணர்ந்தசிவ லிங்கந் தன்னு
யேதமிலா வன்பொடுபு சித்தல்
மெனமிகவும் வேண்டினனவ வேல்லை தன்னிற்
சீதரனம் மாருதியை நோக்கி யேதான்
சிறுகைசெய் தொருமாற்றிச் செப்பி வாணான். (15)

ஈங்குநீ வருமுனம்பாம் பூசை செய்து
விசிங்கத்தை நினபலத்தா லெடுபபா யென்னிற்
பாங்குபெற நீகொணர்ந்த விசிங்கந் தன்னிற்
பரிவுடனே பூசினியாகு செய்வோ மென்று

வாங்குசிலைத் திருக்கையீரா கவனமுன் கூற
மாருதிவன் கூலத்தால் வளைத்துச் சுற்றி
யோங்குவலி யாற்பிடுங்க லோடு மன்னே
ஊமோய்நது மனமயர்ந்தங் கொல்கி நின்றான். (16)

மன்னவனி ராகவன்மா ருதியை நோக்கி
வாவெனத்தன் னருகழைத்து மகிழ்ந்தன் போடு
புன்னகைசெய் திங்குரீ கொண்டு போநத
புனிதவிலிங் கத்தையுநாம் பூசிப் போமென்
றின்னருளான் முன்னையலிங் கத்தி னுக்கே
யிணையாகத தாபனஞ்செய் தினிமை கூரப்
பொன்னினர்மா மலராற்பூ சனைசெய் தூதை
புதல்வன்ம்கிழர் திடவொருசொற் புகல்வான் மன்னே.

இந்தவிலிங் கத்தைமுன்னே தெரிசித் தேபின்
யாம்பூசை பூரிநதசிவ லிங்கந் தன்னை
வநதுதெரீ சித்தவந்நற் பலன்கொள் வார்நிர்
மதைச்சிவலிங் கத்தைமுன்னர் வணங்கி டாம
னந்தமது சிவலிங்கந் தெரிசித் தோர்க்கு
நற்பலனிர்ப் பலனாகு மெனவே கூறிச்
செந்திருநா யகனிளவ லோடு மற்றைச்
சேனையொடு மவணங்கிச் செல்லும் போழ்தில். (18)

கும்பகன்னன் றனைவதைத்த பிரம கத்தி
கோரமுடன் வீரன்முனர்க் குறுகி நிற்பச்
செம்புதுமை நாயகன்மு னைனை நீக்கக்
திருவாணக் காணினிடைச் சென்றன் போடு
சம்புநிழ றனிலுகந்து வாழு முக்கட்
சம்புமலர்த் தாளிண்பூ சனைசெய் தேத்த
வெம்புதுமத் தோடொழிந் துவகை கூர்ந்து
மீண்டனனுலிராகவனந் தெய்வின் மாதோ. (19)

இந்திரன்றன் பகைஞ்ஈமுன் வதைத்த தோட

மிலக்குவன்றன் மனமருள வெதிரே தோன்றி
வந்துநிற்க வல்தொழிக்கும் வண்ணங் கும்பு

மாமுனிவ னுரைத்தபடி மனதி னோர்ந்தே
யெந்தைநதி யணங்குவணங் கிடவோர் பாத

மெடுத்துநடித் தவன்கடுக்கந தரத்தோ னாதி
யந்தயிலான் வாழ்கருவை நகரந தன்னை

யவ்விரா கவன்முதலோ ரடைந்தார் மன்னோ. (20)

ஈண்டியசெந் தமிழ்முனிவ னுடனி ராம

னிலக்குவன தியர்தமையந நகரங் காக்கும்
பாண்டியன்வந் தெதிர்கொ ளக்கண் டுவகை கூர்ந்து

பவந்தவிரீட் சேபநதி தன்னின் மூழ்கி
வேண்டியருட் சினகரத்துட் புருந்து சிநதை

மிகவுருக வானந்த விழிநீர் சோரச்
சேண்டுகழ்தண் பிறைசசுடலப் பெருமா னென்னுந்

திருக்களா வுடையானைத் தெரிசித் தாரால். (21)

இலக்குவனன் புற்றுலகத் தெவரும் போற்று

மிருந்தவமா முனிவர்பிரா னிசைத்த வாறே
யலக்கணகற் றிடுகளவின் மேவுந் திவ்ய

வருட்சிவலிங் கத்தினீ சான திக்கற்
றுலக்குறுபச் சிமவாயிற் கோயி லாற்றித்

தூயலிங்கப் பிரதிட்டை புரிந்து பாரச்
சிலைக்கையிரா கவப்பெருமா னன்பு கூர்ந்து

செப்பியவா றவ்விங்கத் தினுக்கு மாதோ. (22)

ஏமமா ரிலக்குமணை சுரனென் றேறு

மெழிற்பெயரும் பிரதிட்டை புரிதே விக்குக்
கோமளாம் பிகையென்னும் பெயரு மிட்டுக்

குளிர்நறுமா மலர்க்களவி னீழல் வைகுங்

20 இத்தேன்-இதில் எதிர்காலமிறந்தகாலமாயிற்று. குத்திரம்-விரைவினுமிசை
வினுத்தெனினியுயிப்பிலும். பிரமவும் பெறுஉமக்களேமும் மேற்புழியெ
ன்றதனா னீண்டுத் தெளிவு பற்றி வந்ததென்க.

காமர்பால் வண்ணநர் தீனையொப் பீலலாக்
கன்னிபா கனைவாசந் கமழும் கொன்றைத்
தாமவே ணியனைவிருப் பொழுது சித்தந்
தனதுமனம் கணிந்துதுதி புரிந்தான் மன்னே. (23)

நம்பனே போற்றி முக்க னாதா போற்றி
நண்ணலார் புரமெரிய நகைத்தோய் போற்றி
பெம்பிரா னேபோற்றி முன்னந் கங்கைக
கின்பநடங் காட்டியரு ளிறைவா போற்றி
கும்பமுனிக் கருள்புரிந்த குழகா போற்றி
கூர்மழுமான் றரித்த குணக் குன்றே போற்றி
கம்பலார் ரணத்தூரிமெய் தரித்தோய் போற்றி
களாழிழந்தி முகித்தவருட் கடலே போற்றி. (24)

என்று துதி புரிந்துகொள்ளத் தொடர்ந்து மமம
ரிபற்றியவய் பிரமதத்தி கோட நீக்கி
வென்றிபெறு சுடர்வடிவேழப் படைகளை வேந்தர்
வேந்தெனும்பாண் டுபனிட, தது மிக்க வாசந்
துன்றியசந தனட்டுபாதிப வரையின மேவு,
தூயமுனி வானிட, ததும விடைபெற் றுள்ளத்
தொன்றியபே ருவகையுட னிராமன் றுனனே
டுயர்வளங்கூ ரயோததிரக நுற்றான் மன்னே.

அறுசேக்கழிநெடிலடி யாகிய விருத்தம்.
வரிசிலைரா கவனுரைத்த வாறுமன மகிழ்ந்தவன்மின்
வந்த வந்தப்
பரிசுபெறு மிலக்குவன்முன் னிட்டபெருந் திருநாமப்
படைத்த வந்தத்
கரிசிலிலக் குமணைசு ரணக்கீகரம் ளாரம்பினாகையக்
கருகிப் போகது
தெரிசனஞ்செய்தவர்மேல மகத்திமுதற் பாவமென்ற
நின்றதுப் வருவால்

வேறு.

அசைவின்மா தவர்காள் கேண்மி
 னின்னுமா லபத்தின் மேற்குத்
 திசைதனில விளங்குந் தூய
 செம்பொன லபத்தின் மேனி
 யிசைபெறு மிராமன சீதை
 யிலகுவன முகிலோ யாரும்
 வசையற வுந் ரெம மானபால
 வண்ணன் சீதை தமமா.

(27)

இவ்வுவன்பிரமக்கதித்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 31-க்கு விருததம்-1012.

திருநாக்கைதா காவது

வேதியன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம். தி

அழகோக்கழி செடிவடி யகவல் விருததம்.

முன்னொரு மறைபான போதது முதலவற செந்நெல யாவுக்
 கன்னலி னழகு காட்டுந் கருவைபம பதியின மேவி
 யன்னையக கொலைசெய பாவ மகனறுநல லபோததி யென்னுந்
 தன்னக டைநத நாளை தீனசசிறி தெடுத்துச் சொல்வாம். (1)

கவி விருததம்.

தன்புகழ்வி ளங்கவொரு தண்குடைநி ழற்கிழ்
 மண்பைதடி வரகூறைய வன்சிலையி ராம
 னனபொரு வ ளம்பொலிய யோத்திரகா தன்னி
 வின்புறநி ருத்தாசி யற்றிடும நாளில். (2)

வாய்புடை சூழமவ யோத திரகர் வாசன்
 ருவினமறை நாலுநரி தானினிது ணர்ந்தோ
 னுவினொரு பொய்யுரைம நகுநவி லாதோன்
 தீவினைபு ரிகதுபல தீவினை நந்தோன். (3)

(1) இவ்வுவன். (2) தீவினை-தீ வனர்க்குத் தொழில் யாகஞ் செய்தல்.

அம்பகம்கி ழித்துமல ரம்பனையெ ரித்த
வம்பகவ னின்சரண மாமுபய பங்க
பம்பகலி ராதினையு மன்புறும னத்தோ
னம்பகனெ னச்சொலுமொ ரந்தணனி ருந்தான். (4)

வித்தகனெ னச்சொலும வேதியன்வி ரும்பு
சுத்தகுண முற்றவொரு சுவிரதையெ னும்பேர்ப்
பத்தினியொ ருத்தியுளள் பன்னுமவ ளாங்கோர்
புத்திரனை யின்றனன்பு ரிந்துளம கிழந்தே. (5)

அறுசேர்க்கழி றெடிவடி யகவல் விருத்தம்.

காதலன் றனக்கு நாமங் கடலவ னெனவே யிட்டு
மாதய வுடனன் புற்று வளர்த்தனர் வளர்த்துப் பின்னர்க்
கோதினூல் பயிற்றிச் சான்றோ னுகிஞன் குமர னென்றல்
வேதியன் ருனு மச்சு விரதையு மகிழ்ந்தா ரம்மா. (6)

மையினு லனைத்துங் கற்று வன்னியாய்ப் பன்னு ளன்னு
னையமேற் றுண்டு வாழ்ந்தான் சென்றது வபதங் கைம்பான்
றுய்பகா லவனுக் கக்கா லவன்றனை நோக்கிச் சொல்வான்.
செய்யநான் மறையு மோதித் தேர்ந்தவம் பகன்றான் மன்னோ.

செல்வநான் செல்வ னையந் திரிபறப் பலநூல் கற்றுக்
கல்லியி னுயர்ந்த சிந்தைக் கௌதம முனிவன் றன்பா
னல்லியன் மகஞ்செய் திங்கு நான்வருங் காறு நந்தந்
தொல்வளமீனையைக்காத்திங் கிருவெனசொலிச்சென்றானால்.

தந்தைதான் றனக்கன் போடு சாற்றியு மாற்றந் தன்னைச்
சிந்தையிற் கருதி மைந்தன் றிருமனை வைகு நாளி
லந்தவம் பகன்றன் றேவி சுவிரதை யாவி கொள்வான்
வந்தன ரொருநாட் கங்குன் மறவியின் றாதர் மன்னோ. (9)

இடம்படு மனையுட் புக்கா ருணர்வுசற் றின்றித் துங்கு
மடந்தையைக் கண்டார் நோயொன் றிலைச்சிறி திந்த மதி
னுடம்பிலெந் தனமில் வேளை யுயிர்கவர்ந் திடுவ தென்று
திடம்பெறு தாதர் நெஞ்சக் திகைத்தனர் நிற்கும் போழ்தில்.

(1) அம் தகுத. பாவன்-செவன். பன்னம்பகல். இன்னடம்ப வேற்ற
மம் புருபுத் தொக்க மிழை தொட்ட. (2) வன்னி-பிழ்சாரி.

கொச்சகக் கவிப்பா.

சண்டரமன் றன் னாதர் தம்மிலொரு தூதனிந்த
வொண்டொடியி னானிகவர் வுற்றிடுதற் கியோசனையென்
கண்டிடுமி னிப்பொழுதிக் காரிகையின் றன்முகனைக்
கொண்டிவடன் னானி கவர்வெனக் கூறியரோ. (11)

ஏனு முணர்வுசிறி தின்றித் துயில்புரியுங்
காலவனைச் சென்று கடித்தான் பிபிஸிகையாய்ச்
சீலமிரு மந்தமறைச் செல்வன் விழித்தெழுந்து
குல்முறு வன்கையம தூதரைக்கண் ணுற்றனனல். (12)

நந்தமனை யுட்புகுந்தார் நம்பொருளை வவ்வுதற்கு
நிந்தையுறுங் கள்ளர்சில ரென்றே நினைத்தனினு
லந்தமுறுந் தன்றாயி னொயிர்கொண் டேகுதற்கு
வந்தவரென் றந்தோ வுணரான் மனதிலரோ. (13)

பொங்குசின முற்றவரைத் தாக்குவான் பூங்கமலசீ
செங்கையிலோர் பாரத் தடியேந்திச் சென்றனனா
லங்குருமன் னாத ரவன்னிழிக்குத் தோன்றாமே
பங்கமிலன் னோன்றாய் படுக்கையறை யுட்புகுந்தார். (14)

அவ்வறையுட் புக்கொருவ ரோடொருவ ராங்கிருந்து
செவ்வையுறப் பேசு மொலியைத் திருமனையுள்
வெவ்வயிற்கண் டஞ்சுமட மெல்லியல்கேட் டாள்திழித்தா
ளிவ்வொலியே தென்று திகைத்தா னொழுந்தனளால். (15)

ஈங்குவந்த கள்ள ரெவண்மறைந்தா ரென்றுதிகைத்
தோங்குபெரும் பார வுலக்கைவலக் கையேந்தித்
தாங்கரிய மாகோப சன்னதமோ டங்குலின்ற
பாங்குபெறு தன்மகன்முன் சென்றான் பதறியுரோ. (16)

செந்தா மரைமேற் றிருவெனுமப் பார்ப்பணியை
நந்தா பிவனென் றறியா னாமதகத்தில்
வந்தே நுழைந்த திருடனென மாதனைவு
யுந்தோ வடித்தான் றடியா லவன்மாதோ. (17)

சுந்தரபாணம்.

தஞ்சினர் பார்மேல் வீழ்ந்து கூடர்ப்பொற் செழுமையின்
வெஞ்சம வேவு தூதிக் கார்ந்து மீண்டார்பின்
வெஞ்சலின் மைந்தன் மடிந்தன ளன்னெ யெனவேதா
வெஞ்சிலு ணார்து வீழ்தது புலம்பா நின்றானால். (18)

பொன்னே கண்ணே மாமணி யேநம் புகழ்மேவு
மண்ணே தேனே யநாமுதேயிக் குறியாமே
நண்ணே யத்தோ டன்றவுனைத்தா னுன்கொன்றே
நெண்ணே செய்வென் பாதகன் யான்மற் றினியாதோ. (19)

கோதறு நேயத் தாலுபர் தளையக் கொலைசெய்த
பாதக னென்றிங் கேவரு மெனனைப் பழியாரோ
வோதுறு நிரதைக் கேயிட மாயிங் குயிர்வாமேன்
மாதிருவவ்னுந்நுன் னுட னின்னே வந்தேனே. (20)

ஒன்றிய பததுத திங்கள் சுமந்தன் புடவீன்ஹே
மென்றனை நீதா னிங்கு வலாதத தென்கையாற்
மொன்றுவ தற்கோ வென்றுபு ஸமயிப புகலொண்ணு
வன்றுப ராழி வீழ்ததன் னம்மா மறைப்போனால். (21)

வேறு.

பருவ ரற்கடல் வீழ்ந்தவன் நன்றிப்பா தகமோ
ருருவ மாயுட் னிழலெனத் தொடர்ந்துதான் புறுத்த
வெருவி நன்மணிங் கலங்கியே மெய்யுணர் வின்னம
மருதுபித்தனை யெடுத்தனன் வனத்திடைச் சென்றான். (22)

தீயிற் குகியிற் காணவ ருன்கு) பின்னர்
வினியி லம்பகன் மாகிசற் புரிந் துதான் மீண்டு
புரிபுரி னின்மீன் படைந்தனன் நன்னுயிர் போது
மனைபு மைந்தனைக் கண்டிலன் மயங்கினன் மாதோ. (23)

அன்ன காலைவினையுனோ ளாரயெயர் புகழின்
முன்ன னுன்மிரு மனைவினா யானிடேயுந் முகிர்நிங்

(22) ஒத்தான் என்னுமுற்ற எச்சமாயின், குத்திய "வினைமுற்றேவினை
யெச்சமாதலுக்குத்திய, குத்தி செல்லுமனுக்கிலே" யுடன் தனனுணர்க.

கன்ன ஷேர்ஹாழி மடந்தைதான் கிடந்திடக் கண்டே
மின்ன றீருநின் மைந்தனைக் கண்டி லே மென்றார். (24)

தேவி தன்னையா னிழந்தன னென்செய்கோ சிறந்த
வாவி யன்னவென் னருமபெற்ற சுதனையுங் காணேன்
மேவி யிவ்வுயிர் வாழ்க்கையை விரும்பியீங் குள்ளேன்
பாவி யென்னேநர் பாதகர் யாவரிப பார்மேல. (25)

ஐய கோவெனப் புலம்பின னழலிடு மெழுகாச
செய்ய தன்மனங் கலங்கினன் சிற்றினுந் தேறித்
துய்ய வன்பொடு தேடினன பலவிடந் தோறும்
வெய்ய பசுவழற் றுழலுமப புதலவனை விரும்பி. (26)

தேடி யோர்பெருங் கானிடைக் கண்டனன் சென்றே
போடி மார்புறத் தழுவின னுளமிக வருகிக்
கூடு நற்சுதன் மாசுடல கழுவினன் குறைதீர்
நீடு மன்பொடு விழிகளிற் பொழிதரு நீரால். (27)

மைந்தன் மாமுக டோக்கியென் னருமபெறன் மதலாய்
முநது நானுனக் கியம்பிய மொழிகடந் தந்தோ
விநந் நீளவனத் தெய்திய தென்கொனீ யீங்கென்
சிறதை தேர்ந்திடச் செப்பெனச் செப்பினன் மாதோ. (28)

அழைக்கழி நெடிவடி யகவல் விருத்தம்.

முன்னநிழற் றனயாவுளு சிறிதுமனந் தெளிந்ததுசுதன்
மொழியுக் கேளா
வென்னினியாளு செய்துமநதோ விப்பெருமபா தகநதீர்வா
னெனத்தேர்ந் தன்னோன்
மன்னுவட காசினிதம் பரமாரூர் திருவால
வடியுன் னாகப்
பன்னுபலப் பலதலங்கள் சென்றதெழி சண்டியியப்
பணித்து மன்றோ. (29)

கங்கைபிர யாகைமுதற் பலநதியின் ஈழத்தறிதுநங்
கால ஷுன்பூழ்
றவகியபா தகமதுதான் றணிநதிவெனின் னுளத்துணர்ந்தத்
தனைய னோடு

பொங்குபல வளமலியு மயோத்தியெனுந் திருநகரம்
புகுந்து செய்ய
பங்கயகக ணிராகவன்சன் னிதியடைந்து நிகழ்ந்தவெலாம்
பகர்ந்து மாதோ. (30)

உற்றபெரும் பாதகமீ தொழியுமொரு நெறிதனையிங்
ருணர்வித் தைய
நற்றயைசெய் திடல்வேண்டு மெனவிரந்தா னவ்வேலை
ஞால மெல்லாம்
பெற்றவனை முந்தவா விரதமல ருநதியிடைப்
பெற்றோன் வேத
முற்றுமுணர்வேதியன்மா முகநோக்கி யருள்காரந்து
மொழிசு வானால். (31)

எம்பியிலக் குவன்முதனு ளிரந்திரசித் துவைச்சமரி
விலங்கு மோர்கூர்
வெம்பகழி கொடுவதைத்த பாவமகற் றியதலமில்
வேலை சூழ்ந்த
வம்புனிமீ துள்ளசிவ தலங்களின்மே லாயதல
மமரர் யாரு
நம்புகரு வைத்தலமென் றோர்தலமுண் டத்தலத்தி
னணுகி மாதோ. (32)

முதறிஞர் புகழ்தருநிட் சேபந்திப் புனலினிடை
முழ்கி யந்தச்
சீதமலர்க் களவுறைபால் வண்ணவிங்கப் பெருமானைத்
தெரிசித் தேத்திற்
பாதகமீ தகலுமெனப் பகர்ந்திடக்கேட் டந்தணனும்
பாலன் ருனு
மேதருதென் றிருக்கருவைத் தலநோக்கி நடந்தனரால்
விரும்பி மண்ணே. (33)

ஏனுமதி யொடுநடந்தோ ரேழும்நி கடந்துலகத்
தெவரும் பேர்ந்துஞ்
சேழுறு வேதகிரிச் சாரலடைந் தனரந்தச்
செவ்வி தன்னிற்

காலவந் தான்ருடர்த் பெரும்பாவ மகன்றனசென்
கதிரோன் கீழ்பாற்
கோலயிரு முதலுரி யனுயியபோ திருணனை.
குணம்போ லம்மா.

(34)

உயர்வுறுதன் மைந்தனெனுங் காலவனும் பண்டுகொண்
புண்டு மாய்ந்து
மயலுருவம் படைத்திருந்த பார்ப்பனியுங் கொருதேவ
வடிவங் கொண்டு
முயலுமருத் தவமுறுநா யகன்றனைய நெனுமிருவர்
முன்னர்த் தோன்றி
நயமிருந் கதிபெறுவான் கருதியவர் தமைநோக்கி
நவிலு மன்னோ.

(35)

நீண்டபுகழ்த் திருக்கருவைத தலமடைந்து தெரிசிந்து
நீவி ரிங்கே
மீண்டுவருங் காலையினிட் சேபநதிப் புனல்கொணர்ந்தென்
மிசைத்தெ ளிக்கி
னீண்டுபா கதியதனி லெய்துவல்பா னெனவேண்டி
யியம்பக கேட்டுப்
பூண்டமனத் தன்பொடுநாம் புரிசுதுமங் கனமெனவே
புகன்று மாதோ.

(36)

உன்னதஞ்சே ரவ்வேத கிரிச்சாகல் விடுத்தகன்றங்
கூலகின் மேலாம்
பன்னருஞ்சீர்க் கருவைநக ரெய்திச்சக் கிரதீர்த்தம்
பகர்நிட் சேப
நன்னதிமுன் னுப்பலதீர்த்தம்படிந்து திருக்களம்.
நாணச் செவ்வ
பெண்களைய கண்கிழந்து ஸாய்க்கின்பத் தோழபெரும்
புனித ராடி.

(37)

திரும்புசெய்தலெதெரி, கருங்குடிநாந்து பரப்புவழிநீர்,
தெரிவையாங்கு
விரும்பிமுன்னுதல்கிடைச்செய்வியவந்து புரிந்துயர்கல்
வீட்டி லுய்த்துப்
பெரும்புகழ்சேரயோத்திரகரடைந்தவண்போய்வந்தவெலாம்
பீறங்குச்செங்கீட்
சரும்புயலுக் குரைத்துவாழ்ந் திருந்தனர்ந் நகரின்மனந
கனித்துமாதோ. (38)

வெதியுன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம் முற்றிற்று.

ஆகச்சருக்கம் 31க்கு, விருத்தம் 1050.

இருபத்தாறுவது

சுருபாண்டியனுக்குத் தலமகிமையுரைத்த சருக்கம். தி.

சலிவிருத்தம்.

திண புயச்சுரு பாண்டி யற்குரீண்
மருத்துணர் மலிபொழிற் கருவை மாநகர்த்
திருத்தல மகிமையைத் திருக்க ளாநிழற்
கருத்தலின் றுரைத்ததோர் கதைபைக் கூறுவாம். (1)

கன்னலங் கழனிக்கும் கருவை மாநகர்
நன்னெறி செழுத்தியிஞ் ஞாலம் போற்றிடப்
பன்னருந் திறற்குரு பாண்டி யன்னெனு
மன்னவன் புதுமுழு ஞாழு நாளரோ, (2)

வெண்ணெய்தங் கரத்திடை யிருப்ப் மென்கவை
நன்னுநெய்தேடியோன்கு ளாரென
வண்ணலக் கருவைமா தலத்தயார்நுணை
யெண்ணிலிதீர்த் கரகிபேய் லுழைத் தென்னினுள், (3)

(38) உய்த்துசெலுத்தி: ௩. 120.

வெற்புநற் துணிபுந் தேவர்த் தன்னவரிசு
நறிபுழைக் கருவவியா நீர்வீடுத்தேழு
தற்புதத் தென்றிந் வரலந் காடேனுய்
பொற்புதும் பதியிடைப் புகுந் வைகனாண். (4)

அருடரு தென்றிரு ஊலங்கலட்டுறை
தருபா மனைத்தெரி சனஞ்செய் தேவலம்
வருபொழு திடைத்தருக் கோயின மன்னுமக்
சருதுமுத் தரப்பிர காரந தன்னிலே. (5)

அருநதனி யோகதண் டங்கை பற்றியே
திருந்துமோ ரம்புதச சித்தன் போற்புகழ்
பொருந்துநற் களாநிழற் புனித நெய்பிரா
னிருநதன னிட்டையி லெவரு மேத்தவே. (6)

இவ்வண நிட்டையி னிருந்த சித்தனைத்
தெவ்வடு வாட்டபடைச் செங்கை மன்னனன்
கவ்வையி றன்திரு கண்க ளிதகிட
வவ்வயிற் கண்டினத் தன்பு கூர்நதரோ. (7)

பொன்னடி சிரமிசைப் புனைந்து கூறுவான்
மன்னுசீர்த் காசிபோய் வசரி னைத்துள்ள
முன்னுமென்கருத்தது முற்றுந கொல்லிவ்
னன்னமா புனிதமுற் றுது கொல்லரோ. (8)

உரத்தரு நின்றிரு வுளத்திற் றண்ணருள்
சுரத்தெனக் கியம்புதி யென்று சொல்லியாக்
கிரத்தன் னுலகெலா மினிது தங்குசீர்
புரத்தியோர் திண்களங் கண்கைப் பாண்டியன். (9)

சித்தவன் புடையநற் சித்த னாகிய
சித்தகன் கண்மலர் விழித்து நோக்கியே
புத்தகன் னென்னமுது ருது யன்னவையு
நத்தமந் சருவவயுடைய செல் னென்றினன். (10)

(7) தெவ்-பகை. (8) புனிதன்-என்னுமிடையர் விரியுரு பேற்றப்
புனிதவெனின்றது-புனிதனே யென்பது பொருள்.

என்றன மூன்றுதான், என்னன மூன்றுதான்
 துன்றிரு வுருள்செயென் றுரைக்க வுன்னென,
 மன்றுன் றென்றுநா மறைத்து கீழினி
 நன்றெனக் கருதிலங் கனஞ்செய் நன்கென்றுன். (11)

திண்ணிய சித்தனில் வாறு செப்பதூர்
 தண்ணரு ளொடுவிடை தந்துவாண்ன
 வெண்ணறு படைபுட னொழுந்த கண்டுகழ்
 நன்னுமக் காசிமா நகர நோக்கிய. (12)

உவந்துநற் றிங்கனா ரென்று சென்றுவொம்
 பவந்தவிர் காசியம் பதியை யெய்தினு
 னிவந்தமன் னவர்முடி நதமுந் தோய்தலந்
 சிவந்தபங் கயபதத் தென்னர் கோணகோ. (13)

எய்தியற் றைத்தினத் திரவில் வைகினான்
 கைதரு மற்றைநாட் கங்கை யாடுபு
 மெய்திக மெம்பிரான் விகவ நாதனை
 மைதவி மன்பொடு வணங்கு வேமெனா. (14)

மன்னுமத் தினத்திரா வைகிக் கண்டுவி
 றுன்னுபல் படைகளுந் துலங்கு வேந்தனும்
 பன்னுநிட் கேடமா நதித்தென் பால்வா
 வுன்னினன் திருக்களர் வுறையு மெம்பிரான். (15)

தலிபுரணச்சக்கலிப்பா.

வாரணவா சியலீரவு துயல்புரிந்த மன்னவன்னுன்
 போரணியாட் படைசேய் தும் படைகளுடன் புகழ்துலங்குந்
 தாரணியை மிகவுயர்ந்த தலிபுரணத்தின் கருவைநகர்ச்
 சோனிடட் சேபுரத்தித் தேனிகலாந் தடைநனனா. (16)

காலைதவிந் துவித்துணர்ந்து கிழிந்துநுந் தவிக்கெய்து
 முடிசைதிப் புலம்புந் துவிவெய்துந் திதகூத்து
 புகற்பி னுரையி னுபபிடுவனவையிடுவாதி. கரும-மரு
 .கரு-படு கருமமெ னெய்துந் து. கரு-மெய்துந் து.

சுருபாண்டியனுக்குத் தலையினைப் பிடித்துச் சருக்கம். 119

மேலவனா வியவென்றான், திகழேனாற் திகழ்தெரிசித்
தேவனா வுருளும்பா மெனத் தென்னினைப்பார், தனவன்மதோ.

வெருவறுநாற் பட்டக்கருடன் வெய்யசம்¹ கனத்தேதிரிசு
மருவன்ருகி சிகரிருகற்ருய் வயங்கொளியேற் பட்டக்கரிதான்
நிருவுதையும் புறந்தக்காசித் திருக்காரத் தனைக்காணான்
மருவனாகத் தனைக்கண்டான் கருத்திலவியப் படைத்தவனான்.

மலலவறுந் தென்றிருவர் லங்காட்டின் மதித்தெவருந்
சொல்லுமொரு பெருஞ்சித்தன் ரேன்² நின்னம் விழிக்கேதிரே
யல்லெனாழித் தினியகதி யருள்காசித் தலத்தினுக்குச்
செல்லிலை வரைத்தானவ் வரைமறுத்துச் சென்றனமால்.

சித்தனவனங்கருவைத் திருக்களா வுடையானே
யத்தனரை தன்மறுத்து நாமவன்சென் றடைந்ததுதான்
வித்தகவக் கங்கையின்முழ் காமல்விச வேசனெனான்
கத்தனைக்கா னாமலிவ னடைந்தமைத்தேகா³ காரணமால். (20)

எனவிதயந் தனிலுணர்வுற் றெழிலுறுநிட் சேபகதிப்
புனல்படிந்தா லயமடைந்து புனிதவழி டேகதிவே
தனமுதலா னைவபுரிந்து களவுறையுந் தனியபொருளை
மனமதிழ்வுந் நிறைகுணினும் மாணவர்தம்⁴ னவன்மாடுதோ.

தின்னனமன் பெருபெருந் நிறைந்துதியவந் துதிக்கெனென்
மன்னவன்முன் ரேன்⁵ நினான் மழலிடைபின் மிடைப்பதிய
வன்னமெனத் திதழ்கருளை யதுகைவுந் தரியெயெழும்
கன்னல்கெதி வயல்புன⁶ ழும் கருவைகவப் பெருவனே. (22)

சிலமொடு தோன்றியவய்⁷ நெருமனைத் தெரிசித்துச்
சாலமகிழ்ந் திறைநுதியுத்தத் தனியுசை⁸ நின்னினான்
கோலமிகுந் காசித்தி⁹ குற்பொழுது¹⁰ னுதித்தனபுன்
காணியினை கெழந்திருந்த காரணம்பா தெனமதோ. (23)

யோகியென மெழமானம் மனவனாகத் துரைப்பானிம்
மாவிருப நதியையும் தவததையுமவல வன்னலிங்க

(19) செவ்வன்¹ விதிக்கனவெழி² கிவனவன்³ விவனவன்⁴ விவன்⁵
பா யெயன்⁶ (20) விவன்⁷ விவன்⁸

மாபெரும் சீமையினை அகத்தினிடை மீதமுறியே

யேவெனவாழ்ந்தவனாகி அழகுமயினைப் போனவியே (24)

சந்தனாகும் புவிபுகழ்க்கெண் நிருவாவும் காட்டிடைபுகார்

இத்தனைத் தொண்டியுண் செல்லென வுரைத்தனம்பா

முத்தமூண் னவையுள் வுரைத்திடைவினையுடை

விட்கலந்தின் மனைமயுடை குணந்தனன் நெண்ணினமால்.

காசிநதர் துணைமுடந்துங் கண்ணுயினி ராசுமே

மூசெனவ லிங்கத்தெரி சனம்பெற்று வுணங்காமே

தேசியு ரித்தருவைத் தலத்தினுந் செப்தனமுந்

பேசிடுமித் தருணவநகர்ப் பெருமையுடைக் குணத்தெனமோ.

கலித்துறை.

பொழியு மாமதுப் பூநதுழா யார்பயன் முதலா

மீழியில் வானவ ரேவரு மீரெழு புனியு

மாறுவந் துற்றீடும யுகாந்தகா லதது

மீழியி லாதுநின் நிலங்குவ தீத்தல் மம்மா. (27)

நற்றி நம்பெறு கருணையம் ப்தித்தல் நங்குச்

சொற்ற வேர்பெருந் சீழிமுனைத் தான்மாப்தீ அலங்கு

மென்று நீரனரிக் கடற்புனியெனயுமித் தலத்தி

துற்ற இவ்விலை கத்தினின் றுதித்தோடுங் கிளமால். (28)

பூதனாதுக ளெனவக்குமேன் ளுமீடும காரக

கோதி ன்சமில் கிண்கமிக் குணியத் துள்ள

மாதவங்குடை சிறந்தகித் தலக்குள் ளுநின்

மேனாறுநித்தல மன்றிலே கிண்கமிக் குளதோ. (29)

செந்தமிழ்நாடு நெடுநிலாநாடு

நெடுநிலாநாடு நெடுநிலாநாடு நெடுநிலாநாடு

பெருமையுடை குணத்தென மமபதிக தனனாதல்.

(35)

செந்தமிழ்நாடு நெடுநிலாநாடு நெடுநிலாநாடு

பெருமையுடை குணத்தென மமபதிக தனனாதல்.

செந்தமிழ்நாடு நெடுநிலாநாடு நெடுநிலாநாடு

பெருமையுடை குணத்தென மமபதிக தனனாதல்.

செந்தமிழ்நாடு நெடுநிலாநாடு நெடுநிலாநாடு

இருபத்தேழாவது

உதாவணிக் குறிப்பேற்றாளர் சிறுவன் தி.

1980-1981

கலி விருத்தம்.

சதாநா முதிநவம் சோலை குழந்தை
மதரசல வலநகர் வாத னுன்பர்ப்பாற்
சதாவருள் செய்யும்பிரான் முன்னந் சந்தி
யுதாவச வுக்கருள் சரித மோதுவாம். (1)

மின்னவர் கடிமதின மிதிலை யென்னுமார்
நன்னகர் தனிவா சியற்றி ஞாலமே
லுன்னரும் புகழ்விளங் குறவு தாவச
வென்னுமார் மன்னன்வாழ்ந் திருக்கு நாளரோ. (2)

வென்றியு னுபுரந்தவவ் டிவந்தர்-வேந்தனருள்
மன்றல்செய் தன்னகலிங் கேசன் மாமகள்
கன்றணி மலர்க்கரக் கனக மாஸிகை
யென்றேவார் பெயருடை யெழில்கொண் மவகையை. (3)

கனகமா லிகைதனை முணந்து தூவலன்
நினமுமின் புறையவாழ்ந் திருக்கு நாண்டினக்
கினியன் மாமகப் பேரென் றின்றியே
மனதிடைக் கவலைமிக் கூர்ந்து வாடினான் (4)

ஏதமி நன்குலக் குரவ னென்னுந்
கோதமன் றன்னிடைக் குறுகி யாங்கனன்
சீதபங் கயமல ரனைய சேவடி. (5)

ஐயவேர் மகவெனக் கின்றி யானெரு
வெய்யதாந் துயாக்கடல் விழ்ந்து ளேனரோ
பெய்யும்கீர் நின்னருட் புனைகொண் டவன
சையுமக் கடலினின் தேற நாயனென். (6)

(1) உதாவணிக் குறிப்பேற்றாளர் சிறுவன் தி. (2) உதாவணிக் குறிப்பேற்றாளர் சிறுவன் தி.

வயங்குது நினைவானம் மந்தி விப்புத
 விழுந்தொழுகிவரு வந்தென் னேதின
 னியங்குமைம புலனுமென் றிலங்கு சிந்தையா
 னுயங்குமல் வேந்தனை நோக்கி யோதுவான்.

மன்னகேண் மகப்பெற மனததில் வேண்டினி
பொன்னவிரி கச்சேந்திர புரமென் னோர் தலம்
பன்னசெந் தயிழ்த்திருப் பாண்டி நாட்டுள்
தந்நீக் ரடைநீதுளத் தன்பு கூர்ந்தரோ.

கோதறு மப்பதி புரகருங் கொற்றவன்
சீதவெண் மதிக்குடைத் திருட கேதுவென்
மோதுநற திருப்பெய ருற்ற வேந்தனைக்
நாதலிற் கண்டவ னூறவு கைக்கொளா.

மனமுவர தாங்குநிட் சேப மாநதி
யேனவுறு நதிபடிந திலங்கு மநகாச்
சினகாம் புஞ்சுதுழை திருக்க ளாவுறை
கனமுறு சுவேதலிங் கத்தைக் கண்டரோ.

தேவியொப் பனைதனைத் தெரிசித் தன்பொடு
மேலியோர் ராண்டுகள் கிரும்பிப் பூசின்
தாவூர் கிதிமுதை வழுது தான்புரிந்
தாவணி மதியுவர் ஸாய நாளிலை.

அழகர் விருத்தம்.

அலக்க அழகுடன் பவமரண மென்னங் தொழியு
வருமபிணியை

(1) விலக்கு மருத்தங்கள் அளவிடப் பிளங்குத திருவா

லயமதனி

உலக மனிதப் பங்களிப்பின் தேற்றப் பணிக்

செய்து

இலக்க மருள் சன்முகப்பே நெக்குள் மயந்திள்

SECRET

அக்கோ தமன்சொற் கேட்டிதயத் தடங்கா வுவிசை
 யடைநறுணர்வின்
 மிக்கோர் புகழு மிதிலைநகர் விடுததுத் தானைக்
 கடல்குழ
 விக்கோ கனியோ கடலமுதோ வெனுஞ்சொற் பொன்மா
 லிகையுடனத்
 தக்கோ நெழுநதான் புறப்பட்டான் றடஞ்சுழ்கருவைத்
 தலநோக்கி. (13)

துன்னு பலதெ யமுங்கடந த பன்னுட் சென்று
 துலங்குசெழுங்
 கன்னல செறிலும் பனை தழ்தென் கருவைப்பதிமின்
 மருங்குணைநதான்
 மனனன் வரவு தலைத்தூதர் வலிலே யோடி
 புணராதனரான்
 மின்னு மணிபொன் முடி வெந்தி வெந்தன நிருட
 கேதுவிற்பால். (14)

சூங்கு பெருமபோப படைசுளுட னொருமன் னவமை
 பதிநோக்கி
 யிங்கு வருகின் றனடுனனவத தூத ரோடி
 யியமாபுயப்
 பாங்கு பெறுமன் னவன்யாரிப் பதிபெய் துதற்கென்
 னேறுவென்றவ
 யிங்கு வரைத்தோட் காவலன்பால் விரைநது வினவி
 வமமினென்றன். (15)

தூங்க முறுமன னவனுரைக்கத் தூதர் விரைநதோ டினரேகி
 யாங்கு வருவோற் கண்டுபணிக தரசே நீயா ரேதுவெவ
 னிங்குவருதற்கறித் துவாவெங்கோனெமைபுய்த்தனனெனவக்
 கொங்கு விரிதார்ப் புய்ன்றுதர் தமமை நோக்கிக் கூறுவனல்.

வேறு.

மருவுலவுஞ் சோலைவள மலிம்திலைப் பதியாளு
 மன்னன் யானிக்
 கருவையெனுந் தலநோக்கி வந்தனனோர் மகப்பேறு
 கருதி றந்தம்
 பொருவறுந் குணவேந்தன் றனைப்பணிந்தே நென்றசென்று
 புகன்மி னன்னோன்
 றிருவுளநன் குணரும்வகை யென்றனன்கேட் டத்தூதர்
 திரும்பி னூரால். (17)

மன்னனிடத் தெய்தியுதா வசவுரைத்த மொழியனைத்தும்
 வழுத்த வன்னோன்
 றன்னுதளத் தொடுநீவிர் சென்றழைத்து வம்மினெனத்
 துகடர் கேள்வி
 யுன்னுமதி யமைச்சர்தமக் குரைத்தனனவ் வமைச்சர்பல
 ருவப்புற் றேகி
 யன்னவயன்மிதிலையர்கோன்றனைக்கொணர்ந்தார்சிறப்பினுட
 னழைத்து மாதோ. (18)

ஆவலுடன் வந்தவந்த வரசனுக்கு முகமனுரை
 யளித்துத் தன்பான்
 மாவரியா தனத்திருத்தி மனத்திருத்தி யொடுமிதிலை
 வாழுஞ் செங்கோற்
 னாவலவித் திருக்கருவைப் பதியினுக்கித் துணைத்தூரங்
 கடந்தன் போடு
 நீவருதற் கென்னகொலோ வேதுவென வினவினனா
 னிருபன் மன்னோ. (19)

வினவியவேந் தனைநோக்கி வேந்தேயான் மகவின்றி
 மிகவு மாழ்கி
 யெனதுகுலக் குரவென்னுங் கோதமன்பா லோதவுன்பா
 லெய்தி யுன்றன்

[19] முகமன் உபசாரம். உரை-சொல். அரியாதனம்-சிவாதனம்.

[20] மாழ்கி-வருத்தி.

உதாவசவுக்கு மகப்பேறருளிய சருக்கம். 235

கனமுறுநே யம்படைத்தோ ராண்டுவரை களவீசன்
கமலத் தானை
மனமகிழ்பூ சனைபுரிந்து வணங்கின்மகப் பெறுதியென்றான்
வந்தே நென்றான். (20)

அங்கவனோ தியமொழிகேட் டகமகிழ்ந்து மிதிலைநக
ரரசுக் காங்கே
தங்குமனை முகல்வேண்டு வனயாவ நல்கியுப
சரித்தா னன்னோ
னிங்கிதநட் புற்றோராண் டக்கருவைத் தலத்தினிடை
யிருந்தொப் பில்லாள்
பங்கனிரு பதமலரற் புதமலரகொண் டருச்சித்துப்
பணிந்து பின்னர். (21)

சீரணியு மக்கருவைக் களவீச னுலயத்திற்
சுங்க மாதப்
பூரணையார் தினமதனிற் பொற்சுடரோ ரிலக்கமிட்டுப்
போற்றுங் காலைத்
தாரணிமன் னவன்புரிபூ சனைக்குவந்து தோன்றினனாம்,
சகத்துக் கெல்லாங்
காரணனா கியமுகலிங் கப்பெருமான் மழவிடைவா
கனத்தின் மீது. (22)

கலிவிருத்தம்.

யாதுநீ வேண்டினை யரச கேளுனக்
கீதுநா மென்றன னிறைவன் ருமரைப்
போதுநேர் சேவடி போற்றித் தந்தருள்
கோதுறா மகவெனக் கென்று கூறினான். (23)

கூறலு நந்தியை நோக்கிக் கோதிலா
யீறுசா லன்புடன் விரும்பி நீயிது
காறுமே வளர்த்தவோர் காத லன்றனை
யீறிலா நம்முனர்க் கொணர்க வென்றான். (24)

பைந்துணர்க் கொன்றையான் பாலன் பாலுயர்
நந்தியப் பாலனைக் கொணர்ந்து நல்கினான்
சுந்தையிற் பெருங்கனி சிறக்க வெம்பிரான்
றந்தனன் மனைவன் றடக்கை மீதரோ. (25)

நிறைந்தசீர் நந்தியிம் மகவை நெஞ்சுகத்
துறைந்தபே ரன்பொடு வளர்க்க லுற்றதா
லறைந்தபேர் நந்திவர்த் தனனென் றண்ணுரன்
மறைந்தனன் விபுதர்பூ மாரி ஆற்றினார். (26)

அழசீர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

வெப்பெரு மிடியதனை லனுதினமுந் துயருழந் த
மெலிகன் னுனின்
வையமிசைபோர்புனைதயற்பெரும்பணங்கண்டெடுத்ததுபோன்
மணிச்செஞ் சூட்டுப்
பையரவ மணிநதிரான் திருக்கரத்தாற் றந்தவந்தப்
பாலன் றன்னைக்
கையிடைக்கண் டவ்வரசன் முழுகினனாற் பேருவகக்
கடலுண் மாதோ. (27)

பூந்திருவை நிகர்கனக மாலிகைதன் மலர்க்கரத்தன்
பொடுதன் சேயை
யீந்தனன்வாங் கினள்கண்ணுற் றிதயமழிந் துடல்புளக
மேறிச் செய்ய
காந்திகொள்பொற் கனதனத்திற் சுரந்தவமு தூட்டினடென்
கருவை முதுர்
வேந்தனிடைச் சென்னுவிடை பெற்றரசன் மீண்டனன்றன்
மிதிலை நோக்கி. (28)

பொன்மதில்குழ் தன்மிதிலைப் பதியடைந்து கோதமப்பேர்
புனைந்த தூய
நன்மதிமா முனிக்கவண்ட்பாய் வந்தவெலா மினிதுணர்
நவின் னு பின்னர்த்

தன்மதியா னத்தரசன் றன்மனைசார்ந் தரும்பெறற்சந்
ததியி னோடு

மென்மதிரேர் முகக்கனக மாலையெனு மனைவியொடு

மேவி வாழ்ந்தான்.

(29)

என்றுரைத்த சூதமுனி யிருகமலத் திருவடிவீழ்ந்

திறைஞ்சி யெந்தாய்

வன்றிறல்சூர் நந்தியொரு மைந்தனைத்தான் வளர்த்ததெவன்

மைந்தன் யாவ

என்றியுற முந்தவந்த மைந்தனெந்த விதமடைந்தா

னந்தி பாலென்

றொன்றியமா தவர்கேட்பச் சூதமுனி யம்முனிவார்.

குரைக்கின் றானால்.

(30)

பண்டொருகா லத்தில்வசசி ராசரனென் றுரைத்திடுமோர்

பதகன பன்னாட்

புண்டரிகத் தவிசறைவோன் றினேநாக்கி யரியதவம்

புரிந்தன் னோன்பாற்

கொண்டபெரு வரபுதனை மிக்கசெருக் கடைந்துபுரு

கூதன் முன்னு

மண்டரனை வநுக்குமிக ிடரினெழ்த்தா னெவன்புரிவா

ரமரர் மன்னோ.

(31)

எவ்வுலகும் படைத்தபிதா வெனத்திகழ்நான் முகத்தவன்பா

லெய்தி யன்னோன்

செவ்விபெறு நறுங்கமலப் பதமிறைஞ்சி யெந்தாய்வச்

சிரனென் றோது

மவ்வசரன் புரிதுயர்தீர்த தருள்புரியென் றிரந்தனரா

லந்த வேலை

வெவ்விரப் படைக்கரத்தான் றினேநாக்கி விளம்புவனவ்

வேதன் மாதோ.

(32)

வேறு.

உத்தம மனுவின் பாற்சென் றுயர்வுறு மன்னோ னீன்ற

மெய்த்திரு வனைய வந்த விசாலினி யென்னு மாதைச்

சித்தமுற் றுவந்து மன்றல்செய்கநீ செகத்தோர் மெச்சும்

புத்திரனொருவன் றன்னைப் புகழுடன் பெறுதி மன்னோ.

காதலுற் றினிது பெற்ற கா தல னவன்றான் பின்னர்
மோதமர்புரிந்துநாளு முதிரிடர் வினைக்குமந்தப்
பாதக வவுணன் றன்னைக் கொல்வன்வெம் பகழி யொன்ற
லோதுதந் துயரம் யாவு மொழியுமென்றுரைசெய்தானால். (34)

நான்முக னுரைத்த வண்ண நல்விசா வினியா மந்தத்
தேன்முரல் கோதை மாதைத் திருமணம் புரிந்து பெற்றான்
கான்முனை தீனையச் சேயைக் கண்டனன் கவர்ந்துசென்றான்
ரூன்முதிர் மாயை யாற்பா தலத்திலவ் வவுண னம்மா. (35)

தேடரு மகவைக் கொண்டு பாதலஞ் செல்லுங் காலை
யாடகே சுரத்தி னின்று கயிலையை நோக்கி யாங்குப்
பிடுறச் செல்லு நந்தி பிடுங்கினன் கொணர்ந்து சுற்றும்
வாடுரு மனத்தன் புற்று வளர்த்தனன் மகவை மன்னோ. (36)

நந்திவர்த் தனன்சென் றோர்நா ணலமுறத் தனைமுன் னீன்ற
விந்திரன் பகைஞ் சூமல் வவுணன்மே லெரியம் புய்த்தான்
வெந்தொரு வயிர மாயிற் றவனுடல் விண்ணோர் கோமா
னந்தவோர் வயிரந் தன்னை யமர்செயா யுதமாக் கொண்டான்.

வஞ்சிவிருத்தம்.

என்று சூத னியம்பின
என்று கேள்வியுற் றைம்புலம்
வேன்ற மாதவ மேலவர்
மன்ற வுள்ள மகிழ்ந்தனர். (38)

உதாவசவுக்கு மகப் பேறருளிய சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 33-க்கு விருத்தம் 1118

**இருபத்தெட்டாவது
வைசியன் திரவியம் பெற்ற சருக்கம். தி.**

கலித்துறை.

மதிப டைத்தவோர் வைசியன் மாண்பொரு ளிழந்து
கதிப டைத்தவெள் விடையினுள் கருவையெம் பெருமான்
றுதிப டைத்ததண் ணருளினுற் றுலங்குநீட் சேப
நிதிப டைத்தவோர் காதையை நிகழ்த்துதல் புரிவாம். (1)

கலி விருத்தம்.

அறைகடற் புவிபுக முங்க நாட்டிடைக்
குறைதவிர் வைசிய குலத்திற் றோன்றினே
னிறையிரு கோடிமா நிதியுள் ளோனறத்
துறைதனை யோரனுத் துணையு மெண்ணிலான். (2)

ஈகைமிக் கிருந்துநல் லீகை சற்றிலா
னோகைகூர் பொருளையே நாடு முள்ளத்தான்
வாகுறு பொருளினை வட்டிக் கீந்ததி
லாகுமு தியப்பொரு ளனுப வித்துளான். (3)

மேயவித் தகையதம் மில்ல கன்னென்போ
னையும்த் திருபுடன் வாழு மேல்வையிற்
சேயகங் காந்தித் தீர்த் தன்னினின்
றாயுநற் குணமனை யாட்டி யோடரோ. (4)

கருதுநூல் பலகரை கண்ட மேல்வன்
பொருவின்கா பிலனெனு நாமம் பூண்டுளோ
னொருமறை யவன்கள வீச னுற்றிடுந்
திருநகர் தெரிசிப்பா னெண்ணுஞ் சிந்தையான். (5)

திருந்துபற் பலநக ரெய்திச் செவ்விதற்
பொருந்துறும் யாசகம் புரிந்து நல்லுண
வருந்தியே வருபவ னந்த வங்கநாட்
டிருந்ததம் மில்லக னிடத்தி லெய்தினுன். (6)

---

(2) அறத்துறை-தருமநெறி. துணை-அளவு. (3) ஈகை-பொருள்.
(4) திரு-செல்வம்.

இத்துவோ டிரவிதா னெய்து நாளிடை
வந்துண வினுக்குரீ சிறிது மாண்டொரு
டந்தரு ளெனவுரைத் தான்மம் மில்லக
னந்தணன் றனக்குரை செய்வ னாங்கரோ. (7)

நின்மனை யாளுட னீயுண் பாயெனி
னென்மனை யிடையருந் தியைவு றுததந்
குன்மன மெனிலெவ னாவ தொல்லையிற்
சென்மதி பொருளளித் திலனென் றேரதினன். (8)

கொச்சகக்கலிப்பா.

மேன்மைபெறு நல்லறமே நோக்காத வெய்யோனை
நான்மறையோ னோக்கி வசியனீ நான்மறையோன்
றேன்மொழியோ டுன்மனையி லுற்றமுது செய்கவெனத்
தான்மொழியுமீம்மொழியோர் செம்மொழியோசாற்றென்றான்.

வேதியீர் யென்னகத்தி லுண்பான் விருப்பிலையே
லீதிபொரு ளுன்கை யிடையிருக்கிற் றண்டுலமே
யாதியவெல் லாங்கடையி லீசுவனீ யட்டுணவென்
றேதினனந் தோகருனை சற்றுமிலா வுள்ளத்தான். (10)

செப்புமொழி கேட்டிச் சிறியோ னிடத்திலுறு
மிப்பொருடக் கோர்கைப் படாதா ஸீடரிழைக்கு
மொப்பரிய கள்வர்முத லுற்றபல தீயவர்தங்
கைப்படுமென் றேரதி யகன்றனக் காபிலனே. (11)

அற்றையிரா விற்றிருடர் பல்லே! ரருளீகை
சற்றும்விரும் பாதவந்தத் தம்மில் லகன்மனையி
லுற்றுதுழைந் தாங்கே யுளநிதியா வுங்கவர்தார்
முற்றுசினத் தோடவனை மூர்ச்சையுறத் தாக்கியரோ. (12)

சென்றரக் கள்வரெவன் செய்துவான் வைசியன்பின்
குன்றா நிதியிழந்தே னந்தோ கொடும்பாவி
யென்றான் புரிவனினி பென்ற னுளமயங்கி
நின்றான்முன் செய்த வினையை நினைத்தானால். (13)

(8) மதி-முன்னிலையகை. (10) ஈதி-முன்னிலையகை. (11) ஸீ-ஸீடரிழை. (12) உண்-உண்ண
கொடுவென்பதுபொருள். தண்டுலம்- அரிசி. அட்டு-செம்மீது. உண்-உண்ண

அதேர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.
 கவ்வையறு நமதுமனை தனிலுளமா நிதியனைத்துங்
 கள்வர் கொல்லோ
 வவ்வினர்பா னிறப்பெருமான் றனதுதெரி சனங்கருதி
 வந்த வந்தச
 செவ்வியுறு மோர்மறைமோன் றனைக்கொடிய பசியினுடன்
 செலமுன் செய்த
 வெவவினையன் றேகவந்த தெனவுணர்ந்து பராசரன்பான்
 மேவி மன்றினு. (14)

அடியினைவிழந் திறைஞ்சியொருநா மென்னிடைவந திரந்தமறை
 யவனை யந்தோ
 கொடி யபசித் துயரொடுபொக்கினனுணவுக் கொருபொருளுங்
 கொடுத்தி லேனா
 நெடி யானை யாலெனது தீதியிழந்து துயருழந்து
 நின்ற ளெனென
 மிடி பொனும்வெம பிணியகலு நெறியுணர்வித் தெனைபுரத்தல்
 வேண்டு மென்றான். (15)

மருக்காழ்ப்பங் காமலர்த்தா ளினைபணிததிங்
 ளுனமுரைக்கும வசியன் றன்னை
 யுருக்கமொடு நொக்கிமுனி வானுரைப்பான்
 பாண்டி யநாட் டுயர்வி சேடத
 திருக்கருவைத தலமடைந்தக காபிலனைக்
 கண்டுமிகச் சிறிபேன் செய்த
 தருகதுறுவெம பிழைபொறுத்தா ளெனத்திருத்தா
 ளிறைஞ்சியவன் றையொழ் றமமா. (16)

மதுமலிபூங் களவுறைபால் வண்ணனைபு முலகினுககோர்
 மாதா வென்னு
 மதுலசவுந தரிசுபயுமோ ராண்டுவரை யாண்டுவசித்
 தன்பு கூர்ந்து

(17) ஆண்டு-அவ்விடம், ஓராண்டு-ஒரு வருடம்.

புதுமலர்கொண் டருசசித்துப் பணிவையெனில் வறுமையுநீ
புரிந்த வெய்ய
முதுவீணையு மொழிந்திடுஞ்செல் வழுநவமு மெய்துமென
மொழிந்தான் மன்னோ. (17)

திருநதுதவ முனிவர்பிரா னுரைத்தமொழி மிடியெனுமத்
தய நோய்க்கோர்
மருநெனக்கொண் டெமகிழ்ந்து தனதுதிரு நாடகன்று
மாறா விற்பம்

பொருநதுசெழுந தமிழ்ப்பாண்டி வளநாடு சார்ந்துபய
புரிவந் தாங்குப
பெருநததைமைக் காபிலைந் சண்டுபணிந் தவன்கருணை
பெற்று மாதோ. (18)

சித்தமகிழ்ந் தன்பொருட் சேபநதிப் புனல்படிந்து
செகததின் மேலா
மருநதவவாழ் கடுதெந்நத தட்பணையோப் பணியெனுமெம்
பண்ணை தண்ணை

நித்தமருச் சணையிந்தோ ராண்டிநாதா னவ்வேலை
நிகரி லெயமான்
சுத்தவெரட் குரையினின்று கூடிவதத் துடனெழுந்து
தோன்றி னால. (19)

தோன்றிவசிய ணைரோகையாதுவிரும் பிணைகேண்மோ
துவங்கு நீசெய்
மேன்றவருச் சணைசுவாதே முனக்குவர பிசுதுமென்
நயாப மெயமான்

தென்றிசந்தாமரைமலர்தந்நெறஞ்சியொழித்திடலே ண்டு
சுதமேன் முண்ணை
ஞான்றுபிரி பாவமுமொந் தமாதிரப்பு நிரப்புமென
நயினமுன் மன்னோ. (20)

மேன்பாகுங் சனியுநிகர் மொழியதுல சவுந்தரியை
விரும்பி மென்றுந்
தன்பாகந் தனிலமைந்த தனிமுதல்வ னவ்வசிபன்
தண்ணை நோக்கி

யன்பாவர் தனைபுரியு முன்பாவர் தனையொழிந்தே
 மருங்கூர் தின்னே
 யுன்பானுந் திடுமவறுமை யொழிந்திடுதற் கொருநெய்யா
 முரைசெய் வேமால்.

21)

வேறு.

முதிய கருணைச் சிவலிங்க வடிவா கியகம் முன்றோன்று
 மதிக புகழ்சே ரிவ்வழகா சலத்தின் சூடபா லமர்குருபா
 நதியி னுறுசூ ரியதிர்ந்தந் தன்னிற் படிநது நடைநோக்கித்
 துதிசெய் தருது மீடி தீரக் கருது முனக்குச் சுவணமென்றன்.

இவ்வாறு மறைத்துப் பெருங்கருணைக்கடலாய்வினங்குமெம்பெருமான்
 செவ்வானிகர் கருநதிருவருவங் கரநதான்பின்னர்ச்சிறதைபுவந்
 தவ்வா யிரஞ்சோ தியன்றீர்த்தந் தன்னின் மூழ்கி யன்பர்மன
 வெவ்வாநனைத்தீர்த்தருள் கருவாய் நிராண நோக்கிமிகப்பணிந்தான்

படமா சுணப்பூ ணணிசடிவப் பாமன் கருவைப்பால்வண்ணன்
 திடமார் வசியன் முன்றோன்றிச் சிறந்த பானு தீர்த்தத்தின்
 சூடபாற் சூரோச தூரத்தந் நதியிற் குலவு மோர்மடுவி
 னிடமே விபரிட் சேபந்தி காட்டி கைககொ ளிதனை

பென்றன். (24)

கடுமே விபகந் தரப்பெருமான் சாட்டுந் தியை வசியன் மகிழ்
 வோடுநோக் கினனிந் நதியினிடை புறவே யாழ்ந்த கிப்பெரிய
 மடுவூ டெங்ஙன் புகுந்ததனில் வதியுந் தியை யானெடுதருக்
 கொடுமீன் குவலெந் தாயெனவே யடிவீழ்ந் திடைவஞ்சக்

கூறினான். (25)

சாற்றும் வசியன் மிசைமிகவுந் தயைகூர்ந் தந்த மடுவினிடைத்
 தோற்றும் பெரிய நிதியனைத்துங் கரையேற் றினனா

டோறுமிகப்

(22) சுவணம்-பொன். (23) ஆயிரஞ்சோதியுன்றீர்த்தம்-சூரிய
 தீர்த்தம். (25) மடு-ஆற்றினுட்பள்ளம்.

போற்று மடியார் பவக்கடல்விழர் தழுந்தா வண்ணம்

போந்துகரை

போற்று முதலவன் திருக்கருவைப் பதியில் வாழும்

மிறையோனே.

(26)

கலிப்பா.

நீதிபுழுதுங் கரையேற்றி நேயவசு உணைநோக்கி

மதியணியும் பெருமானுன் வறுமையும்கெடும் பாவுமுஞ்செங்

கதிரவன்முன் த்மிரமெனப் புரிந்தனநீ களித்துளது

பதியடைக நீதிபுழுதும் பண்பொடுகைக் கொடு மாடோ.

நகரமடைந் திரவலர்க்கு முறவினர்க்கு நமைநீனைச்சு

நிகரில்லி யவர்தமக்கு மினிதளித்து நெடுங்காலஞ்

சுகமொடுநீ பெருஞ்செல்வந் துயித்துவாழ்ந் திடுகவேன

மிகவுருளுற றுரைத்திறையோன் விளம்புவன்பின் னுருமாதோ.

ஒவ்வொருவற் சரந்தோறு முயர்வுறுபங் சூனிமதியிற்

செவ்விகொள்புந் தியின்வாரந் திரிதிகைகார்த் திகைச் சரந்த

திவ்வியநா டனிற்றெரிசித் திடுகநமைச் சுயவடிவோ

டிவ்வமுத கிரித்தீர்த்தத் தலத்திலெழுந் தருளுவமால்.

(29)

செப்புநிதிப் பிரசிரவ ணம்மெனுமித் தீர்த்தத்தே

யெப்பெரும்பா தகரெனினும் படியின்மடி யிடர்நீங்கி

யொப்பரும்பே ரின்பசுக முறுவரெனச் சொலெழைந்தான்

முப்புரந்தியெழுச்சிநிது முறுவல்புரிந்தவன்மாதோ.

(30)

கலிவிருத்தம்.

கல்லகம் வளைத்தவன் கரந்த பின்புதம்

மில்லக னெம்பிரான் வியந்து நல்கிய

தொல்லக விலம்புகழ் சுவணங் கைக்கொடு

நல்லக மகிழ்ந்துதன் எனக நண்ணினான்.

(31)

தன்னக ரடைந்துபின் கருவைத் தண்களா

நன்னிழ லிடைபுவந் துறையு நாயகன்

அக்கினிதேவன் பாவந்தீர்த்த சருக்கம். 245

சொன்னவா றறம்பல வியற்றித் தொல்புதழ்
மன்னுமல் வழுதமால் வரையிற் றுனரோ. (32)

துனிதவிர் வற்சார் தோறும் வந்துநற்
பனிமலர்க் களாழிழற் பரணைப் போற்றியே
கனிவுட னவன்சய வடிவக் காட்சிபெற்
றினிதுவாழ்ந் திருந்தனன் சீர்த்தி யெய்தவே. (33)

வைசியன் திரவியம்பெற்றசருக்கம் முற்றிற்று.

ஆசச் சருக்கம் 34-க்கு விருத்தம்-1151.

இருபத்தொன்பதாவது

அக்கினிதேவன் பாவந்தீர்த்த சருக்கம். தி

அழசேர்க்கழி நெடிவடி யகவல் விருத்தம்.

வையமுன் றினுமே லாய தலமென மதிக்குஞ் சீர்சா
றுப்பதென் கருவை நாதன் றுலங்குநற் கருணை கூர்ந்து
செய்யதிக் கடவுட் கந்நாட் சேர்ந்தவோர் பிணியி னோடு
வெய்யமா பாவந் தன்னை விலக்கிய சரிதஞ் சொல்வாம். (1)

காண்டவ வனத்துட் புக்குக் கதழ்மூரிக் கடவுண் முன்னு
ளாண்டுறை யியக்கர் நாக ரரக்கர்முன் னாய யாருந்
தாண்டுபல் விலங்கும் புள்ளுந் தனக்குண வாசக் கொண்டு
மீண்டன னவனுக் காங்கே வினைந்தது பாவ மன்னோ. (2)

அக்கொடும் பாவத் தாலந் கவன்றிருச் சோதி யோடு
மிக்கநல் வலியுந் குன்றி வெய்யதோர் குன்ம நோயாந்
றுக்கமுந் திருந்த காலைத் தூயநா ரதனைன் றோதுந்
தக்கமா தவத்தோ னந்தத் தழற்கட வுணைக்கண் ணுற்றான். (3)

பாவகன் றன்னைக் கண்டுன் பாவம்யா வையுமே தீர்ப்பா
னவனுந் றனையேற் கேண்மோ வசாதிமா புரத்தி லெய்திப்

(33) ஹனி-ஹன்பம். (4) பாவகன்-அக்கினி.

பூவிரி களவி வீழற் புனிதனை யினிது போற்றி
மேவுபூ சனைசெய் பென்று விளம்பிநா ரதன்சென் றானால். (4)

நாரத னுரைத்த மாற்ற நயந்துகேட் டவ்வா றன்னோன்
சீருடன் பன்னாட் பூசை செய்திருந் தன்னவ் வேலை
யாரணந் தோனு மந்த வரியுமுன் றேடிக்காணாக்
காரணன் தருவை நாதன் றேன்றினன் கனலோன் முன்னர்.

துன்னிய கருணை போடு தோன்றிய வினையோ னந்த
வன்னிவா னவனை நோக்கி மகிழ்ந்தன முனது பூசைக்
கென்னின தெண்ண மீதும் வரமுரை பென்றா னெம்மான்
றன்னிரு பதம்வீழ்ந் தேத்திச் சாற்றுவான் காற்றினேயன்.

மாசிலா மணியே யெந்தாய் காண்டவ வனத்தி லுற்ற
மூசுபல் லுயிர்கள் பாவு மிரையென முன்னா ளுண்டேன்
கூசுமவ் வினையாற் சோதி சூன்றவெங் சூன்ம மென்னப்
பேசுமோர் பிணிபுற் றந்தோ பெருநதுய ருழக்கின் றேனால்.

பருவரற் கடலுள் வீழ்ந்து வருநதுமிப் பாவி யென்னைத்
திருவுள மிங்கிக் காத்தி யெனவுரைத் திடலுஞ் சீர்சால்
கருவைபயம் பதியின் மேவுங் களாவுடை நாதன் செய்ய
வுருவுடைக்கன லோன்றனை நோக்கின னுரைப்பான்மன்னோ.

வேறு.

வென்றிபுறு முத்தலைவேற் படைகொடுநா முனந்தோற்று
வித்த வாற்றா

னன்றிமிகப் பெறுகுல தீர்த்தமெனும் பெயர்படைத்து
நண்ணுந் தீர்த்த

மொன்னுளதுன் மூலைதனி லருட்குறியா கியநம்மு
ணவந்து நீதான்

சென்றதனின் மூழ்கிரம்பால் வருகயுவன வருந்சுரந்து
செப்பி னானால். (9)

அக்கினி தேவன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம். 247

இசையுறுந் பெருந் துல தீர்த்தமதிற் சென்றுபடிந்
தெழுநது போநது
நசையொடுவாய் புதைத்திறைந்நி யெம்பெருமான் சன்னிதியி
னல்ங்கூர் தென்கீழ்த்
திசையிறைவ னின்றனனப் பொழுதுலக முழுதீன்ற
தேவி பாகன்
வசையறுசித் திரபானு வானவனைத் தன்னருகில்
வருவித் தமமா. (10)

புனிதமலர் திருக்கரத்தால் வெண்பூதி யணிந்துனக்குப்
பொங்குஞ் சோதி
யினிதுறவு முனதுகொடும் பிணிபறவு நீபடிந்த
வித்தீர்த் தந்தான்
றுனிதவிரக் கினிதீர்த்த மென்றுவிளங் கவுயிதனிற்
றேயு மெருத
மனிதரும்பல் பிணிபாவ நீங்கியுயர் கதிபெறவும்
வரந்தந் தேமால். (11)

கலிவிருத்தம்.

எனவு ரைத்துக் கரந்தன னெம்பிரான்
மனமு வந்தெழு நாவுடை வானவ
னாக னாகி யரும்பிணி தீர்ந்துதான்
றனது தானந் தீனபடைந் தானரோ. (12)

அக்கினி தேவன் பாவந்தீர்த்தசருக்க முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 35-க்கு விருத்தம்-1163.

மும்பதாவது
பார்ப்பனி பாவந்தீர்த்த சருக்கம். தி.

கலிவிருத்தம்

நேத்திர மூன்றுடை நிமல னந்தணர்
கோத்திர மடநதையோர் கொடிய பாதகச்
சூத்திரன் றனைப்புணர் தோட நீக்கிய
மாத்திருக் கதையினை வழத்து வாமரோ. (1)

அறுசேர்க்கழிநெடிலடியகவல் விருத்தம்.

தெண்டிரைப் பரவை யாடைச் செகமகண்
முகம்போற் றேன்றுங்
குண்டின மெனுமோ றுரின் மறையவர்
குலத்தில் வநதோ
னெண்டகு சவுண்டி கேய னென்பவன்
களாங்கி யென்னு
மொண்டொடி தன்னைக் கொண்டா னுரிமையா
யுவந்து மன்னோ. (2)

காதலி யென்னு மந்தக் களாங்கியி னொநிசேர்ந் தந்த
வேதியன் வாழு நாளில் விளம்புமம் மறையோ னில்லத்
தோதுபேர் கடக னென்னுஞ் சூத்திர னொருவ னெய்தி
யேதமில் பலரும் றேவ லியற்றியாங் கிருந்தா னம்மா. (3)

தாமரைத் தவிசின் மேவுஞ் சதுமுகப் புத்தே ளன்ன
மாமறை யவன்றன் றேவி மாரசா யகத்தா னொந்தத்
தீமதிக் கடகன் றன்னைச் சேர்ந்தொழு கினர்சின் னுளாக்
காமமுற் றவருக் குண்டோ கருத்திடை யறிவொன் றந்தோ.

கருவிழிச் செவ்வாய் வெண்பற் களாங்கியக் கடக னென்னு
மிருவரு மொழுஞ்சூச் செய்கை யனைத்தையு மினிய சீர்த்தி
மருவுமச் சவுண்டி கேயன் மனத்திடைக் குறிப்பி னோர்து
பொருவறு மீனயி னின்று போக்கினு னவரை மாதோ. (5)

(4) மாரசாயகம்-மன்மதபாணம்.

பற்பல தேயஞ் சென்று பயமகன் நிருவர் தாமும்
பொற்புறு மதன வேளு மிரதியும் போலப் பன்னு
ணற்பெருங் காம விற்ப துகர்த்தனர் நண்ணி னூராம்.
பிற்பொழு துற்ற தாக்கோர் பெரும்பவுந் திரனோ யம்மா. (6)

முதியவெம் பிணியா லுற்ற துயரெனுங் கடலுண் மூழ்கித்
திதிபெறும் பலஆர் தோறுந் திரிந்தனர் வருமார்க் கத்திற்
கதிதரு முயர்நீட் சேப நதிதனைக் கண்ணுற் றநத
நதியிலங் விருவர் தாமு மிறங்கினா நயந்து மாநோ. (7)

இறங்கலுங் களாங்கி பென்னு மேந்திழை தன்னை யந்தக்
கறங்குதெண் டிரையா றீர்க்கக் கடிதுயிர் துறநது பின்னர்ப்
பிறங்குமம் மடந்தை தெய்வத் திருவுருப பெற்றுச் செம்பொன்
னிறங்கினர் விமானத் தேறி நீள்பெருந் துறக்கஞ் சென்றாள். (8)

கண்டனன் வியநதா னிர்தக் கடவுண்மா நதித்து நீரிற்
கெண்டையந் தடங்கண் மின்னாள் படிதலாற் கிளர்செஞ் சோதி
கொண்டதே வருவம் பெற்றுக் குலவுபொன் விமானத் தேறி
யண்டருந் சென்ற னென்றாங் கறிநதனன் கடகனம்மா. (9)

வேறு.

அறிந்துகிரு பாகநீ ராடியிசை யளிக்குமது

வளிக்குந் தீண்டி

செறிந்தநறுங் களவுறைபால் வண்ணையொப் பீனயுமையத்
தெரிசிந் தேததி

மறிந்ததிரைக் கடற்புனியிற் றென்கயிலை பென்றெவரு
மதிக்குஞ் சீர்த்தி

பெறுந்தலமா கிபகருவைப பதியிடைச்சின் னாளிருந்தான்
பேணி மாநோ. (10)

பாங்குறவின் னணநிருந்து வெய்யபவுந் திரனோயும்
பாவ நோயு

நீங்கியுயர் கதியடைநதான் பிற்சனனர் தனில்வேத
நெறிக டேர்ந்த

வோங்கியுவர் தணர்குலத்தி லுதித்துபய புரிதனிலன்

பொடுபல் காலம்

பூங்களவீ சனைப்பூசித் திருந்துமே லாம்பதத்திற்

பொருந்தி னானல்.

(11)

பார்ப்பனி பாவந தீர்த்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆகச் சருக்கம் 36-க்கு விருத்தம் 1174.

முப்பத்தொன்றாவது

குலபூடணன் இயமனை வென்ற சருக்கம். -தி-

கவி விருத்தம்.

மன்றிடை நடம்புரி வள்ள லெம்பிரான்

றன்றிரு வாநினுற் சாதி பூடணன்

தென்றிசைந கோனெடு சமாஞ் செய்துமுன்

வென்றபெற் றிடுகதை விளம்பு வாமரோ.

(1)

வேண்டியன் பொடுபுவி வேந்தர் போற்றிட

விண்டிய மனுநெறி யியற்றிச் செம்மணிப்

பூண்டிகழ் புயக்குல பூட ணப்பெயர்ப்

பாண்டியன் கருவையம் பதியில் வாழுகான்.

(2)

திருநதுசீர்க் கன்னட தேயந் தன்னிலோ

ரருந்தவ மறைமவன் கலைக ளாப்துணர்

பெருந்தகை யுறுசிவப் பிரிய னென்பவ

னிருந்தனன் செல்வமு நலமு மெய்தியே.

(3)

அன்னவ னியற்றின னரிய னாழ்வம்

பின்னமில் குணமகப் பேறு வேண்டியே

மன்னுமெவ் வுலகமு மீன்ற மாண்புடைக்

கன்னியை நோக்கியன் பொடுசில் காலமால்.

(4)

சிற்பரை தோன்றிச் செய்த வத்தினுற்

பொற்பரீ யுளவரை புலியிற் றங்குமா

(1) சாதிபூடணன், குலபூடணன்.

குலபூட்ணம் இயம்பனை வென்றசருக்கம். 231

றற்பவாழ் நாளுமெய் யறிவு முற்ற வோர்.
நற்பெரும புதலவனை யுனக்கு நலகினைம். (5)

அருவரைச சிலையினுற் கண்ட னுவனன்
மருவுவன புரண வயதென ிருதிபெ
திருவுருக அநதனைச் செய்ய வேதியன்
பருவம் லெநிநதிகன் பதியை நண்ணினான். (6)

சலிததுறை.

எத்தி யாவரும் வியாதிட விதழியா நோடையு
மாத்தி யாழ மு மணிநதவன் றெவியின வருவான்
மாத்தி யாளமெய்த தவமுறு மறைபவன் றனக்குக்
காத்தி யாபன னெனுமொரு காநல லுதிப தான். (7)

நேரி லாமறை யாகம் மனைதநதபு நெடிய
பாரி லேவரும் வியாதிட ப பயின்றுந மிரம
சாரி யாயா னடிகுதள மீந தகித தசவேவ
போரி னைத்துந தொ முகின னொழுதமப போழ்தில். (8)

சந்த மாமறை ிதாசிவாப ிரியன்மைந தனுக்கு
முநத மாதவந தான்புந ததுமிக முபன்ற
வநத மாதவத் ினுக துமப வியநதுமை யாக்ிக
வந்து நலவந தநத்து முரைகதனன மன்றை. (9)

துய தாதைசொற் கேட்ட வ னடியினை தொழுது
நேய மோடுமா தவவனகு சென்றினி நிறைநத
வாயுள் பெற்றுநான் வருவனீ யாருள்விடை யென்ற
னையு நல்விடை பனிததனன றததையங கிசைநது. (10)

தாதை பால்விடை பெற்றுந நவவனகு சார்நது
காதல் கூர்நதுநற் பரத்துவா சனையவண் கண்டு
பாத மாமலர் மிசைமுடி தொபவுறப பணிநதா
னீதி யையநீ மிக்கவாழ் நானெனக் கெனவே. (11)

வணங்கி யிங்கன மன்பொடு வழத்துசொற் கேளா
துணங்கு கேள்விகு ரம்மறை யவன்றனை நோக்கி
யுணங்கு மைம்புலப் பகைதுறந் தோங்குநற் றவத்தி
விணங்கு சிந்தைமா மு விவச்சேர் னியட்டின் யாதோ. (12)

மறைவ லோய்நமன் னூதர்தந் கைப்படா வண்ணங்
குறைவு றுதவாழ் நாள்பெற வுளத்தினீ குறிக்கி
னறைவல் கேண்மதி பாண்டிநா டடைந்துதென் கருவைக்
கிறைவ னுங்குல பூடணன் றனைச்சர ணெய்தி. (13)

கருங்கு றுண்ணிடைச் சசிபதி தொல்பதி தனக்கு
நெருங்கு நண்ணிழல் புரிதரு நீண்மலர்ப் பொழில்சூழ்
பருங்க ராசல புரமெனப் பகருமத் தலத்திற்
கருங்க ளாவுறை வெண்ணிறக் கனிதனைக் கண்டு. (14)

பூசை யன்பொடு புரிந்துநீ போற்றுவா யென்னி
லாசை யுற்றநல லாயுணை மிகப்பெறு குவையிவ்
வோசை மாக்கட லுலகிலென் றுரைத்திடக் கேட்டு
மாசை நீத்தவம் மறையவன் மகிழ்வொடு மீண்டான். (15)

கொச்சகக் கலிப்பா.

மீண்டுபல வளமலியும் வியன்கருவைத் தல மடைந்து
தாண்டுதிரைக் கடலாடைச் சகமுழுதும புயத்திடைவைத்
தீண்டுதனிச் செங்கோன்மையியற் றுகுல பூடணனும்
பாண்டியனைச்சரணமெனப் பண்பொடுசேர்தனன்மாதோ. (16)

வழுதிபெருந் தயவெய்தி மனத்தினிடைக் களிகூர்ந்து
முழுதுலகும் புகழ்கருவை முகலிங்கப் பெருமானைத்
தொழுதினிதர்ச் சனைபுரிந்து னுலங்குறுமன் பொடுசிலநாட்
பழுதுதாய் தந்தைபுட னிருந்தனைப் பதியிலரோ. (17)

அந்நாளிற் சதுமறைநா லீனைத்துமுணர் சிவப்பிரியன்
பொன்னாடு புருத்தனைப் பொழுதவன்மைந் தனுக்குமலை
மின்னுண்முன் னருளியநாண் முடிந்ததென விரைந்தன்னேன்
றன்னாவி கவர்வான்வந் துற்றனரந் தகன்றுதர். (18)

வந்துபய புரியெனுமம மாநகரத் தினுக்கப்பா
லைந்துஞரோ சத்தினின்ற ருட்குறியி னின்றெழுந்த
செந்தழவின் கவாடையினுந் தேவன்பெருங் காவலினுந்
பூத்திவனி கலங்கிவெருண் ட்நகருட் புருத்திவரால். (19)

என்புரிவார் மீண்டனரவ் வியமனெனுந் தம்மிறைவன்
முன்பனுகி யுரைததணர்போய் வந்தசெயன் முழுவதுங்கேட்
டன்பறுசின் தையிற்சினமுற் றடற்றண்டங் கரத்தேந்தி
வன்பருமே தியிலேறி வந்தனனந் தகன்மாதோ. (20)

கருவைநக ருட்புகுநது காத்தியா யனனெனும்பேர்
மருவியவம் மறைவாணன் சரணமென வந்தடைந்த
பொருவில்குல பூடணன்றன் பொற்றிருமா ளிகையதனுள்
வெருவிலன்புக் கனன்பின்னர் வினைவதனை யுணராதான். (21)

புக்கமற வியினுருவம் பூருவநல் வினையதனாற
றக்கமறை யவன்விழிக்குத் தெரியமனந் தான்வெருவி
மிக்கதிறன் மன்னவன்பால் விளம்பினன்மன் னவங்கேட்டுச்
செக்கர்விழித் தருமன்முனஞ் சென்றவனை வணங்கியரோ. (22)

ஏதுவெவ னீயிவண்வந் தெய்துவதற் கியம்புதியென்
றோதினெப் பொழுதரச வுனைச்சரணென் றடைநதுளவிவ்
வேதியனா வியைக்கவர்வான் விருப்பொடுவந் தன்மயாபீப்
போதெனச்செப் பினன்கருனை சிறிதுமிலாப் புந்தியினான். (23)

அவனுரைத்த வுரையதுகேட் டரசனெனைச் சரணடைந்த
விவனுயிரைக் கவருநினை வொழித்துவிரைந் தேகுதியென்
றுவகையுட னுரைக்கரும னுனதுயிரு மிவனுயிருங்
கவருவனிக் கணத்திலெனக் கடுஞ்சினமுற் றனன்மாதோ (24)

எனதுயிரைக் கவர்ந்திடினு மெனைச்சரண மென்றடைந்த
கனமருவு மிம்மறையோ னுவிதனைக் கவரவிடேன்
சினமொடுநீயென்றையெவன் செய்யினுமென் றுரைத்துநின்றான்
றனதுயிர்போ லெவ்வுயிரும் புரக்குநெடுத்தனிக்குடையான் (25)

தேசத்தார் புகழ்ந்துரைக்குஞ் சீர்த்தியாற் சிறந்தசெவ
நேசத்தா லிவ்வுலகத் தொருவரையு நிகருரையா
வாசத்தார் மன்னவனிவ் வணமுரைக்க வலியபெரும்
பாசத்தா லந்தனைந் பற்றியிது குறப்பிணித்தான் (26)

கவிவிருத்தம்.

கண்—ணன் மன்னவன் கண்சி வந்தன்
கொண்டன் மனதனைக் கொடுப்பெருஞ்சின

மண்டமர் புரிஞுவான் கருதி வன்றிறற்
சண்டனோ டெகிர்த்தனன் சாபம் வாங்கினான். (27)

அந்தகன் மிசைப்பல வபபு மாமழை
சுந்தினன் றருமனுஞ் சீறி வில்வளைத
தூதபல் கணைகளால் வழிநி யுந்திய
வெந்திறற் கணைகளை விலக்கி னுனரோ. (28)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியகவல்விருத்தம்.
விலக்கியொரு பெரும்பார தண்டமதை விடுதனனவ்
வேலை வேந்தன்
வலக்குவிசப்படைக்கரத்தான் பகைஞரெனுமவுணராவெல்
வான்முன் னொரிற்
துலக்கமுது நாரதன்வேண் டுதங்கிசைந்து களாவுறையுஞ்
சுவேத நாதன்
கலக்கமற வருளியகா மேகரவா ளியைநமன்மேற்
கடிதி னுய்த்தான். (29)

அப்பகழி யோருழிக் கனலெனச்சென் றிபமனுப்தத
வததண் டத்தை
யொப்பில்யம தூதர்தமைத் தகித்துநம னையுழஞ்சசை
யுறச்சாய்த் தண்ணல்
கைப்பதுமத் தடைந்ததுவென றியையடைந்தே மெனமனதிற்
களிகூர் தருது
முப்புவனத் தினுமதிக விசைவினங்க விசயசங்க
முழுகி னுனல். (30)

அண்டர்புகழ்ந் திடத்தேர்நின் நிழிந்துதரு மன்சிரமீ
தணிந்த வந்த
மண்டுமொளி திகழ்கனக மணிமகுடந் தனைக்கவாந்து
வலிமை சான்ற
வெண்டருமல் வியமனெடுங் கைப்பாசத் தாற்பிணிப்புண்
டிசூர்த்தோன் தன்னைப்
புண்டரிக மலர்க்கரத்தா ளினிதெடுத்துச் சினகரத்துட்
புகுந்து மன்னோ. (31)

(29) வலம்-வெஹ்மி. குவிசப்படை-வச்சிராபுதம். சுவேதம்-வெண்மை.
(30) விசயம்-வேந்தி.

குலபூடணன் இயமனை வென்ற சருக்கம். 255

கன்னியொரு பங்குடையான் றிருக்களா நிழலமர்ந்த
கருணைப் பெம்மான்
சன்னிதியின் முன்காத்தி யாயனப்பேர் முறைவாணன்
றனையுங் கூற்றின்
சென்னிமிசைப புனைந்தமணி முடியையும்வைத் துளமுருகிச்
சிறந்த வன்பு
மன்னியதோத்திரஞ்சய்திருந் தனன்குலபூடணனெனும்பேர்
வழுதி மாதோ. (32)

அவ்வமையந் தன்னிடுவன் மூர்ச்சைதெளிந் தெழுந்துகிவ
னடியார்க் கந்தோ
வெவ்வமிழைத் தனமதனா லிக்குயருந் றனம்பாமென்
றெண்ணி முன்னாள்
வெவ்விடமுண் டவன்கருவைப் பரமேசன் சன்னிதியின்
மேவி நின்று
செவ்வையுறு தனதித பங் கசிறுதுருக வினியதுதி
செய்தா னமமா. (33)

வேந்தனெனுந் தருமனுவ வையதரு மனுமிந்த
விதநின் ருங்கே
தாந்துதிசெய் திடும்வேலை தனிர்களா வனப்பொருமான்
றபவு கூர்ந்து
பூர்தளிர்மென் றிருக்கரத்தா லறம்வளர்த்த மலையரசன்
புதல்வி யென்னு
மேந்திழையி னொடுவிடைமே லெழுந்தருளி நின்றனனவ்
விருவர் தம்முன். (34)

இருவருங்கண் ளெத்தொடுகண் களித்திடத்தோன் நியபெருமா
னினிது போற்றுந்
தருமன்முக நோக்கியெமைப் பூசணையன் போடுபுரிந்
தமையா லிந்த

(35) இழைத்தனம்-செய்தோம்.

வருமறையோன் நனக்களித்தேம் பூரணவாழ் நாளிவன்பா
லடைந்த வாற்றால்.

வெருவுறுமித் துயருழந்தா யின்னுமுனக் கோருறுதி
விளம்பக் கேண்மோ. (35)

இக்கருவைப் பதிப்புறத்தைங் குரோசத்தி னிடையனுகே
வினியோர் நாளுந்

தக்கபெருந் தேவர்கடுங் காவல்புரிந் துளர்பதனந்

தரும வுன்றன்

மிக்கதிற் றாநரையுய் வித்தனம்பாம் வழுகியைநீ

விரும்பி நட்டுத

தொககசெழு மணிமுடிபெற் றந்தணன்றன் பெரும்பாசத்

துவக்கு நீத்து. (36)

எய்துதிநின் னுலகமென வினிதுரைத்துப் பின்னருவர்

தேத்தி நின்ற

கைதவனை நோக்கிநம்பா லன்புமிக வைத்தனையா

கையினால் வெம்போர்

செய்துநடு வனைவென்றாய் மகிழ்ந்தனம்பா மெனவின் சொற்

செப்பி பந்த

மைதிக்குந் தரப்பெருமான் மறைந்துதிரு வருட்குறியாய்

வதிந்தா னம்மா. (37)

வேறு.

மன்றலந் தெரியற் றிண்டோண் மன்னவன்

கேண்மை யோடு

தன்றிரு முடியுங் காத்தி யாயனன்

றனைப்பிணித்த

வென்றிகூர் நெடிய தன்கைப் பாசமும்

பெற்று மீண்டு

சென்றுதன் னுலகம் புக்கான் நென்றிசைக்

கோமான் மன்னோ. (38)

(36) நட்டு-சினேகித்து. (37) கைதவன்-பாண்டியன். (38) மன்றல்-
வாசம். தெரியல்-நாலை, கேண்மை- சினேகம்.

குபேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்கம். 257

பாந்தண்மர் முடியின் மேவும் பாசெலாம்

புயத்திற் றுங்கு

மேந்தலு மறையோன் றுனு மினிதுவாழ்ந்

திருந்தார் வாசப்

பூதிருக் களவி னீழற புரான

னருள்பெற் றந்தக்

காந்திகொள் கனக மாடக் கரிவல

நகரின் மாதோ.

(39)

குலபூடணன் இயமனை வென்ற சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 37-க்கு விருதம்-1213.

முப்பத்திரண்டாவது.

குபேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்கம்.

கொச்சக்கலிப்பா. தி.

மாடக் கொடியாடை யாடுதலால் வானிரவி

யாடற் பரிகளவிடா யாறிவான் வீதிசெலு

நீடற் புதக்கருவை நின்மலனுக் காரியன்முன்

பீடப் பிரதிட்டை செய்தகதை பேசுதுமால்.

(1)

துன்னும்புக நான்குட் டுவாபரவந் தத்திலொரு

தென்னவனும் வீர சிகாமணியென் போன்மேக

கன்னியெனுந் தேவியொடு மேனிக் கரிவலமா

நன்னகரிற் செங்கோ னடத்திவாழ் வுற்றிருந்தான்.

(2)

காருவரி யாடை யுடுத்தநெடுங் காசினியிற்

பூருவநாட் செய்தபெரும் புண்ணியத்தா லாங்கவற்குப்

பேருவகை யோங்கப் பிறந்தா னொருமகவாய்

மேருவரை வில்லான் விரும்புந் திருத்தோழன்.

(3)

வாரிட்ட கொங்கை மடவார் மணங்கவருந்

தாரிட்ட செம்பொற் கிரிநேர் தடந்தோளான்

(39) ஏந்தல்-அரசன். (1) வான்-ஒளி. (3) சார்-கருமை. உவரி-கடல்.

சீரிட்ட நந்தந் திருப்புதல்வ னுக்கினியெப்
பேரிட் டழைத்துமெனப் பேரிதயத் தெண்ணினனூல். (4)

கண்ணகன்ரு லம்புரக்குங் காவலனங் கெண்ணியதோ
ரெண்ணமுணர்ந் தவ்வரசன் முன்னர்விரைந் தெய்தினனூல்
விண்ணவார்முன் வேண்டவுயர் விர்தமெனும் வெற்பினைத் தன்
வண்ணமலர்க் கையா லடக்கியவோர் மாதவத்தோன். (5)

அம்மா தவத்தோனை நோக்கி யடியேனா
னெம்மா தவம்புரிந்தே னீயிங் கெழுந்தருள்வான்
கைம்மா வுரிபாடை போர்த்த கயிலைவரைப்
பெம்மா னலதிணைவே நில்லாப் பெருந்தகையே. (6)

என்றுதுதி செய்திறைஞ்சி யென்சுதனுக் கன்பொடுநீ
யொன்றுதிருப் பேரிட் டருளென் றுரைத்திடலும்
வன்றிறல்கூ ராரியனென் றெவ்வுலகும் வந்தனைசெய்
தென்றல்வரை மாமுனிவ னிட்டான் றிருநாமம். (7)

அன்பொடுநற் பேரிட் டருந்தவஞ்சே ரம்முனிவன்
றென்பொதிய வெற்படைந்தான் மைந்தனுக்குத் தெவ்வடுகர்
மின்பொலியும் வேற்படையான் மிக்கபல தூல்பயிற்றித்
தன்பொறையம் மைந்தன் றடம்புயத்திங் வைத்தனனூல். (8)

நற்புதல்வ னுக்கரசு நல்கியுலப் பெய்தியந்த
வெற்புறமு்தோண் முன்னவன்பின் வீண்ணுலகம் புக்கனனூற்
பொற்புமிகு மாரியன்றூண் பூவுலகம் யாவையுமோ
ரற்புதஞ்சேர்வெண்குடைக்குளன்பொடுவைத்தாண்டிருந்தான்
எவ்வுலகும் போற்ற வெழிலா ரியனெனுமோ
ரவ்வரச னிவ்வா றரசியற்று மநநாளிற்
கவ்வைவிரி தெண்டிரைநீர்க் காவிரிநாட் டிற்சிறந்த
செவ்வியுறு தில்லைத் திருநகரத் தன்னிலரோ. (10)

துன்னலருக் கேறனையான் றுங்கவக ளங்கனெனுஞ்
சென்னிமனு நீதி செலுத்தியர சாண்டிருந்தா
னன்னவனுக் காங்கே யழகியகத் தூரிவல்லி
யென்னுமொரு மின்னா ளிருந்தனள்வாழ்க் கைத்துணையாய்.

பேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்கம், 259

அந்தமட மங்கை தனக்கோ ரருஞ்சுதையாய்
வந்துபிறந் தாளளகை மாநகர்க்கோ மான்மகிழுஞ்
சுந்தரஞ்சேர் மாமணியாள் சுப்பிரகூ யைப்பெயர்கொள்
சந்தமுலை மாதுபிர சன்னையெனத் தாரணியில். (12)

உற்றபிர சன்னையெனு மொண்டொடிமங் கைப்பருவம்
பெற்றபொழு தாங்கவளைப் பெற்றோ னஃதுணர்ந்து
கொற்றவரு ளெவ்வரசன் கெரல்லோ பதியாவா
னற்றவத்தா லீன்றெடுத்த நமபுதல்விக் கென்றினைந்தான். (13)

அந்த வேலையி லரசர்கோ னிருந்தபே ரவைக்கண்
வந்து தோன்றினன் மாமுனி யெனுந்துரு வாச
னெந்தை நீவரற் கெத்தவம் புரிந்துளே னெனத்தன்
சின்தை யான்மகிழ்ந் தன்பொடு மிகத்துதி செய்தான்.

ஆத ரத்தொடு துதிபுரிந் தவன்றனை நோக்கி
மாந வத்தினு லென்வயி னுதித்தமா மகட்குப்
பூத லத்துள புரவலர் தம்முளெவ் வேந்தன்
கோதி னற்றவ னுவனீ கூறுதி யென்றான். (15)

மன்ன னிங்ஙன முரைத்தலு மாமுனி கேளா
மின்னு நீண்முடி வேந்தகே னின்வயி னுதித்த
பொன்ன னாளிவள் புகழ்பெறு மிருதிதிக் கிழவோன்
பன்னி யாகிய சுப்பிர சூயையென் பவள்காண். (16)

எரிம முப்படை யேந்தினு னிட்டசா பத்தால்
விரியு மிப்புவி மீதுசத் தூரியாச் செனித்துப்
புரியு நல்வினப் பயத்தினு லிம்மையிற் பூர்வ
சரித மோர்ந்துநின் புதல்வியாப் வந்தவ தரித்தாள். (17)

இன்ன வட்குமுன் பதியென விருந்ததென் னளகை
நன்ன கர்ப்பிரான் செழுந்தமிழ்ப் பாண்டிய நாட்டின்
மன்னு சீர்க்கரி வலநகர் தனிற்றிரு மனத்தான்
முன்ன யுற்பவ முணர்ந்த முதிசறி வினனாய். (18)

18) இவ்வாறானவருந்தினன். (15) தவன்-சாயன்.

இல்கு மாரிய பாண்டிய னெனக்கடல் புடைசூ
முலகம் யாவையுந் துதித்திட வுதித்தளா னவனே
நீலமி குதநின் மகட்டுயிர் நாயகனாவான்
குலவு மிம்மையி லின்னமுங் கூறுதுங் கேண்மோ. (1')

கோல மேவுநின் நிருமகள் சுயம்வரங் குறித்த
ஞால மீதுள மன்னவர் நனுசூர நாட்டாரு
சால வேந்தனுங் காசுவேந் தனுமவிசு வேசன்
சில மாதவ னெனுமவர் தமையுபா சித்து. (20)

திருத்த கும்பெரு வரத்தினுற் செகமெலாம் பரிக்கும
பருத்த திண்புய வாரிய பாண்டிய னெனவே
புருத்த ரித்திவண் முற்பவ சரிதமோர்ந் தவராய்க்
கருத்து வந்திவண் வருவரா ரியனுடன் கலந்தா. (21)

சீரி யன்றபாஞ் சாலநாட் டண்ணல்கா சிக்கோன்
வாரி யம்புனி புகழ்கரி வலநகர் புரக்கும
வீரி யம்பெறு வேந்தென விளம்புமு வரிலல்
வாரி யன்றனை யறிதல்யா வருக்குடங் கரிதால். (22)

எறியு நீடிரைத் தடமலி யெழிற்கு வையில்வாழ்
நறிய பூங்களா நாதனை நின்மக ணயந்து
செறியு மந்திரத் தாலுபா சிக்கினு ரியனை
யறிய லாமென வுரைத்துமா முனிவர னகன்றான். (23)

முனியு ரைத்தசொற் படிமதி முகப்பிர சன்னை
புனித நற்களா விசனை யுபாசனை புரிந்து
பனிம திச்சடைப் பரமன்வந் தாரியன் றன்னை
யினிது ணர்ந்திடும் விஞ்சையொன் றீர்கிடப் பெற்று.

இன்னு யிர்க்கினை யாகிய விசுனையர் சூழக்
கன்னி மாடமீ துறைந்தன ளினிதுளங் களித்துத்
துன்னும் வானகந் தனிற்பல வுடுக்கணஞ் சூழ
மன்னி யாங்கவற் றிடைபுறை தருநிறை மதிபோல். (25)

சாற்று மப்பிர சன்னையை முற்பவ சரிதந்
தேற்றி னோற்குமா மணஞ்செய வுன்னிநந் சென்னி
நாற்றி சைக்கணு முய்த்தனன் றாதரை நவைநீ
ராற்றல் சால்பல தேயமன் னவரும்வந் தடைந்தார். (26)

காசி வேந்தனுங் காசினி பாவுபாஞ் சால
தேச வேந்தனுந் திருந்திழை பூருவ சென்ம
மாச ரித்திர முணர்ந்துமந் திரவலி மையினு
லாசி லாரியன் போலுருத் தரித்துவந் தடைந்தார். (27)

கருவை மாநகர்க் காவல னெனும்பொலந் கழற்காற்
பொருவி லாரியன் ருனும்வந் தனன்கடல் புடைசூ
ழிருநி லத்துள மன்னவ ரெவரும்வந் தனரென்
றருவ ரைத்தடம் புயவக ளங்கனங் கறிந்து. (28)

அறசீர் விருத்தம்.

உயர்வுறுமிந் திரன்வசந்த மண்டபமா மெனச்சிறப்புந்
ரோளிருஞ் செம்பொற்
சுயம்வரமண் டபத்தினிடை யினிதுவர வழைக்கெடுஞ்
சுடர்வேற் செங்கை
வயமிகுமெவ் வேந்தரும்வந் திருந்தனரவ் வேலையிறருன்

கயனெடுங்கட் கன்னியையிவ் விடைக்கொணர்மி
னெனவுரைத்தான் கழற்கால் வேந்தன். (29)

நீடியவாட் படைக்கரத்து நிருபனுரை தனையுணர்ந்து/
நீங்கா நேயச்

சேடியர்சின் தையின்மகிழ்ந்து சிறந்தவழ கினுக்கழகு
செய்வார் போன்று

பீடியனும் பலமணிப்பொற் பணியாலொப் பண்புரிந்து
பெரும்பொற் கொங்கை

வாடியதுண் ணிடைக்கனிவாய் மங்கையையா
யிடைக்கொணர்ந்து வந்தார் மன்னே. (30)

ஏந்திழையச் சேடியரோ டெய்தியா சவையிடைவந்
 திருந்த பின்னர்
 வேந்தர்தமை நோக்கிமகிழ்ந் தென்மகண்முற் பவசரிதம்
 விரும்பி யீங்குப்
 போந்தவர சரிலுரைப்போ நெவன்கொலவ நேயெனது
 புதல்வி வேட்குந்
 காந்தனென வுரைத்தனன்கேட் டரசரெவன் புரிதுமெனக்
 கருகி நைந்தார். (31)

எழுசீரகவல் விருத்தம்.

மாவளம் பெறுபாஞ் சாலமன் காசி
 மன்னவ னூரிய நெனுமம்
 மூவருமொழிந்த மன்னவ ரெவரு
 முற்றிழை மீதுதாந் கொண்ட
 வாவனீத் திருந்தா ரந்தமூ வரச
 ரையுற்துரைத்தனர் கமலப்
 பூவணங் கிணே ரெழிற் பிர சன்னை
 பொருந்துமுற் பவசரித் திரமே (32)

திருக்களா வுடையான் றனக்கரு ளியமந்
 திரத்தினு லப்பிர சன்னை
 மருக்கமழ் மலர்த்தார் புனைவரைத் தடந்தோண்
 மன்னரோர் மூவரு ளீங்கே
 யுருக்கரந் துளரா லிவ்விரு வருமில்
 வொருவனே மலர்க்கணை மதனும்
 வெருக்கொளத் திகழு மெழில்வடி வுடைப்பூ
 வேந்தனா ரியனென வுணர்ந்தாள். (33)

துணிந்தன னுணர்ந்து தன்கரத் திருந்த்
 தூயபூ மாலையை யயன்மால்
 பணிந்திடு கருவைப் பதிக்களா நாதன்
 பதத்துணை மலரையல் வதுசீர்

(34) முற்பவம்பூர்வென்கிடை.

குபேரவாரியன் மீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்கம். 263

தணிந்திடா வுலகத் தெவரையும் வணங்காத்
தருமவா ரியன்றிருப் புயமே
லணிந்தனள் கண்டா ரெழுந்துதந் தேய
மடைந்தன ரரசர்யா வருமே. (34)

கரிசிலாச் சீர்த்திச் சென்னிதான் பயந்த
கன்னியை யாரிய னெனும்பேர்க்
சூரிசிலுக் கினிய மணம்புரி வித்துக்
கொடுத்தன னூரியன் சோதி
விரிசிலம் படிக்கொம் பினைக்கொடு மீண்டு
வியன்கரி வலநக ரடைந்து
வரிசிலை மதனு பிரதிபு மெனவம
மாதொடு மருவிவாழ்ந் திருந்தான். (35)

மருவிவாழ்ந் திருநாள் வலம்புரி தரள
மானப
பொருவின்மார்த் தாண்ட பாண்டிய னெனுமோ
புதல்வனை யினிதுபெற் றனனா
லுருவமன் மதனோ சுதனையின் னுள்ளத்
துவகையுற் றிருக்குமந னாளிற்
றிருவளர் கருவைக் களாநிழற் பெருமான்
சினகரம் புதுக்கியன் பொடுபின். (36)

தனியருட் குறியின் பீடமா னதுதான்
றரையிடை நனியமிழ்ந் தினதா
வினியொரு திருப்பி டப்பிர திட்டை
யியற்றுது மெனநினைத் துள்ளக்
கனியொடு பலதே யங்கடந் தேகிக்
கண்டகி நதிதனை யடைந்து
புனிதநற் சிலையொன் றெடுத்துவந் தெவரும்
புகழ்தரப் பீடம தியற்றி. (37)

கனமுறு பொதியக் குறுமுனி முதலாக்
 கருதுமா முனிவர ரொடுபொற்
 சினகரம் புகுந்தோர் சுபதினந தன்னிற்
 றிருப்பிர திட்டைசெய் தாங்கே
 மனமுவந திபடீ டங்கவி யுகத்தே
 வருமெடுத திடவொணு திருப்பா
 னனவா தமுநீ யருள்புரி யெனவே
 யககனாவீசனைத துதிததான்.

(38)

துதிபுரிந திடுமவ் வேலையெம் பெருமான்
 சுயதிரு வடிவுடன் ரேன்றிப்
 பதிவுறு மிந்த வருட்குறி யின்கீழ்ப
 பாகமா னதுசிறுத் தினிய
 கதிதரு மிபடீ டத்தின்மேற் ரேன்றுங்
 கவின்கொண்மேற் பாகமே பெருத்து
 வதிதரப் புரிந்தே மிதுநிலை பெற்று
 வயங்குமென் றுரைத்தனன் மறைந்தான்.

(39)

பரிவுட னெம்மா னுரைததவா நேகீழ்ப்
 பாதிதான் சிறுத்துமேற் பாதி
 தெரிவுறப் பெருத்து மிலங்குமவ் விலிங்க
 திருவுருத் தெரிசனம் புரிநது
 விரிதிரைக் கடல்குழ் புலியெலா மொருதன்
 வெண்குடை நீழல்வத் தொளிகு
 ரரியனை மிசைவீற் றிருந்தர சியற்றி
 யதிபனு ரியன்மகிழ்ந் திருந்தான்.

(40)

குபேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 38-க்கு விருத்தம்-1253.

முப்பத்து மூன்றாவது
தக்கன் முதலோர் சாபநிவித்திச் சருக்தம்-தி

கழிசெடிவடி விருத்தம்.

நீபமலர்த் தொடையணிதிண் புயக்குமான் றனைபயந்த
நிமல னென்னுந்
நீபதிகுந்திருமேனிப் பரம்பொருளை மதியாமற்
செருக்கித் தக்க
மாபதகன்புரியாகந் தனைக்காணச் சென்றடைந்தோர்
வலிய வெய்ய
சாபவிமோ சனமடைந்த சரிதமது சிறிதெடுத்துச்
சாற்று வாமால்.

(1)

தண்டரிழ்சேர் தென் தருவைத் தலந்திலி நியவேந்தன்
தன்னை பாணை
மண்டலமெங்குஞ்செலமா மனுநீதி பபசிபுற்றி
வாழு நாளிற்
கண்டகனா தக்கன்மகம் புகவினோந்த சாபத்தாற்
காமதேனுப்
பண்டகனென் றேரிடையான் மனைதலிலைப் பகவாயுற்
பவித்த தன்றே.

(2)

துன்றுபொழிற் சரிவலமாநகரிடைவந் துதித்தவந்தச்
சுரபி சாலக்
கன்றுபல வீன்றுமுதிர் பாருவம ஏ மருவியதாற்
கருதா தாங்கே
நன்றுணராப் பண்டகன்றான் விடுத்தனனால் விடுத்தலும்பன்
னாந் மெங்குஞ்
சென்று லங் கனின்மேவுஞ் செழியாயிற் கலோபேய்ப்பந்து
திரிந்த தநநாள்.

(3)

அருந்தவத்தோர் பணியுமது லாம்பிகைசன் விதியின்மய
லாகிக் கட்டுண்
டிருந்தகிறு விதியடைந்த சரபமகன் றிடுநாள்வந்
தெய்த லாற்சீர்

பொருந்தியவப்பதியினிடநிசுள்ளனென்பெயர்பெறுமோர்
 புலையன் றன்பாற்
 பெருந்திறல்சேர் மகவெனவர் துதித்தனன் லகனவன்றன்
 பெயர்தான் மன்னே. (4)

எய்ந்தபெரும் பீலகன்வா லிபவயதுற் றுழுதொழில்செய்
 திருந்தா னன்னேன்
 வாய்ந்தபுலத் திடையுளபைம் பயிரினைப்பண் டகன்சாபி
 வந்து சால
 மேய்ந்ததுகண் டாங்கதனை யடித்துவதைத் துணக்கருதி
 வேங்கை யேபோற்
 பாய்ந்தனனே டினன்கரத்திற் பற்றியதண் டொடுசிறிதும்
 பரிவி லாதான். (5)

எழுசீர்விருத்தம்.

பீலக னோடி வருதலகண் டந்தப
 பெற்றமா னதுமனம் வெருண்டு
 சாலவோ டினதெங் கோடினு மிதனைத்
 தான்விடுத் தேகுவு திலையென்
 நேலவே நினைத்தோ டினன்றோடர் தன்னே
 னெழின்மிகு மச்சுர பியுமே
 யோலமிட் டைந்து குரோசமட் டோடி
 யோடியங் கிளைத்ததென் செயுமால். (6)

பின்னரும் விடாமற் பின்னோடர் தந்தப
 பீலக னோடிவர் தனன
 லின்னலுற் றவ்வான் முன்விரைந் தோடி
 யேகின திந்தவா றந்தோ
 பன்னருங் கொடிய பாவி லகனும்
 பசுவமுத் திருநக ரடைந்து
 சொன்னமா மதில்குழ் சினகரஞ் சுற்றிச்
 சுற்றியே வந்திடும் பொழுது. (7)

மற்றினை யில்லா திவங்குமச் செம்பொன்
 மணிச்சின காத்தினை முக்காற்

சுற்றிவந் திடுபுண் ணியத்தினு லப்ப

சுவையுநீ சனையுநோக் கினாலு

வெற்றியந் திகிரிந் திருநெடு மாலும்

வேதனு மறியொணு விமல

நற்றிருக் களவீ சனைத்தெரி சிப்பா

னயந்தவ னுற்றவா ரியனே.

(8)

நோக்கிய வேந்தன் றன்னையச் சுரபி

நோக்கியுன் னடைக்கல மெனைநீ

காக்கவென் றடைந்த ததனையப் புலையன்

கண்டுகா வலவனை யிறைஞ்சி

மாக்கடற் புலியான் மன்னவ பலநாள்

வருந்தியென் புலத்திடை யடியே

னாக்கிய பயிரை நுகர்ந்ததால் யானு

மருந்துவ லிதைவதை புரிந்து.

(9)

என்னிடைத் தருக வென்றுவேண்டினவன்

வேல்வையப் புலையனை நோக்கி

முன்னவெவ் வினையா லிப்புலைப் பிறவி

மீட்டீ யடைந்தனை யந்தோ

வின்னுமம் மையிலுந் தீமையே புரியி

னென்றுநீ கதியடை குவையாம்

பன்னுதுங் கேண்டோ விறறைநான் முதலிப்

பதிப்பர மனைத்தெரி சித்து.

(10)

அசுவல் விருத்தம்.

துதிபுரிந் தொழுது வாயேற் றொல்லெவ்வீனையி னீங்கிக்

கதியடை குவையென் றோதிக் காவல னகன்ற பின்ன

ரதிகமெய்ஞ் ஞான மெய்தி யற்புத மிகுதிட் சேப

நதிதனின் மூழ்கிச் சிந்தை நயந்துருத் திராக்கம் பூண்டு. (11)

வெண்பொடி யணிந்து சீர்த்தி மிக்கதென் னருவை. மேவுந்

தண்பெருங் களவீ சன்றன் சன்னிதி யடைந்து சாவக்.

கண்பனி ததும்ப வுள்ளங் கணியநாக் குழற நின்மு

பண்புறு பில கன்றான் பழிச்சியாங் கிருந்தான் மண்ணே. (12)

ஆரிய வேந்தன் றன்னைச் சரணடைந் தாங்கு நின்ற
சீரிய தேனு வுள்ளந் தெளிநதுபா னிறப்பே ரின்ப
வாரியைத் துதித்துச் சாப மாறிமுன் வடிவ மெய்தித்
தாரியன் மவுலித் தேவர் தம்முல கடைந்த தம்மா. (13)

சன்னிதி யடைநது வெம்பஞ் சப்புல னடக்கித் தன்னை
யுன்னியன் பொடுசின் னுளங் குற்றபீ லகன்றன் பத்தி
யென்னுமோர்வலையிற்சிக்கி யெழிலுடைக்க நலவயெம்பான்
கன்னியோர் பாகந் தோன்றத் தோன்றினான் கருணை கூர்ந்து.
கவியிருத்தம்

தோன்றிய தனிபாரஞ் சுடரைப் பீலந்
னென்றகண் களிப்புற வினிது நோக்குயே
யான்நதொல் லுருவடைந் தழுவின் வெண்ணையே
தோன்றின முருகியன் பொடுது தித்தனன். (15)

கொச்சகக்கலிப்பா.

மொன்னே மணியே புகழ்சேர் திருக்கயிலை
மன்னே தனிமா முதலே மதியணிபு
மின்னேர் சடையாய் விமலா வனைககாண்பா
னென்னே புரிந்தென் றவந்தா னெளியேனே. (16)

மொன்னை மருவும் புயல்வண் னானுமயனு
முன்னையொரு நாட்டேடிக் காணு முதற்பொருளா
முன்னேழி யாதுமகஞ் செய்த வுணர்விலியா •
மென்னையுமீ டேற்ற மனந்தா னிரங்கினையோ. (17)

செய்யமகா ரெப்பிழைதான் செய்யினுமெண் ணாதிரங்குந்
துய்யமனத் தாய்போலெஞ் ஞான றுந் தொலைவரிய
வெய்யதுய ராழியிடை வீழ்ந்தழுந்தும் பாவியெனை
மைபிலருள் கூர்ந்து கரையேற்ற வந்தனையோ. (18)

என்றுதுதி செய்ய விதயமிகத் தான்மகிழா
நன்றுநின் தன்பு நயந்தேமிப் போதுணைத்தா
னென்றியவெஞ் சாப மொழித்தே மெனவுரைத்து
• மன்றுண்டஞ் செய்த பெருமான் மறைந்தனனால். (19)

தக்கனுவப் பெய்தி யயனுலகஞ் சார்தனனை
 லக்கருவை மாநகர்வா ழாரியனு மன்னவன்சேர்
 மிக்கபிர சன்னையுந்தம் மெய்ப்பதஞ்சேர் வான்விரும்பிப்
 புக்கனர்பால்வண்ணப் பெருமான்செம்பொற்கோயில்(20)
 செஞ்சுடர்ப்பொற் கோயிற் றிருச்சன் நிதிபுகுந்து
 மிஞ்சியவா னந்தமுற்று மெய்கம் பலையடையாக்
 கஞ்சமலர்க் கண்ணீர் ததும்பக் கனன்மெழுதி
 னெஞ்சருக வன்பிடுவோடு நின்றதுதி செய்தனரால். (21)

அவ்வேலை பெம்பெருமா னவ்விருவர் முன்றோன்றி
 யிவ்வேலை நும்பதஞ்சென் றெய்துமினும் பாவமெனும்
 வெவ்வேலை நீர்கடந்தி ரென்றுரைத்து மீண்டொளித்தான்
 செவ்வேலை யேந்துகரச் செவ்வே டிருத்தாதை. (22)

அல்லலுறுஞ் சாப மகன்றுபெருஞ் சோதிபொலிர்
 தொல்லையுரு வெய்திச் சயவுலகம் புக்கனரான்
 மல்லல்வயல் சூழ்கருவை மன்னனெனு மாரியனு
 நல்லபிர சன்னையெனு நாமமுறு மாதாமரோ. (23)

விந்தைபெறு மவ்வுணைக வேந்தனெனு மாரியன்றான்
 சிந்தைம்கிழந் தெய்தியபின் றென்கருவை மாநகரி
 னந்தலிலாச் செங்கோ னடத்திவாழந் தானவன்றன்
 மைந்தனெனத் தோன்றியவோர் மார்த்தாண்ட சேகரனே.(24)

தக்கன் முதலோர் சாபநிவிர்த்திச் சருக்க முற்றிற்று.

ஆ சருக்கம் 39-க்கு விருத்தம்-1277.

முப்பத்து நான்காவது

வைசியனைவஞ்சித்தமறையவன் பாவநிவிர்த்திச் சருக்கம்.

அறசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம். வீ-

கஞ்சன்மான் மகவா னூதிக் கடவுளர் யாரு முய்வா
னஞ்சினை யமுதாக் கொண்டோன் களாவுடை நாதன் முன்னுள்
வஞ்சனை யியற்றி யாங்கோர் மடந்தையை மணந்த வந்தச்
செஞ்சொன்மாமறையோன்பாவந்தீர்த்தவோர்சரிதஞ்சொல்வாம்

முன்னொரு காலத் தன்னின் முகில்படிந் துலவுகின்ற
மின்னுபூம் பொழில்சூழ் காசி மீரகண் டத்தே யத்தி
லெந்நிலத் தினுஞ்சி நந்த மணியந்தர் மெனுமோ ஞரின்
மன்னுழ்வா குலக னென்னும் வைசிய நொருவ னுள்ளான். (2)

மலர்தலை யுலகம் போற்ற வைசியன் வாழு நாளி
லிலகுறு வேத சர்மா வெனுமொரு மறையோ னுங்குப்
பலதுயர் சுற்ற வெய்ய பசியினால் வருந்தி யவ்வூர்க்
குலையி வீதி தன்னிற் குறுகியே விரைவி னெய்தி. (3)

வருமள வதனி லாதி வருணத்தான் முதிய னாலே
நொருவனங் கெதிரெ செல்ல லோடுமன் னோனை நோக்கி
யிருமறை யவன்ற னைய வெனதரும் பசியை நீக்குந்
தருமவர் னுள்ளோ னீங்குச் சாற்றென வவன்சொல் வானால்.

இந்நகர் தன்னி லேயோர் வசியனெவ் வுயிர்கள் யாவுந்
தன்னுயி ரென்னப் பேணுந் தகைமைசேர் தரும நெஞ்ச
ன்னவன் மனையிற் சென்ற லரியநின் பசினோய் நீங்கு
மென்னவம் முதியோன் கூற மறையவன் விரைவி னேகி. (5)

அறப்பெருந் துணையா நின்ற வசியன் தகத்திற் சென்று
மறைக்குலத் தவனு மந்த வசியனை நோக்கி யைய
சிறப்புடை யுலக மெல்லாஞ் சென்றுசென் றுமுன்று துன்ப
முறப்பசி யதனால் வாடி யுன்னிடை யடைய லுற்றேன். (6)

என்னுடைப் பசியை மாற்றிப் புரத்தியென் றெய்ப்பி னாலே
யன்னவன் கூற லோடும் வசியனு மருளா னோக்கிப்

(3) மலர்தலை-விளிந்தவிடம். (6) அசத்தில்-மனையில்.

வைசியனைவஞ்சித்தமறையுலக்பாவுநிவிர்த்திச்சருக்கம்.

புன்னதை புரிந்து வேண்டும் பொருளளித் துன்பா லெய்து
மின்னன்மாற் றுவனென் றுளந் கிருவரு மிருக்கும் போழ்தில்.

தாமரைத்திருவோபொன்னுட்டாம்பையோசனியோவெற்றிக்
காமவேட் குயிர்போல் லாய்ந்த விரதியோ ளென்று கண்டோர்
பூமிசை வியந்து பேசும் வடிவினை புகழ்சே ரந்தச்
சேமவா குலக னீன்ற செல்லியோர் மாது மன்றோ. (8)

மேவுபொற் றனபா ரத்தான் மெல்லிடை துவண்டு சோரத்
துவியம் பெடையன் னம்போ னடந்துந் தூரீர் கைக்கொண்
டாவலுற் றுங்கு வந்து தந்தையை யடிசி லுண்பான்
கவினன் கண்டா னப்பூங் கொடிதனை மறையோ னம்மா. (9)

திருந்சிழை தன்னைக் கண்ட செவ்வியிற் பசிதீர்ந் தாங்கே
பொருந்துறு கொடிய காமப் பசியதி கரித்துப் புந்தி
வருந்தினன்மறையோனந்தோவென்செய்வான்வண்பின்பிக்க
வருந்திரு வணியார்க் காணில் யாவர்தா மயங்கா ரம்மா. (10)

பெருமய லுழந்து வாடும் பெட்புறு மறையோ னந்தத்
தருமவை சியனை நோக்கி யென்னிடர் தவிர்ப்பே னென்றாய்
பொருமதன்கணையாலுள்ளம்புழுங்குகின் றனன்யானின்னே
தருதிநின் மகளை யென்றான் சாற்றுவான் வசியன் மன்றோ. (11)

ஒப்பரு வஞ்ச ரீங்கா வுளத்தொடு ரீதா னென்பா
லிப்பொழு துரைத்த மாற்ற மிசைவுறு மாற்ற மன்றற்
செப்பருங் கொடியோ யென்றன் றிருமனை விடுத்தே கென்று
வெப்புறு சிந்தை யோடு விழிசிவந் துரைத்தான் மாதோ. (12)

அக்கணம் வசியன் றன்னை யருமறை யவன்ற னோக்கி
யிக்கொடி தன்னை யாங்கேட் டதற்குரீ யிசைவி லாது
மிக்கவோர் கொடிய மாற்றம் விளம்பினு யின்ன மொன்று
நிற்குரை செய்வேன் கேண்மோ வென்னவே நிகழ்த்து வானால்.

மாதவர்க் காவ தந்த மறையவர்க் காவ தேற்கு
மாதுலர்க் காவ தன்னோர் வேண்டிய தளிப்பே னென்றே

(10) செவ்வி-காலம். (11) பெட்பு-பெருமை. (13) நிற்கு-உண்கு.

யோதிய'பின்னர் வஞ்ச விலோபத்தா லுதவி டாதோன்
பாதக பிரம கத்தி பண்ணினான் னவ னன்றே. (14)

எனக்குநீ யுரைத்த வண்ண மிகிலை மறுத்தி யென்னி
'ஆனக்குநீ மதிக பாவ நாகுடை யுறுவா யென்று
சினத்துட னுரைத்தான் பின்ன ரினியெவன் செய்து மென்று
நினைத்தன னிருந்தான் மிக்க நிதியுடை வசியன் மாதோ. (15)

சிலமார் வசிய னிவ்வா றிருக்கும்ச் செவ்வி தன்னிற்
காலமுன் றுணர்ந்த சிந்தைக் கண்ணுவ முனிவ னென்பா
னாலமுன் டருளு முக்க ணண்ணறன் னருளி னாலே
வாலறி லுடைய வந்த வசியன்மா மனையுற் றானல். (16)

மாதவன் வரவு நோக்கி வசியனு மெழுந்து சென்றே
யாதர வுடனே போற்றி யருக்கிய முதவிப் பின்ன
ரோதுநன் முகமன் பாவு முரைத்துள மகிழ்வுற் றென்பாற்
பொதரச சிறியே னென்ன புண்ணிபம் புரியப் பெற்றேன். (17)

என்னவே யுரைத்திங் குற்ற வெழின்மறை யவனுக் கேதான்
சொன்னான் மொழிகள் யாவுளு சொல்லருங் கபட மாக
மன்னுமா மறையோன் சொன்ன மாற்றமும் வழத்தி யைய
நன்னெறியுணரும்வண்ணநவிலெனமுனிவன்சொல்வான். (18)

பண்டரு மறையோர் சிந்தைப் படிமணம வேந்தர் செய்த
துண்டள விலையீ வேன்வேண் டுவதென வுறுதி யாய்நீ
விண்டுரைத் ததனா லிந்த வேதியன் றனக்கு நீதான்
வண்டுறை குமுளி னானை வதுவைசெய் திடுதி யென்றான். (19)

அறநெறி வசியன் றன்னே டிவ்வண மறைந்து நின்ற
மறையவன் றன்னை நோக்கி மாமுனி புகலு வானின்
றுறுப்சிக் கடிசில் வேண்டி யுரைத்தநீ வேறு மாற்றஞ்
சிறியர்போற் பகர்ந்தா யீது தீமைய தாகு மாதோ. (20)

வஞ்சனை யாகு மாற்றம் வழத்துதன் மறையோய் வெய்ய
பஞ்சபா தகத்துக் கொப்பரப் பகர்ந்திடும் வேத மிந்த
விஞ்சிய பாவந் தன்னை விலக்கிட வேண்டி யுள்ளத்
தெஞ்சலி லன்பாற் கங்கை யாத்திரை செய்வா யென்றான். (21)

நவசியனை வஞ்சித்தலுக்காய்தான் பாவினியிற் திச்சருக்கம்.

கண்ணுவ முனிவின் வாழ்வு கழலியே ஐந்த லொண்ணுப்
புண்ணிய தலமாவ்காஞ்சி புத்தினைக் கடைபட்டெண்ணு
யெண்ணிய துணர்ந்தேயத் தலகியுண்மன்மகர்க்குக் கூட்டியதுந்
தண்ணுதும் புல்லாற் பாதம் விளக்கியே சூற்ற லுற்றான். (22)

ஞானமா முனிவ் விர்த நான்மன்ற யலன்மன் னேடு
போனது ஈருந்திப் பின்னர்ப் போவென வினிது கூறித்
தானக் கிழிந்து போற்றிச் சந்தமட் சதைநல் வாசத்
தூறு மலர்கள் கொண்டு சோடச வுபசா ரத்தால். (23)

அரியநற் பூசை செய்தே யறுசுவை யுடனே யுன்னம்
யரியுட னவரித்துப் பின்னர்ப் பன்முறை பணிந்தே யன்பு
புரிதலு முனிவன் றுனப் புண்ணிய வசியன் றன்னை
யி நுமைபா மாசி கூறியேகினு னினிது மன்னே. (24)

இருண்டிசை வசியன் றுனு மினத்தவர் தன்மய ஐழத்தே
யுருமுறைக் குலத்தோன் வஞ்சித் தறைந்தவூற் றினையு ழிக்க
பரிவொடு முலக நீதி கண்ணுவன் பகர்ந்த வாறுந்
தெரிதர வவர்க்குச் சிறதை விருப்புடன் செப்பி னானல். (25)

அன்னவர் கேட்டு நன்றென் றகத்திடை யுவகை பொங்கி
நன்னெய் யாகுமென்றே நவின்றனர் வசியுன் றுனு
மின்னனை யாரை யாந்த வேதியன் றனக்கு வேத
மன்னிய விதியி னானே வதுவைசெய் தனித்தர் னன்றே. (26)

அருமுறை யவனுங் கிட்டா வருநிதி கிடைத்த தென்னத்
தெரிவையு வதுவை செய்து சிந்தையிற் களிப் புற்றன்ப
மருவிபே மூன்று காட்டன் மனைவியோ டிருந்து வாய்மை
யுரைதல் றின்வத் தோட மொழித்திட ஷங்கி லுன்னி. (27)

கண்ணுவ முனிவன் கூறும் விதியினைக் கருதி மிக்க
புண்ணிய தலமாவ் காசி புழுத்துநற் கங்கை யாடி
வெண்ணிலாத் திகழும் வேணி விசுவநா யகனைப் போற்றும்
வண்ணம் திரிப்ப வேண்டி மாதவ னிடத்திற் புக்கான். (28)

மாதவன் றன்னை நோக்கி மறைபுகல் வாயமை தப்பித்
தித்து பூவ மாயச் சென்றுந் கங்கை யாடிப்

பூதலத் துயர்நத கூசு தன்னிலே மூன்று யோக
நாதனைப் பூசித் தேத்தி நன்னிலன் தின்ன நென்றான். (29)

புகலுமீ வுரையைக் கேட்டு வசியனும் புதல்வி தானு
மகிழ்வொடு வருத்த முற்று விடையது வழங்கப் பெற்று
மிகமனவிருப்பங் கூர்ந்து வேதியன் வேலை குழந்த
செகமிசை நிகரில் காசி தன்னையே நோக்கிச் சென்றான். (30)

விரைவுடன் சென்று கானில் வெயிலினால் வாடி யாங்கோர்
தருமில் வைகுங் காலை நாரத நென்னச் சாற்று
மொருதவ முனிவ னாகே யுற்றன னவனைப் போற்றி
யருமறை யவன்றான் சொன்ன னுற்றவா நனைத்து மன்னோ.

நாரத முனிவன் கேட்டு நவிலுவா னுனது பாவர்
திரவேண் டிடி ன்முன் னானிந திரன்முத லிமையோர் வந்து
போரவு ணரைத்தாம் வெல்வான் பூசனை யினிது செய்த
வோருட் பதிதா னுண்டா னுபர்களா வனமென் றம்மா. (32)

அநநகர் தன்னி னீயு மடைநதுநீட் சேபமென்று
நன்னதி தோய்நது மூன்று காலமு நறுமபூங் கொன்றைப
பொன்னகிர் சடையி னானைப் பூசனை புரிதி யென்று
மன்னிய கருனை கூர்ந்து மனமுவர் துரைத்தான் மன்னோ. (33)

நாரத முனிவன் கூறி நான்முத னுலகிற் புக்கான்
சீர்திகழ் மறைநூல் வல்லோன் சிந்தையின் மகிழ்ந்து போகதே
யாரணி சடையோன் மேவு மநாதிமா புரத்திற் சார்ந்து
நேரிலா வுயர்நிட் சேப நதிப்பெரு நீரின் முழ்கி. (34)

நான்மறை யவன்றான் மூன்று காலமு நயந்து செய்ய
தேனெய்பா றயிர்மற் றுள்ள திரகிய லகைக ளாலுங்
கான்மல ராலுந் தன்பூங் களாநறுங் கனிபை முக்கண்
ஞானநா யகனை யண்டர் நாதனைப் பூசை செய்தான். (35)

இன்னணம் பூசையாண்டான் நியற்றிடு முனி லோர்நா
ணன்னதி தன்னின் முழ்கி நாதனைப் பூசித் தேத்தப்

(30) மகிழ்வொடுவருத்தமுற்றுவிடையதுவழங்கப்பெற்றும்
மிகமனவிருப்பங்கூர்ந்துவேதியன்வேலைகுழந்தியும்
செகமிசைநிகரில்காசிதன்னையேநோக்கிச்சென்றான்.
(34)நாரததுத்திதேவதேவ(35)-கான்மன்னம்.

வைசியனைவஞ்சித்தமறையவன்பாடிநிலிர் தஞ்சிச் சருக்கம்.

பொன்னிண ரெடுத்ததுப் போந்த போதிலா காய்வாணி
யன்னவன் செவியிற் கேட்ட வவ்வயி னெழுந்த தன்றே. (36)

உனதுபா தகங்கள் யாவு மொழிந்தன கொடிய காலம்
புனையிழை யவடன் னோடும் வவ்முதி பதியிற் போந்தே
யெனவுரைத் திடலு மத வினியமா மறையோன் கேட்டு
மனமகிழ்ந்திறைவன்கோயின்மணிக திருவாயில்புக்கான். (37)

சினகர தன்னிற் போந்தே சிவபெரு மாண முக்கட்
புனிதனைத்திதழுமவெள்ளிப்பொருபுபுனையயன்மாற்கெட்டாத்
தனிமுழு முதலை வானோர் தலைவனை யன்பர்க் கென்று
மினியதென் ளமுதைப பூசிக திணையடி யிறைஞ்சி யேததி. (38)

கொடியவன் பாவம யாவு மொழித்தன மென்று கோதில்
படிபுகழ் கருவை முக்கட் பசுபதி கருணை கூர்ந்து
கடிநகர் தன்னி லேகு வாயெனக் கழறி னுளு
லடியனென் றனக்கு நீரும் விடைகொடுத தருளல் னெண்டும்.

என்றவ னுரைக்கக தொண்ட ரிருமறை யவனை நீராக்கி
நன்றுநின் பதியிற் செலகு வாயென நலில வன்றோ
னென்றிய மகிழ்வி னோடு முபயமா புரததி னீங்கித்
தன்முனை யவடான் வைகும வளநகர் தன்னிற் சார்ந்தான். (40)

மனையவ டன்னைக் கூடி மருவியே யுறிவின் மிக்க
தனையர்க டம்மைப் பெற்றுக் கிளைகளுந் தழைத்து நாளா
நனிபெருகு செல்வந துப்த்து ஞாலம் தேவரும போற்ற
வினிமைபெற்றிருந்தானந்த வெழின்மறையவன்றும்மென்றோ.

மெப்ப்புறு மகா மாதம் வி ளம்புகக கிரவா ரத்தி
லொப்பிலா தவனைப் பூசை புரிந்தவ குலகந தன்னிற்
செப்பரு நலமு மிக்க செல்வமும் பெற்றுப் பின்ன
ரப்புவே னியன்ற னீழ லமர்நதினி திருப்பர் மாதோ. (42)

கவிவிருத்தம்.

வதமின் மருத்தி னிணசந்த சத்தமி
போதருது சத்திபுந் முத்திரை.

(38) இணைமலர் (43) காவிமாசி.

வேதமா முனிவர்கான் விளங்கு ஸற்புதக
கிதங்குபெய்யுநீர்த் த மாழியே

(13)

தர்ப்பணஞ் செய்துபின் ருன மன்புட
னற்புத மறையவர்க் களிதது ஸோரஸ
நற்பெருங் குலத்தினர் நரகக் தெய்விலா
ரும்பவ மறச்சிவ னுலகின் மேவுவார.

(14)

ஹஸியனை வஞ்சித்த மறையவன் பாவச்விர்த்திச் சஞக்கம் மூற்றிற்ற.

ஆ சஞக்கம் 11-க்கு விருத்தம்-1321

முப்பதகை 9 தாவது

சேர்வாதுங்கர் தெரிசனம் பெறுசஞக்கம்-தி-

அதேர்ககழிநெடிவடி யாசிரியவிருத்தம்.

விரிசடை, மீது செமபெரன் மினிர்நறுங் கொண்கை வேய்த
கரிசது கருவை நாதன் கமலமா மலர்த்துளின் போற்றி
வரிசிலைக் கொடியு யாங்கோன் வாதுங்கனென்னு மன்னர்
தெரிசனம் பெறுநற் காணுத சிறுகெடுத் தியாபு வேணால். (1)

வேறு.

நன்றிபெறு திருக்கருவைத் தலசரிதங் கருணையொடு

நன்னருதன்

தன்முனைத்தா ளினைஞ்சியருந் தவமுனிவர் முணங்கிற்ற
சரிதங் கேட்டே

மொன்றுகலி யுத்தினிடை யினிரிக்முன சரித்முநா

‘வா னெஞ்சின்’

ன்றனும் பின்புறையென் றுரைத்திடவ

(11)

வழுத்தி வாணல.

(2)

வேறு.

சாற்றரும் புகழ்புர்த் தன்ன செங்கு மாபு தன்னி
லேற்றவோர் கெடா துபெய்யுநீர் தன்னி

திருத்தருவைத் தலபுரணம்

நேருந் துவன் கனிந் துத்திந் துவன்ருந் துவன்ருந் துவன்ருந்
 ஹுந்நீரு பத்திந் தான்ரு துவன்ருந் துவன்ருந் துவன்ருந். (3)

அன்னவன் பெயரி ராச பூடண னவன்ருந் துவன்ருந்
 மின்னவிர் பொன்னு டொக்கும் வியன்மல் யான் நாட்டின்
 மன்னவ ரெவ்ருந் போற்ற வந்தவ தரித்து வர்துவ
 னின்னநீ ரிராச வன்மா வெனுமொரு வேந்தன் மன்னே. (4)

எந்நமா திரத்து மாண செலவா சியற்றி யாத்தே
 யாதமன் னவன்ருந் வாழ மெலவையி லன்னேன் றாய
 சிந்தையி னிடையே தோன்று திருக்கனா வுத்தியும் வெள்ளைச்
 சுருகரக் கனியைக் கண்டு துதிசெயுந் கருத லம்மா. (5)

காகலங் கடலுண் முழுகிக் கங்குலம் பகலு மெந்நவ
 போதுமெண் ணுவனி ராச பூடண னெனப்போ வாந்த
 வேதின்மன்னனுக்குத்தோன்று தெவனன்கருவைகென் றம்
 மாதளிப் பொருளைக் கண்டு வணங்குமாம னுருது மெனறு. (6)

கலிப்பா.

புரசைநெடுங் களிற்றாச னினைவுணர்ந்து பீழமுழுதாம
 பரசமலர்க் கருவுறையும் பரம்பொருளின் னவன் கனி
 லாசமன்ம் வெருவனில் ன்டைகவுந் தெழுதுதிருந்
 தெரிசனநல் குதுமெனவே செய்மினறு. (7)

கடையேனுன் கடைத்தேறத் திருவுளத்திற் கருகிழ
 விடையேறு மெமபெருமான் கருவைநகர் மேவுகனா
 வுடையானே யிங்ஙனம்வந் துரைத்தனென கண்ணென
 படைமாமன் னவன்ருந்நா னக்கருவைப் பதிநோக்கி. (8)

வருவதுதன் திருவுளத்தி னிடையுணர்ந்து வன்மலிதன்
 கருவுளத்தி னிடையுணர்ந்து வன்மலிதன்
 வெருவுமவகை திருக்களவி னிழற்பெருமான் வெஞ்சினங்க
 ரொருவிறற்கண் டொவ்வாங் குதிக்கனெனத் திருவனரோ. (9)

அப்படியும் படைத் துருவ பெய்தினைவ னினைத் துருவ
 பெய்தினைவ பெய்தினைவ பெய்தினைவ பெய்தினைவ

யபபதிவாழ் பவசெவர்க்குபடிக்கணுதுத் திடவாங்குச்
செப்புறுமப் பதிபுர்க்குத் திறல்வேந்த னஹுணர்ந்து

செவ்வியுன்கப் படையோடுஞ் செறித்தபெரும்படையாழம்
வெவ்வரியைப் பின்னொடர்ந்து வனநேர்க்கி விரைந்தேக
வவ்வமயம் களவிச் சநநகர்வேந் தெனவுருக்கொண்
டெவ்வமில்சே ரையெதிரும் நினைதழைத்து வருகுவனல்.
கழைத்தனுவோன் றனுவுரித்த கண்ணுதல்வா னவனவனை
யழைத்தினிதுகொணர்ந்துமகிழ்ந்தனிரோளிப்பொற்சினகரத்துட்
டழைத்தசுயம் பிலிங்கதெரி சனமபுரிவித் திடவரச
னுழைத்திருக்கைப்பாஞ்சுடரை யுளமுருகித்துதிபுரிவான். (12)

என்றிர்க்கழிநெடிலடியாகியவிருத்தம்.

அணியார்ப்பூங் களவினறுங் களியே தேனே

யமுதேச வேதநிறத் தப்ப னேமா

மணியேமா ணிக்கமே குணக்குன் றேயென்

வாழ்வேயம் பவந்தசே யமர் யாரும்

பணியானந தக்கடலே கண்ணே யென்கற்

பகமேயிப பாவிகடைத் தேறும் வண்ணந்

தணியாவென் களவிடைவந் தெனையாட் கொண்ட

தனிமுதலே பெனத்துதித்துச் செல்வான் பின்ன

கசபமெனக் கேசரிவைத் தொடர்ந்து சென்று

தடங்காளம் புருந்தக்கே சரியைக் கொன்று

நரபதியா கியராச பூ ணன்றன்

னகரமடை குவன்பினரந் நகரத் துள்ளோர்

விரவுமனக் களிப்பொடுநம் வேந்தன் வஞ்சி

வேந்தன்வரவுணர்ந்தெதிர்சென்றழைத்துப்போந்து

பரவுமொளி திசழ்மணிப்பொற்செயி லெய்திப்

பால்வண்ண லிங்கதெரி சன்னுசெயி யித்து. (14)

அன்பொடுதன் னுயிர்சல லுமுததா னெனறும்

காங்குரைக்க வுணர்ந்திடுவென் னதிச் சங்கொல்

வக்பெருந்தினை வந்தினைத் தவனினி வுள்ளி

வினியுமுதேய வயிவ்வவந்தினைப்போ

து நிரந்தன் உடம்புபுனைந்து

லின்புறவ தவன்யாவ ளினியென னுனகர.

லீவ்விடையிங் கனங்கிழந்த வெல்லந்நந்தர்
தெனபயிலவண் டிமிருமலர்க் களவி சன்றன்
நிருவினையாட் டேயெனசசின் திப்பான் நின்றே.

வந்துபுக விடுத்தனனிப் பெருமா னந்தோ
மறுபுலவீவர் தனைமது வளமு தாரி
லிந்தநகர் தனிலினிநா மிருத்தனன்றன்
றெவ்வமயத் தாவதுதீங் கெய்து மென்று
கந்தமிகக் கமழுமலர்ச் சோலை சூழ்தென்
கருவைநகர் விடுத்திரத கசது ரங்கம்
வெந்திறல்கூர் பதாதிபுடை சூழச் சென்று
விபனமுதா சலத்தின்றென் பாங்க ரெய்தி. (16)

நன்னகர மியற்றியவ ணிருப்பா னந்நா
ணங்கருவைச் சுவேதவன நாதன் றுனம்
மன்னவன்றன் கனவினியை யெய்தி யஞ்சேல்
வாய்ந்தபெருந துணையா தும யாமோர் நாளா
மின்ன லுறு துணக்கினிததென் கருவை மூது
* நிருந்தரசு புரிந்திடுக வேந்தா ளென்று
பன்னியதோர்ந் துவந்தரசு புரிந்து வாழ்வான்
பாண்டியனத திருக்கருவைப் பதியில் வந்து. (17)

கரிலலமா நகரதனிற் செங்கோ லோச்சந்
காவலனா மிராசபூ டணனுக் காங்கே
பரியவரைப் புயயிம சேன னென்னும்
பாண்டியன்றேன் றுவனவன்றன் மரபு தன்னி
வரியகவி யுகநானா மிரத்து முநநாற்
ஹந்தாண்டில விரபான் டியென்ன சேதுங்
சூரிசிலொரு வுனுக்குவா துங்க னென்னுங்
கொற்றவன்வந் துகித்தரசு புரிசு வானால். (18)

வரதுங்க பாண்டியமன் னவன்பன் னுது
மாசறக்கற் துணர்நதுலகம் புச்சுரு நாளி

(15) தென்-இசை. (17) ஏந்தலென்னுமபெயர்-விதியுருபெய்து
ஏந்தாலெனின்றது-அக்கலையென்பதுபொருள்.

லரவிரதப் பாசடையிற் கலந்த நீர்போ

லம்புலியின் வாழ்விடைப்பத் நகன்றோர் ஞானக்

ஞரவனறன னருள்பிடைத்துப் பசம் ஞானங்

சுரதங்கொள் களவிசன் றேன்றி யாங்குத்

தனையாட்டிகாண்டிடப்பெறுதற் றகைமைபூண்டு.

தனையாட்டிகாண்டிடப்பெறுதற் றகைமைபூண்டு.

ஞானமரு ரியஞரவன் நன்குரு மேன்மை

நன்னுசிவா லுத்திண்கு நயந்துபொன்பு

தானமியற் றிடனேசு சனம்வ ன்ரதது

தன்னருமைப பத்தினிக்குத் தரவு சேய்து

மோனமுறு மரிபெற்றி நீட்டை யெய்தி

முதற்பொருளாய்ச் சராசரங்கண்முழுதுநலகுந்

தேனமர்பூங் களாநிழற்பால வண்ண நாதன்

றிருவுருவத தோடுகலந திடுவான் ஸாதோ.

(20)

ஆதிகர் விருத்தம்.

அவ்வர துங்கள் சாயுச் சியபத மடைந்தபின்னர்

நவ்வியஞ் செங்கை யெமமான் றிருக்களா வுடையநாத

னில்வல கறியத் தான்பேரந தியம்புமக் குரிசிற் கன்பாற்

செவ்விதிற் புரிசு வானத் தியக்கடண் யாவு மின்னோ.

(21)

னேறு.

வியன்பெறுநற் றவமுடையீ ரினியவருந் குருவெனும்

ரியம்பியவா றுமக்குடைத்தே னிக்கருவைத் தலசரிந்

புதினை ஈன்பாற்.

பான்படத்தீட் டுநர்படிப்போர் கேட்போர்வெனும்.

புதினை யெனும் பவ்வரீத்தி

யபன்றிருமாற் கரிபடுந் திருக்குமெழிற் றிருக்கயிற்

புதினை யெனும் வரவன்

(22)

எழுதிக்கழி யெழுதுவதுவல் லிருத்தம்.

எனமுனி வார்தோ னெனமுனியுந் திருக்கருவோ.

எனமுனி வார்தோ னெனமுனியுந் திருக்கருவோ. (23)

(23) பதினெட்டு.

சேரவரதுங்கர் தெரிசனம் பெறு சருக்கம். 281

கனமுறு கருவைத் தலமினி தடைந்து
கதிரொளி பரப்புளிச் செம்பொற்
கினகரம் புகுந்து களவின்வெண் கனியைத்
தேவியொப் பணையரச்ச் சித்து
மனமிகக் களித்து நைமிசா ரணியம்
புக்கனர் வாழ்ந்திருந் தனரால். (23)

அறுசிக்கழி நெடிவடிவகவல் விருத்தம்.
பையரவ வேந்துமுடி யேந்துநெடும் புவிவாழி
பழுதில் லாமெய்ச்
செய்யசது மறைவாழி திகழ்தருமந் தணர்வாழி
செகத்தை யின்ற
தையலெனு மதுலசவுந் தரிமருவுங் களவீசன்
சரிதந் தன்னை
வையமிசை விருப்பமொடு படிப்புவர்கேட் பவரெவரும்
வாழி மாதோ. (24)

சேரவரதுங்கர் தெரிசனம் பெறு சருக்க முற்றிற்று.

ஆ. சருக்கம் 40-க்கு விருத்தம்-1345.

திருக்கருவைத் தலபுராணம் முற்றிற்று.

திருக்களா வுடையான் றிருவடியே துணை.

வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன் சரித்திரம்.

முகவுரை.

கடல் யுடை சூழ்ந்த காசினியின்கண் ணிருந்தவ மோருந்வேடு
த்தென விளங்கும் நைமிசாரணிய முனிவர்க்குச் சூத்முனிவன் கிளிபு
கத் திங்நனநிகழுமெனப் பெளடிக புராணத் தநாதிபுர மாண்டிய சங்
கிதையிற் கூறியவாறு வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன் காலத்தில் நட
ந்த அவ்வரசன் சரித்திர மனைத்தையும் காட்சிப் பிரமாணத்தால் நன்
குணர்ந்த கெற்க கோத்திர விசுவநாத தீட்சிதர் வட மொழியிற் கூறி
னர். வடமொழியிற் கூறிய அச்சரித்திரம் வடமொழி யுணர்ந்தார்க்
கன்றி யேனையோர்க்குப் பயன் புடா திருத்த லால் ஏனையோர்க்கும்
பயன்படுமாறு தமிழ்மொழியிற் கூறப் பட்டுளது.

வரதுங்க பாண்டியன் நிருவவதாரம்.

சீருஞ் சிறப்பும் வாய்ந்த எந நாட்டினு நன்ன டெனங் பொலிங்
திலங்குஞ் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டின் கண் கிருபாநதி, சேமநதி
கீட்சேபநதி யெனது தெய்வத் திரு நாமம் பெற்ற புண்ணிய நதிகளை
யுடையதும், அரிபிர மேந்தி ராதி தேவரும் காகபுகண்டன் நரதன்
அகத்தியன் வசிட்டன் முதனிய முனிபுங்கவரும் பூசிக்கப் பட்டதும்,
பனிவரை பயந்த பசங் கொடியைப் பாகுத்தமைத்த சிவபெரும்பன்
சித்திய ஆனந்த, தாண்டவம்புரிய அம்பல்மாகக் கொள்ளப்பட்டதும்,
பாண்டி நாட்டுப் பஞ்ச விங்ககேத்திரங்களுள் தேயுவிங்க கேத்திர
மும், அநாதிபுர மென்னுநாமமுதலிய பலதிருநாமங்களைப் பெற்றதும்
ஆகிய மகாமகத்துவம் பொருநதிய நுகரம் கருவைமா நகர மென்ப.

அக்கருவைமா நகரத்தை இராஜதானியாகக்கொண்டு செங்கோ
னடாத்தி இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்த ஆரியச் சக்கரவர்த்தியின்
வம்மிச பரம்பரையிலுதித்த அரசருள் வீரபாக்கிரமன் புத்திரன் வீர
பாண்டிய னென்போன் மேற்கூறிய கருவைமா நகரத்தில் அரசாட்சி
செய்து, கொண்டிருந்த காலத்தில் அவ்வரசனுக்கு அனாதேயன் புரிந்த
அரும் பெருந் தவத்தால் இற்றை நாட்கு எழுதாற்றுப் பதினாறு
டங்களின் முன் கலியுக வருடம் நாலாயிரத்து முந்நூற்றைந்தில் அக

விருளகற்றும் ஞான சூரியராகிய இருபுதல்வ ரவதரித்தனர். அவதரித்த வஞ்ஞான்று பல நல் விழாக் கண்டு வேதியர்க்கு வேண்டுவன நல்கிச் சிவ கடாட்சத்தா லுதித்த அப்புத்திரர்களுக்கு வரதுங்கனென்றும் அதிவீரனென்றும் திருநாமஞ் சூட்டி அருமை பாராட்டி வளர்த்தான். நாள்களேறவேற அவ்வப் பருவத்தே செய்ய வேண்டுஞ் சடங்குகளைக் குறைவின்றிச் செய்து அணிவிக்கவேண்டும பற்பல மணிப் பணிகளை யணி வித்தனன்.

பின் அவ்விரு குமாரரையும் நூல்கற்பிக்குந் திறத்தி லுயர்ந்த சகலகலைவல்லனாய் ஓராசிரியனைக் கொண்டு கல்விகற்பித்துச் சகலகலை வல்லுண னாக்கி வைத்தனன்.

அதிவீரனைச் சுலிகாரஞ் செய்தல்.

இங்ஙனம் நிகழு நாளில் தென்காசி நகரில் அரசாட்சிபுரிந்துகொண்டிருந்த காசிகண்ட பராக்கிரம பாண்டிய னென்னும் ஓராசன் அவ் வீரபாண்டியனிடத்து வந்த தனக்குப் புத்திரப் பேறின்மையால் தனக்கு ஒருபுத்திரனைச் சுலிகாரஞ் செய்து கொடுக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டமையால் தன்னிரு குமாரரில் இளையோனாகிய அதிவீர பாண்டியனைச் சுலிகாரஞ் செய்து கொடுத்தனன்.

பின்னர் வரதுங்கனென்பான் அடக்கம் அன்பு அறிவு அவாவறுத்தல் இரக்கம் இன்சொல் ஈகை ஒழுக்கம் சாந்தம் தவமநடுநிலைமை பத்தி வாய்மை முதலிய நற்குணங்கள் யாவும் தன்னுள்ளத்து வளரத் தான் வளர்தல் கண்ட தந்தையாகிய வீரபாண்டியன் தன்செல்வனான அவ்வரதுங்கனிடத்து இராச்சிய பாரத்தை யொப்புவித்துத் தவ வழி நின்றனன்.

வரதுங்கன் அரசாட்சி.

பின்னர் வரதுங்க பாண்டியன் நீதிவழுவாறு செங்கோல் நடத்தி வரு நாளில் அன்னோன் தந்தையாகிய வீரபாண்டியன் தூய சிங்ஹையனாய் இவ்வுலக வாழ்வைத் துறந்து சிவானந்த வாழ் வெய்தினான். தந்தை தேகவியேக மடைந்தபின் வரதுங்கன் தந்தைக்குச் செய்த நஞ்சிய பிழிக் கிரியைகளைக் குறைவின்றி நடத்தி அரசு புரிந்திருந் தனன்.

வரதங்கன் திருமணம்.

அந்நாளில் காரிராஜ புத்திரியும் அச்சுவினி நாளிற் செனித்தவ ளும்கற்பில் அருந்ததியையும் கல்வியில் நாமகனையும் பொறையில்பூமி யையும் வனப்பில இந்நிரையையும் நிகர்த்தவளும் ஆகிய சிவகாம சவுந்தரி யென்னும் ஓரங்கனையை மணப்பான் கருதி அக்காசிப் பதிக் கிறைவனிடத்துத் தன்னமைச்சரை விடுத்து மணம் பேசுகித்து அம் மங்கையைத் திருமண மியற்றி யவ்வங்கனை யுடன் கலந்து சுகித்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

அங்ஙனம் வாழு நாளில் பட்டமகிஷியாகிய சிவகாம சவுந்தரியி. டத்துப் புத்திரப் பேறின்மையால் “பெறுமவற்றான் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த, மக்கட்பே றல்ல பிற” என ஆன் றோர்கூறிய வாறு மனை வாழ்க்கைக்குச் சிறந்த மகப்பேறு பெறுவான் கருதிப் பாணினான் முதல் இரேவதி நாளீறாகிய நான்கனிற் செனித்த மகதரை மணந்து வாச்சாயன தந்திரம் ரதிரகசியம் முதலிய காம நூலின்ணிதிப்படி கலவி செய்து சுகித்திருந்தனன்.

அந்நாளில் அவ்வரசன் கொக்கோக முனிவன் வடமொழியிற கூறிய காம நூலை யுணர்ந்து தமிழ் மொழியில் கொக்கோக மென்னு மொரு நூலியற்றினன்.

பின்னர் சிவகாம சவுந்தரி முதலிய இராஜ பத்தினிகளுள் ஒருவ ரிடத்தினும் புத்திரப் பேறின்மை கருதி அவ் வரதங்கன் பலதான தருமம் ஸ்ரீ பால் வண்ணப் பெருமானுக்கு அபிடேக வலங்காரவுற்சன் முதலியனவும் நடத்தி அப் பெருமானை இரவும் பகலும் தொழுது துதித்திருந்தனன். அங்ஙன மிருக்கு நாளில் அநாதிபுரேசனான சிவ பெருமான் அரசன் கனவிற் றேன்றித் திருவாய் மலர்ந்தருளும்.

அன்பு! நீ மகவிண்மை கருதி மனதிற் கவலை கொள்ளேல். நின் அந்திய காலத்தில் யாமே நிற்குச் செய்ய வேண்டிய தகன விரியை முதலியன செய்து முத்தியுங் கொடுப்போ மெனத் திருவாய் மலர்ந்த ருள அரசன் விழித்தெழுந்து நாயினுங் கடையனாகிய என்னை யிடேற் றும் வண்ணம் எம்பெருமான் இங்ஙனம் எழுந்தருளினுன்கொ டென ஆடிப் பரடித் தொழுது துதித்திருந்தனன். அரசனுக்குப் பூர்வவாசனா லால் சிவஞான முதிர்ந்து உலகப் பற்றறுதியும் சிவபூசை விரும்பாமல்

உண்டாகிச் சிவபூசை முதுசியன் ஆசாரியனும் பெற்றாலன்றிப் பயனி
ல்லை யெனத் துணிந்து நாம் ஆசாரியனை பெற்று காண்போமென
இரவும் பகலும் சிந்தித்து ஏக்கமுற் றிருந்தனன்.

அரசன் சிவபூசை பெற்றது

சிறிது காலஞ் சென்ற பின்னர் காஞ்சி புரத்திற்குச் சம்பமான
மாவண்டு ரென்னு நகரில் கௌசிக கோத்திரத்திற் செனித் தோனும்
வேதாந்த ஞானத்தை யடைந்த தூய சிந்தையானும் ஸ்ரீநிவாசா
சாரிய னென்னும் திருநாமம் பெற்றோனும் ஆகிய ஓர் மேலோன் பத்
தினி சமேதஞய்க் கருவையம் பதிக்கெய்திச் சிவாலயத்துட் புகுந்து
பால்வண்ணப் பெருமானைத் தெரிசிக்கும் போது சிவதேரிசனத்தி
ற்கு அவண் வந்த அரசன் அப் பெரியோனைக் கண்டு சிவபெருமான
ருளால்நமக்குக் கிடைத்த ஆசிரியன் இவனே யெனக்கருதிக் காந்தத்
தைக்கண்ட இரும்பு போல் அவன்பால் மனஞ் சென்று அழலிடைப்
பட்ட மெழுகென மனமுருகி அவன் அடிபணிந்து சுவாமி! அடியேன்
கடைத்தேறும் வண்ணம் அடியேனை யாட்கொண்டு அனுக்கரகிக்க
வேண்டு மென்று விண்ணப்பஞ் செய்தனன். சந்தருவாய் வந்த அவ்
வேதியன் அரசனது மனநிலை யுணர்ந்து மகிழ்ந்து அவனை யழைத்
துச் சென்று கிட்சேப நதியை யடைந்து சைவ தீட்சா சங்கற்பஞ்
சொல்லி ஸ்நானஞ் செய்வித்துத் திருநீறு உருத்திராக்கம் முதலியன
அணிந்து கொள்ளச் செய்வித்துச் சிவசுன்னிதியில் அழைத்துப்போய்
ஸ்ரீபஞ்சாக்கம வுபதேசஞ் செய்து ஆன்மார்த்த சிவபூசையும் விதிப்
படிசெய்து வைத்தனன். அரசன் அததேசிகோத்தமனுக்கு வசிக்கக்
கிரகமும் அன்ன வஸ்திராபிகளும் மற்றும் வேண்டவனவும் நல்கியுப
கரித்துச் சிவபூசா துரந்தராக விளங்கினான்.

இங்ஙன மிருக்கு நாளில் சிந்து தேசத்துக் கதிபுனும் விட்டோ
னென்னும் பெயருடையோனும் பலாட்டியனும் துரச்சாரனும் ஆகிய
ஓர் மிலேச்ச அரசன் சதுரங்க சேனையுடன் அவ்வாறு வந்த ஐட்சி
புரியும் இராஜதானி யாகிய கருவைமா நகரத்தை முற்றுகை போ
ட்டான். அந்நித துதர் அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அப்போது
அயணிநூற் அகிமச்சர் முதலோர் உணர்ந்து விட்டோன் மகா பராக்கி
ரம் சானியும் படைப் பெருந் குடையவனும் மானவன். அன்னோன்
இங்ஙனம் விரிந்த பட்டையுடன் நமது நகரத்தை முற்றுகைபோட்டிரு

க்கும்போது அசாக்கிரதையா யிருப்பதுசரியன்றே. அவனுடன்போர் புரிந்து "வெல்லவதும் அசாத்தியமே. அந்தோ! இனி யென்செய்தும் என்றுரைத்துத் திகைத் திருந்தனர். அரசன்விட்டுரனுடன்போர்செய்யச் செல்லுதற்கு மனமிலனாகி அமைச்சர் முதலிய சபையோரை நோக்கி "அஞ்சலென்ற காதலமுங் கணபணகங் கணமு மரைக்கிசைந்த புலியுடையு மமபுலிசசெஞ் சடையுங், கஞ்ச மலர்ச் சேவடிபுங் கணிகழலுஞ் சிலம்புங் கருணைபொழி திரு முகமுங் கண்களொரு மூன்று, நஞ்சமுண்ட மணிமிடறு முந்தாலு மார்பு நலந்திகழ்வெண் ணீற்றொளியு மறிமானு மழுவும், பஞ்சடிச்சிற் றிடையுமையா ளொப்பனைபா கமுமாய்ப் பால்வண்ண னுளத்திருக்கப் பயமுண்டோ வெமக்கே" என்ற செய்யுளைக் கூறி யெம்மை யாட்கொ ண்டருளிய திருக்களா வுடையான் எழுந்தருளி யிருக்கப் பெற்ற ஆலயத்துட் புகுந்து ஆலமுண்ட வருட் கடலே! திரிபுர மெரித்த தே வே! காமனைக் காய்ந்த கண்ணுதலே! மலைமகள பாகா! சந்திர, சடா தரா! அரவாபரண! புலியத னுடுத்தபுண்ணியா! ஆனந்த ளெள்ளமே! அடியவ ரிடர் தீர்க்கு மையனே! தீயசினதையுந தீச்செயலு முடைய விட்டுரனால் அடியேன், இடருறாமல் திருவருள் புரிந்து இரட்சிக்க வேண்டு மென வணங்கினன்.

அங்ஙனம் வணங்கும அமையத்து அடியார்க் கெனிய னாகிய திருக்களா வுடையான் திருவருளால் ஓர் அசரீரி வாக்கு விண்ணி லெழுந்தது.

வரதுங்க! ஒன்றற்கும் அஞ்சேல், நிற்பகைஞ்ஞகிய விட்டுரனைத் தானே யோடுமபடி செய்வோ மென வுதித்த மொழி யை யுணர்ந்து பேரானந்தப் பாவையுண் மூழ்கி ஆனந்தக் கண்ணித் ததும்ப உரோமஞ் சிலிர்க்க அடியற்ற மரம்போற் கீழே விழுந்து வணங்கி ஆடிப் பாடித் துதித்துத் தன்னரண்மனை யடைந்தனன், அதன் பின் மூவா முதற் பொருளாகிய முகலிங்கப் பெருமான் அஞ் ஞான்று கைவு சமையாசாரியரான திருஞான, சம்பந்தப் பிள்ளை யூர் க்கும் அடியார்க்கும் திங்கிழைத்த சமணரி; னுடன்பாட்டுக்கிழைத்து நின்ற ஆண்டியனுக்கு வெவ்வு ரோய் பற்றிக் தகிக்கும்படி செய்தல் போல, தன்னடியவனாகிய வரதுங்கனுக்குத் திங்கிழைத்த நிறைத்த விட்டுரனுக்கும் அவன் சேனைகட்கும் மெய்யில் அத்தினி பற்றித்தகி

க்தும்படி செய்தனர். அப்பொழுது கிடீரானும் அவன்படைவீரரும் அவ்வனல் வெப்பைப் பொறுக்க மாட்டாமல் தந்தேயத்தைநோக்கி யோடிப் போயினர்.

அங்ஙனம் நிகழ்ந்தமை யுணர்ந்து வாதுங்கன் அன்பரிதயமே யிடமாகக்கொண்ட சுவேத வண்ணக்கடவுளின் சன்னிதியிற்சென்று அப்பெருமான் திருவுளப் பான்மையைக் கருதி வியந்து பூசாதிர வியங்களாற் பூசித்துத் தன்னரண்மனை சென்றான். அவ் வாதுங்கன் உலகின்ற மரகதக் கொடியாய அதுலாம்பிகையை யிடப்பாகத் தமை த்த திருக்களாவுடையான நாடோறும் தெரிசித்துப் பத்திமேலீட் டாவ்திருக்கருவைக் கலித்துறையந்தாதி பதிற்றுப்பத்தந்தாதுவெண் பாவந்தாதி யென்னுந் தமிழ்ப்பா மாலைகளைச் சூட்டித் துதித்துக்கொ ண்டிருந்தான்.

வாதுங்கன் ஞானோபதேசம் பெற்றமை,

பின்னர் அவ் வாதுங்கன் அரித்தியமான இவ்வுலக வாழ்வைக் கான்ற சோறென வெறுத்து ஞானமடைய வேண்டு மென்னும்அவா மீக்கூர்ந்து ஞானசிரியன் தெரிசனம் என்று பெறுதுங்கொ லென்று சிந்தித்திருக்கு நாளில் முனிவர் குலப் பெருமானென்னும் அகத்திய ன்லர்நாள் அநாதிபுரத் தெம்மானாகிய பால்வண்ணப் பெருமானைத் தெரிசிப்பா னெய்தினன்.

அம்முனிவன் வரவுகண்டு அரசன் எதிர்கொண்டு கைகட்டி வர்ப்புனத்தது வணக்கத்துடன் விண்ணப்பஞ் செய்வான். சுவாமி! அடியேன் உலகவாழ்வை மெய்யெனக்கருதி யிதுகாறும் உழன்றேன். இப்பொழுது அவ்வுலக வாழ்வை வெறுத்து நித்தியமாகிய மோக்க த்தையுடைய வழிபைப்பெறுவான் விருப்ப முற்றவகை இருக்கி றேன். அடியேனுய்யும் வகைவிளக்கி யருளல் வேண்டுமென்று விண் ணப் பித்துக்கொண்டான். அதிகேட்ட முனிவன் அரசன் மன்றிகை யறிந்து அரசர் சின்னார் கழிந்தபின் ஓர் ஞானசிரியன் இப்பதியின் கண் வருவான். அன்றோணுந் நினக்கு வேதாந்த ஞானம் உபதேசிக் கப்படுமென வரைத்துச் சென்றான்.

சிலகாலஞ் சென்ற பின்னர் மகாராட்டிர தேயத்திருந்து அடை யோகம் கர்ம யோகம் ஞானயோகம் சாதித்த இந்திரிய நிக்கிரக தவ சிரேட்டனான் பாலசன்னியாசி யொருவன் அரசன் அனைக்களத்தெய்தினன். அம்முனிவன் வரவு கண்ணுற்ற அரசன் ஆதனம் விட்டோடும் தெதிர் சென்றழைத்து வந்து ஓர் பொற் பீடத்திருத்திச் சோடசோப சாரங்கள் புரிந்து அப்பெரியோனை நோக்கி “தேவரீர் வசிக்ஞமிடம் யாது? துமது திருநாமம் யாது? இவண் வந்தகாரியம் யாது? உரைத்த ஞால் வேண்டு” மென்றனன்.

அப்போது சன்னியாசி அரசனை நோக்கி வேந்தே! நமக்கு வசிக்ஞமிடம் இன்னவிடந்தா னென்பதில்லை. உலகோர் சொமியானந்த ரென நம்மையுரைப்பர். ஐயமெடுத்துப் புசிக்கும் நமக்கு நின்னிடத்து வேண்டுவ தென்றும் இன்றெனப் புகன்றனன். அங்ஙனம் உரை த்தவைகேட்டு அரசன் தனக்குமுன்னம் முனிவர் பெருமானுரைத் த ஞான சிரியன் இவனே யெனத்துணிந்து அத்தவசிரேட்டனை வணங்கி தான் அகத்தியமுனிவ னிடத்துத் தனக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்ய வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்ததும் அவனுரைத்ததும் மொழிந்து பிறவிப்பெருங்கடலுட்கிடந்து கரைகாணாது தியங்கும் அடியேனுக்குத் திண்பெரும் புணையொன்று கிடைத்தமை போல் தேவரீர் பொற் பாத தெரிசனங்கிடைத்தது. அடியேனுய்யும் படி ஞானோபதேசஞ் செய்யவேண்டு மென்று மிரர்த்தித்தான்.

அப்போது முனிவன் மனமகிழ்ந்து அவனது பரிபக்குவமுணர்ந்து அரசே! நீவிரும்பியவண்ணம் செய்குது மென அம்மன்னனுக்கு விஞ்ஞானநீட்சைசெய்து பாசத்தை யொழித்து ஸ்ரீமுத்தி பஞ்சாக்க ரத்தையும் ஞானயோகத்தையும் உபதேசித்துத் திருவடிசூட்டி யருளி னன். அவ்வுபதேசப் பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்து நிட்டையில மர்ந்து சிவானந்த மடைந்து இல்லற ஞானியாய் விளங்கினன்.

வாதுங்க பாண்டியன் சோலை நகரடைந்தது

அங்ஙனம் விஷங்கிய ராஜ ஞானியான அவ் வாசனுக்கு இரு வினை யொப்பு மல பரிபாக முற்றமையால் பரமபதி யாகிய சிவபெருமான றிரு வருளால் அக் கருவை யமபதியின் ஐந்து கூப்பிடு தூரம் வரை யுள்ள இட மெங்கும் சிவ லிங்கங்க ளாகத் தோன்றக் கண்டு

அரசன் காலால் நடப்பதும் மல சலாதி கழிப்பதும் அபசார மாமெனைக் கருதி அந் நகரில் வசித்தற்கு வெருவி அந் நகரத்திற்கு அரை யோசனைத் தூரத்தின் வட பா லிருக்குந் தேவி நதி யென்னும் பராசர நதியின் கரை யருகில் ஓர் நகர நிருமாணஞ் செய்து அந் நகரத்திற் குச்சோலை நகரெனத் திருநாமமிட்டுத் தன் மனைவிய ரோடும் மந்திரி பிரதானி முதலிய ராஜ காரியஸ்த் ரோடும் இரத கச தூரக பதாதிக ளோடும் சுப முகூர்த்தத்தில் நகரப் பிரவேசஞ் செய்து அரசன்மனை புருந்து சதா சிவ சிந்தனை யுடன் அரசாட்சி செய்திருந்தனன்.

அதிவீர பாண்டியன் வரதுங்க பாண்டியனுக்கு டைதம் அனுப்புதல்.

அந் நாளில் அவ் விறைவன் றம்பி யாகிய அதிவீர பாண்டியன் வட மொழியி லிருந்த நளன் சரிதையைத் தமிழ் மொழியிற் காவிய மாகச் செய்து அக் காவிய முறையைத் தன் தமைய னாகிய வரதுங்க னுக்கு ஓர் தூதன் வசங் கொடுத்தனுப்பினான். அத் தூத னுற் கொண்டு வந்து கொடுக்கப்பட்ட அக்காவியத்தைச் சிவ ஞான முதிர்ந்த வரதுங்கன் கண்ணுற்று அந்தோ! நம் அருமைத் தம்பி அதிவீரன் கல்வியிற் சிறந்தோ னாக இருந்தும் “பொய்மை யாளரைப் பாடாதே யெந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீர்கள்” என நம்சைவ சம யாசிரியரும் தம்பிரான் தோழரும் ஆகிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் திருவாய் மலர்ந் தருளிய தையு மறந்து மின் போற் றேன்றி யழிந்த ஓரரசனைக் குறித்துப் புகழ்ந்து பாடி வாழ் நாளை வீணாக்கினனே யென்று வருத்த முற்றுத் தான் கூறிய திருக் கருவைக் கவித்துறை யந்தாதிபி லுள்ள,

சங்கக் குழையனைத் தென்கரு வாபுரித் தரணுவைவான், கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாத கவிப்புலவீ, ரங்கச் சுமை கொண் டெழுநான்கு கோடி யருநரகப், பங்கத்தில் வீழவன் றோபொன்று வார்தமைப் பாடுவதே” என்னும் ஓர் செய்யுளின் வரைந்த தன் அன்பிற் சிறந்த இளவ லாகிய அதிவீர னுக்குத் தூதன் வசங் கொடுத்தனுப்பினான். தன் தமைய னான வரதுங்க பாண்டியன் கொடுத்தனுப்பிய அக் கவியை அதிவீர பாண்டியன் பார்த்துக் கோபங் கொண்டு இவ்வாறு சிந்தித்து னுற்றான்.

அதிவீரன் வாதுங்கனைப் போர்க் கழைத்தல்.

நாம் வெகு நாளாய்ச் சிரமப் பட்டு அருமையாய்ப் பாடிய இவ் வரிய காவியத்தையும் நமது கல்வித் திறமையையும் மதியாது நமது தமையன் நம்மையும் நம்மா வியற்றிய காவியத்தையும் இகழ்ந்தான். இக் காவியத்தில் நரஸ்துதி யிருப்பினும் நாம் பாடிய கவிகள் னருமையும் பெருமையும் நோக்கி மிகவும் புகழல் வேண்டுமன்றோ? இதுவு மன்றி இக் காப்பியத் தலைவனாகிய நான் சாமானியனா? சத்திய விரதம் பூண்டுநீதி வழவாது மூவுலகும் புகழு மாறு செங்கோ லோச்சிய சக்கராதிப னல்லனோ? இவற்றையெல்லாம் யோசிப்பாது பொருமை மேலீட்டா லன்றோ? நம்மை இங்ஙனம் நிரந்தித்தான். இத் துன்மார்க்கனை மூத்தோ னென்று முறைமை பாராட்டாது நமது சதுர்வித சேனையைக் கொண்டு போர் செய்து புய வலியைக் காட்டி அவனது செருக்கை யடக்கி அவனை அவமானப் படுத்த வேண்டு மெனக் கருதிப் போர்க் கோலம் பூண்டு யுத்த சன்னத்தனாய் நால்வகைப் படையுடன் புறப்பட்டுத் தமையன் அரசாட்சி செய்யும் இராஜ தானி யாகிய சோலை நகருக்கு ஐந்து கூப்பிடு தூரத்தின் தென் மேற்கில பாண்டிய மிறக்கி ஓர் தூதனை யழைத்து நம்மையும் நாம் பாடிய காவியத்தையும் இகழ்ந்த நம்முன்னோன் வாதுங்க னிடத்துச் சென்று நம்முடன் போர் புரிய வா வேண்டு மெனத் தெரிவித்து வா வென அனுப்பினான்.

அத் தூதன் சோலை மாநக ரெய்திச் சபா மண்டபத்தில் வீற்றிருக்கும் வாதுங்கனை வணங்கி அரசே! நின் இளவ லாகிய அதிவீர பாண்டிய மகாராஜன் தன்னையும் தான் செய்த காவியத்தையும் இகழ்ந்த நின்னுடன் போர் புரியக் கருதி இந் நகர்ப் புறத்து வந்திருக்கின்றான். அந்நி சேக்கிரம் யுத்தத்திற்கு அழைத்தன னென வின் னைப் பித்தனன். அது கேட்ட வாதுங்கன் புன்னகை புரிந்து நம் அனுசன் அதிவீரன் வருந்திச் செய்த காவியம் நரஸ்துதியா யிருக்கின்றதே. ஆதம் லாபத்தைப்பாடினே. அத்தோ! வென்று அனுதாபப் பட்டு அவனது நன்மையைக் கருதி யுரைத்ததைக் தின்மையாக நினைந்து நம்மோடு யுத்தஞ் செய்ய வந்தனன் போலும். “தாரம் வாய்த்தது வள்ளுவர்க்குத் தம்பி வாய்த்தது இராமனுக்கு” என்றது

போல எல்லாருக்கும் உத்தம சகோதரர் வாய்ப்பு தரிது என்று நினைந்து தன் தம்பி யதிவீரனுக்கு, வந்த தூதனிடம்,

“செஞ்சுடரோன் மைந்தனையுந் தென்னிலங்கை வேந்தனையும்
பஞ்சவரிற் பார்த்தனையும் பாராதே—மிஞ்சு
விரதந் தனைக்கொண்டு மெய்யன்பு பூண்ட
பாதனையும் ராமனையும் பா”

என்றவெண்பா வொன்றை யோர் சீட்டில் வரைந்து கொடுத்தனுப்பினான். அதனை அத்தூதன் பெற்றுக் கொண்டு போய் அதிவீரனிடங் கொடுத்தான். அதிவீரன் சாந்த குணக் கடலாகிய தன் தமையன் வரைந் தனுப்பிய கவியைக் கண்ணுற்று உள்ள நெக்குருகி அந்தோ! என்னருமைப் பிதாவுக் கொப்பாகிய எனது தமையன் எனக்குப் போதித்த நற்புத்தியைத் துர்ப்புத்தியாக நினைந்து ஒருவன் தன் கையைக்கொண்டு தன் கண்ணைக் குத்தியது போல் என் தமையனோடு போர் புரிதற் கெழுந்து வந்தேனே ஆ! ஆ! சகோதரதுரோகியானேனே. கொடும் பாவி யாகிய யான் எனதுதமையன் சன்னிதானத்தில் எங்கனஞ் செல்வே னென்று துய நுற்றுச் சகல சாஸ்திரமும் கற்றுணர்ந்த வேதியர்களை யழைத்து அன்னாரிடத்துத் தனக்குற்ற பாவத்தைப் புகன்று இத்தோட நீங்குதற்குரியபந்த பரிகாரம் உணர்த்தல் வேண்டு மென வேண்டினான்.

அதிவீரன் யுத்தம் புரிதற்கு வந்த பாவந் தீரப் புண்ணியம் புரிதல்.

அம்மறையோர் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்துவேந்தே! நின் தமையனுடன் போர் புரியப் புறப்பட்டு வந்த பாவந் தீர வேண்டின் சிவலிங்கப் பிரதிட்டையும் அந்தணர்க்குக் கிரகப் பிரதிட்டையும் பூதானமும் புரிந்து அநாதி புரேச னான பால் வண்ணக் கடவுளைத் தெரிசித்து நின் முன்னோனையும் வணங்க வேண்டு மென உரைத்தான். அன்னோ ருரைத்தவாறே அவ் வேந்தன் தளபிற் கிகழ் அலங்காரம் விடத்து ஓர் நகர நிருமாணஞ் செய்து சிவலாயமும் வேதியர்க்குச் சாறையும் பூ தானமுஞ் செய்து சிவலிங்கப் பிரதிட்டையுஞ் செய்து பனை விருக்கங்க ளாற் சூழப்பட்ட அந் நகர்க்குத் தால் நகரெனவும் பனையூரெனவும் திருநாம மீட்டு அந் நகரத்தில் அநேக வேதியரை விருத்தி அன்னார்க்கு வேண்டுவன வளித்து,

பின் அத் தால நகர்க்குக் கீழ் பாலுள்ள கருவையம்பதி ஊடைந்து மூவுலகின்ற முதல்வி யாகிய அதுல செளந்தரி யோடு திருக்களா நிழ லமர்ந்த சுவேத நாதனைத் தெரிசித்து ஆன்ரத்மேலீட்டால் துதித்து அத் திருப் பதியி னின்று மீண்டு அப் பதியின் ஊடக்கின் கண் உள்ள தன் தமையன் அரசாட்சி புரியும் இராஜதானி யாகிய சோலை நகரடைந்து அரண்மனை புகுந்து அருளே திரு வருவாய் வந்த தவ ராஜ சிங்க மாகிய வூ துங்கனைக் கண் குளிரக் கண்டு சிரமேற் காந் குவித்து அடியற்ற மரம் போற் பார்மேல் வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து புகல்வான்:

என தன்பிற் சிறந்த பெரியோய்! பேதையேன் அறியாமையால் பிரபஞ்சமாயையிற் கட்டுண்டு நர ஸ்துதி செய்து பாவத்துக் காளாவதைக் கண்ணுற்று சீவ காருண்ணியத்தால் எளியேன் கெடா வண்ணம் போதித்த புத்தியைச் சிறிது முணராத நினக்குத் தீந் கிழைக்க நேர்ந்த சிறியேன் பிழை பொறுத்தருளி யடியே னுய்யும் வண்ணம் திரு வருள் புரிய வேண்டு மென்று வேண்டினன்.

அதிவீர னுரைத்த அனைத்துங் கேட்ட வரதுங்கன் அருமைத் தம்பியை மார்புறத் தழுவி எனது ஆருயிர்த் தம்பியே! நீ செய்த குற்றத்தைப் பொறுத்தீனன். நீ செய்த நர ஸ்துதியாலுண் டாகிய பாவ நீங்கு மாறு வட மொழியி லிருக்கும் காசித் தல மான்மியத்தைத் தென் மொழியிற் புராணமாகப் பாடுகவெனத் திரு வாய் மலர்ந்தருளினன்.

அதிவீரன் காசிக்குப் போதல்.

அதிவீரன் தன் னமைச்ச ரிடத்து இராச்சியத்தை யொப்புவித்து தன் அரும் பெற்ற றமையனைப் பணிந்து விடை பெற்று இராஜ வேடத்தை மாற்றித் தவ வேடம் பூண்டு புறப்பட்டுச் சென்று காசித் தலம் புகுந்து தன்னை யடைந்தோர் பவத்தை யகற்றுங் கங்கையிற் படிந்து தூய சிந்தைய னாகிப் பரம தயாநிதி யாகிய விசுவ நாதனைத் தெரிசித்து வணங்கித் துதித்து அவ னருளார் தாசித் தல மான்மியத்தைத் தமிழ் மொழியிற் பாடி அக் காசிப் புதியில் அதிவீரன் வசித் திருந்தான்.

வரதுங்கன் மோக்க மண்டர்த்து.

அதிவீரன் அங்ஙன மிருக்கு நாளில் சோலை நகரத்தில் அரசாட்சி செய்து தொண்டிருந்த வரதுங்கன் சிவ ஞான முதிர்ச்சி யடைந்த அதிவீர பக்ருவ முணர்ந்து அன்னோம் கருள் செய்க் கருதி மூவா முதற் பொரு ளாகிய முகலிங்கப் பெருமான் ஓர் நாளிரவில் அவ் வரசன் கணவிற் றோன்றி வேதங்கமழுந் திருவா யான் இதனையுரைப் பான்.

எம தன்ப! வரதுங்க! நீ விரும்பிய வண்ணம் நமது சோதியுடன் கலந்து கொள்ளுங் காலங் கிட்டியது. இப் பாவக் கலியுகத்தில் இனியுன் போன்ற உத்தமர் பாரில் வசிப்பது குற்ற மாம். பேய்த்தேர்க் கொப்பான நினது இராசசியத்தையுஞ் செல்வங்க ளனைத்தையும் தயாள சிந்தையுடன் தேவாலயங்கட்கும் வேதியர்க்கும் கொடுத்து இவ் விருத்தியை விடுத்து அகக் கண்ணல் எம்மைப் பார்த்து நம் பாத நீழலை யடைந்து நந் திரு வஞ் செழுத்தைத் தியானித்து சிட்டையீ லிருந்து முத்தியை யடைதி யென வறைந்து மறைந்தனன். அரசன் நித்திரை தெளிந் தெழுநது சிவ பெருமான் கணவி லெழுந் தருளினதை நினைநது நினைந்து நாயினுங் கடையனாகிய என்னையு மோர் பொரு ளாகக் கொண்டு திரு வருள் புரிவா னெழுந் தருளின னே! எம் பெருமானுக்குக் கைம்மாறு யாது செய்ய வல்லே னென அப் பெருமான் திரு வருளை வியந்த ஆனந்த் சாகரத்துண் மூழ்கி யிருந்தனன்.

பின்னர் வைகறை யெழுந்து காலைக்கடன்முடித்துச் சபா மண்டப மெய்தி யிறைவன் அஞ் செழுத்தை யிதயத் திருத்திச் சபைக் கண் ணுள்ள அமைச்சர் வேத வேதியர் முத லானோரை நோக்கி விதனை விளம்புவான்.

ஓ சபையோர் னான்! யான் தும்க்கிப்போது சொல்லைத் தொடங்கு ம்நிற மூலத்து னும்து மனநிலை மிகவும் வருத்த முதற் செய்யுமாயி னும்க்கித் தும்க் லாபத்தைக் குறித்தனவிருந்தலால் மகிழ்ந்துவேட் பிராக. இப் போது இவ் வுலக வாழ்வைத் துறந்து தய சிந்தை

யுடன் உண்மைஞானத்தைக் கடைப் பிடித்து முத்தியை யடைதி யென எனக்குச் சிவ கட்டளை பிறந்திருக்கிறது. யான் இனி ஐயன் கட்டளைக்குப் பின் வாங்குதல் கூடாது. எனது மனதுக் கினிய அன் பிற் சிறந்த துமமை விட்டுப் பிரிந்து செல்லுங் காலம் சமீபித்து விட் டது. ஆதலால் எனது இராச்சியங்களை யுந் திரவியங்களை யும் பிரமணர் க்கும் தே வாலயங்கட்கும் தானஞ் செய்ய நிச்சயித் திருக்கின்றேன் என்று மொழிந்தனன். அது கேட்ட சபையோர் மனக் கலக்க மூற்று அரசனை நோக்கி வேந்தே! நின் வார்த்தை யானது எமக்கு மிகத் துக் கத்தைக் கொடுக்கிறது. எல்லாப் பிரஜைகளையும் அன்புடன் தாய் போலப் பரிபாலித்துக் கொண்டிருந்த நின்னைப் பிரிந்து வாழ்ந்திருக்க எமது மனம் பரிதபிக்கின்றது. இவ் விராச்சியத்தையும் தானஞ் செய்து விட்டால் மாலுமி யில்லா நாவாய் போன்று நாடு துயருறும். ஆதலால் அறிவிற சிறந்த அரசே! நினது பட்ட மகிஷி யான சிவ காம சவுந்தரி பென்னும் அரசி யிடத்து இவ் விராச்சியத்தை யொப்பு வித்து அரசு புரிந்தருளும் படி ஆக்கியாபித்து நின் கருத்தினை படி அவ் வரசி சரீ ராந்தியத்தில் இவ் விராச்சியத்தைத் தே வாலயங்கட்கும் அந்தணர்கட்கும் தானஞ் செய்யும் படி சாசன மெழுதிக் கொடுத்த ருள்வது நன்மையா யிருக்கு மென்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

அப் போது அரசன் அவையோர்களின் கருத்திற் கியைந்து ஆண்டு மன்னன் பணிக் கெதிர் பார்த்து நிற்கும் காரியஸ்தர்களால் தான சாசனத்திற் குரிய தாமபிர பட்டயத் தருவித்து அப்பட்டயத் தில் தன் னிராச்சியத்தி லுள்ள நதிப பாசன முள்ள வயல்களும் மணற் பிணல் விளைகின்ற பூமிகளும் சோலைகளும் மலைகளும் காடுகளும் அரச ண்மனைகளும் பொக்கிஷங்களி லுள்ள திரவியக்குவையும் ஆபரணத் திளும் வாகனங்களும் மற்றுமுள்ள யாவும் ஆலயங்கட்கும் மறையோ ர்க்கும் தர்ம சாசனமாக எழுதி வைத்துத் தன் அன்பிற் சிறந்த பட்ட மகிஷியான சிவ காம செளந்தரியை யழைத்து இதனை யுரைப்பான்:

என் னுயிரினுஞ் சிறந்த அருமைக் காதலியே! இப் பொழுது எனக்கு அறித்தியு மான இவ் வுலக வாழ்வைத் துறந்து தவ நெறி மேற்கொண்டு முத்தி யடைதி யென என்னை யாட் கெடாண்ட அருட் பெருங் கட வாகிய திருக் களா வுடையான் கட்டளை பிறந்திருக்கின் றது. ஒருவன் இவ்வுலகத்தை நடத்துதற்கும் மோட்சத்தை யடைத

ற்கும் அவனுக்குத் துணை அவனது மனைக் கிழத்தியே ஆதலால் சிவ பிரான் கட்டளை யிட்டருளிய படியான் தவ நெறியடைதற்கு மன தியைநது இவ் விராசசிய பாரத்தையேற்றுக் கொண்டு என்னுல்தயா ரித் திருக்கிற இந்தத் தான சாசனப் பட்டயத்திற் கூறிய யுள்ளசொத் துகளை உன் சரீ ராந்திய காலத்தில் தே வாலயங்கட்கும் வேதியர்க் கும் தானஞ் செய்தற்கு உனக்கு அதிகாரங் கொடுத் திருக்கிறேன். இவ் விராசசியத்தை நீயே கைக் கொண்டு அரசு செலுத்தி வருவா யாக வென ஆக்கியாபித்தான்

அது கேட்ட பட்ட மகிஷி அனலிற் பட்ட புழப் போன்று மனம் பதைக்கக் கண்ணீர் ததும்ப வாய் குழற மதி மயங்கிச் சிறிது நேரஞ் சென்று மனந் தேறித் தன் பதியை வணங்கி என் னாருயிர்த் 'துணைவ நின்னை' முணஞ் செய்த நாள் முதல் இற்றை நாள் வரையும் "சூல மகட்டுத் தெய்வங் கொழுநனே" யென ஆன்றோர் கூறியபடி நின்னையே தெய்வ மாகக் கொ ண்டு நின் சுக துக்கங்களை யென் சுக துக்கங்க ளாகக்கருதி உட லுயிர் போல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அடியேனை உடலி னின் றுயிரைப் பிரிப்பது போல் நின்னின் வேறுகப் பிரித்துப் பேசு வது தருமங் கொல்லோ? இப் பொழுது கூறிய வார்த்தை யேழை யைப் பரிசோதனை செய்தல் போன்றுளது. அடியேன் தவநெறி நிற்க விரும்பு நின்னை யகலாது நிழல் போற் றொடர்நது நினக்குவேண்டும் பணியிடை செய்து கொண் டிருக்கும் படிதிரு வருள் புரிய வேண்டு மென வுரைத்தனன்.

அங்கன முரைத்த மாதர்க் கரசியை நோக்கி அரசன் பாவாய்! ஒ ருர்க்கு நேர் வழிச் செல்வானை யிடையில் வந்து கள்வர் வழி மதித் தல் போல் சிவ பிரான் திரு வரு ளாணையின் வழியே நிற்கு மென் னிடத்து உலக மார்க்கத்தை யெடுத்துப் பேசுகின்றனை. இஃது யொருங்கிய தன்மு. கற்புடை மகனி ரியற்கை தங் கொழுநர் சொற் கடவாது நடத்த லன்றோ? ஆதலால் யான் கூறிய வாறு இராச்சியத் தைக் கைக் கொண்டு நின் அந்திய காலத்தில் தான் சாசனப் பட்ட யத்திற் கூறிய படி தானஞ் செய்க் வெண்ப் பணித்துத் தன் செந் னோல் முத்திரையையும் தான் சாசனப் பட்டயத்தையும் அப்பெண் மணியிட்டுக் கொடுத்தனன். தன் கணவ னுரையை மறுத்தற் கஞ்சி யொப்புக் கொண்டு சிவ காம சவுந்தரி யரசு புரிந்திருந்தனன். "ஓர்

நாளில் சிவானந்த நிட்டை புரிந்து கொண்டிருக்கும் முற்றத் துறந்த முனிவனான வாதுங்கன் தன் நண்பர்களையும் தனது அருமைத்தேவியாகிய சிவ காம செளந்தரியையும் கடைக்கணித்து அழைத்து அன்பர்கள் யான் சிவ பிரான் றிரு வருணைக்கத்திற்கு உணவாக முழுதும் விழுங்கப் பட்டேன். இத் தினம் பிரணவ தேகி யாய் முத்தி நிலையிற் பரிபூரண மடையப் போகின்றேன் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினன்.

அரசன்சோதியிற் கலந்தது.

“ஆக்கையெனும் புழுக்குரம்பை யணைந்தணையாப் பொருளையருளொளியைப் பராபரத்துக் கப்புறமா மறிவை நீக்கமற மயிர்முனைக்கு மிடமறவெங் கெங்கு நிறைந்துநின்ற முழுமுதலை நினைவிலெழுஞ் சுடரைப் பாக்கியங்கள் செய்தனநதந தவக்குறைகண் முடிக்கும் பழவடியார் தமக்குதவு பசந்துணர்க்கற் பகத்தை வாக்குமன விகற்பத்தா லளவுபடா வொன்றை மாசற்ற வெறுவெளியை மனவெளியி லடைப்பாம்”

என்னு மோர் கவியும் பகர்ந்து தத்துவ முழுதும் இச்சை வழியே பணி கேட்கப் பிரணவமே திருவுரு வாகச் சகச வருள் பிறக்கத் தனது ஆத்மார்த்த சற்குருவைச் சிந்தித்துச் சமாதியில் அசைவற நின்றனன். அவ் வமையம் பிரம ரந்திரத்தி னின்று கபாலத்தைப் பேதித்துக் கொண்டு கோடி சூரியப் பிரகாசம்போல்தூர் மகா சோதி கிளம்பி ஆகாயத்தில் மறைந்தது.

அவ் வற்புதத்தைக் கண்ட தேவர்கள் மலர்மாரி பொழிந்தனர். தேவ துந்துமி முழுங்கின. அரசன் பக்கல் நின்ற ஆசாரியர் அமைச்சர் இராஜ பத்தினிகள் முதலாகிய அனைவரும் அச் சோதியைத் தெரிசித்துக் கண்கள் தெளிந் தெழுந்து அரசன் சுயம் பிரகாச தேஜோமயத் துடன் கலந்து பரிபூரண மடைந்ததை நினைந்து நினைந்து விழந்து ஆனந்த பரவசராய் ஆடிப் பாடித் துதித்து வணங்கியிருந்தனர். அவ் வாதுங்கன் தேக வியோக மடைந்த காலம் இன்ன காலு மென்பதைப் பின் வருஞ் செய்யுளிற் காண்க.

விருத்தம்.

இவ்விதிலாப் புகழ் பரவுக் கலியுகவான் டொருநாலாயிரத்துநானூற்
றறுபதுவி ழாரியும் வருடமார் கழிமாத மபர பக்க
மறுவில்சதூர்த் தசியெனுநா ளிற்கருவை யமபதிப்பால் வண்ண நாந்
னறுமலர்த்தாட் கன்புடையோன் வரதுங்கன் பரமபத நண்ணினுனே.

சிவ பிரான் அரசன் வடிவெய்தல்.

இஃது இங்ஙனம் நிகழ எல்லாம் வல்ல இறைவனும் பால்வண்
ணப் பெருமான் தனது பரம பத்தனான வரதுங்கன் பத்தியையுலகோ
ரறியும் வண்ணம திருவுளங் கொண்டு தன் கணத்தலைவனான நந்தியை
யழைத்து நந்தியே நம் மடியுமே வரதுங்கன் உலக வாழ்வைத் துற
ந்து சரீரத் தியாகஞ் செய்து தேஜோமபனாய் நமது சோதியிற் கல
ந்து விட்டமைபால் அவனது பெருமையை யுலகோர்க் கறிவிப்பான்
கருதினேம் ஆதலால் நமது கணங்களை யவ்வரசனது பரிவாரங்களாக
வும் நமது இடபத்தை அவனது பரி யாகவும் கொண்டுநீ அசசேனை
கட்குத் தலைவனாக வருக வெனத் திரு வாய் மலர்நதருளினன்.

எம் பெருமான் திரு வாக்கிற் பிறந்த கட்டையைச் சிர மேற்
கொண்டு நந்தி யெம பெருமான் சிவ கணங்களை வரதுங்கன் பரிவார
ங்க ளாகவும் இடபத்தை யச்சுவ மாகவுங் கொண்டுதான் அடி பரிவா
ரங்கட்குத் தலைவனாக வந்தனன். அங்ஙனம் வந்த பின்னர் அடிய
ர்க் கெளரியனாகிய திருக் களா வுடையான் தன் பத்தனான வரதுங்க
னது திரு வுருவங் கொள்ளத் திரு வுளங் கொண்டு கங்கையு மிளம்
பிறையுந் தங்கிய சடா மகுடத்தை மறைத்து ரத்தின கிரீடந் தரித்து
சரீப் பாபரணத்தைத் தவிர்த்து மகர குண்டல ஆர கேயூர கடக கங்
கண முதலிய ராஜ பூணுங்க ளணிந்து யானைப் பேரரசை கரந்து
பீதரம்பரந் தரித்து அவ் வரதுங்கனது வடிவம் போலத் திரு வருக்
கொண்டு விடை யென்னும் பரிமேல் ஆரோகணஞ் செய்து தன்கண
ங்க ளென்னும் ராஜ பரிவாரங் ளுடன், கேரலை, நகரி விரித்து, வரது
ங்க பாண்டியன் சுவாமி தெரிசனனு செய்யு வருவது போல், கருவை
மா நகரத்தினு ளெய்தித் திருக் கோயிலின் முன் சென்று பரி விட்
டி நங்கித் தன் பரிவாரகளுந் நகர்ச் சனங்களுந் யுடைய ஆழத் திருக்
கோயிலுட் பிரவேசித்து மகர விங்க மிருத்திற் கர்ப்பக் கிழங்கினுட்

புருந்து அநேக கோடி சூரி மேர்தயம் பேர்ன்ந் லீர் பெருஞ் சேர்தி
தோற்றுகித்து அச் சயம் பிரகாச வின்கத்தினுள் திரு வுருக் கர்
தனன.

அப்பொழுது இராஜ பரிவாரங்களாய் வந்த சிவகணங்களுமறை
ந்தன. அது கண்ட நகர்ச் சனங்கள் கோயில் அர்ச்சகர் முதலான
யாவரும் அச் சோதியைக் கண்டு கண் மழுங்கி மதிமயங்கித் திகை
த்து நின்று பார்க்கும் போது அரசனையும் அரச னுடன் வந்த பரிவர்
ரங்களையும் காணாமல் ஆச்சரிய மடைந்து திரு வுளப்பான்மைய
வியந்து அரசன் சிவ லிங்கத்துடன் ஐக்கியமாகி நென்று புகழ்ந்து
தந்தம் மணிக் கேகினர்.

அர்த்த யாம பூசை முடித்துத் திருக் கதவர் தாளீட்டு அர்ச்ச
கர் முத்தியோர் தங்கள் கிரகஞ் சென்றனர்.

அன் நிரவு போய் அதிகாலையி லெழுந்து நதியில் ஸ்நானஞ்
செய்தி அர்ச்சகர் முதலிய பூசா கயிங்கரியக்காரர் சிவாலய மடைந்து
திருக்கதவர் திறக்க முயன்ற போது திறக்கக் கூடாமலிருந்தமையால்
அனைவரும் திகைத்து நின்றனர். அவ வமையத்து திருக்கோயிலுள்
ளிருந்து லீர் அசரீரி வாக் கெழுந்தது.

பத்தர்காள்! நமது அன்பன் வரதங்கன் நிட்டையி லிருந்து
தேஜோமய மான நம்முடன், கலந்து விட்டமையால் அவ் வன்பனுக்
காக இது முதல் மூன்று நாள் வரை நாம் பிரேதாசௌச மடைந்திரு
க்கின்றோம் ஆதலால் மூன்று நாள் வரையும் நம்மை யாராதிக்கக்
கூடா தென வெழுந்தது. அத்தேவவாக்கைக் கேட்டு அர்ச்சகர் முத
லோரான சகலரும் திரு வருளை வியந்து புகழ்ந்து பாடித்
துதித்துக் கொண்டு சோலை நகரில் அரசனுக்கு நிகழ்ந்த காரி
யும், அறியும் பொருட்டுக் கருவை மா நக ருள்ள சகல பிரஜைக
ளோடும் புறப்பட்டுச் சென்று அரண்மனை யெய்தி அவண் நிகழ்ந்த
யாவும் இராஜ காரிய ஸ்தரா லறிந்து கொண்டு கருவை மா நகரின்
கண் களா நிழ லமர்ந்த கருணை யங் கட லாகிய முகலிங்கப் பெருமா
னுடன் திரு வுருக் கார்த்ததம் மூன்று நாள் வரையும் அபீடேக் நிவே

தனம் அடாதென அருண் மொழி யாம் அசரீரி வாக்குப் பிறந்ததும் அவ் விராஜ காரியஸ்தர் முதலோர்க் குரைத்துத் திரு வஞ்சனை வியந்து கொண்டாடினர்.

அதன் பின் ஆசிரியன் அமைச்சர் முதலிய பெரியோர் ஒருங்கு கூடி அரசனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியைசெய்தற் குரியோர் இராஜபத்தினிக ளொழிய வேறு யாரிருக்கின்றன ரென்று ஆலோசனை செய்து பட்ட மகிஷி யான சிவ காமசௌந்தரி யிடஞ் சென்று சொல்ல அம் மாதாசி மனங்கொதித்த என தாருயிர்த் துணைவனை யிழந்து இவ் வுடலைச் சுமந்து சஞ்சார பிரேதம் போலத் திரியேன். என் மன திற்கினிய'அரச னுடன் யானும் அனுமரண மடைய நகர சாட்சி யாகச சித்தமா யிருக்கிறேன் என்று புகன்றனர். ஏனைய ராஜபத்தினிகளும் அவ்வாறே கூறினர்.

அது கேட்ட ஆசிரியன் முதலிய சகலருங் கவலை யுற்று இராஜ வம்மிசத்தில் ஒருவரு மில்லை. நம் மரசனுக் கிளையோன் காசி நகரஞ் சென்றுளான். சத்திரியர்க்குப் பிராமண ராவது வைசியர் முதலோ ராவதுசமக் கட னியற்றுதல் முறை யன்று. அரசனுக்கு வைதிக கிரமப் படி யந்தியக் கிரியை யெவ்வாறு செப்கிற தென்று திகைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சிவ பெருமான் சத்திரியப் பிரம சாரியாய் வந்தது.

அவ் வமையத் தன்னோர் மனக் கிலேசத்தை மாற்றவும் அவ் வரதுங்கனதுபத்தி மேலீட்டையுலகினர்க்கு வெளிப்படுத்தவுங் கருதி அடியர்க் கெனிய னுன திருக்களா நாயகன் நரை திரை முகிர்த ஓர் கீழ்ப் பிரமசாரியாய்க் கங்கா தீர்த்தக் காவடியைத் தன் தீருத்தோளி லேந்தி அவண் வந்து காவடியைக் கீழேயிறக்கி வைத்து விட்டுக்கன் றிழந்த தாய்போல் அரசன் சரீரத்தின் மேல் ஐழ்ந்து மங்கள் கரமான திரு வாயால் கோவென் றலறி யழுதான்.

அது சண்ட இராஜ பத்தினிகளும் வளை யோரும் இவ்வயோதி
கர் அரசன் சரீரத்தின் மேல் வீழ்ந்து புலம்பு தற்குக் காரணம் யாத.
இவர் ஊர்திருத்தினர் கொல்லோவென ஆலோசித்த அப்பெரியோ
ரைச் சமாதானப் படுத்தி ஐயரே நீவிர் யார்? எதற்காக அழுகிறீர்?
நமக்கும் இவ்வரசனுக்கும் எவ் வகைத் தொடர்புளது? என்று வின
வினர். அம் முதியோன் அங்குள்ள அனைவரையும் நோக்கி ஓ சன
ங்காள்! இவ் வரசன் பிதாவைப் பெற்றோனும் என்னைப்
பெற்றோனும் சகோதரர் ஆதலால் இவ் வரதுங்கண் என் தமை
யன் பிள்ளை. என் பிதா என் னினம் பருவத்தில் பரம புத
மடைந்தனன். பின் யான் மனை வாழ்க்கையைத் துறந்து
தேசாந்தரியாய்த் திரிந்து காசி நக ரடைந்து இது காறும்
அவண் வசித்திருந்தேன். இப்போது யான் விருத்தாப்பிய பருவ
மடைந் திருப்பதனாலும் காசித் தலத்தினுஞ் சிறந்த இக் கருவைத்
தலம் யான் சென்மித்த தலமா யிருப்பதனாலும் இவ் ஹவாதுங்கண்
புத்திர னாக இருப்பதனாலும் என்னை யிங் கிழப் பருவத்தில் போஷி
த்து என் அந்திய காலத்தில் எனக்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியை
யியற்றி என்னை நற்கதி சேர்ப்பா னென்ற எண்ணத்தினாலும் இப்
பொழுது இவண் வந்து சேர்ந்தேன். இவ் வரும்பெறற் புதல்வன்
என்னைக் கைவிட்டுப் பிரிந்தனன். இனி யா னென் செய்வேன்.
அந்தோ! வென்று பூமியில் வீழ்ந்து புரண் டழுது கொண்டு பின்னுஞ்
சொல்வான். ஜனங்காள்! நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வ!
மொன்று நினைத்த தென்றபடி இவனெனக்கு அந்திய காலத்
தற் பிதர்க் கிரியை செய்வா னென்று நினைத்திருந்தேன்.
இப்போது இவனுக்கு யானே செய்ய வேண்டிய காலஞ்
சம்பவித்தது. யான் பிரமசரிய விரதம் அனுட்டித்து நடக்கிறவன்
ஆதலால் இவ் வரசனுக்குச் செய்ய வேண்டிய அந்தியக் கிரியைகளை
மூன்று நாளில் முடித்து விட்டு அநாதி புரேச னான திருக்களா
வுடையானுக்கு இக் கங்கா சலத்தை யபிடைத்து விட்டு மீண்டும்
காசித் தலம் போகிறேன் ஆதலால் அபரக் கிரியைகட்டு வேண்டும்
பிரபத்தனஞ் செய்க வெனப் புகன்றனன்.

அதிகேட்ட ஆசிரியனும் இராஜ பத்தினிகளும் மற்று முள்ள யாரும் நம் மரசனுக்கு அந்தியக் கிரியைச் செய்து குரியோர் ஏற்பட்டு விட்டா. சென்று கவலை தீர்த்து அத் கிரியைக்கு வேண்டுவன தயார் செய்தனர்.

பின்னர் சிவ காம செளந்தரி யமழாள் ஆசிரியனையும் மந்திரி பிழைனி முதலான ஏனையோரையும் நோக்கி அரசனா லெழுதி வைத் து தானசாசனத்திற் காட்டிய சொதனுகளைத் தன்னஞ் செய்ய வே ண்டு மென்று நினைக்கிறேன். ஆதலால் நீண்டரெல்லாம் கூட இருந்து அத் தானக் கிரியையை முற்றுவித்தி என்னைக் கிருதார்த்தை யா ரும் படி செய்ய வேண்டு மென வுரைத்தனர். அவ்வாறே யாகட் டு மென்று யாவருஞ் சம்மதித்தனர். பின்னர் சிவகாம செளந்தரியும் ஏனைய இராஜ பத்தினிகளும் ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டு சநதோ ஷ சித்தராய் அரசனா லெழுதி வைக்கப் பட்ட தான சாசனந் தாரா பாத்திரங்க ளுடன் சபையின்கண் ணெய்தி அதுலாம்பிகை சமேத ஸ்ரீ பால்வண்ண நாதனை மறவாத சிந்தை யுடன் இநதிரன் முதலான திசா பாலரையும் சந்திரகுரியரையும் சபையி லுள்ள ஆசா ரியன் முதலிய சகலரையும் சரட்சி யாக வைத்து பட்டமகிஷி யான சிவ காம செளந்தரி சொல்ல வற்றாள்.

ஓ ஆசாநியன்மிகளன்! எனதுபத்தர் வரன அரச ளுடையகட் டையின் படி ஸ்ரீ பால்வண்ணப் பெருமான் ஆலயத்திற்குச் செல்லுக ளும் கிரங்குகளும் மந்திரினை சிவராசங்கட்கும் விட்டு ளு வல்லயங்க ட்கும் செல்லும்களும் கிராமங்களும் உமக்குய் சிவபிராமணர்க்கும் சிவ பூமிகளும் கிராமங்களும் தானஞ் செய்கிறேன். இதனுமின்றியும் துக்கு இன்னும் அரசனா ளனுபவித்த சகல போக் வஸ்துகளும் பெரக் கிஷத்தளும் சகல சனங்களும் நிறைந்த இவ்விராஜ தானி யாகிய நகரமும் இராஜாதிசா மிமாதனமும் தானஞ் செய்கிறே னென வுரைத்தித் தான் சாசனத் தயார் பட்ட யுகத்தில் சிவ காம செளந் தரி பென்று தன் கையொப்ப யிட்டு அவரவாக்குக் கொடுத்தபின்

ஆசாரியனைப் பார்த்துக் கொள்ளினான். 'ஆசாரிய சுவாமிகளே! அரசன் பரிபூரண மனமுடன் மனச்சூழி மாதம் அபர பக்கம் சதுர்த்தி யாகிய, தினத்தில் அரசனையும் என்னையும் ஐயைப் பிழைக்கச் செய்து களையும் உத்தேசித்துக் கொடுத்த மனமொழி போகண்முதலியன செய்து வித்து அத் தினத்தில் மக்களுடன் பால்வண்ண நாதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து கோடகோபசுர முதலிய ஆராதனம்மாண்டு செய்து அன்றிரவில் அதிக விமரிசையுடன் இடையே நகரமுதலியவை நடத்த வேண்டும், உமது காலஞ் சென்ற பின்னர் உமது வம்மித்தி னுதித்த சந்ததி யாரும் அவ்வாறே வருடம் தோறும் நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லிப் பின்னுஞ் சொல்கின்றனன்.

சுவாமிகளே! இவ் விசாசியத்திற்கு நம்மை யெசமா னாக நியமித்திருப்பதால் என்ன லுமக்குத் தானஞ் செய்யப்பட்ட சகல பூமி களையும் கிராமம் களையும் நானஞ் பாகஞ் செய்து ஒரு பாசத்தை நீர் அனுபவித்துக் கொண்டு மற்றை மூன்று பாசங்களை இந் நகர வாசிக ளான பிராமணர்க்கு வெவ்வேறாகப் பிரித்துக் கொடுத்து அனுபவிக்கும் படி செய்து இவ்விசாச தானியி லுள்ள சகல பிராமணம் நீரே யனுபவித்துக் கொண்டு அரசாட்சி புரிந்தருள வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டனன் ஆசாரியன் அவ்வாறே யாகுமா வென்ச் சம் மதித்தான். அதன் பின் சில காலம் சென்றதி ன்னது மந்திரி பிரதானிகளையும், மற்றுள்ள பிரஜைகளையும் பார்த்து அன்பாக்காய் யான் அரசன் உத்தரவின் படி இவ்விசாசியத்தையும் சகல பாத்தியத்தையும் இவ் வாசாரியர்க்கும் மற்றை யந்தணர்க்கும் ஆலயத் தட்டும் தானஞ் செய்து விட்டமையால் இதன் முன் எமக்கு அதிக விசுவாசத்துடன் கீழ்ப் படிந்து நடந்தது போல் இராஜ விசுவாசிகளாகிய இவ் வாசாரி யரின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்பிடிந்து நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று ஆத்தியாபித்து அவ் விராஜ தானியின் திண்சு பெற்றினும் தன் பெயரையுள்ள மிட்ட முத்திரையுடன் கூடிய கண்டிக் கற்களை நன்கு வித்து அந் நாட்டிற்கு சில காலம் சென்றதி, சதுர்வேத மங்கலம் வந்ததினும் ப்பெயரிட்டு ஸ்ரீ பால் வண்ண நாதனைத் திவானித்துத் தவண்கை அரசாட்சியாக வைத்துத் தானம் வார்த்தான்.

அதன் பின் ஓர் கிழப் பிரம சாரியா யாங்கு வந்திருக்கின்ற சிவ பெருமான் அரசன் சரீரத்திற்குத் திரு மஞ்சளஞ் செய்வித்து ஆண்ட யாபரணத் தரித்துப் பட்டுகளாலும் முத்துகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்ட விமானத்தில் அவ் வாசன் சரீரத்தை யேற்றுவித்து அநேக விருதுக ளோடும் பற்பல வாத்திய முழக்கத் தேர்டும் விமானத்தை யெடுப்பித்து ஆசாரியன் மந்திரி பிரதானி முதலோரும் நகரச் சனங்களும் தன்னைக் குழந்து கொண்டு வரத் தன் கையில் அக்கினி யெடுத்ததுக் கொண்டு தகனப் பிரதேச மடைந்து அவன் அடுக்கி வைத்திருந்த திவ்ய வாசனை கமழ்கின்ற சந்தனக் கட்டைச் சிதையின் மேல் அரச சரீரத்தை யேற்றி வைத்தனன்.

வைத்த பின் பட்ட மகிஷி சிவ காம செளந்தரி யானவள் சகல சனங்களும் கேட்கும் படி சொல்கின்றனள்: அரசன் கட்டளையின் படி என்னால் தானஞ் செய்யப் பட்ட பூமி முதலானவைகளை வஞ்சகமா யாவது பிலோத்காரமாயாவது ஏவன் அபகரித்தாலும் அபகரிக்க நினைத்தாலும் அவன் குரூர மான பிணிகளால் வருத்தப் பட்டு வம்மிச நாச மடைந்து இரொளரவாதிநரக மடைவன் என்று சத்திய மொழி புகன்று பின்னர் ஆசாரியனை நோக்கி ஓ சுவாமிகான்! யான் சொல்லிய படி சகல தர்ம காரியங்களையும் நீளும் உமது வம்மிசத்தாரும் நடத்தி வருவீ ராகில் உமது குடும்ப மானது சந்திர சூரிய நுள்ள வரை யபிவிர்த்தி யடைந்திருக்கு மென்று சொல்லிச் சிதையின் மேலேறி இராஜ சரீரத்துட் னென்றிப் படுத்துக் கொண்டனள். அவ்வாறே ஏனைய இருபத்தாறு இராஜபத்தினிகளும் சிதையின் மேலேறிப் படுத்தனர்.

பின்னர் வயோதிகப் பிரமசாரி ஆசாரியனை முன்னிட்டுச் சத்திரிய விதிப்படி அக்கினிப் பிரதிஷ்டை முதலிய சமஸ்காராதி மந்திர ஒழங்கியும் செய்து அக்கினியை யெடுத்துப் பத்தினி மார்க் ஞுடன் கூடிய அரச னுமைய மார்பில் வைத்தனன். அன்பர்க் கெனிய னான் சிவ பெருமானது அருமைத் திருக்கரத்தால் அக்கினிப் பிரதானஞ் செய்த விசேஷத்தால் இராஜ பத்தினிக ளினைவரும் தேவசரீரத்துடன்

உருத்திர கன்னிகைக ளாகிக் கயிலாய மடைந்தனர். பின் அப் பிர மசாரி யாகியசிவ பிரான் மூன்று நாளும் பிதிர்க் கிரியைகளை விதிப் படி குறைவற நடத்தி நாலா நாள் அதிகாலைக் கடன் முடித்துத் தீர் ததக் காவடிபைத் தோளி லேற்றிக் கொண்டு கருவை மா நகரத்தை நோக்கிச் சென்றனர். அது கண்ட ஆசாரியன் அமைச்சர் நகரச் சனங்கள் யாவரும் அவன் பின் சென்றனர். இங்கு இப்படி நிகழ்க் கருவை மா நகரில் அசிரி வாக்கின் படி நாலா நாட் காலையில் அர்ச்ச கர் முதலியோர் ஆலயஞ்சென்று திருக்கதவர் திறந்து பால்வண்ணப் பெருமானுக்குத் திருப பள்ளி யெழுச்சி கால சந்திப் பூசை முடித் துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது சோலை நகரத்தி லிருந்து வந்த பிரமசாரி ஆலயத் துட் பிரவேசித்து அதிகார நந்தி முன் தீர்த்தக் காவடியை பிறக்கி வைத்துச் சகல சனங்களையும் கடைக்கணித்துப் புன்னகையுடன் காப்பக் கிரகத்துள் பிரவேசித்துச் சிவ லிங்கத்துடன் கலந்து அநத ர்த்தான மடைந்தனர்.

சகல சனங்களும் உட் பிரவேசித்த பெரியோனைக் காணாமல் திகைத்து மயங்கிக் கங்கர் தீர்த்தக் காவடி யுடன் இங்கு வந்தோன் எமமை யாளும் சிவ பிரானே யென நினைந்து தனது அன்பனுக்காக எமமையன் செய்த திரு விளையாட்டை நினைந்து நினைந் துருகித்திரு வருளின் பெருமையைத் துதித்தும் தவ ராஜ சிங்கமாம் வரதுங்க பாண்டியன் பத்தி வலிமையைப் பெரிது புகழ்ந்தும் பரமான்ந்த வா ரியில் மூழ்கினர்.

சிவ பெருமானே அரசனுக்குத் தகன கிரியை பிதிர்க் கிரியை முதலிய யாவும் தன் னருமைத் திருக் கரத்தாற் புரிந்தும் அரசனது திரு வருவங் கொண்டு வந்து சிவ லிங்கத்துட் கலந்தும் செய்த திரு விளையாட்டையும் அவ் வரச னடைந்த பெரும் பேற்றையும் நினை ந்து புகழ்ந்து கொண்டாடினர்.

பின்னர் ஆசாரியன் அக் காவடியி லிருந்த தீர்த்தத்தை ஸ்ரீபால் வண்ணப் பெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்து விதி வழுவாது பூசையியற்றி இடபோற்சுவம் நடத்தித் தன் பரிவாரங்களுடன் சோலை நகரடைந்தனன்.

காசி நகரஞ்சென்ற அதிவீரபாண்டியன் வருதல்.

அந் நாளில் காசி நகரஞ் சென்ற அதிவீர பாண்டியனுக்குத் தூர்க்குறியும் தூர்க்கனவும் தோன்றக் கண்டு மனக் கலக்க முற்று நம் மருமைத் தமையனுக் காவது நம்முடைய நாட்டுக் காவது ஓர் தீங்கு சம்பவித் திருக்க வேண்டு மென நினைத்து அத்தி சேக்கிர மாகப் புறப்பட்டுச் சில நாளில் தீர்த்தக் காவடியுடன் சோலை நகரடைந்து தன் முன்னோன் முத்தி யடைந்ததும் அவன் தேவிமா ரனைவரும் அவனது சரீரத்துடன் சிதையி லேறிச் சிவ லோக மடைந்ததும் ஆசாரிய னுரைக்கக் கேட்டுத் துக்கித்துத் தன் தமையனுக்குத் தான் செய்ய வேண்டிய தர்ப்பண முதலிய பிதிர்க் கடன் செய்து முடித்து ஆசாரியன் முதலிய சகல சனங்களுடன் வீற்றிருந்தான். அப்போது அவ் வதிவீர பாண்டியனை நோக்கி ஆசாரியன் சொல்கின்றனன்.

அரசே! நின் தமையன் வரதுங்க பாண்டியன் அரசு புரிந்து கொண்டிருக்கும் நாளில் சிவ பிரான் கட்டளையின் படி தனது இராச்சியத்தி லுள்ள சகல சொத்துகளையும் சிவாலயங்கட்கும் வேதியர்க்கும் தான சாசன மெழுதி வைத்து இராச்சியத்தைத் தேவி யான சிவ காம செளந்தரி வசம் ஒப்புவித்து அந்திய காலத்தில் தான சாசனத்திற் கூறிய சொத்துகளைத் தானஞ் செய்து விடும்படி அம் மாதா சிக்கு உத்தரவு செய்து சிவ யோகத் திருந்து பரிபூரணமடைந்தான். அவ் வமையம் சிவ பெருமான் அவ் வாசனது திரு வருக் கொண்டு அவ் வரதுங்க பாண்டியன் சுவாமி தெரிசனஞ் செய்ய வருவது போல் கருவை மா நகரத்திற்கு வந்து ஆலபத்தி னுட் புருந்து சிவ லிங்கத்துட் கார்தான். மூன்று நாள் வரையும் திருக் கோயிற் கதவற் திறக்கக் கூடா தென அசிரீரி வாக்குப் பிறந்தது. அச் சிவ பெருமானே சத்திரியப் பிரம சாரியாய் வந்து தன கிரியை முடித்துக்

கருவை நகரடைந்து சிவாலயத்துட் சென்று கர்ப்பக் கிரகத்தி னுட் பிரவேசித்து அந்தர்த்தான மடைந்தான் என்று நிகழ்ந்தன யாவும் விசீத்துரைத்தனன். ஆசாரிய னுரைத்த அநீதத்துங்கேட்டு அதிவீர பாண்டியன் எம்மையன் செய்த திருவினையாட்டையும் தன் முன்னோன் வரதுங்கன் அடைந்த பெரும் பேற்றையும் உன் னிக் கரையற்ற பேருவகைக் கடலு ளாழ்ந்து அக்கருவை நகர டைந்து பால்வண்ண நாதனைத் தெரிசித்து வணங்கித்தான் கொண்டு வந்த கங்கா சலத்தை அப்பெருமானுக்கு அபிடேகஞ் செய்து பூசி த்து அன்பு மேலீட்டால்

“புரிசூழ்ந்த வல்லபுரியுஞ் சலஞ்சலமுங் கிடந்தகடல் புடைசூழ் சக்ர கிரிசூழ்ந்தபெரும்புவனத்தலமனைத்துந்தேடியுங்காண்கிலன்யானிந்நா ளரிசூழ்ந்துமலரயன்கூழ்ந்தமரொடுமுனிவரர்கூழ்ந்தன்பினேத்தக் கரிசூழ்ந்தநகரமரந்தகருங்களவின்வெண்கணியைக்கண்கண்டேனே”

என்னுங் கவியொன்று கூறித் தன் இராஜதானியகூடிய தென் காசி நகரடைந்த னன். வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன் பரிபூரண மடைந்த மார்கழி மர்சம் அபர பட்சம் சதுர்த்தசியாகிய தினத் தில் ஒவ்வொரு வருடந் தோறும் அன்றுமுத விறறை நாட்காறும் ஸ்ரீ பால்வண்ணப் பெருமானுக்கும் ஒப்பனை யம்மாளுக்கும் அபி ஷேக அலங்காரமும் இடபோற்சுவமும் சோலை நகரிற் சிரார்த்தம் பிராமண போசன முதலியவும் சிவகிரிச் சமஸ்தானத்திலிருந்து நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இருகுறணேரிசை வெண்பா.

திண்புலியோர் போற்றுபுகழ் சேர்வாதுங் கன்சரிதம்
பண்பொடுகேட் டோரும் படித்தோருந்—தண்பரவைப்
பூதலத்தில் வாராதெப் போதுமிருப் பாருமையாள்
காதலன்பொற் பாதசிழற் கண்.

வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன் சரித்திர முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

உ
சிவமயம்.

திருக்கருவைக்
கவித்துறை யந்தாதி

திருக்கருவைப்
பதிற்றுப் பத்தந்தாதி

திருக்கருவை
வெண்பா வந்தாதி

இவை மூன்றும்
வரதுங்க பாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியன.

இம்மூன் றந்தாதிகளையும்

அதிவீர பாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியதாகக் கூறுவாரும் அச்சிடுவாருமுளராயினும்

உற்றுநோக்கு மிடத்தில் அவர் தமயனாகிய

வரதுங்கபாண்டிய மகாராஜன்

இயற்றியதாகவே தோன்றுகிறது.

கணபதி துணை.

திருக்கருவைக்

கலித்துறையந்தாதி.

—(—

காப்பு.

கட்டளைக் கலித்துறை.

தீட்டும் பனுவற் கருவையர் தாதித் தெரியலெந்தை
சூட்டும் படிக்குத் துணைசெய்யு மாற்சுடர் சூழ்பிறங்க
லேட்டின் புறத்து முனிமொழி பாரத மென்றுநிற்கக்
கோட்டுந் தவளப் பிறைக்கோட்டு மும்மத குஞ்சரமே.

நூல்.

சீரணி கொன்றைச் சடைக்காடு முக்கண்ணுஞ் செம்முகமுங்
காரணி கண்டமு நான்குதிண் டோளுங் கருவைப்பிரான்
வாரணி மென்முலை யொப்பனை பாகமும் வண்கமலத்
தேரணிசெம்பொற்றுணைத்தாளுமென்னெஞ்சிடங்கொண்டவே

இடங்கொண்ட சென்னி நிலனுறத் தேவ ரிறைஞ்சமன்றி
னடங்கொண்ட டிடப்பண்டு நான்செய்த தெத்தவநாண்மலர்சேர்
தடங்கொண்ட வரவிபுடைசூழ் கருவைத் தனிமுதலே
வடங்கொண்ட பூண்முலை யொப்பனை கேள்வவிவ் வையகத்தே.

வையர் தொறுங்கலிக் கோடையில் வாடி வருந்துமுயி
ருய்யும் படிக்கோ ருறுதிகண் டேனுமை பாகம்வைத்த
மெய்யன் கருவைப் பிரான்செழு மாணிக்க வெற்பனைய
செய்யன் கனைகழற் றுமரைப் போதின் றிருநிழலே. (3)

திருவுங் குலனு மனையுஞ் சிறுருஞ் சிறந்தசெவ்வி
யுருவுந் தவமுங் கடிதெய்த லாமுமை மாதுகொங்கை
மருவும் புயத்தர் களாநிழ லாச்செக்கர் வானநிறம்
பொருவுஞ் சடிலர் திருத்தொண்டின் மேலன்புபூண்டவர்க்கே

பூண்டவ ராவும் புலித்தோ லுடையும் புவனமுட்ட
நீண்டவ ராது மறியாச் சாணமு நீண்முடியுந்

தாண்டவ ராயர் முகலிங்க நாதர் தமியனுக்கே
ராண்டவ ராகிவந் தேதிருந் காட்சியளித்தனவே. (5)

அனியு மளிதரு மானந்த் மாகி யளவிறந்த
கனியு மிரண்டற்ற காட்சியுங் காட்டிக் கருணைசெய்தார்
வெளியும் பவனமுந் தியுந்தண் ணீரும் வியனிலமு
மொளியொன் றியவுரு வக்கள வீச ருளத்திருந்தே. (6)

உள்ளக் கமலத்தி னிற்கள வீசரென் னொப்பனையோ
டெள்ளத் தனையு மகலாக் குடிக்கொண் டிருள றுத்துக்
களளக் கலசொடுங் கூடா தெளியனைக காத்தளித்த
வள்ளற் குணத்தின் றகுதியை யேதென்று வாழ்த்துவனே (7)

வாழ்த்திட நாவுண்டு பாவிக்க நீயுண்டு மண்ணிலுறத்
தாழ்த்திடச் சென்னியு முண்டு கண்டாய்தண் களவின்மல
ருழ்த்திடுநீழ லுறைவா ரடியுண் டுணைவிரயம்
வீழ்த்திடு வாருமுண் டோநெஞ்ச மேயென் மெலிவதுவே. (8)

மெலிவிக்கு நோய்க்கு மடவா ரிழைத்த வினைக்குமுயிர்
நலிவிக்குங் கால் படர்க்குமஞ்சேன்றமிழ் நாவலரான்
மலிவிக்குந் கீர்த்திக் களவீசர் கூன்பிறை வாலுநிலவாற்
பொலிவிக்குந் செஞ்சடை யார்தடுத் தாளப் புருந்தபின்னே (9)

புகுவதீ முப்பு வன்ப்போ டிளமையும் போயதினி
மிசுவீது நோயுந் துயருமென் றுலடன்மேவலநர்
நகுவதீ முன்னெரித் தோர்கள் வீசரை நாம் பணியு
தருவது நகரெஞ்ச மேயிது போலுஞ் சதுரில்லையே. (10)

தூர னன்னலுந் திருநெடு மாலுஞ் சதமகனுங்
கதிரா யிரம்விரிக் குஞ்சுட ரோனுங் கலாதாறு
மதிரார் கலிக்கின்ற யுந்தொழு தேத்த வரூள் புரிந்தோன்
முதிரா முகிழ்முலை யொப்பனை கேள்வன் முகலிங்கனே. (11)

முகலிங்கன் றென்றரு வைக்கள வீசன் முதல்வனன்பர்
புகலி குலிகச் சடிவப் பிரான்புழைக் கையுநில
லகலிக்க மாக்குந் தேர் னடியர்க் கடிமைசெய்யர்
திகலி கெவனெஞ்ச மேயிது சார்த லெளிதல்லவே. (12)

அல்லும் பகலு மொழியாது தம்புக ழாதரித்திச்
சொல்லும் படிக்குக் கவிநா வளித்தெனைத்தொண்டுகொண்டார்
வல்லுங் குழைமுலை யொப்பனை பாகர் வரிசிலையடிச்
கல்லுங் குழைத்த புயுத்தர் களாநிழற் கண்ணுதலே. (13)

கண்கொண்டுபார்த்தவிடந்தோ றுந்தோன் றுங்கருவைப்பிரான்
விண்கொண்டதிங்களுக்குடிகொண்டவேணியும்வெண்ணையும
பண்கொண்ட வேதப் பவளச்செவ் வாயும் பனைப்புயமூர்
தண்கொண்ட கொன்றைத் திருமார்புந் தாமரைத் தாள்களுமே.

தாளா லுதைத்தது கூற்றுவன் மார்பந் தடக்கையுநீர்
வாளா லுத்தது நான்முகன் சென்னி மணிவலயத்
தோளால் வளைத்தது மாமேரு நெற்றிச் சுடர்விழியால்
வேளாடல் செற்ற கருவா புரியுறை விண்ணவனே. (15)

விண்ணிடு வில்லும் புனன்மேற் குமிழியு மின்னுமென
மண்ணிடைத் தோன்றி யழியுமிக் காபத்தை மாய்விலதென்
றெண்ணிடு மெண்ணந் தவிர்த்தழி யாமுத்தி யேறுதற்குப்
பண்ணிடு மேணிகண் டீர்கள் விசர்பொற் பாதங்களே. (16)

பாதார விர்தமுஞ் செஞ்சடைக் காடும்பஞ் சாயுதனும்
வேதாபு மின்னமுங் காண்பரி யானையென் மெய்த்தவத்தா
னாதாவென் றேத்திக் கருவைக் களாவி ன்றுநிழற்கீழ்க்
காதார்வரிவிழி யொப்பனை யாளொடுங் கண்டனனே. (17)

கண்டேன் கருவைப் பெருமான் றிருவடி கண்டுபற்றிக்
கொண்டேன் பாசம யங்குறு கேன்புல்லர் கூட்டநண்ணிப்
பண்டே புரிந்த பழவினை யாவையும் பற்றறுத்துத்
தொண்டே புரிவதல் லாற்பின்னை வேறு தொழிலில்லையே. (18)

இல்லாமை துன்ப மிரவுகல் வாமை யிழிவுமிடி
பொல்லாத நோய்முத லானவெல் லாமன்று போர்விசயன்
வில்லா லடியுண்ட பால்வண்ண நாதர் வியன்புகழைச்
சொல்லா தவரையன் றோபிறப் பேழூந் தயர்ச்செய்யுமே. (19)

செய்யன் கரிய மிடற்றன்வெண் ணீற்றன்செம் பாதிபச்சை
மெய்யன் செழும்பொற் சடாடவி யான்வெவ் வனலெடுத்த
கையன் கருவைப் பெருமா னிருவினை கட்டறுக்கு
ஐம்பன் சாணஞ் சரணமென் றோது மருமறையே. (20)

அருமறை யோதியென் பல்வேள்வி முற்றியென் னுதரவா
னருமதை கங்கை முதற்புனன் மூழ்கியென் னுண்மலர்சேர்
மருமலி சோலைக் கருவைப் பிரான்நிரு மந்திரத்தை
யொருமுறை யோதித் துறக்கம் புகாதவுணர்விலரே. (21)

உணங்குந் தவத்தர் கருத்திலும் வேதத்தி னுச்சியிலு
மணங்கொண்ட சோலைக் கயிலாய வெற்பிலு மாமன்றையோர்
கணங்கொண்டுபோற் றிசெய்பொன்னம்பலத்துங்கருவையிலு
மிணங்கும் பொருளென் னிதயார் விர்த்தத் திருக்கினறதே. (22)

இருக்கும் புராணமு மாகம கோடியு மென்றுவகிற்
பெருக்குங் கொழுமொம்பு மீதேறி மூத்திப் பிரசமனர்
ஞ்ஞக்குமெய்ஞ்ஞானமணம்விசுநதேனுண்டுகொள்ளிவண்டு
செருக்குங் களவி னிழற்கீழ் முளைத்த சிவக்கொழுந்தே. (23)

கொழுந்தும்பை வேணி முடிக்கள வீசற் குறித்துநெஞ்சிற்
றொழுந்தொண் டருக்கரு ளுங்கருவேச தொனிவினைக்குஞ்
செழுந்தொண்டை வாய்ச்சியர்காமா னுராகத்திற்சிந்தையழிற்
தழுந்தும் பொழுதி லும் யான்மற வேனுன் னடியினையே. (24)

அடியே னினைவுக் கடங்கா வறியை யளித்துநெஞ்சிற்
அடியே புருந்தென்னை யாளநின் றுன்கொண்டன் மேனியனும்
படியேழந் தேடியுங் காண முழுமுதற் பானிறவெண்
பொடியேது மேனியன் றென்கரு வாபுரிப் புண்ணியனே. (25)

புண்ணிய னினுப்பனை பாகன் புராதனன் பூங்கடுக்கைக்
கண்ணிய னெங்கள் கருவைப் பிரான்கள் வீசனன்பர்க்
கண்ணியன் றன்னடி னருடன் கூட வறிவொன்றிலாத்
தண்ணிய வெண்ணித்தடுத்தாட் கொள்கின்ற தற்பானே. (26)

பாகதிக் கேவைப்பை யோவறி யேன்பெரும், பாதகர்போ
நாகதிக் கேவைப்பை யோவறியே நெங்கு நாணுந்நுஞ்
சாகதிக் கேசெல் விடையாய் களரவுறை சங்கரனே
வாகதிக் கேற்றநின் பாதார விநதம் வழத்துவனே. (27)

வழுத்துதல் போற்றல் வணங்கல் குழைதன் மகிழ்தனெஞ்சிற்
பழுத்தவன் புற்றுப் பலகா லுருகுதல் பாவனைபோய்
முழுத்தவின் பக்கடன் மூழ்கிக் களித்தன் முகலிங்கன்ற
ளழுத்தவென் சென்னி கொடுத்தபின் பெற்ற ததிசயமே. (28)

பெற்றே நொருவர் பெறுப்பெரும் பேறு பிறவித்துன்ப
மற்றே னினிமற் றடைவதுண் டோவரண் மூன்மெரியச
சற்றே முறுவல்செய் தோர்கள விசர்பொற் றுனினைக்குக்
குற்றேவல் செய்யத் தமியே னிதயங் கொடுத்தவன்மே. (29)

கொடுங்கால பாசத்தை வீசிவெங் கூற்றுக் கொதித்துமுனிந
தடுங்கா லமுநின் னடிமற வேனலை யாழிவெம்பப்
படுங்கால கூட விடமுண்டு தேவர் பயங்கெடுத்து
விடுங்கால கால் கருவா புரியுறை வேதியனே. (30)

வேதிய னேயென்றுஞ் சீதர னேயென்று மேனியுமை
பாதியனேயென்றும்பால்வண்ணனேயென்றுமபானிறவெண்
பூதிய னேயென்று நாதத்தும் பேறப் புகழ்ந்து புகழ்க,
தோதிய நேமெல் லாந்தமி யேமெனஞ் சுருதியதே. (31)

உருவா யுருவி னொளியா யொளிபி' னொளிகடந்த
வருவா யனைத்துயி ராகிநின் றுய்குண் டகழுடுத்த
கருவா புரோச விறுதியிற் கூற்றுவன் கைப்படுநாள்
வெருவா தழைத்திடு வேன்வரல் வேண்டும் விடுவிக்கவே. (32)

விடத்தக்க திர்த விடக்குட னுனைனல் ஷீவர்களைந்து
சுடத்தக்க தென்று மொழியா வெருளி துரிசுகற்றி
யடத்தக் கதுமனச் சங்கற்ப நெஞ்சத் 'தகவயலி
னடத்தக் கதுகள விசர்பொற் றுள்ளென்று நூற்றினையே. (33)

நாற்றடர் தோடிசை பெட்டிலுந் தட்ட நாகனிக்ஞன்
கூற்றடுந் தாளொழு பாதலம் போய்ப்புகக் கொன்றைநரு
ஆற்றெழும் பொன்முடி யண்ட கடாக மொளிக்கநின்று
பாற்றிரு மேனிக் களவீச னாடும் பவிரிகொண்டே. (34)

கொண்டாளப் பெற்றவர் தம்மடி யார்கள் குறைசெயினுந்
தண்டாமுனிவுந் நிகழ்தல்செய யார்தமி யேன்பிழைநா
றுண்டா யினும்பொறுத் தாளந் தகைமை யுனதுகடன்
கண்டார் நகைப்பர் களவீச நீயென்னைக் கைவிடினே. (35)

கைவிட்டுக்கால்விட்டுக்கண்கள் பஞ்சிட்டுக்கலங்கியுயிர்
மெய்விட்டுப்போம்பொழுதஞ்சேலஞ்சேலென் றிலேவிலெவன்று
மைவிட் டெறிக்குங்கண் னொப்பனை யோடு மழவிடைமே
னெய்விட்ட சூலப் படையண்ண லேவந்து நின்றகொள்ளே.

நின்றாள் வழுத்த நினைவுதந் துள்ள நிலைதிறம்பிக்
சுன்றா வகையென்னை யாட்கொண்ட தாற்கொடி யேன்புரித
னன்றாகக் கொள்வதல் லாற்பிழை நாடலை நாடினருக்
கொன்றாய்ப் பலவுரு வாங்கரு வாபுரி யுத்தமனே. (37)

உத்திப் புயங்க முடிக்கள வீச வுனதுப்த
பத்திக் சூரிய பழவடி யார்தம்மைப் பாமகளுஞ்
சுத்தக் கமலையு நல்லிந் திராணியுந் தோய்வதற்குச்
சித்தத்து மால் கொண்டு சேர்விடந் தேடியுஞ் செல்குவசே.

செல்வச் செருக்கர் தலைவாயி றோறுந் திரிந்துதிரிந்
தல்லற் றுயர்கொண் டினைத்துவிட் டேனடி யேனினியப்
புல்லர்க் கெளிமை புகலாமற் காத்தருள் பூந்தடமு
மல்லற் பழனமுஞ் சூழ்கரு வாபுரி வானவனே. (39)

வானவ ரிந்திர னிந்திரை கேள்வன் மறையிரிஞ்சன்
ருனவ ரென்று புகல்வதுண் டோசம ரிற்சிலையாற்
கானவ னெற்றுங் களவீச ரன்று கடல்விடத்தைப்
போனக மாக வழுவசெய் யாவிடிந் பூதலத்தே. (40)

பூத கணத்தொடு வேதாவுந் தாளம் புடைக்க வொரு
பாத மெடுத்துப் பவுரிகொள் லோய்பண்டை யாகமத்தும்
வேத சிரத்தும் பொலிகள வீச மெலியவரு
மேத மகற்று வ துன்கட னென்கட னேத்துவதே. (41)

ஏத்திய மூவர் தமிழ்மலை சாத்த மிணையடிக்கென்
னாத்தரும்புன்சொற்றொடைபுணவாய்செம்பொனாட்டிலைந்து
காத்தரு நாண்மலர் குடும் புரிசடைக் காட்டெருக்கம்
சூத்தரு மலை புண்கள வீச புராந்தகனே. (42)

புரந்தான் பண்டைப் பழிதீர்ப் பொன்னிதழ்ப் பூங்கமல
கீரந்தாஞ் சாத்த வருள்புரிந் தோனில வேடணிந்த
கரந்தையஞ்செஞ்சடைப்பால்வண்ணநாதன்கருணைபொங்கி
வரந்தரு மோவறி யேனளி யேனிட்ட மாமலர்க்கே. (43)

மாமல ரன்றிக் குருதிக்கண் சாத்திய மாயனுக்குள்
நீமல ராழிப் படையனித் தாய்செழுந் தேறல்வளப்
பூமலர் கொண்டுன் றிருமேனி முற்றும் பொதிந்தவந்தக்
காமனை யேனெரித் தாய்கரு வாபுரிக் காரணனே. (44)

காரண னேதென் கருவா புரியிற் களாநிழற்கீழ்ப்
பூரண னேயென்பு பூண்டவ னேபொற் பொருப்புநில்லா
நாரண னேகனை யாப்புர முன்றெய்த நாயகனே
யாரண னேயப்ப னேயடி யேனுன் னடைக்கலமே. (45)

அடைக்கில ரைந்து புலனையு ரெஞ்சத் தழுக்ககலத்
துடைக்கிலர் தொண்டு புரியத் துணிகிலர் தூயபத்தி
படைக்கிலர் நின்புகழ் பாடிலர் கால படர்பிடித்துப்
புடைக்கினென் செய்திடு வார்கள் வீச பொதயிலரே. (46)

பொறியும் புலனுங் கலங்கியைம் மேலிட்டுப் புத்திகெட்டு
மறியும் பொழுதிலும் யான்மற வேன்மறி யோடுமழுச்
செறியுங் கரம்புய முஞ்செய்ய வாயுந் திலகதுதற்
குறியுங் கருவைப் பெருமான் றிருமணக் கோலமுமே. (47)

கோல மெடுத்து 'நடிப்பவர்' போலப்போய்க் கடுபன்
கால மெடுத்துக் கழித்துவிட்டு டேன்கருப் புச்சிலைமே
னீல மெடுத்துப் பொராவந்த காமனை நிறுசெய்யப்
பூல மெடுத்த விழியழ லேவிய பால்வண்ணனே. (48)

பால்வண்ணஞ் சொல்லென்றும் பங்கே ருகவண்ணம் பாத
மென்றுஞ், சேல்வண்ணங் கண்ணென்று மிவ்வண்ணமாதர்
திறம்புகழ்ந்து, தூல்வண்ண நுண்ணிடை யொப்பனை பாக
நொந் தேனினியுன், கால்வண்ண நாண்மலர்க் கோரளி யாகக்
கருத்தளியே. (49)

கருத்துறு மாயை யிருளுக்குத் தீபங் கழிபிறவிப்
பெருத்தெழு நோவுக் கமிர்தசஞ் சீவினி பேதித்துள்ளம்
வருத்திடு துன்பத் திரைவா ரிதிக்கு வடவைமன்றத்
தருத்தியி னுடுங் கருவைப் பிரான்றிரு வஞ்செழுத்தே. (50)

அஞ்செழுத் தோதித் திருநீ றணிந்துன் னடிக்கமல
நெஞ்சமுத் தித்தொண்டு செய்வதல் லாற்றண் ணிலாமதியின்
பிஞ்சமுத் தஞ்சடை யாரிய நாத பிதிதுசெய்யேன்
பஞ்சமுத் தும்பதத் தாரின்ப வாரி படியினுமே. (51)

படியிற் பிறந்து விழுந்திட்ட யாக்கை பலருவிர்தால்
வடிவிற்பெரிய வடவரை போலுமற் றிப்பிறப்பி
லடியர்க் கெளிய களவீச நின்னரு ளாக்கம் பெற்றேன்
முடிவிற்பழவடி யேன்பிற வாவண்ண முத்திரல்கே. (52)

நல்கா தொழியினு நல்கினு நின்னடி நாயடியேன்
பல்காலுமேத்திப் பணிதல்செய் வேனென் பருவால்கண்
டொல்கா தளித்துப்புரந்திடல் வேண்டு முயர்விசம்பிற
செல்கா றினைக்கும் பொழிற்கரு வாபுரித் தேசிகனே. (53)

தேசிக னாகக் கனவில்வந் தாண்டருள் செய்தவட
காசிய னெங்கள் கருவைப் பிராண்கலைக் கோட்டுவிடை
வாசிய னொப்பனை பாகனென் றேத்திடுயன் வாய்திறந்து
பேசிய பேரதுள்ள மானந்த னாரி பெருகியதே. (54)

பெருங்கா லெதிய நடுங்குங் கொடியினிற் பீழையுற்றுக்
கருங்கால னூன்றிற் றியோர்-நலியக் கருத்தழிந்தேன்
வருங்கால நஞ்சுண் டமரரைக் காத்த வாதமுத்தி
தருங்கால தண்டமிழ்த் தென்கரு வாபுரிச் சங்கரனே. (55)

சங்கக் குழையனைத் தென்கரு வாபுரித் தானுலையவான்.
கங்கைச் சடையனைப் பாடல்செய் யாத கவிப்புலவி
ரங்கச் சமைகொண் டெழுநான்கு கோடி யழிநகரப்
பங்கத்தில் விழவன் றோபொன்று வார்தமைப் பாடுனதே. (56)

பாடுவ துன்றிரு நாமங்க னாடொறும் பத்திசெய்து
குடுவ துனபொற் றிருவடித் தாமரை தொண்டுசெய்து
கூடுவ துன்னடி யார்திருக் கூட்டமக் கூட்டத்திட
னாடுவ துன்னிலை காண்கரு வாபுரி நாயகனே. (57)

நாயினுந் தீய பிறவியெல் லாஞ்சென்று நாண்பிறந்து
மாயினுந் தேவர் பதனியில் வாழினும் வஞ்சமில்லாத்
தாயினு-மன்புடை யொப்பனை பாகநின் முனைணக்கீழ்
மேயினு மன்பொன்று மேயடி யேன்பெற வேண்டுவதே. (58)

வேண்டிய வேண்டிய வெல்லா மெதிரும் வினையகலு
மீண்டிய முத்திப் பெருவாழ்வு சேரு மிடரொழியும்
பாண்டிய ரேத்தக் கருவா புரிநின்ற பால்வண்ணனைப்
பூண்டிகழ் மென்முலை யொப்பனை பாகனைப் போற்றினர்க்கே.

போற்றிப் பணியு மடியார் பழ்வினை போகவெறி
காற்றிற் சருகென மாற்றும பிரான்கள விசற்கன்பா
யாற்றுப் புனல்கொண்டு மஞ்சன மாட்டி யலர்சொரியார்
கூற்றுக் கொதித்து வருநாளென் செய்வர் கொடியவரே. (60)

கொடியாடும் வெள்விடை கொன்றையி லாடுங் குலச்சரும்பர்
முடியாடும் கங்கை முகமாடு முச்சுடர் முற்றும்வெள்ளைப்
பொடியாடுமேனி யரவாடுஞ் சோரிப் புலவுகமழ்
வடியாடுஞ் குலச் சருவேச டாடிய மன்றிடத்தே. (61)

மன்றிடத் தேநின்று தாண்டவ மாடுவன் வான்கயிலைக்
குன்றிடத் தேயண்டர் போற்றிட நிற்பன் குறித்துமன
மொன்றிடத் தேதன்னைத் தானாகப் பாவிப்ப னுள்ளீடியார்
என்றிடத் தேயுத வங்கரு வேசன் கனல்வண்ணனே. (62)

வண்ணங் கரிய திருமால் கழிபென்பு மாஸிகையுந்
தண்ணங் கமலத் தயன்றலை மாலையுஞ் சாத்திமண்ணும்
விண்ணும் பொதிந்த வுகாந்த பிரளய மேவிநின்று
பண்ணொன்று வீணை பயிலுங் களாவிற் பரஞ்சுடரே. (63)

பரஞ்சுடர் முக்கட் பரமன் சதானந்தன் பற்றலர்முப்
புரஞ்சுட வாங்கு பொருப்புவிற் லான்பொருந் தாததக்கன்
சிரஞ்சுடக்கொய்துமுத்தீயிட்டபால்வண்ணன்றென்றிசைக்கோ
னுரஞ்சுடத் தாளுதைத் தோன்றிரு நாமங்க ளோதுமினே. (64)

மின்கொண்ட பொன்முடி யாயிர மாயிர மெய்த்தொழில்கள்
பொன்கொண்ட சேவடி யாயிரமாயிரம் பூர்தடங்கண்
முன்கொண்ட நாமங்க ளாயிர மாயிர மூரித்திண்டோள்
கொன்கொண்டருலப்படைக்கருவாபுரிக்கொற்றவற்கே. (65)

கொற்றக் கலிகை நிழற்றப் பொதுவறக் கோனடத்தி
முற்றப் புவனம் புரப்பவ ரேனு முகலிங்கர்தாஞ்
சற்றுத் திருவருள் கோடின ரேலத் தருகிகெட்டுப்
பற்றற்ற கூழுங் கிடையா திரப்பரிப் பாரிடத்தே. (66)

பாரிடஞ் சூழ்வரத் தான்ப்லி கொண்டுந்தன் பாதமலர்
சேரடி யார்க்குப் பெருவாழ் வளிப்பன் றிரைக்கடலிற்
கார்விடந் தானுண்டும் போற்றும்புத் தேளிர் கடும்பசினோய்க்
காரமு. தூட்டுவன். நென்கரு வாபுரி யாரியனே. (67)

ஆரியன் வேண்டத் திருமேனி பூரித் தறமெலிந்த
சீரியன் செல்வக் கருவைப்பி ரான்றிருத் தொண்டுசெய்யாப்
பூரியர் கூட்டம் புகாதன்பர் கூட்டம் புருத்தியது
காரியங் காணெஞ்ச மேபிறப் பேழுங் கடப்பதற்கே. (68)

கடல்விட முண்டி புறங்கா டரங்கு கனலுருவ
மடல்விடை யூர்தி புலியத ளாடை யழலுமிழ்வாய்ப்
படவா வாரங் கழிதலை தாரெனிற் பால்வண்ணனை
மடவா லொப்பனை யெவ்வாறு சேரு மனமகிழ்ந்தே. (69)

மணப்பகை யாகிய வைவரை மாய்த்துன் வழியடியா
ரினத்துட னென்னைபு மாட்கொள்வை யோபண் டிகல்புரிந்த
புனத்துள வோனுங் கமலத்து வேதனும் போற்றிசெய்யுங்
கனற்றிரு மேனிக் கருவா புரியிற் கறைக் கண்டனே. (70)

கறைகொண்ட சூலத் தலையிலுங் கையிற் கபாலத்திலு
நறைகொண்ட பங்கயப் பொற்றா ளிணையிலு நாங்கன்கண்டோ
மறைகொண்ட தென்கரு வைப்பெரு மானுக்கு மாபவனார்
நிறைகொண்ட பேருட லும்பசுஞ் சோரியு நீள்கண்ணுமே. (71)

நீள மடுத்த தடந்தோ டிசையை நெருங்கச் சக்ர
வாள மடுத்துச் சடைக்காடு சூழ்வர மாதுமையா
டாள மடுப்பச் சதுமறை போற்றச் சரணமண்ட
கோள மடுப்ப நடிக்குங் கருவைக் கொழுஞ்சுடரே. (72)

சுடர்கின்ற மண்டல மென்னுமுக் கோணமுந் தொல்விசும்பும்
படர்கின்ற சோதிக் கருவைப பிரான்பொற் பதம்பணிந்தார்
குடருந் தசையுங் குரீதியு மென்புங் குகிறதவிந்த
வுடலென்ற பாரஞ் சுமவார்கண் மீண்டிவ் வுலகில்வந்தே. (73)

உலகத்தி லுள்ள மனைவாழ்வு சுற்ற முறுபுதல்வ
ரலகற்ற செல்வந் தொலையாத நீணிதி யாயவெல்லா
மில்கூற்ற மின்னென நில்லாது போய்விடு மென்பதெண்ணித்
திலகத் திருதுத லெரப்பனை பாகனைச் சிந்தியுமே. (74)

சிந்தித் துருகி யுருகியெப் போதுநின் சேவடியை
வந்தித் திருப்பதோர் வாழ்வனித் தாய்மறை வேதனுக்குஞ்
சந்தித் திடற்கெளி தோவிர்த வாழ்வு தழைக்கு ஞ்செவ்வா
னந்திப் பிறைமுடி யோய்கரு வாபுரி யாள்பவனே. (75)

புறங்கா டரங்கு கனலுருவ
மடல்விடை யூர்தி புலியத ளாடை யழலுமிழ்வாய்ப்
படவா வாரங் கழிதலை தாரெனிற் பால்வண்ணனை
மடவா லொப்பனை யெவ்வாறு சேரு மனமகிழ்ந்தே.

தவத்துன்ற வோர்தொழும் தாள்காட்டி மூத்தித்தடங்கரைமேற்
றுவக்கற வேற்றுவை யோகரு வாபுரித் தூயவனே. (76)

தூயபங் கேருகன் செவ்வா யுனது தூகபந்தி
பாயொலிப் பாற்கட லம்புபெய் தூணிவன் பாதலங்கள்
சேயொளி மாமணிப் பொற்பணிப் பெட்டகந் தென்கருவை
நாயக நின்றிகு ழாரே யறிந்து நவிலுவரே. (77)

உவராழி வையத் திழிகுலத் தேவர் துதித்தவருஞ்
சிவசா தனம்பெறிற் றேவர்கண் டர்தென் கருவைப்பிரான்
றுவர்வாய் மணிநகை பங்கன்பொற் றுணைத் தொழாதிருப் போ
ரெவரா யினுமற் றவரே குலத்தி னிழிந்தவரே. (78)

இழியும் பிறவிப் படுகுழிக்கேவிழும் தெய்த்தவென்மேற்
பொழியுந் கருணை, விழித்திருப் பார்வை புரிந்தனையேன்
மொழியுந் தவலை மனமா சறுத்தின்ப முழ்கிமுத்தி
வழியும் புகப்பெறு வேன்கரு வாபுரி வாழ்பவனே. (79)

வாழ்விப்பர் தம்மை மறவா தவரை மற்றவரை
வீழ்விப்பர் தீய நாகத்து னேயெனு மெய்மையெண்ணிச்
சூழ்வித்த கொன்றை முடிக்கள வீசர் துணையடிக்கீழ்த்
தாழ்விக்குஞ் செஞ்சடை யாரல்ல ரோமுத்தி சார்பவரே. (80)

முத்திக் கொருவித்து மோகா டவிக்கு முழங்குசெந்தீ
சித்தக் கவலைப் பிணிக்கோர் மருந்து சிவதவஞ்சேர்
புத்திக் கொடிக்குப் படருந் கொழுக்கொம்பு போலுங்கண்டிர்
துத்திப் பணியணி யுன்கள வீசர் துணையடியே. (81)

துணைக்கோல வாசிகை வேணியிற் சாத்தித் துலங்குதிரு
மணக்கோலத் தோடிம வான்மக னோடு மழவிடைமே
விணர்க்கோலச் சோலைக் கருவேச வெண்மு நெழுந்தருள்க்
கணக்கோ கணக்கல்ல வோவறி யேனுன் கருத்தினையே. (82)

உன்கருத் தேதென் றறியேன் கருவையி னுத்தமனே.
மின்கருக் குஞ்சடை யும்பிறைக் கீற்றும் விழிமல்கும்
பொன்கருக் குன்கொன்றை மாணிகை மாப்புலின் பெயர்மெலு
மென்கருத் துடுவைத் தெப்போ துய் வந்தித் திறைஞ்சுவனே.

இறைபவ னேபெனக் குன்னடி போற்ற ழியல்பனித்த
மறையவ னேபென் மனத்தவ னேவரி வார்ந்தகண்டக்
கறைபவ னேதென் கருவேச னேசடைக் காடணிந்த
பிறையவ னேபடி யேன்பிற வாவண்ணம் பேறருளே. (84)

அருவிப் புனலிற் குமிழியிற் ரோன்றி யழிந்தனன்யான்
கருவைப் பரமன் கவிஞனுக் காக்கம லாலயத்திற்
பாவைக் கிரலிற் றிருத்தாதுசென்ற பதம்படவத்
தெருவிற் சிறுதுக ளாய்க்கிடந் தேனிலலை தீவினையே. (85)

தீவினை செய்து சிவதவங் கைவிட்டுச் சில்பகலிற்
சாவினை மேற்கொள் சமூக்கின ரேதண் டமிழ்க்கருவைப்
கோவினைநாவினிற் கொண்டேத்திச்செம்பொற்குராகழலிற்,
பூவினை யிட்டிறைஞ் சீரென்கொ லாமுங்கள் புல்லறிவே. (86)

புல்லியர் தீய புணர்ப்பின ராவுரி போர்த்துவரும்
வல்லிய மென்னத் தவறிழைப் போர்புரி வஞ்சகத்தா
லெல்லையி னுன்பக் கடலமுந் தாம லெடுத்தருள்வாங்க
மெல்லியல் பாக தமிழ்க்கரு வாபுரி வித்தகனே. (87)

தகனம் படுத்திப் பகிர்ண்ட கூடமுஞ் சாம்பர்செய்து
ககனம் பதத்தினின் ருடும் பிராணைக் கமலமன்ன
முகமைந் துடைய கீருவா புரியின் முதல்வணையா
னகரைந் திராப்பக லேத்திடு வேனெஞ் சமூக்கறவே.. (88)

அழுக்கற்ற நெஞ்சிலும் பொன்னம் பதைத்துமமர்ந்துநின்ற
முழுக்கற்றை யஞ்சடி லக்கள வீசனை முன்னியன்பு
பழுக்கத் திருத்தொண்டு செய்யார்கள் காலபடர்நரகுக்
கழுக்கக் கழுத்திற் கயிறிடும் போதுமற் றென்செய்வரே. (89)

என்செய லாவதி யாதொன்று மில்லைமற்றியான்புரித
னின்செய லாக நினைவளித் தாயுன்னி னீக்கமற்றேன்
புன்செய லீதென்று நன்செய லீதென்றும் புந்நிசெய்யே
துன்செயல் யாவுமென் றேகருவேச வுணந்தெவிர்தே. (90)

உளந்தெளி யும்படி யெப்படி வேதமு முண்மைநிலை,
யளந்தறி யாத கருவைப் பிரானம் பவளமென்ன

வளந்தரு வேணியுஞ் சங்கக் குழையு மதிமுகமுங்
களந்தரு நீலமும் பாவித் திடாத சுயவுருக்கே.

91

கயங்கொண்ட நீரின் மதிநிழல் போலக் கிலங்கிநின்று
மயங்குங் கவலை மட நெஞ்ச மேமலை மங்கைக்கொங்கை
முயங்குங் கருவைப் பெருமானென் னுட்பகைமூன் னுழுவென்று
சயங்கொண் டிருக்கி னுனககொரு காலுந் தளாவில்லையே. 92

தளர்வுவர் தெய்தின் விதியினை நோவர் தழைக்குஞ்செல்வக
கிளர்வுவர் தெய்திற் றமைத்தாம் புகழ்வர் கினைத்தபசர்
துளவுவர் தோனு முளரிவர் தோனுந் துதித்துநிற்பக்
களவுவர் தோன்செய்த கற்பனை யீதென்று காண்கிலரே. (93)

காணப்பெற் றேன்கரு வைப்பெரு மானைக் களாநிழற்கீழ்ப்
பூணப்பெற் றேன்செய்ய பொன்னடித் தாமரை பூணுமன்பு
பேணப்பெற் றேனவன் பேரா யிரங்களும் பேசப்பெற்றே
னாணப்பெற் றேன்கொடும் பாவமென்பால்வநது நண்ணுதற்கே

நண்ணலர் முப்புரம் விற்காமன் றன்பு நன்னகைததிக்
கண்ணன லேவிச சடுகள வீசர் கடலினஞ்சம்
விண்ணவர் வாழ வருந்திய காலையு மெய்யில்லைக்கும்
பெண்ணவ ளங்கு விலகா தொழிந்ததென் பேதைமையே. (95)

பேதாகி பேதப் பிறவிக டோறும் பிறந்தினைத்தேன்
மாதாவும் பெற்று வளர்த்தினைத் தாள்கொடு மாமுறவி
துதாளாங் கொன்றினைத் தான்கள வீசவித் துண்பத்துக்கோ
ராதார நின்னிரு பாதார விர்தத் தடைவதுவே. (96)

அடையும் படிக்கோ ருறுகிகிட் டாம லகலிடத்தே
மிடையுஞ் சமயப் படுகுழி வீழ்ந்து மெய்நிறுமன
மிடையும் பருவத்து மெய்ஞ்ஞானக் கண்டந் தெனைப்புரந்தா
கடையும் படைவிழி யொப்பனை யாண்மனக் காதலனே. (97)

காதல் வினைத்துத் துணைசெய்த வேளுடல் சுட்டழித்த
கோத மணத்திற் குறித்துக்கொ லோசுல வெற்புநவு
மாதுமை யொப்பனை பால்வண்ண னேரின் வடிவிலொட
பாதி தனக்கு வடிவிரப் பாகப் பறித்ததுவே. (98)

பறியா வினையைப் பறித்திலன் மாற்றின் பாத்மன்றி
 யறியா வறிவளித் தாண்டவ னேயடி யேனுக்குண்ணைப்
 பிறியீர் வரமன்றி வேண்டுவ தில்லை பிரசமலர்
 வெறியார் களாவி னிழற்கீழ் நிலைபெற்ற ஓயப்பொ ருளே.

பொருள்காட்டி மாசற்ற போதமுங் காட்டியப் போதல்கு
 பருள்காட்டிச் சந்தத மானந்தங் காட்டி யடர்ந்தகங்கு
 லிருள்காட்டும் பூங்குழ லொப்பனை பாக விருளறுத்துத்
 தெருள்காட்டிப் பாத மலர்கூட்ட வென்றனை சீர்பெற்றதே.

கலித்துறையந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை

உ
கணபதி துணை

திருக்கருவைக்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

காப்பு.

அறுசேர்க்கழி நெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம்.

ஆனகருவைப்பதிற்றுப்பத்தந்தாதிச்சொல்லலங்கன்முற்று
ஞானவுருவாங்களவீசனளினசரணமிசைச்சாத்தத்
தானவருவிபொழிதடக்கைத்தறுகட்சிறுகட்புகர்முகத்துக்
கனளினவெண்பிறைக்கோட்டுக்குணக்குஞ்சரத்தினடிதொழுவாம்.

நூல்.

சேரர்கமலச்சேவடியென்சின்தையிருத்தியுனதுதிருப்
பேராயிரமுமெடுத்தோதிப்பெம்மான்ருவையெம்மானென்
றாரவமுதமுண்டவர்போலனந்தானந்தத்தகடுநெகிழ
வாராவின்பமறிவித்தாயறியேனிதற்கோர்வரலாறே. (1)

ஆறுக்காமக்கொடியகனல்வரமுட்டவல்லமன
நீரூய்வெந்துகிடப்பேனைநின்றளவழுத்தரினைவுதந்து
மாறநேயத்திரவுபகன்மறவாதிருக்கவரமளித்தாய்
சீருடரவமுடித்தசடைக்கருவைவாழுஞ்செழுஞ்சுடரே. (2)

சுடரேவலியத்தடுத்தாண்டதுணையேபிறவித்தொடுகுழிவீ
ழிடரேயகலக்களாநீழவிருந்தகோவேயெம்பெருமா
னுடலேயோம்பித்திரியுமெனையுண்ணைநினைக்கப்பணித்தவருட்
கடலேயுணையன்றொருதெய்வங்காணவழுத்தக் கடவேனோ. (3)

வேனிற்சிலைவேட்குணைக்கும்விளங்குமகளிருளங்கவற்றும்
பானற்கொடியவிழிவலைக்கும்பற்றாய்வருந்தியனுதினமு
மீனத்துயரக்கடலழந்துமெனையும்பொருளாவடிமைகொண்ட
ஞானத்துருவேதமிழ்க்கருவைநம்பாபொதுவினடித்தோனே. (4)

நடித்தேன்பொய்க்குடெடுத்தவமேநன்னுள் கழியவிறநாளிற்
படித்தேனுனது திருநாமம்பண்டைவினையைப்பற்றறுத்தேன்
பிடித்தேன்பிறவிக்கடனீந்தப்பெரியபுனைபாவுனதடியை
முடித்தேனுள்ளத்தெண்ணமெல்லாங்கருவைவாழுமுன்னோனே

முன்னைப்பிறவித்தவப்பயனோமுழுதுமறியாமுடனிவ
னென்னக்கருத்திலிரங்கியோயாதோவறியேனிரவுபகல்
கன்னற்பாகிற்றோற்றேனிற்கனியிற்கனிந்தகவிபாட
வன்னத்தொகுதிவயற்கருவையாண்டானென்னை யாண்டதுவே.

ஆண்டகுரவனாவனையல்லற்பிறவியறுப்பானே
வேண்டும்பதவிதருவானெவளியீட்டின்பமளிப்பானேத்
தூண்டல்செய்யாமணிவிளக்கைத்தொழின்முன்றியுற்றுந்தொல்
லோனைக், காண்டற்கரியபெரொளியைக்களாவினிழற்கீழ்க்கண்
டேனே. (7)

கண்டகண்கள்புனல்பாயக்களிப்பாயுள்ளங்குரையழிய
விண்டமொழியுநாக்குமுறவிமமிமேனிமயிர்பொடிப்பப்
பண்டைவசம்போய்ப்பரவசமாய்ப்பரமானந்தத்தொநிறவ
முண்டுதெவிட்டாவருள்புரிந்தான்கருவைவாழுமுரவோனே. (8)

உரகாபரணத்திருமார்புமுமையொப்பனையாளிடப்புறமுஞ்
சிரமாவிகையும்புரிசுடையுஞ்செய்யவாயுங்கதைமிடறும்
வரதாபயமுமமுமானுவையங்குகரமுமலரடியுங்
கருவாபுரியான்வெளிப்படுத்திக்காட்சிகொடுத்தின்றுனே (9)

நின்றநிலையுஞ்செய்தொழிலுநினைத்தகுறியுமவழிபாடு
மொன்றுபதமும்பதங்கடந்தவுண்மைப்பொருளுறியேனை
யின்னுன்னடியாருடன்கூடவெண்ணம்புரிந்தவினியவரு
ணன்றுநன்றுதமிழ்க்கருவைநம்பாவும்பர்நாயகனே. (10)

வேறு.

நாயகன்முகுந்தன்சத்தளப்பொருடடினான்குனென்னவீற்றிரு
கூருந்தாயவன்கருவைக்களாநிழலமர்ந்தோன்றுணையடிப்புசுழினைவழு
த்தி,மாயிருநூலமெடுத்தெடுத்தேத்தவரம்பெறுமதூரநாவலர்கள், சே
யிருவிசம்பிற்கற்பகநீழற்செல்வமும்வேண்டுவதிலையே. (11)

வேண்டுவ தொன்றுதமிழெனப்பிறப்பும் வெந்தழனாகிடைவிழ்
னுங், காண்டகுசிறப்பினரம்பையர்குழுக்கற்பகநீழல்வகை
டினுந், தூண்டகுசுடரேகளாநிழலமர்ந்தசோதியேகருவைநாய
கனே, யாண்டகாய்கினதுதிருவடிக்கமலத்தன்பெனுமழிவிலாப்
பொருளே. (12)

அழிவிலாப்பொருளேபழமறைக்கொழுந்தேயலையெறியமு
தவாரிதியே, யொழிவிலாதருளுங்கற்பகக்கணியையொப்பனை
மைப்பரந்தெறிக்கும், விழியினாலுருகியொருபுறமளித்தவிமல
னேகருவையம்பரனே, யிழிவிலாப்புணையாப்பிறவியங்கடனின்
மேறநான்பெற்றதுன்பதமே. (13)

உன்பதமேத்தித் துன்பவேறுக்கவுலகினிற்றிருவுடன்வாழு
மன்பதைக்கெல்லாமெய்திடுந்தரமோவலியவந்தெனைத்தடுத்
தாண்டுள், ளன்புவந்தொருவரறிந்திடாவறிவுமறிவுறுத்தருளினை
யதற்கு, முன்பெதுபுரிந்தேன்கருவையம்பதிவாழ்முதல்வனே
முக்கண்வானவனே. (14)

வானெரியறல்கான்மண்ணெனப்பகுக்கவரும்பெரும்பூதமோரை
ந்து, மானமுக்குணமுங்கரணமோர்நான்குமனைத்துமாயாதியீறி
ன்றி, யூனுறையுடலுக்குயிருமாயுயிருக்குணர்வுமாயொன்றினுந்
தோயா, ஞானநாயகனேகருவையம்பரனேநானறிந்துரைக்குமா
மெவனே. (15)

எவனுயிர்க்குயிராயெள்ளுமெண்ணெயும்போலெங்கனுமிடைய
றுகின்ற, னெவனைத்துலகுமீன்றுகாத்தழிக்கவிறைமைசா
ன்முவுருவெடுத்தா, னெவன்முதலிடையீறின்றியெஞ்ஞான்
மீறிலாமறைமுடியிருப்பா, னவனெனைப்புரக்கத்திருக்களாநீழ
லமர்ந்தருள்புரிந்தகாரணனே. (16)

காரணமேதென்றநிகிலென்றமியேன்கற்றலமனத்தினைக்கரை
த்து, வாரணிமுலையாளொப்பனையோடுமழவிடைமேலெழுந்தரு
ளி, நாரணனறியாத்திருவுருக்காட்டிநல்லருள்சுரந்துவாழ்வித்தா
ன், பூரணன்கருவைக்களாநிழலமர்ந்தபுண்ணியன்விண்ணவர்க்கி
றையே. (17)

கண்ணவரம் குடே காடி வீழ்ந்திறஞ்சம்விசைமலர்ச்சேவ
டிமிசைசேய், யுண்ணிறைகாதலன்புதின் றுருகவுலையிடுமெழுகெ
னயிருகிக், கண்ணினீர்வாரக்கருவையம்பரனேக்டவுளேயென்
றெடுத்தெத்தப், புண்ணியம்புரிந்தேனிப்பெரும்பேறுபுகலத்
தெவர்பெறுவாரே. (18)

பெறுவதுநினைதுதிருவடிக்கமலம்பேசுவதுன்றிருநாம
முறுவதுநினைதுதிருவடிருவெளியா முணர்வதுன்னருளலாதுண்டோ
மறுவதுநினைபின்மாசிலாமணிபெவாதனைசிவபெருமானே
முறுமுனிபரவக்களாதிமுலவந்தகொடிமதிர்கருவையாதிபனே. (19)

ஆதவன்மதிபாரனல்வெளிபுனல்காலருமறையெச்சனென்றெட்டுப்
பேதமாமுருவாயருவமாப்திறைநதபெற்றியாலுற்றுநானுன்னை
பாதினானுண்வெணுணருமாநருளாயினாலாப்பசங்கொழுந்தணிந்த
சோதியெகருவவெயாப்பனைகாபததுணைமுலைதழுவுகாதலனே. (20)

வேறு.

காதலுற்றிடின்னநிலைபெற்றிடக்கனிந்திடக்கனிபூரர்
போதமுற்றிடயாவுனதென்றிடும்புலைச்செருக்கறமாற
நாதன்முத்தமிழ்க்கருவையம்பரனெனநாததழும்புறவோதி
யோதிமற்றுகான்பெற்றதையிற்தெனவுரைத்திடமுடியாதே.

முடிக்கடந்ததுகனகொளகைநெடுமுக்கட்டி னுக்கபாபாலு
மடிக்கடந்ததுபாதலமெழினுக்கப்புறத்தனலோடுந்
துடிக்கடந்ததுகடந்தனநிகரதமாறொலபுகழ்க்களாவீசன்
பொடிக்கடந்தபான்மெனியான்ருகடம்புகலுதற்கெளிதாமோ.

எளியன்புன்மொழிப்பாதகன்மாதாரிளமுலைவளமெவெட்ட
களியன்றிக்குணவஞ்சகநெஞ்செனுங்கருங்கலைக்கரைவித்து
வெளியில்வந்துநின்பொன்னடிசென்னியின்மிலைநதேனையாட்கொண்
வளிகனிந்தநின்னருட்குணமுமைப்பரசுருங்களாவயாந்தோனே.

அமார்மாதவர்முனிவர்திரண்டுநின்றனுதினந்தொழுதேத்துந்
தமரநாபுரப்பொற்சானேத்திடச்ச்தமியனுக்கருள்செய்தான்
குமரனுக்குர்ப்பகைதடிந்தவன்கொள்ளைவண்டினிமார்க்குங்
கமலவானியும்பொங்கருஞ்சூழ்திருக்கருவையம்பெருமானே. 24

கருவையம்பானம்பரமேனியன்கடவுளர்காணாத

வுருவையம்பிகைபெறப்பருந்தளித்தவனென்னலர்புரநீற்று

பெருவையம்பெனக்கண்ணையுடையனென்பிழைபொறுத்தழியாத
திருவையம்புவிச்சிறப்பொடுமளித்தவன்றிருக்காரவுடையோனே.

உடையமென்றுதம்மக்கோமனைவியையொக்கலைப்பெருவாழ்வை
யடையநஞ்சிர்ச்செழும்பொருண்முதலியவனைத்தையுநினைப்பாரோ
விடையின்மேல்வருதிருக்காரநாயகன்விரமலர்ச்செழுங்கொன்றைத்
தொடையல்வேணியானடியவர்க்கன்பொடுதொண்டுசெய்மனத்தாரோ

மனத்தையான்றினம்வணங்குவன்மின்னெனவைகலுதிலையற்ற
தனத்தையாழ்வினைநிலையெனமதித்துழலாசையிற்றனாராமே
புளத்துழாய்குழில்போற்றிடுங்கருவையாழ்வுண்ணியன்பாலற்காச்
சினத்தகாலையுதைத்தவன்பங்கயச்சேவடிவணங்கென்றே. (27)

வணங்கெனத்தலையளித்தனையென்புகழ்வாழ்த்தெனநாத்தந்தா
யினங்கெனத்திருக்கூட்டமுங்காட்டினையினிப்பெறும்பேறுண்டோ
துணங்கையிட்டுவெம்பெய்க்கணங்குதித்திடச்சடலையாடரங்காகக்
கணங்கள்போற்றநின்றாடியகுழகனெகருவையம்பெருமானே. (28)

பெருமைசான்றநின்றிருவெழுத்தைத்துமேபெரும்புணையெனப்பற்றி
யருமைசான்றவிப்பவக்கடல்கடக்குமாறுசெயிற்றுணிகின்றே
னிருமையின்பமுமடியவர்க்கூட்டுமிறைவனையெம்மானே
தருமமூர்த்தியையொப்பனைவனமுலைதழுவுதின்புரத்தானே. (29)

தானையெண்டிசைமுக்கணுமுச்சுடர்தழைசடைகநாககறறை
மேனியெங்கனலாடிடமுலகெலாம்வெந்தொழிபுறங்காடு
சேனைவெங்கலைப்பேய்க்கணமென்னினத்திருக்களாவமர்ந்தோனை
வானநாடரும்பூதலத்தடியரும்வணங்குவதெவ்வாறே. (30)

வேறு

எவ்வமுற்றதிரிமலமிற்றது
செவ்விஞானத்திருக்கணடிற்றத்து
கொவ்வவவாயுமைகொண்கன்கருவையான்
பொவநஞ்சமுண்டான்கழல்பாடவே. (31)

பாடினென்புகழ்ப்பாங்கயச்சேவடி
சூடினென்கருவாபுரிசேராதியை
நாடினெனவனொனனும்வேறறக்
கூடினெனடியாரதிருக்கூட்டமே. (32)

கூட்டரிட்டருவிசூலைநதுடற்
சேட்டைபாற்றுள்ளறிவுசுதையமு
னூட்டமுன்றுடைநாதன்முகலிங்கன்
முட்டுணைக்கமலநதலைக்கொண்மினே. (33)

தலைக்கொள்வெண்டலைமாலையன்றண்ணிலா
மிலைக்குநுதன்கருவாபுரிவேதியன்
புலைக்குரமபையுடம்பிற்குடிபுகுந்
தலைக்குநெஞ்சீமொழித்தெனையாள்வனே. (34)

என்னையாள்பவெனன்னுள்ளிருப்பவன்
றன்னையான்றொழந்தண்ணளிதந்தவன்
பொன்னையாளும்புயன்றொழநின்றவன்
கன்னிபாகன்கருவைக்கிறைவனே. (35)

இறைவனெங்கனும்பாவையுமானவன்
பிறையணிந்தசடி லன்பெருந்தகை
கறையிலங்குமிடற்றன்கருவையான்
மறையநின்றெனையாண்டதெம்மாயமே. (36)

மாயவல்லிருணீங்கமனத்திடைத்
தூயஞானச்சுடர்விளக்கேற்றிய

நாயகன்களவிசனரைமயிர்

பாயமால்விடைபான்பரமெட்டியே.

(37)

பரமெனக்குனையன் நியோர்பற்றிலன்

சரமமுற்றியபேபாதிற்றருவையோ

கருவைநிற்குங்களாமுதலேமறைச்

சிரமிருக்குந்திருவடிச்செல்வமே.

(38)

செல்வமீயுஞ்சிறப்புமனிதனுந்

தல்லநீர்க்குமறிவையுதவிடுங்

கல்விநல்குங்கதிதரும்பொற்கிரி

வல்லிலான்களவிசனைவரமுத்தலே.

(39)

வாழ்வைவரம்பிமதிக்கெட்டுக்கும்பியில்

வீழ்புன்மாதர்க்குறுகிவிளம்புவேன்

முச்சடைக்களவிசன்றனையஞ்

சூழ்கல்கூழிற்றுறக்கங்கிடைக்குமே.

(40)

வேறு.

கிடைத்தபொருள் கரத்திருக்கக் கிடைத்திலவன்றயர்வார்போற்

படைத்தநினதருள்பெற்றும்பெற்றிலர்போற்பரிவுற்றேன்

முடைத்தலையிப்பலிகொள்ளமுக்கலிக்காமுகிழ்த்தநிலரச்

சடைத்தலையாய்நின்பாபுழியாணுணருந்தரத்தேனா.

(41)

உணராதநின்னிலையநீயுணர்த்தவுணர்ந்ததற்பின்

புணராததாலையிற்புணர்ந்ததெனப்புகழேழாங்கத்

தணவாமலெனையுனக்குத்தந்துருகியிரண்டற்றேன்

பணராசச்சிலம்பணிந்தபுழமுனைமெய்மெய்குமாடேன்.

(42)

பழமையாம்வாதனைநிற்புடிந்தமனப்பந்தத்தின்

விழைவினாற்றலைமயங்கிவேறுவேறுகுடிவெந்துச்

சுழல்குயவன்றிகிரியைப்போற்பவக்கடலிற்சுழல்வேலை

மழவிடையாய்பால்வண்ணாவானவர்தங்கோமாடேன்.

(43)

கோமரணைசுருளவருகுணக்குன்றமலரிதழித்.
தேமலைபுனைந்சசுடைச்செழுஞ்சுடரோபென்றென்று
பாமலைவாய்பாடிக்கைகொட்டிப்பதம்பெயர்த்து
நாழாடலுமடின் காடுடாண்டராய்நமரங்காள். (44)

தொண்டுசெய்துவழிபட்டுச்சுருதிபுகழ்களாவிசன்
புண்டரிகமலர்த்தானைப்போற்றிமுதற்பேறுபெற்ற
ரண்டர்பிரானுன்முகத்தேதானுழியானிவரென்றான்
மண்டனின்ஞானத்தெளியுமானிடரோவழுத்துவார். (45)

வழுத்திடுவேனாவாமலரிடுவேன்கரங்கொண்டு
தொழ்த்தருவேன்முடிதாழ்த்திசுழுவருவேனுனைத்தாளா
லழுத்திடுவேன்மனத்துன்னையகமபுறமொன்றுருகிப்
பழுத்திடுவேனருள்கணியப்பாலவண்ணநம்பரனே. (46)

நம்பியுனதருள்வேட்டுநடுக்கடலுச்சலங்கழிந்து,
வெம்புதுயர்மனத்தார்போன்மெலிகின்றெனடுநாளர்க்
குமபமுனிககருளபுரியுங்கொற்றவனைமுகலிங்கா
துமபமுடித்தேதாய்புரக்கவிரக்கமின்னநதோன்றிதா. (47)

தோன்றியபோதுடன்றேன்றித்தோன்றாதுமறைத்தென்னை
யான்மசெழுஞ்செம்பிலுறைகளிம்புபேராலகலரம
லான்மமலததுகளகற்றியுன்னருளமபெறுவேனோ
மூன்மலருநதொழுதித்ததுமுகலிங்காமுதற்பெரருளே. (48)

பொருள்வேட்டுநிலம்பேட்டுமபூவையர்த்தம்புணர்கலவி
மருள்வேட்டுநரடேராமனவலிகெட்டயர்கின்றே
னருள்வேட்டுன்சநதிப்பிட்டருநதுயர்போய்யவேனோ
தெருள்வேட்டார்க்கருள்புரியுந்திருக்களவிலுறைவோனே. (49)

உறவாழ்நன்முனத்தன்புருட்டேறுமுழியாரகி
நிறவாழ்பவல்லதனைத் தூர்த்துமிலாதுணர்ந்தேர்த்து

மறைவாய்ப்புத்துணரர்க்குமறைபயிலுங்கருவையல்லவா
ழிறைவாரின் திருவினையாட்டியான்வழுத்தவடங்காதே. (50)

வேறு.

காதற்பெருக்குமொருகோடிகோடிகவலைப்பெருக்குமிகலாய்
வாதைப்படுத்தவலைமாறுபோலமனமாலுழன்றுவிடவே
வேதப்பெருக்குமுழுவோசனம்முவிழிப்பெருக்குமியல்கூர்
நாதப்பெருக்குமொழியாதுமல்கருவேசஞானவுருவே. (51)

உருவாகிற்றியுருவாகிற்றியுயிரோடெவர்க்குமுறவாய்
மருவாகிற்றிமலராகிற்றிமறைபாகிற்றிமறையின்
பொருளாகிற்றியுணையானநிந்துபுகழ்கின்றவாறுமறியேன்
கருவாபுரிக்குளுறாதேவதேவகதியேதெனக்குமொழியே. (52)

மொழிகின்றவாறுசமயங்கடோறுமுழுதுஞ்சுழன்றுநிலைப்
றழிகின்றசிந்தையவலங்கெடுத்துன்னடிகண்டுநாடியறியும்
விழியுங்கொடுத்தமுகலிங்கநாதமிகுமன்பார்த்தெடுபொருளே
பொழியுங்கடைக்கணருளாலளித்திபுரையற்றமுத்திநிலையே.

முத்திக்குவித்துன்னடியார்கள் சிந்தைமுளரிக்கருக்கன்மொழி
யெண், சித்திக்குமுலந்தவையாகிகட்குத்தெளிகன்னலுறுமிர
தம், பத்திக்குநித்தமருள்வீசுகொண்டல்களவீசனென்கள்பரம
னத்திக்குமுன்னம்வரமேயளித்தகருவேசனம்பொனடியே. (54)

அடியாரிழைத்தபிழைகோடிநெஞ்சினறியாதவாதிமுதல்வன்
கொடியார்புரத்தையழன்முடவன் அருறுமுரல்கொண்டகுழக
னெடியோன்வழுத்துகளவீசனென் றுநினைதோறுமுள்ளநெகிழ
முடியேறுமங்கபுளகிக்குமேனிமுதுளிக்குமென்கணிணையே.

என்கண்ணிடத்தினகலாதசெல்வனெழிலார்களாவின்முதல்வன்
வன்கண்ணர்நெஞ்சபுகுதாதநம்பன்மனமாசுறுத்தபெருமான்
புன்கண்ணகற்றியடியாரைவிடுபுகுவித்துநின்றபுனிதன்
றன்கண்ணெனக்குமுடியாதவன்புனடிவன்கொல்செய்தவமே

தவமுந்தவத்தினுறுபேறுமானதலைவர்களாவின்முதலே
புவனங்களாவையுயிர்வர்க்கமாவைதுகர்போகமாவைபுகலுந்
திவசங்களாதிவருகாலமாவைதெளிவாரதெளிந்தவீமையத்
திவையன்றிநிற்பையெனினையெஞ்சினெவரேமதிப்பருளையே

உன்னுமமோதியுளையேவணங்கியுறுபுசைபேணுமரவோர்
பொன்னுடளிக்கவரநல்குமாதியுனிதர்களாவிலுறையோய்
முன்னேபுனக்கியானடியானுமல்லேன்முழுஞானியல்லனெளி
யே, நென்னேபிழைத்தபிழைகோடியுள்ளவெனினும்புரத்தல்
கடனே. (58)

கடவாரணத்தினுரிபோர்வைகொண்டகருவேசவாதிமுதல்வா
சடவாதனைக்குளவமேகிடநதுதடுமாறுநெஞ்சமுடையே
னடைவாய்வழுத்திவழிபாடுசெய்துனடிபேணவொன்றுமறியே
ன்,மடமாலகற்றியிடுமாறளிக்கும்வரநீகொடுக்குமவரமே. (59)

வரையாதியற்றியிடுபாவகாரிமறமன்றிவேறுபுரியேன்
விரைமலைசுற்றுமுழலாரிடத்துமிகவாசைவத்துமெலிவேன்
கரையாதிருக்குமனநீகரைத்துனடிபாடவைத்தகதைநா
னுரையானிறைக்கமுடியாதமுக்கணுடையாய்களாவினொளியே

வேறு.

ஒளிமதிமுடித்தவேணியொருவனேகருவையானே
தெளிவுறுநெஞ்சநதன்னைத்தெருட்டின்னிலையைக்காட்டி
யளியினுலெண்ணையாண்டவருட்குன்றையுண்ணியின்னு
மெளியனென்பிறன்வேட்டோவேத்திடாதிருக்கின்றேனே (61)

இருக்கினுநிற்கும்போதுமிரவுகண்டுயிலும்போதும்
பொருக்கெனநடக்கும்போதும்பொருந்தியுண்டய்க்கும்போது
முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரைமுயங்கிநெஞ்சழியும்போதும்
திருக்களாவுடையநம்பாசிற்தையுன்பாலதாமே. (62)

சுந்தனையுன்குத்தந்தேனை நிருவருளெனக்குத்தந்தாய்
வந்தனையுன்குத்தந்தேனை மலரிடியென்குத்தந்தாய்
பைந்திணருன்குத்தந்தே தன்பாகதியென்குத்தந்தாய்
சுந்தனைப்பயந்தந்தாகருவையிநிருக்குந்தேவ. (63)

தேவனெநின்னையல்லாற்பிறிதொருதலையெண்ணென்
பாவனைநின்னினல்லாற்பிறிதொருபற்றுமில்லென்
யாவையுங்காட்டககண்டேனென்னுளெநின்னைக்ககண்டேன்
காவலாகருவையானையினிமற்றோர்காட்சியுண்டோ. (64)

உண்டெனமறைகளோதுமொருதனிமுதலெநாளு
மண்டிருமுனிவர்தாமுங்காண்கிலரடியேனுண்ணைத
தெண்டிரைவளாகமுற்றுநதேடினைன்றேடித்தேடிச்
கண்டனன்களானினீழல்கருவைமாரகரத்தானே. (65)

தானெனவுருவமாகிச்சங்கற்பயிசுற்பங்கொண்டு
வானகமாகிமண்ணுய்ககடல்களாய்மலைகளாகி
யினமாமனப்பேப்பெய்தவிர்திரசாலநதன்னு
ளுனுனையுணரமாட்டேன்களாநிமுனண்ணுவானே. (66)

நண்ணருநதவங்கன்செய்துநானுடல்நுந்தமாட்டே
னெண்ணுமைம்புலனுஞ்செற்றங்கிருவினையறுக்கமாட்டேன்
கண்ணகன்ஞாலம்போற்றங்களாநிமுலமாநதுவாழு
மண்ணலையினியெவ்வாரேவடியுனையுமாறே. (67)

உய்யவேருறுதிநாடாவுலகினிற்சம்படுமன்னும்
வெப்பவார்கலியிஸ்விழ்சதுவெதுயருழக்கின்றேற்றுத்
தையேலார்பாகம்வைத்துத்தண்டமிழ்க்கருனவவாழு
மையன்வந்தாண்டுகொண்டததிசயம்விளைக்குமாறே. (68)

அதிசயமுளத்திற்காட்டியகம்புநந்தாணக்காட்டித்
துதிசெய்க்கவிநீர்க்காட்டித்தொடக்கருநேயங்காட்டி
மதியினிந்களிப்புகாட்டிவந்தனைபாண்டுக்கொண்டான்
கதியெனவுலகிம்பேரிநந்தகள்ளிநிழல்விரத்தந்தான். (69)

நாதனே கனிஞ்ஞனவநள்ளிருட்போதிற்சென்ற
 ஞாதனையிம்பவல்லி ஞனைவனே கருவையானே
 போத பத்தினு லுன்பொலன்கழந்ருண்டுபூண்டு
 மேதநீயகற் றிடாமலிருப்பது மிசையதாமோ.

(70)

வேறு.

இசையுஞ்செல்லமுந் திருவுரின்பமு
 மசையிலாதே பரநிவுமுந் திரு
 விரையமுந் தருங்கருவையே மலினேன்
 நிசையுந் தவன்சீர் படிக்கவே.

(71)

படியானத்தவன்பதுமவேதிய
 வடிமுடித்தலமறி யொனா ழவன்
 கடி கொண்மாமலர்க்களவிலீழலயா
 குடிபிடுங்குவென்னெஞ்சு கோபிலே.

(72)

கோயில்துழவுகருடங்கைகொட்டவும்
 வாயிற்பாடவும்வணக்கே பாடவு
 மாயிரமபெயர்க்கருவையா திர
 னையமுற் றுவதும்தொண்டர்கெர்வீரே

(73)

கெர்ந்தகெஞ்சமேநெடிதுவாடி நீ
 சோர்ந்ததுன்பமுந் துயருமீடாக்குவான்
 வார்ந்தசெஞ்சடை ந்கருவையவானை
 னாததே பருவருகியபாடவே.

(74)

ஆடுமட்கலத்திகிரியொத்தலைந்
 தோடுநெஞ்சமுங்கவலையே மார்ந்துனை
 நாடுமோதமிழ்க்கருவையா னே
 பேடுசேர்மலர்க்களவிலீசனே.

(75)

ஈசனையிட நிதிமயவல்லியி
 னேசனையியற்கருவையித்தனே

பூசியேனுனைப்புனிதவாகமம்
வாசியேன்பிறப்பென்றுமாயுமே. (76)

பிறவிமாயவுமருள்பெருக்கவுந்
துறவியாய்வனர்துன்னல்வேண்டுமோ
விதைவனெம்பிரான்களவினீசனென்
றையுமுன்னமேயனைத்துமெய்துமே. (77)

எய்தியென்செயுங்கருவையெம்பிரான்
கொய்யுநாண்மலர்க்கொன்றைவேணியான்
செய்யபாதமென்சென்னிவைக்கவே
டுவய்யகூற்றுவன்விசுபாசமே. (78)

பாசநீக்கிமூலகைப்பசுக்களை
மாசின்முத்தியாம்பவனத்தின்மேய்த்திடு
மீசன்மின்னைநேரிடைச்சிகாதல
னாசில்பால்வணத்தண்டார்நாதனே. (79)

அண்டகோளமுமகிலலோகமு
மண்டுசெந்தழல்வடிவமானவன்
முண்டகக்கழற்கருவைமுர்த்தியுயக்
கண்டகண்ணினைகளிதுளங்குமே. (80)

வேறு.

துளங்குநெஞ்சமேதுயருறுவகையொன்றுசொல்வேன்
வளங்கொள்செந்தமிழ்க்கருவையம்பெரும்பதிமருவி
விளங்குபானிறமேனியன்றிருவடிதொழுதா
லளந்துகாண்பருந்தறக்கவாழ்விம்மையினனிப்பான். (81)

இம்மையின்பமுமிறுதியின்முத்தியுமளிக்கு
நம்மையாளுடைநாயகன்கருவைநன்னகரிற்
கொம்மைவெம்முலைக்கொடியொடுமினிதுவீற்றிருக்க
விம்மிமானிடர்வெந்துயருழப்பதென்விரகே. (82)

விரகனாற்சிலர்செய்திடும்வினைகளுமுண்டோ
மருவியம்பரமறைந்துநின்றாட்டுவான்போல
வரககங்கணக்கருவயானொருவனின்றட்டப்
பரவைசூழ்நிலமன்பதைப்பரப்பெலாநடிக்கும். (83)

நடித்ததாள் களுநகைமணிமுறுவலுமுகமும்
பொடித்தவேர்வெழும்புருவமுருள்விலோசனமு
முடித்ததண்பிறைவேணியுமுகலிங்கன்மழுமான்
பிடித்தசெங்கையுங்காண்பவர்புவிபிடைப்பிறவார். (84)

பிறந்தயாக்கைகளாப்பில பெருங்கடற்புவிக்கு
ளிந்துபோயவல்லாலவற்றெய்தியதுண்டோ
கறந்தபானிறவண்ணனைக்கருத்துறவிருத்திச்
சிறந்தயாக்கையீதிதற்குதான்செய்வதுமுளதோ. (85)

உள்ளதில்லதென் றுரைத்திடும்பொருளையுய்த்துணரந்
கள்ளர்நாவினிலிருந் திடாக்களாநறுங்கனியைத்
தெள்ளுசெந்தமிழ்க்கருவையிற்சினகரம்புகுந்து
மெள்ளநான்சென் றுகாண்டலுந்தீர்த்ததுவிடாயே. (86)

விடக்கைமும்மலக்குழிசியைவிளிந்தபின்நீண்டாத்
துடக்கைநோய்க்கணந்துணங்கையிட்டாடுறுமரங்கை
நடக்குஞ்சுத்திரப்பாவையைநான்சுமந்துழல்
கடக்கநீக்கியென்றாளுவைகருவையுத்தமனே. (87)

உத்திவாளராமுடித்தபால்வண்ணனையுளது
பத்திவேண்டுவதன்றியேநரகிடைப்படினு
முத்திவேண்டிலேன் றுறக்கமும்வேண்டிலேன்முனிவர்
சித்திவேண்டிலேன்வேண்டிலேன்ரிசாதிபாச்சிறப்பே. (88)

சிறக்கத்தக்கதுகருவையான் றிருவடிநேய
மறக்கததக்கதுமற்றுளசமயத்தின்மயக்கந்
துறக்கத்தக்கதிவ்வுடம்பையானென் றுறுதொடர்பு
பிறக்கத்தக்கதுசிவானந்தவாரியின்பெருக்கே. (89)

பெருகுதல் கொண்டனாதினம்பேதைநெஞ்சடியே

ஹருகநாடவும்வெளிப்படாவுணையுளத்துணர்ந்தே

னிருகணைவுங்காண்பதற்கென்றெதிர்த்திடுவாய்

மருகுகண்டனே கருவையிற்களாநறுங்கனியே.

90)

வேறு.

கனிவுமுமனங்கனியின்பெருங்கருணைதந்தவாபோற்றிநாயி

னே, னினியபாடலாற்களாவிலீசனென்றேத்தநரத்தருமிறைவ

போற்றிவான், பனிநிலாவுடன்கங்கைதூன்றுசெம்பவளவார்ச

டைப்பரமபோற்றிவிந், குனிவுமுமனம்புரமெரித்திடக்குருத்த

வாணகைக்குழகபோற்றியே.

(91)

குழவிவெண்ணிலாவணையவெண்ணகைக்கொடியிடத்துவாழ்குரி

சில்போற்றியென், பழையதீவினைப்பகைதொலைத்திடும்பாவநா

சனேபோற்றிகாய்சினத், துழுவையின்வரித்தோலசைத்தபட்

டுடைமருங்கினைய்போற்றிசெந்தமிழ்க், கழுமலப்பதிக்கவுணி

யன்புகழ்களவின்மூலிநகடவுள்போற்றியே.

(92)

கடைபுகத்தினிற்பொழில்களேழாங்கனல்கொளுத்தியசுடலை

யம்பலத், தடலைபூசியென்னம்மைகாணநின்றாடுமையனேபோ

ற்றிபோற்றிநெஞ், சிடைவிடாமலுன்சரணங்காய்த்திருக்கநல்

கிவிறைவெப்பாற்றிமால், விடையின்மேவியேகருவைமநகர்வீ

திவார்வரும்விமலபோற்றியே.

(93)

விமலபோற்றிநின் பெருமைநாரணன் விரிஞ்சனாதியோ ரறியகி

ற்கிலா, வமலபோற்றிநானறியும்வண்ணமுன்னறிவுதந்தருளி

வபோற்றிதண்டுகமலவாவிருழ்கருவைமநகர்க்களவின்மூல்வாழ்

காலகாலனே, யிமயமால்வரைக்குமரியொப்பனைக்கினியகாதலா

போற்றியெந்தையே.

(94)

எந்தையாயினுய்குரவனாயினுயிறைவனாயினுய்போற்றியென்ம

னப், பந்தமாயினுய்விடுமாயினுய்பரமுமாயினுய்போற்றிதன்

புலச், சந்தமால்வரைத்தமிழ்முனிக்குமைதனைமணந்தமெய்க்

கோலங்காட்டினுய், சுந்தரப்புயத்தழகுபோற்றிநற்சோதிபால்

வணத்தாதிபோற்றியே.

(95)

ஆதிநின்றிருத்தொண்டுகாதலித்தறிவுசென்றமட்டாகநின்புக
மோதுசெய்யுளிற்றொறுயுரைத்ததிங்கொன்றுநின்செவிக்குற்ற
நில்லையோ, காதனண்புடைக்கவிஞனேவலுங்குவிற்றகழற்
கால்செவப்புறத், தூதுசென்றவாபோற்றிநாடொறுங்கொழுமவ
ர்க்கருள்கருவையையனே. (96)

ஐயனேசரண்போற்றியெண்ணையாளப்பனேசரண்போற்றிபொ
ய்யிலா, மெய்யனேசரண்போற்றிவானவர்வேந்தனேசரண்போ
ற்றிமாண்மழுக், கையனேசரண்போற்றிகரலனைக்காய்ந்தவாசர
ண்போற்றிதீநிதச, செய்யனேசரண்போற்றிகாமனைச்செற்றவா
சரண்போற்றிதேவனே. (97)

தேவனேபிறர்க்கடிமையுற்றிலேன்சிற்தைநின்வசந்தந்ததன்றியு
நாவினாற்றினம்பரவிவாழ்த்துவேனாளுமென்குறைதீர்ப்பதார்
கொலோ,காவன்மூவரண்கனல்கொளுத்திடக்கருணைசெய்திடுங்
கடவுள்போற்றியான், பாவகாரியெயெனினுமெண்ணீபாதுகா
ப்பதுன்பண்பதாருமே. (98)

பண்பயிற்றிவண்டாடுகொன்றையம்படலைமார்பனேபோற்றிய
ம்பிகை, கண்களித்திடத்தில்லைமன்றினிற்கடிநடம்புரிகடவுள்
போற்றிபூஞ், சண்பகச்செழுங்காவின்வேரிசுழ்தண்களாவனத்
தடிகுள்போற்றியீ, விண்பரிப்பவன்ருமுதநம்பனேவெள்ளை
மேனியாய்போற்றிபோற்றியே. (99)

வெள்ளைமேனியாய்போற்றியொப்பனைமேவுமார்பனேபோற்றி
போற்றிபூங், கள்ளலம்புதண்களவின்மூலிற்கருணையங்கடற்கட
வுள்போற்றிநா, னுள்ளமொன்றினின்றடிவழுத்திடவுதவிசெய்த
வாபோற்றியின்புறத், தெள்ளுசெநதமிழ்க்கருவாமாநகர்ச்செ
ல்வபோற்றிநின்சீர்கள்போற்றியே. (100)

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் நிருவடியே துணை.

உ
கணபதி துணை.
திருக்கருவை
வெண்பாவந்தர்துதி.

காப்பு.

நண்பானதென்கருவைநாதனூர்தம்மீது
வெண்பாவந்தர்துதிவிளம்பவே - பண்பாக
மைம்மலையுமெய்ம்மலையுமாற்றுபுகழ்படைத்த
கைம்மலையுமாழகத்தோன்காப்பு.

நூல்.

சீரணிந்ததென்கருவைச்செவ்வனையொப்பனையாள்
வாரணிந்தகொங்கைமணந்தோனே - காரணிந்த
கண்டனேநின்பொழுகழல்வாற்காதலித்த
தொண்டனேற்குண்டோதுணை.

(1)

துணைவியொடுமால்விடைமேற்றோன்றிவினைநீக்கி

வேண்டாதவெண்ணவலியவிலைகொண்டுதடுத்த
தாண்டான்கருவையரன்.

(2)

அரவணிந்ததென்கருவையாளுடையான்வேதம்
பரவுங்களவிற்பரமன்—நிருவடியை
நேர்ந்தார்க்கணித்தாகுநீராதுளமயக்கஞ்
சேர்ந்தார்க்குமுத்தியதுசேண்.

(3)

சேணிந்கொடிநுடங்குந்தென்கருவையம்மானே
கோணப்பிறையணியுங்கோமானே—பேணித்
தொடுக்குங்கவிதைத்தொழும்பனுக்குவந்த
விடுக்கண்களையாததென்.

(4)

என்னெஞ்சில்வைத்தற்கினியதவம்பாதுசெய்தேன்
பொன்னஞ்சிலையாற்புரமெரித்த—முன்னவனே
யன்னம்பயில்கருவையானேயரவுதொழப்
பொன்னம்பலத்தாடும்பூ.

(5)

பூமருவுவேதன்புயல்வண்ணன்கண்டறியாத்
தாமமணிமுடியுந்தாளிணையும்—யாமறிய
வாழங்கருவைவளநகரில்வந்தூநின்றான்
முழுஞ்சடைக்களவீசன்.

(6)

ஈசனையென்றுமிமயமயிலொப்பணையா
ணைசனையென்றுநினைந்துருகிப்—பேசினே
னல்வினையைக்கண்டேனவையற்றேன்வாழ்வுற்றேன்
வல்வினையைக்கண்டிலேன்மற்று.

(7)

மற்றுமொருதெய்வத்தைவாழ்த்தேன்முழுக்காதல்
பற்றியுளத்துவைத்துப்பாவினேன்—சிற்றடியே
னும்புருமானும்போற்றொருவன்கருவைநகர்
நம்பெருமானல்லாதுநான்.

(8)

நானிலத்தோர்முன்னேநலனழிந்துநானிருந்தாற்
கானநும்பூங்களவீச—வினமுரைத்
தென்னைச்சிரிப்பாரென்றெண்ணுதேயெம்பெருமா
னுன்னைச்சிரிப்பாருமுண்டு.

(9)

உண்டுபலகுற்றமுனையடைந்தேனாதவினாற்
கண்டுபொறுத்தல்கடன்கண்டாய்—பண்டுதிஞ்
சிந்தவடித்தவனைச்சீருதுபாசுபதந்
தந்தமுகவிற்கநாதா.

(10)

நாதாதமிழ்க்கருவைநம்பாவெனக்கினிய
தாதாவெனவுன்சரணடைந்துங்—காதுசின

வெவ்விடையின்வீதிவிடங்கனநாடோறு
மிவ்விடரின்வாடுவதென்யான். (11)

யாவனமரரிடாத்தரநஞ்சணடான
யாவன்கருவையினிதுறைந்தான்—யாவன்
றவநேர்மைகண்டுதனக்கடிமைகொள்வா
னவனையெனையாண்டவன். (12)

ஆண்டவன்வென்கருவையாத்தியயாடாவம்
பூண்டவனையென்றுதினம்போற்றிடவு—நீண்டதுயர்
போகாதிருக்குமோபொங்கிருநூற்றிக்குமோ
மாகாதவன்மேர்வரின். (13)

வரநதருமிப்பார்புரக்கும்வாழ்வதரும்விண்ணோர்
தரநதருமியேரின்பந்தருமால்—பரந்து
துளவீசன்றேடுந்துணைத்தாட்கருவைக்
களவீசனென்றுரைத்தக்கால். (14)

காலத்தாற்காலபடராற்கருமறவி
குலத்தாலாவிதொலைவென—ஞாலத்துட்
டேன்பற்றும்பூங்களவிற்செல்வன்றிருவடியைத்
தான்பற்றும்பற்றுடையானருன். (15)

தானேவந்தென்னைத்தடுத்தடிமைகொண்டானே
யானேபிறக்குமெழுபிறப்பும்—வானிற்
சிறந்திருக்குந்தன்கருவைச்செல்வனையெண்ணாமன்
மறந்திருக்குமோவென்மனம். (16)

மனமொழிந்துகாமமயக்கொழிந்துமாறச்
சினமொழிந்துவாதையுந்தேயந்தா—வினிய
குருக்களாய்வந்தடிமைகொண்டுவீடுய்க்குந்
திருக்களாவாழுஞ்சிவம். (17)

சிவகருமஞ்செய்யார் திருநீறுசாத்தார்
தவநிலையாஞ்சைவநெறிசாரா - ரவணிதனிற்
கான்பரந்தபச்சைக்களாநிழிலைக்கைதொழா
ரேன்பிறந்தார்மானிடராயினு.

(18)

இன்றுவருந்துயரந்தீரந்தோயினிச்சிலநாள்
சென்றுவருந்துயரந்தீரப்பாரா - ரென்று
வருந்தாதேநெஞ்சேமலர்க்களவீழ
லிருந்தானொழிப்பானிடர்.

(19)

இடர்க்கடலுக்கோடயிதயவிருட்கென்று
முடற்பகையைவேறுக்குமொள்வா - ளிடப்புறத்தைச்
சூல்வண்ணமேகச்சுரிகுழலுக்கீந்தருளும்
பால்வண்ணநாதன்பதம்.

(20)

பதமறிந்துவாய்பார்த்துப்பற்றுதபுல்ல
ரிதமறிந்தாங்கின்சொலியம்பி - மதிகலங்கி
நன்னாள் கழித்துவிட்டேனாதமுகலிங்கவுனை
யெநநாணினைப்பேனினி.

(21)

இனியவமுதையிருங்களாங்கட
கனியைவளர்முக்கட்கரும்பைப் - பனியிமயக்
கொம்பினொடுங்கண்டேன்கொடும்பாவமோகவிடாய்
வெம்புதுயர்கண்டிலேன்மேல்.

(22)

மேலாம்பதத்தில்விடுவையோவன்றியெனை
யேலாநாகத்திடுவையோ - சீமிலா
வன்சித்தருள்ளமருவாக்களவீச
வுன்சித்தமேதோவுரை.

(23)

உரைகடந்தவேதத்துயர்வெற்பையுள்ளங்
கரைகடந்தஞானக்கடலை - விரிபூ

மருக்கோலவஃ துகர்வண்களாநீழற்
றிருக்கோயிலிற்கண்டேன்சென்று. (24)

சென்றதுகாலஞ்சுதைந்ததிளமைநல
நின்றதுசாவென்றுநினைந்துருகி - மன்றி
னடிக்கின்றபால்வண்ணர்நாமமெண்ணுமார்தர்
13டிக்கின்றதுலெல்லாம்பாழ். (25)

பாழிற்சமயப்படுகுழியில்விழாம
னுழிலெனைக்காத்துகவினாய்—காழி
வருமதலைசொற்காமலர்ந்தமுகலிங்கா
பெருமதலையாயபேறு. (26)

பேறுபெற்றேன்வாழ்ந்தேன்பிறருக்கினியஞ்சே
னாறுபெற்றவேணியனுக்காட்பட்டே—னூறுவட்டஞ்

வந்தித்தேன்றிர்ந்தேன்மயல். (27)

மயக்கமொழிநெஞ்சேமதிமுகமுமுன்று
கயக்கமலமன்னதிருக்கண்னும்—விபக்குநடை
யன்னவயற்கருவைவாரியன்றொழுதாற்
பின்னைநமக்குண்டோபிறப்பு. (28)

பிறந்தபிறப்பிற்பெரும்பயனையோரா
நிறந்தவுடலெண்ணிறந்தவென்ப—தறிந்திருந்துங்
கானடரும்பச்சைக்களவிசுவென்னுமன்
மானிடராயேன்பிறந்தார்வந்து. (29)

வந்துமனமறுக்கமாறறாமலவலவ்னையென்
வெந்துயரம்பார்த்திருக்கவேண்டுகொல்—கொந்துமல
ரம்பினுன்மேனியழித்தமுகலிங்கவுனை
நம்பினுர்க்கிதோநலன். (30)

நலனழிந்துமூப்படைந்துநாணழிந்துநோயாற்
புலனழிந்துகண்புதையும்போதி—லுலக
விதைவீயொடும்பால்வண்ணுவென்றென்றுணையே
மறுகியழைப்பேனோடிவா.

(31)

ஒடுஞ்சகட்டி னுருளைபோல்வட்டமிட்டுக்
கூடும்பதத்திலெனைக்கூட்டாம—னாடியருள்
பூமலர்க்காச்சுழ்கருவைப்புண்ணியனே பூந்துளவன்
ருமரைக்கணவைத்தசரண்.

(32)

சரணகமலந்தலைமேல்வைத்தாண்டு
மரணபவமிரண்டுமாற்றிக்—கருணைசெய்து
பேறுனதென்கருவைப்பெம்மானளித்தானே
மாறுவிதயமனமால்.

(33)

மாலுண்டுநெஞ்சேவருந்துவதென்பால்வண்ணன்
காலுண்டலர்சொரியக்கையுண்டு—நூலுண்டு
வாழ்த்திடவுநாவுண்டுவரதன்களாவுண்டு
தாழ்த்திடவுமுண்டேதலை.

(34)

தலையாயதென்கருவைத்தாணுவேமேருச்
சிலையாற்புரமெரித்ததேவே—யுலகி
லடியவாரந்தேவரமுதுண்ணீதான்
கொடியவிடமுண்டதென்னகூறு.

(35)

கூறுபடுமதியக்கோடாமவின்னுடைக்க
நாறுமலர்த்தாளுகநாடுடைக்கப்—பேறுபெற்ற
மாயவனாற்போற்றவளருந்தமிழ்க்கருவை
நாயகன்னுனாடுநடம்.

(36)

நடம்புரிதாள்போற்றிநின்றநன்முனியதென்றே
விடங்கொடமிழ்க்கருவையீசா—வடுங்குற்றை

வேலினாற்போர்மழுவால்வெல்லாமற்செங்கமலக்
காலினால்வென்றகருத்து. (37)

கருத்தழிந்துகண்மக்கலைமறந்துகண்டார்
விருத்தனிவனென்றுவெறுத்துச்—சிரிக்கமுது
காடுகுடியேற்றாமற்காத் துமுகலிங்காவுன்
னாடுகுடியேற்றுவதேநன்று. (38)

நன்கவினாகவியனாவளித்துநாடோறுந்
தன்கழலேபாடுந்தரமளித்தா—னன்கவைத்த
குலத்தான்றென்பொதியத்தொல்லோன்றொழுதமணக்
கோலத்தான்றென்கருவைக்கோ. (39)

கோவாயமரர்குழாம்போற்றவாழ்ந்தாலுந்
தீவாய்நரகிடைப்போய்ச்சேர்ந்தாலும்—பாவையிடத்
தாண்டகையேதென்கருவையையாவடியேற்கு
வேண்டுவதுன்பேரேமிக. (40)

மிகத்தேடுஞ்செம்பொன்னும்வேட்டமனையாளு
மகப்பேறுமங்குதவவாரா—பதைத்துறுக்கிக்
கையாற்கதையேந்திக்காலன்வரிற்கருவை
யையாவென்றோதாதவர்க்கு. (41)

அவலவிடக்கையழியுமலக்கூட்டடைக்
கவலைநிறைத்தகடத்தைப்—புவனிதொறும்
வாளாச்சுமக்கும்வருத்தமொழிபால்வண்ணு
தாழாவயித்தியநாதா. (42)

நாதனெனவந்துன்னைநானடைந்தேனியுமெனை
யாதரித்தெனுள்ளருக்கியாட்கொண்டாய்—போதித்
திடைபோகத்தள்ளாதிபற்கருவைவந்தா
கடைபோகக்காத்தல்கடன். (43)

கடலுலகமண்டாண்டங்காபமுனின்றி
யடலையுடன்முற்றுமணிந்து—சுடலைதணிற்
றாழ்சீடிலத்தென்கருவைத்தாணுதமியனா
யேழிசையாழ்வாசித்திடும்.

(44)

வாசித்தேனில்லைவாதன்சிவாகமத்தைப்
பூசித்தேனில்லையவன்பொன்னடியை—நேசித்தே
யொப்பணையாட்கள்வனெனவோதித்துதிக்கிலே
னெப்படியானீடேறுவேன்.

(45)

ஏறுவதுகொல்லேறெகிசுடலையாடாங்கு
கூறையுலித்தோன்மணிப்பூண்டுகாளரா—நாறு
கரந்தையணிகருவைக்காபாலிக்கென்யால்
வரந்தரவேறுண்டோவகை.

(46)

வகிர்மதியக்கண்ணியான்வாணுதல்பாகத்தான்
புகர்முகக்கைம்மாவுரியைப்போர்த்தான்—முகரித்துத்
தென்னுதெனுவென்றுவண்டிரைக்குந்தென்கருவை
யென்னுதன்வானோர்க்கிறை.

(47)

இறைப்பொழுதுநீங்காதிருகண்ணுநெஞ்சங்
கறைக்களமுஞ்செஞ்சடிலக்காடும்—பிறைக்கொழுந்தும்
புண்டரிகவாண்முகமும்பூங்களவியீழலோ
னெண்டாளப்புன்மூரலும்.

(48)

மூரலாற்றாளான்முளரித்திருக்கண்ணற்
காருலாஞ்சோலைக்கருவேகர்—நேரலநூர்
சுட்டார்வெங்குற்றையுதைத்தார்தொல்வேளையெய்ய
வொட்டாதெரித்தாருடல்.

(49)

உடலிலுயிராயுயிர்க்குயிரானானைக்
கடலுலகெல்லாந்தேடிக்காணேன்—கொடியதொரு

புன்கருவைமாற்றிப்புரந்தவனைப்புண்ணியனை
நன்கருவையிற்கண்டேனான்.

(50)

நானேய நிந்தவனை நாடற் கெளிதாமோ
கானேர் பசிய கராவனத்தான்—ருனேயென்
னுள்ளச் சிலையை யுலைவாய் மெழுகெனவே
மெள்ளக் கரைக்கா விடின்.

(51)

விட்டேன் பாசமய மேவாது வேர்களைந்து
சுட்டேன்பொய்க்காமத் தொடர்பெல்லாம்—பட்டதுதற்
கைம்மா வுரித்த களவீசனைக்கருவைப்
பெம்மானை யான்பணிந்த பின்.

(52)

பின்னை தழுவுங் கணையேன் பெரும்பாந்தண்
மன்னு நெடுநாண் மலைவில்லென்—முன்னே
பகைத்தவர்த முப்புரத்தைப் பால்வண்ணநாதா
நகைத்தெரித்தாய்நீதானவில்.

(53)

நமரங்கா டென்கருவை நாதனடு வெஞ்சூர்க் '
ருமாணுக்கா ளாய்ப்பணிந்த கோமான்—ஹமர்க்
கருங்கடனஞ் சுண்ட களவீசனென்றான்
மருங்கடரு மோதுயரும் வந்து.

(54)

வந்தடர மாட்டாய் பிரிவை மனங்கொண்டு
ரைந்து துயருழக்கு நல்குவே—யைந்துதலை
நாக்கவைத்த பாம்பணியு நாதன்பால் வண்ணனமை
நீக்கவைத்தா லென்செய்வாய் நீ.

(55)

நீயேவர் துற்ற நெடுந்துயரந் தீர்த்திலையே
னாயேனை யார்புரந்து நாட்டுவார்—போயிருவ
ராங்களவா வண்ண மழலுருவாய் நீண்டுள்ளர்
பூங்களவி னாதா புகல்.

(56)

புகழ்ந்திடுவேன் யானே புகியேழு மாய
னகழ்ந்திடவுங் காண வடிக—ளுகந்தோறுந்
தோற்றுமுக நான்காற் சுருதிக் கவிவிரிஞ்சன்
சாற்றுமுக லிங்கநா தா. (57)

முகலிங்க நாதா முழுதுங்காத் தோம்பும்
புகலிங் அடியனுக்குன் போலச்—சுகதலத்திற்
காருண்ட சோலைக் கருவேச நீயன்றி
யாருண்டு சொல்வா யறிந்து. (58)

அறியேன்மற் றென்று மரும்பொருளே யென்றுங்
குறியே நெழுத்தைந்துங் கூறேன்—வறிதே
பிறந்தலுத்தேன் நென்கருவைப் பெம்மானே மீள
விறந்தலுத்தே நென்செய்தே னியான். (59)

என்செயலுன் றுளி லினியமலர் சாத்துவதே
புன்செயலென் றுன்ப மொழிப்பதே—மின்புரையும்
வேணியாய் தென்கருவை வேந்தே யனலேந்தும்
பாணியாய் வேதாதி பா. (60)

பாகம் பழுத்த பவளக் குணக்குன்றே
மோகங் கடந்த முதல்வனே - யாகமுநூ
லாய்கருவை யானே யமலா வடியேனைத்
தாய்கருவை யானே சரண். (61)

சரணம் விதியின் றலையழிவாக் கந்தீர்
பரம கதியருட்கண் பார்க்கிற் - நிருவடியார்
வன்பிறவித் துன்பமெல்லா மாற்றுமுக லிங்காவென்
புன்பிறவித் துன்பமெல்லாம் போம். (62)

போத மறியேன் புகன்றகவி விண்ணப்ப
மேதுந் திருச்செவியி லேறுமோ - சீதநிலாத்

திங்க ளணியுந் திருச்சடைமேற் புன்பூனை
தங்கவணி யுங்கருவே சா. (63)

சாதன் முடுஞ் றனைமறந்து நா
மாதயுந் சற்றும்வழுத்தறியே - னாதலினை
லப்பொழுதைக் கிப்பொழுதே யன்பால் வழுத்துகின்றே
னொப்பனையுள் பாகா வுனை. (64)

உனைத்துதித்த நாவா லுறுதியென்றோர் தெய்வந்
தனைத்துதியேன் சென்னியுறத் தாழேன் - நினைத்துணையுள்
சுந்தியேன் வாழ்த்தேன் நிருக்களங் னாயகனை
வநதியேன் பற்றேன் மனம். (65)

பற்று தழற்சுடலை மன்றிற் பதமெடுத்துச்
சற்று பவுரிகொளுந் தூயோனே - கொற்றவனே
மட்டொழுதும் பூங்களா வள்ளலே பென்றுரைக்கின்
விட்டொழிந்து போமே வினை. (66)

வினைவிலங்கை வெட்டுமருள் வீட்டின்பங் காட்டு
நினையுநினை வெல்லா நிரப்புந் - கனவிதழிப்
புமலை யெண்டோட் புனிதன் களாவனத்துக்
காமாரி பொன்னங் கழல். (67)

கழலாப்பிறவிக்கடற்சுழியிற்பட்டுச்
சுழலாவறிவுதொலைந்தே - னிழல்சுளித்துக்
குன்றதிர்க்குமாவுரிவைக்கோமாணோபால்வண்ணா
வென்றழைப்பேன்வேறறியேனே. (68)

ஏதமகற்றியிருமைபெருமையெனும்
வாதமகற்றியெனைவாழ்வித்தான் - காதுபுலித்
தோலுடையான்பைங்களினின்று றுடையான்கற்றிதைத்த
காலுடையான்பஞ்சாஞ்சான். (69)

கரங்கொண்டலர்துவார்கண்டொன்பாரர்
சிரங்கொண்டடியிறைஞ்சல்செய்யா - ருரங்கொண்ட
வேற்றில்வருந்தென்கருவையீசனுக்காட்செய்யாமற்
கூற்றுவற்காட்செய்வார்குணம். (70)

குணககுன்றேதென்கருவைக்கோவேநறும்பூ
மணக்குங்களாவனத்துவாழ்வே - கணப்பொழுது
மண்ணைமறந்த னுருங்குழவியுயர்நதாலு
முண்ணைமறந்துய்யாதுயிர். (71)

உயிரிறந்தபொய்க்கூட்டையுற்றொடுத்து
வயிரவிறகிற்றீமடுத்துப் - பெயரழியச்
சட்டுநீருக்குமுன்னஞ்சொல்லீர்கருவைமன்றி
னட்டமிடுங்காலினலம். (72)

நலனழிந்துநல்வினைபோய்நாணழிந்துநல்ல
குலனழிந்துநல்குரவுகூர்ந்து - பலரிகழ
நித்பாணத்துயிராய்கின்றானைத்தென்கருவைத்
தற்பாணத்தான்றுதியாதார். (73)

தாரமனைமட்டுந்தனையறிந்தோருர்மட்டுஞ்
சேருமுறவவ்வூர்த்தெருமட்டுஞ்சார்வதன்றி
நன்கருவையானென்றநல்வினைபோற்செல்கதியி
னெங்குமுதவாரேயிவர். (74)

இவருறவரென்பாரிவர்பகைஞரென்பா
ரவரவராற்செய்வதொன்றங்காமோ—வெவரேனுந்
தேனொழுமும்பூங்களவாரீசெய்விப்பதன்றியிந்த
மானிடராலுண்டோவசம். (75)

வசமறுகித்துன்பம்வருத்தமெலிந்தாலு
மசையுறுநோய்கொண்டாலுமையா—விசையளிசேர்
தாமமுவேணித்தமிழ்க்கருவைநாதாவன்
மாமமறவாதடியேனா. (76)

நாவுக்கழகுனதுநாமநயந்துரைக்கும்
பாவுக்கழகுனையேபாடுவது—தாவில்
கலைக்கழஞ்ஞானங்கருவையானேயென்
றலைக்கழகுநின் கமலத்தாள். (77)

தாளாலெனதுதலையெழுத்தையுஞ்சிதைத்து
மீளாவடிமைவிலையெழுதி—யாளா
யுளவருத்தந்தீரவுவந்தெனைவந்தாண்டான்
களவனத்திலொப்பனைபாகன். (78)

கன்னற்சிலைவளையக்கால்வளையநெர்புருவ
வன்னமனையார்கலவிக்காளாகி—முன்னித்
திரிந்ததெல்லாம்போதுமப்பாதென்கருவைவேந்தே
பரிந்தடிமைகொள்வாயிப்பால். (79)

பாலன்பசிக்கிரங்கிப்பாற்கடலையீந்தருளு
நீலமணிமிடற்றனீயன்றோ—சோலைதொறுந்
தேனிரங்குந்தென்கருவைச்செல்வாகொடுந்துயரால்
யானிரங்கநீயிரங்காயென். (80)

இரங்காயெனினுமிரங்கினும்பான்வேண்டும்
பரங்காண்கருவைப்பரனே—நிரந்தரமு
மிற்கணவனீத்தாலுநீங்காதிருக்குமொரு
பொற்புடையகற்புடையாள்போல். (81)

கற்பங்கடந்துகடவுளராய்வாழ்வரோ
பொற்பங்கயன்முதலாம்புத்தேனி—ரற்புதமே
தெவ்வடக்குசூலத்தார்தென்கருவைநாதனா
வெவ்விடத்தையுண்ணுகின். (82)

விடக்குடவிற்புக்குவிரித்தவிருண்மாயைத்
தொடக்கறுத்தஞானச்சுடரை—நடத்திற்
றலைமைபெற்றதென்கருவைத்தானுலகெண்ணுள்ள
, நிலைமைபெற்றேனீடேறினேன் (83)

எறுபட்டுக்கல்லாவிருஞ்சிலையாலெற்றுண்டு
மாறுகட்டமாற்றலடியுண்டு—முறுபட்ட
வாதையாலோகருவைவாணனேபொன்மேனி
பாடியாய்த்தேய்ந்தாய்பகர். (84)

பகரவருமெழுத்திற் பால்வண்ணுநின்னை
யகரமுதலைம்பத்தொன்றாக்கிப்—புகலாதே
யஞ்செழுத்தானென்பதென்னுதிமறைமுதனா
னெஞ்சழுத்திவாழுநிலம். (85)

நிலத்திற்பிறந்துடனேநீர்தோய்பசுமட்
கலத்திற்சிறையுமிந்தக்காய—நலத்திற்
கடியேறுபூங்களவிற்கண்ணுதலேயின
வடியேன்சுமவாதருள். (86)

அருளுதவுந்துன்பமகற்றியறிவாக்குந்
தெருளுதவும்விட்டின்பஞ்சேர்க்கு—மருவார்
புனக்களவைக்கோயில்கொண்டபுண்ணிபனென்றோத
மனக்களவைத்தீர்க்குமருந்து. (87)

மருந்தாலொழியாமனத்துன்பநோயா
யிருந்தாலுனையெவ்வாறேத்தித்—திருந்துபுகழ்ச்
சொன்மாலேசாத்துவேன்சொற்கருவையாய்கடுக்கைப்
பொன்மூலைமார்பாபுகல். (88)

புகையுந்தழல்கண்ணிற் பொங்குசினத்தாலே
பகைகொண்டுகாலபடர்பற்றி—மிகவுந்
தணவாத்துயர்தருமுன்றண்களவிசன்
கணநாதனைமனமேகாண். (89)

காவென்றுசங்கென்றுகார்முகிலென்றங்கவர்மேற்
பாவென்றும்பாடப்பதந்தெரிந்த—நாவென்றுந்

தன்னப்பாவிக்கத்தமிழ்க்கருவைநாதன்று
னெண்ணப்பாவித்தானிப்பால். (90)

பருவமழைத்துளியைப்பார்ப்பதுபோனாயே
நூருகியுணங்கியுடைந்தே—னரிவையுமை
வல்லவனெதென்கருவைவள்ளலேரியுதவு
நல்லீருளைப்பார்த்திருந்துநான். (91)

இருக்குந்திருக்கேகாயிலேழையெனஞ்சோ
மருக்கொள்கயிலைவரையோ—திருக்களவோ
சோதிமணிமன்றோசுடர்விசம்போபால்வண்ணு
வோதுமறையோவுனக்கு. (92)

உனக்கடிமைநானல்லாதுண்டுபலரேனு
மெனக்குரீயல்லாமல்யாரே—நினைக்கனிவா
னானைமுத்தெனென்றுநற்கருவையாடேனீ
தானைமுத்தாலன்றோதரம். (93)

தீரம்பிரித்துக்கொள்ளுந்தமிழ்ப்பாடல்கொண்டு
வாம்பிரித்துவாழ்வுவழங்கின்—விரிந்தநிலா
வேணிவைத்ததென்கருவைவெள்ளைவள்ளலேயுனக்கு
நீணிலத்திலுண்டோநிகர். (94)

நிகாற்றதென்கருவைநித்தனெனையாளுந்
தகாக்குழலிதலைவன்—சகமடுத்த
வெள்வடிவெனந்தணிகங்கியுறையுங்கேகாயில்
கள்வடியுந்தண்பூங்களா. (95)

களவிட்டெனஞ்சாற்கருவையாய்நினை
ரளவிட்டுனைத்துதிப்பேனல்லே—ஊளவிட்டம்
பெற்றதன்றிராயேனும்தித்தாய்ப்பிதற்றுபுன்சொற்
குற்றமின்றிரன்றிதெனக்கொள். (96)

கொள்பவனானீயேகொடுக்குமவன்கொள்பொருட்டால்
விள்வதென்கைம்மாறுவேண்டுமோ—வுள்வதென்கொ
றேனீிறைகொன்றைச்சடிவச்செல்வக்களவீச
பானிறமெய்கொண்டாயிப்பார். (97)

பார்முதலாய்வானப்பரப்பாயனைத்தினுக்குங்
கார்முதலாயுண்டியருள் காப்பாகிச்—சீர்முதலா
யார்க்குந் துணையாங்களவீசநின்னையன்றிப்
பார்க்கினுண்டோவிற்பம்பகர். (98)

கங்கந்தொடருங்கமுமுட்படைக்கரமு
மங்கையுமையொப்பனையாள்வாரணிந்த—கொங்கை
தழுவுந்திருமார்புந்தானுணரநாயேன்
முழுவெந்துயரமும்போமோ. (99)

மோனவிரதமுனிவர்விழித்துறங்கு
ஞானதுரியமுதனண்ணுவோர்—மானதத்தி
னுள்ளுவதுந்தன்னைமறந்தொன்றுவதும்பால்வண்ண
தெள்ளுவதுநின்மலர்த்தாட்சீர். (100)

திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

உ
சிவமயம்.

திருக்கருவைத் தலபுராணம் இயற்றிய

ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்களால்

இயற்றப்பெற்ற

திருக்கருவைச் சந்தப்பாவும்
வெண்செந்துறைப்பாமாலையும்.

சாற்றுக் கவிகள்.

மதுரை மீனவோசனி அச்சிராந்திரசாலை மாணேஜராகிய மகா-ரா-ந-பூ

அ. முத்துசாமி பிள்ளை யவர்கள் இயற்றியவை.

செந்தமிழஞ் சைவமுமே செழித்தோங்க வாகியற்றித்

திருக்க ளாவிற்

பந்தமறுத் துறைபரமன் பதம்பூசித் தருள்பெற்றுப்

பாண்டி மன்னர்

உய்ந்ததுவுஞ் சுரர்முனிவர் வழிபட்டின் புற்றதுவு

மோர்ந்தன் பார்ந்து

பைந்தொடையப் புராணமொன்றுபகர்ந்தனனற்றிருமலைவேற்

பாவல் லோனே.

(1)

அன்னவனன் பிர்த்தனினத் திருக்கருவைப் பால்வண்ண

னறைவண் டார்பூம்

பொன்னடித்தா மரைக்குறுஞ் சந்தப்பா மாலையொன்று

புனைந்து சாத்திப்

பன்னரிய புகழுடனே புருடார்த்த நான்கினையும்

பண்பிற் பெற்றான்

இன்னவைகற் றோர்கேட்டோ ரேவருமே யிகபரம்பீ

டெய்தி வாழி.

(2)

பூவில்லிபுத்தூர்த் தாண்கா வத்திராயிருப்பு,
கதாபரசங்க ககாமணியாகிய மகா-நா-பூ

இ. ம. செண்பகம் பிள்ளை யவர்களியற்றியது.

உலகமிசைப் பலதருமங் கள்ளுயிர்க் சிவதரும்
முயர்ந்த தென்று
பலகலை முணர்த்துகின்ற பண்பற்றிதே யுளமுருகிப்
பத்தி கூர்ந்து
தலமுழுதும் புரவுபுகழ்க் கருணையான் சரிதமுடன்
சந்தடிப் பாவு
நலமருவுந் திருமலைவேற் கவிஞனுரை செய்தபுகழ்
நனிபெற் றானே.

சிவகிரிச் சமஸ்தான வித்துவான் எட்டிசேரியில் வசிக்கும்மகா-நா-பூ
அருணாசலக்கவிராயரவர்கள் இயற்றியது.

எந்தப்பா ரும்புகழுந் தென்கருவை யம்பதிவா
ழிறைவன் மீதின்
பந்தப்பா வமுதமெனத் திருமலைவேற் கவிஞன்மனப்
பத்தி கூர்ந்து
சந்தப்பா வுரைத்தன்னிச் சகத்திலிடை மிகத்தமிழ்தோர்
தவர்கள் யாரு
முந்தப்பா ரதமுரைத்த வில்லிவ நெனப்புகழ்ந்து
மொழிபத் தானே.

தென்மலை மகா-நா-பூதி

இராமசாமி செட்டியாரவர்கள் இயற்றியது.

ஆடரவம் புனைசடிலன் நென்கருவை யம்பதிவா முமலன் மீது
தேடரிய சந்தப்பா வெனுமலை புனைந்துபெருஞ் சீர்த்தி பெற்றான்
பிடுவசீர் மேவுசிவ கிரிச்சமத்தா னப்புலவர் பெருமா னின்ப
நீடுதமிழ்க்கடலெனுநந்திருமலைவேற்பெயர்ப்படைத்தநிபுணன்மாதோ

ச. திருமலைவேற் கவிராயரவர்கள் குமாரர் மகா-நா-பூதி

சங்குக்கவிராயரவர்க ளியற்றிய

வெண்பா.

சந்தப்பா வோதியிசை தான்படைத்தோன் மாமலர்வா
சந்தப்பா வோதியிசை தையல்பங்கன்—சிந்தையருள்
பெற்றோன் திருமலைவேற் பேர்புனையு மெந்தைதிரு
நற்றாண் மலர்மறவே னான்.

திருக்கருவைச் சந்தப்பா.

காப்பு.

வந்தப் பாவை யருளெனவே வருமே துதித்து வணங்கவர
லிந்தப் பாவையகலாத்தென் கருவைப்பதிவாழ் விமலன்மிசைச்
சந்தப் பாவை யன்பினுட னுரைக்க வெமக்குத் தயைசெயுமா
லந்தப் பாவை யமிற்பெருமான் முன்றோன் றெருகோட் டருங்
களிதே.

சந்தப்பா.

தங்க மலேரிக ராமென வேபொளிர் தன்க ளபமுலை யார்மய லாலுல
கெங்குமிகழ்தருநாயெனவேதிரியிநதவசடனைநீயினியாள்வைகொல்
கங்கை யொடுமதி மேவுச டாதர குஞ்ச மலர்விழி மாலறி யாவிரு
செங்கு னகசர னாகரு னாகர தென்க ருவைநகம் வாழ்பர மேசனே.
உளத்திடை நின்ற மானமதை யொழித்துவி ரைந்து சாண்வயிறு
வளர்க்கவி ரும்பி யேகவிதை மனத்திலுழைந்து பாடியொரு
வெளத்தனை யன்பி லாமடைய ரிடத்தில லைநதி டாதருஞ்செ
யளப்பறு மின்ப மார்கருவை யருட்பதி வந்த நாயகனே. (1)

சீத ளம்பொ ருந்துகடன் ஞால முண்டு மிழந்தவரி
தேட நின்ற வுன்ற னருள்கூர்
பாத பங்க யங்கனையெ நாளு நீம்பி யுஞ்சிறிய
பாவி துன்ப டைந்து ழல்வனே
கோத கன்ற நெஞ்சருகி நேய மிஞ்சு தொண்டர்துதி
கூறி வந்த னம்பு ரியவே
சீத மொன்று தென்கருவை மேவு தண்ப சுங்களவி
னீழ் லிங்குண் வந்த பொருளே (3)

அளவி லாத மாபாவ வசுடரோடு கூடாமல்
வளமு லாவு பாழுட மனிதர் மீது பாடாம
லுளமே நாளும் வாடாம லுனது பாத மீவாய்கொல்
களவி னீழல் வாழ்தூய கருணை மேவு மேலொனே (4)

செறிவுற்ற திரையுவிரி புடைசுற்று புனியிலொரு
திவசத்து நமைநனைவுறு

வறிவற்ற பதகனென வெணையப் பமனதிலென
யயரக்கை விடுவை பெனிலோ
நெறிபெற்ற வுனதுதிரு வருளுஞ் சூ மகிமைபெயவ
னினையற்க வெனது பிழைநீ

மறிவைத்த கமலகர தலசுத்த சபு லதர
வளமிக்க கருவை யானே (5)

வினைத ரும்பவப் பிணிகெடும் வகைபுரி
வியன்ம ருந்தெனப் பெரியவர் பகர்தரு
முனைம றந்துடற் சமைக்காடு கரமென

வுழலு மென்றனக் கினியருள் புரிவைகொ
னனைய விழ்ந்துநற் பொழிவிடை ஈகுமது
நதிகள் வந்துநற் பெருகிடும் வளமவி
கனைநெ டுந்திரைத் தடமிக மருவிய
கருவை யம்பதிக் களவுறை யமலனே (6)

உயரி லக்கண மொடுபல கலைதெளி
வொடுப டித்தெவ னிமிற்குட லமிற்கென
நயமி குத்துள கவிதைநஞ் பலபல

நவில லுற்றெவ லுனைநனை கிலொனி
லயர்வி னற்கதி யடைகுவ துளதுகொ
லருள்செ யெற்குனை நனைதர விதுததி
கயமு கத்தனை முருகனை யருளிய
கருவை வித்தக மறைபணி யிறைவனே. (7)

வதன்று நின்கமல, பாதமலர் நமியுள
னீதயைசெய் தென்கருவை, நாததிரி யம்பகனே. (8)

என்கவலை தீரவ்னி, யுன்கமல பாதமருண்
மின்கனக மாடமலி, தென்கருவை நாயகனே. (9)

அளவிலையை யோகவலை, யுளமெவகை தேறுமன
திளகியருள் வேளையிது, களவுறைத யாநிதியே. (10)

வெருவுறும் என்கவலை, யொருவிமகி முக்கருணை
தருவதினி யெப்பொழுது, கருவைநகர் வித்தகனே. (11)

உணைத்துணை யெனப்புவி மிசையி நாட்டுணை
யுளத்திடை நினைத்தனு தினமு மேத்தியு
மினித்திடு பலப்பல கவிதை சாற்றியு
மிரக்கம துனக்கலை பிணியி னுற்றின
மனத்ததி கரித்தெழு கவலை தீர்த்தலை
வழுத்துக வுனக்கெவ னடிமை மேற்கின
மனைத்துயி ரிடத்தினு நிறையு மாட்சிகொ
ளருட்கட லெனத்திகழ் கருவை மூர்த்தியே. (12)

சால வுண்பது மாமகிழ் வேகொடு
தானு நங்குவ தாகிய வோரிரு
வேலை யன்றியை யோவிது நாள்வரை
வீண னென்றுண ரேனெனை யாளினி
நீல கந்தர தூயபு ராதன
நேரி லம்பிகை பாகநி ராமய
மால யன்பணி பாதச ரோருக
மாசிறென்கருவாபுரிநாதனே. (13)

அனவரதமடவியர்சுகவனுபவமதனைமன திடையெனியுருகுவதல
துனதுமலரடியொருகனவினுடிமணியுருகியந் திலனிதுவரையறிவினி
மனதுதெளிவுறும்வகையினியருள்புரிவதுந் துகடனிதுநலத்தியுயர்
கனக நகரென மிகவெழில் குலைய கருவை நகரிடைவருதனி முகல்
வனே. (14)

உனதுசெம்பதந்தொழுபத்தருக்கரு

ஞதவுகின்றரஞ்சிதநற்குணக்கட

லெனவி ருந்துமென் பிணியைத்த விர்த்திலை

யெவர்க ளுண்டுநன் கினியெற்பு ரப்பவர்

கனசு கம்பெறும் படிசித்தம் வைத்தருள்

கவலை கொஞ்சமன் றடிமைக்கு நித்தமு

மனம யங்குகின் றதுமெத்த வற்புத

வளமி ருந்ததென் கருவைக்க ருத்தனே.

(15)

நரியொடு நாய்பே யனைத்து நாடொறு

நமதென வேதா னினைக்கு முனுட

லொருபொரு ளேயா மெனசச தாவெணி

யுனைநினை யாமே செருக்கி யேயிது

வரையுமை யோநாள் கழித்த பானியென்

மதிதனை நீயே திருத்தி யாளினி

யருமறை மேலோய் மலர்க்க ளாநிழ

லருளெழு மேனா ளுதித்த நாதனே.

ஊன்மரு வுடற்பிணியி னுன்மனதி லெப்பொழுதும்

யோசனைப லப்ப லசெய்தே .

நான்மிகவி டர்ப்படுகி றேனெனையி ரட்சியென

நாளுமுறை யிட்டு மினமு

மேன்மனதி ரக்கமிலை நீயலது மற்றுலகி

லேவர்துணை யெற்க ருள்செய்வாய்

தேன்மலிம லர்க்களவி னீழ்வினமு னைத்திலகு

தேவபரி சுத்த முதலே.

(17)

எஞ்சலி னற்குண ரஞ்சித வுத்தம னென்றொரு வற்பனையு

மிஞ்சாத மிழக்கவி கொண்டுது தித்துமெ லிந்துழ லத்தகுமோ

சஞ்சல மற்றிட நன்கரு னைப்புரி தஞ்சமெ னக்கினிரீ

வஞ்சகம் வைத்திட றென்கரு வைப்பதி வர்தவ ருட்கடலே. (18)

பொருவரியபஞ்சபாதகருமொருபொழுதுனைவணங்குவார்களெனிலுய
 ரிரவியெதி ரந்த கார மெனவவ ரிடாகளு மெந்த வேலை யினுநின,
 சரணினைப ணீர்து மேயென் மனதுது சலனமதொ ழிந்தி டாத

தெனவின

‘மருவுலவு தண்க ளாவி னிழலுறை வர்தபுரி யிர்த வேலை கருணையே

சூற்றமிக வெத்தனையி யற்றிடினு மற்றவைகு

றித்துளம்வெ றுப்ப துகொளார்

பெற்றவர்கள் வைத்திடுவர் மக்கண்மிசை மிக்கநசை

பெட்புறுபு விக்க ணதுபோ

எற்றயவு வைத்திடுதி சற்றெனது சூற்றமத்

னைத்திருவு ளத்தி னினையே

லற்றமிது வுற்றனனு னைத்துணையெ னக்கருதி

யப்பகரு வைப்ப சமனே.

(20)

இன்ப மோவனு வாவது தானிலை யிர்த மாநில வாழ்வினி லேவெரு
 துன்ப மேபுள வானக மேனிய துங்க வார்திலை யாமிழி வாகிய

புன்பு ண்லுடை யாகமெ னுவுயர் புந்தி யானினை யோதவி ருடனை

யன்பி னேடினி யான்வைகொ லோதிரி யும்ப ஆங்கு வாபுரி நாதனே

காவி யைக்கயலை வெஞ்சமர்ச்ச யுக்கரிங்

கால னைக்கணைய வண்டையின மென்மணியை

மாவி டத்தெநிக ருங்கண்மட மங்கையர்கண்

மாஸ்ப டைத்துணைம றந்துழநு யிர்தவொரு

பாவி யெற்குனது தண்கருணை தந்திடுதி

பாரின் மெத்தவுனை நம்பினன்கி ரும்பிழைம

தேவி யொப்பனையு டன்றமுவு மன்பபுகழ்

சேரு நற்கருவை யம்பதியில் வந்தவனே.

(22)

தவனங்கொடியுலகுனைவெறுவிரு தயமொன்றுணடி யெனசெய்குன

மிகி

இவ்விரந்த வேலை யுக்கி புரிந்து கொள்வெங்கு மேடி யுழியுவிடலினி

யவமொன்று பாவ வினைய் கலவுள் தடியெந்த நாளுநினைய வுருள்புரி
புவுளந்துள் பாவமுனவசதநனி புகழ்தண்களாவி லுறையுமிறைவனே.

தெருவில்வர் தொண்கனக குடமுலைத் துணைசிறிது
தெரியநின் றஞ்சிறிய நகையியற் றியுமருகு
சருவிநின் றஞ்சாச மொழிகள்செப் பியுமவிரக
தவனயிஞ் சம்படிசெய் தணையில்வைத் துளமுருக
மருவியின் பஞ்சிறிது பெறவளித் திடர்புரிக
வடமிகும் பெண்கள்பெரு மயலொழித் துனதுகழல்
பரவுறுந் தொண்டரொடு பழில்வலிதப் பொழுதடிமை
பகர்பசந் தண்களாவி லுறையுமெய்த் தனிமுதலே.

(24)

நிலையாதவிவம்புவிவாழ்வினையே நிலையிதெனநம்பியெநேரமுமே
யலைமேவுதரும்பதுபோலடியே னாகமேபுழல்கின்றதையோதயைதா
னிலையாவெனுளந்தெளிவேபெறுவா னினியாவதுதந்திடுவாய்ருண்
கலைமாமதியந்தவழ்நீன்பொழில்சூழ்கருவாபுரிவந்தபுரனனே. (25)

அமுதமத னைக்கமரி விடைநனியு குப்பதென
வதிமதுர முற்ற துகடர்
தமிழருமை சற்றுமுணர் வரிபமட மைக்குணவ
சடர்மிசையி னிக்க விசொலர
திமிழ்கடலு டுத்தபுவி மிசையுனைநி னைத்துநித
மினியகவி செப்ப வருள்வாய்
கமகமென மிக்கமண முலவுபொழி லுற்றிலரு
கருவைவளர் மெய்ப் பரமனே.

(26)

குணமுடனிற்கொரு வேளையுன் கழல்பணி
குவமென நெஞ்விடை யேநினைந் திடுபொழு
துணர்வறு சஞ்சல மாய்பெயன் பதுபுக
வுளமருள் கின்றது பாலியென் புரிகுவல்
கணபண கங்கண காண்கந் தாகப
கரமலை மங்கைம னுளசங் கரநறு
மணமலி யும்பொழின் மேகத்தென் கருவையின்
மகிமைது லங்கிட னாழ்வுறும் பரமனே.

(27)

மலர்செருகு சுற்றை யோதி மடவியர்
 மயல்வனம்விடுத்து னுது பதமெனு
 நலகமல் புட்ப நாடி யனுதின
 நவிலெனது சித்த மான மதுகா
 மலகில்பரி சுத்த மேவு முனதுத
 ணருணநவு துய்க்கு நாளு முனதுகொ
 விலகுகரு வைக்க ளாவி னறுநிழ
 விதயமகிழ் வுற்று வாழு மிறைவனே.

(28)

வான மேவுமின லொத்தழியு மிப்புவன
 வாழ்வை யேநிலையெ னக்கருதி யெட்டுணையு
 ஞான மாவதுப டைத்திடுத லற்றுமலு
 நானெ வாறுகதி யுற்றிடுவ னப்பமுன
 மேன நாடுமுன தற்புதப தக்கமல
 மீகு வாய்பிறிதி லைப்புக்கலெ னக்கினிய
 தேன வாவுமளி மொய்த்திசைமு முக்குபொழில்
 சேர்வி னோதவள மைக்கருவை வித்தகனே.

(29)

முனிவ ரிமையோர்கள் யாவரு மேபணி
 முதல்வ கலைவாணி யோடுச ரோருக
 வனிதை புகழ்மேன்மை சேரிம யாசல
 மயினி னெடுகடி வாழ்கரு னாகா
 புனித சுகவாரி யாயபு ராதன
 புரத னனதேவ னேயென நாடொறு
 மினிய துதிகூறி நானுனை யேதொழ
 வினியு னருளீகு வாய்கரு வேசனே.

(30)

திருக்கருவைச் சந்தப்பா முற்றிற்று.

திருக்கருவை

வெண்செந் துறைப் பாமாவுல

- பார்மே லெனக்குனது பாதமல்லா லுண்டுகொலோ
சீர்மேவு நற்றுணைதான் தென்கருவை நாயகனே. (1)
- உன்னடியே தஞ்சமென வற்றே னெனைப்புரப்பாய்
செந்நெல்வயல் சூழ்வளஞ்சேர் தென்கருவை நாயகனே. (2)
- ஐயவுனை நமடி மடியேற்கு நீ நனை
செய்யவிது தான்சயயந் தென்கருவை நாயகனே. (3)
- நான்பாவி யானாலு நமபினைன் காத்தருள்செந்
தென்பாயும் பூஞ்சோலைத் தென்கருவை நாயகனே. (4)
- வந்திருவென் னெஞ்சின் மயக்கறவெந் நாளுமலர்ச்
செந்திருமின் னாகலாத தென்கருவை நாயகனே. (5)
- தொண்டருடன் சோததுத் துயர்நீர்ததுக் காத்தருள்வாய்
தெண்டிரைசூழ் பாபுகமுந் தென்கருவை நாயகனே. (6)
- அநதோ தியங்கவிட லாமோ வடிமையைநீ
சுந்தாரு லநதவிர்க்கீர் டென்கருவை நாயகனே. (7)
- நொந்தே னுளமிகவு நோயகல நீயருள்செய்
செந்தே லுலவுபொழிற் தென்கருவை நாயகனே. (8)
- இப்புவிபிற் சற்றே வெரியேன் படுநதுயரஞ்
செப்பமுடி யாதெனையா டென்கருவை நாயகனே. (9)
- ஐயாபெயர் யாதா னடிமையுனக் கென்பதருள்
செய்யாத தென்னவினன் தென்கருவை நாயகனே. (10)
- நேரும் பலபிணியு நெஞ்சிலுறுஞ் சஞ்சலமுந்
தீரும் படியருள்செய் தென்கருவை நாயகனே. (11)
- சஞ்சலமென் னாலே சகிக்கமுடி யாதினியுன்
செஞ்சரணந் தந்தெனையா டென்கருவை நாயகனே. (12)

- எத்தனைதா னந்தோ வெறியே னுனக்குரைத்துஞ்
சித்தமிரங் காததென்னே தென்கருவை நாயகனே. (13)
- காணியோ வேழைபடுங் கஷ்டமெலா மின்னமுநீ
சேணாபூஞ் சோலைதிகழ் தென்கருவை நாயகனே. (14)
- வெருளை யல்லா லெனைக்காப் பவருரையாப்
தேவர்முனி வோர்பரவுந் தென்கருவை நாயகனே. (15)
- வையெல் காட மடி மைக்கிப் படிக்கொடுமை
செய்யேய னுனக்கபாந் தென்கருவை நாயகனே. (16)
- வாராயோ லுவன்முனநீ வந்தெனைக கண் பாராயோ
தீராயோ வென்பிணியைப் தென்கருவை நாயகனே. (17)
- பாவியையு நீகாப் பதுகன்கு மேன்மையன்றோ
தேவியுமை யொப்பனைசேர் தென்கருவை நாயகனே. (18)
- எகதையுனக் கந்தோ விலையா தயவுனது
சுகதைசிலை யாசொலையா தென்கருவை நாயகனே. (19)
- இவ்வேளை நீவந் தெனதுருறை தீர்வடிவேற்
செவ்வேளை யின்றபுகழ்த் தென்கருவை நாயகனே. (20)
- புல்லையு நல்லனெனப் போற்றித் திரிந்த லுத்தேன்
செல்லலகற் திப்புரப்பாய் தென்கருவை நாயகனே. (21)
- மாவடி வேற் கண்ணார் மயற்கடல்வீழா துனது
சேவடிபோற் றத்தையசெய் தென்கருவை நாயகனே. (22)
- கூறுபிணி பாற்கவலை கொண்டுழல்கின் றேன்மனந்தான்
றேறுவதெவ் வாறுரையாய் தென்கருவை நாயகனே. (23)
- மெய்திருந்தா வேழையிந்த மேதினியி லென்னபிழை
செய்திருந்தா லும்பொறுத்தா டென்கருவை நாயகனே. (24)
- கொஞ்சமுமே ருதோநான் கூறுமொழி யுன்செவியிற்
செஞ்சடைமேற் திங்களணி தென்கருவை நாயகனே. (25)

திருக்கருவை வெண்செந்தீற்றைப் பாமாலை. 371

கண்பா ரிதுசமயங் கைவிடே லேழையை
திருப்பகம் பரவுபுகழ்த் தென்கருவை நாயகனே. (26)

அப்பா வடிமையை நீ யாதரியா யென்னிலென்ன
செப்பார்கண் டோருளைத்தான் றென்கருவை நாயகனே. (27)

உன்செயலெல் லாமென் றுணர்ந்தென்கண் பார்பொதியத்
தென்சொன் முனி வந்துதொழுந் தென்கருவை நாயகனே. 28

பேர்துமினி நீயெனைத்தான் புண்டாவே செய்ததந்தோ
திருதுவிர்த் துப்புராப்பாய் தென்கருவை நாயகனே. (29)

பிடுறுநற் றாயும் பிதாவுநீ நானினிவ்
சேடமதாய்ச் சொல்வதென்னே தென்கருவை நாயகனே. (30)

முற்றிற்று.

திருக்களாவுடையான் றிருவடியே துணை.

சிவமயம்.

திருக்கருவைத் தலபுராணக் கதைச் சருக்க அட்டவணை.

தொடர்ச்சி நம்பர்	சருக்கம்.	பக்க நிர்
1.	காகபுசண்டர்கதி யடைந்து சருக்கம்	45
2.	உமையவள் தவசு புரிந்த சருக்கம்	57
3.	கங்கைநடன தெரிசனம் பெற்ற சருக்கம்	65
4.	நிட்சேப நதிச் சருக்கம்	71
5.	ஒப்பீன்திரு நாமம் பெற்ற சருக்கம்.	78
6.	சிவராத்திரி யுண்டான சருக்கம்.	85
7.	கணபதி குமரன் பூசிக்க சருக்கம்.	99
8.	சிவராத்திரி விரதவியல் புரைத்த சருக்கம்.	108
9.	பஞ்சலிங்க தெரிசனம் பெற்ற சருக்கம்.	112
10.	பால்வண்ணர் திருநாம முண்டான சருக்கம்.	119
11.	நாரதகாளாயர் பாவந் தீர்த்த சருக்கம்.	126
12.	யமவாதை யொழித்த சருக்கம்.	132
13.	தக்கன் வேள்விச் சருக்கம்.	135
14.	கற்பக தருக் களாவான சருக்கம்.	157
15.	அரிபிர மாதியர் சாபந் தீர்த்த சருக்கம்.	160
16.	இந்திராதியர் சாபந் தீர்த்த சருக்கம்.	165
17.	சூரியன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம்.	176
18.	அகத்தியன் பூசிக்க சருக்கம்.	181
19.	இந்திரன் வேள்விச் சருக்கம்.	191
20.	காமதேனு மக்கட் பேறு பெற்ற சருக்கம்.	194
21.	ஆரியலையஞ் செய்த சருக்கம்.	199
22.	பசாசுவாதை தீர்த்த சருக்கம்.	208
23.	பராசத்தி பீடமுண்டான சருக்கம்.	210
24.	இலக்குவன் பிரமகத்தி தீர்த்த சருக்கம்.	213
25.	வேதியன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம்.	219
26.	சுனாபாண்டியனுக்குத்தல மகிமையுரைத்த சருக்கம்.	226
27.	உதாவசவுக்கு மகப் பேறருளிய சருக்கம்.	231
28.	வைசியன் திரவியம் பெற்ற சருக்கம்.	239
29.	அக்கினி தேவன் பாவந் தீர்த்த சருக்கம்.	245
30.	பார்ப்பனி பாவந் தீர்த்த சருக்கம்.	248
31.	குலபூடணனியமனை வென்ற சருக்கம்.	250
32.	குபேரவாரியன் பீடப்பிரதிட்டை செய்த சருக்கம்.	257
33.	தக்கன் முதலோர் சாபநிவிர்த்திச் சருக்கம்.	265
34.	வைசியனைவஞ்சித்தமறையவன் பாவநிவிர்த்திச் சருக்	270
35.	சேவரதாங்கர் தெரிசனம் பெறு சருக்கம். (கம்.	276

